DAN FARCAŞ EMIL STRĂINU

OZN
EXTRATEREŞTRII PREGĂTESC INVAZIA

Editura TRIUMF

DAN FARCAŞ

Doctor în matematică, informatician, scriitor, ufolog

Gen. Bg. (rez) dr. EMIL STRĂINU

Specialist în radiolocaţie (Radar), Război Geofizic şi Amenințări Nonconvenționale şi Asimetrice

Un best-seller „bombă " scris de doi specialiști de elită, fiecare avînd în spate zeci de cărți, articole și emisiuni Radio–Tv, în domeniul Ufologiei la care se adaugă zeci de ani de cercetări de teren .

Col. prof. univ. dr. Emil Stan

Au venit extratereştrii, sau nu?! Cred că răspunsul îl găsiți în paginile acestei lucrări foarte documentate și argumentate.

Sorin Golea, Jurnalist Libertatea

Îl cunosc pe gen.dr. Emil Străinu de cîteva decenii, un fel de Indiana Jones românesc care a fost în peste 60 de țări ale lumii, în Zona 51, Roswell, dincolo de Cercul Polar de Nord și de Sud, în Insula Paștelui, Siberia, Groenlanda sau Tibet. Spune și scrie ce a văzut și ce a trăit...

George Canache
Scriitor, Fundația Internațională Mihai Eminescu

[redacted]

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,
Farcaş Dan, Străinu Emil, OZN. Extratereştrii pregătesc invazia / Dr. Dan D. Farcaş, Dr. Emil Străinu, Bucureşti, Editura Triumf, 2014

Dr. Dan D. Farcaş **Dr. Emil Străinu**

OZN

Extratereştrii pregătesc invazia

Editura TRIUMF
Bucureşti
2014

MOTO

„Niciunul dintre lucrurile care sunt nu piere, însă cei care se înşală numesc schimbările lor moarte şipieire."

CORPUS HERMETICUM

„... căci nu există moarte în lucrurile [care sunt], iar concepţia pe care acest cuvânt o exprimă, fie că este lipsită de realitate, fie că, în loc de nemurire (athanatos), este în mod greşit numită moarte (thanatos), prin înlăturarea primei litere. Căci moartea este pieire, însă nu există nimic în întreaga Lume care să fie distrus..."

HERMES TRIMEGISTUS

Ce este un OZN?

După ufologul american J. Allen Hynek - un Obiect Zburător Neidentificat se poate defini ca o observaţie vizuală sau radar, în spaţiul cosmic, în atmosferă, la suprafaţa uscatului sau a mării, care a fost satisfăcător descrisă şi rămâne inexplicabilă prin mijloace convenţionale, chiar şi după ce a fost examinată de persoane competente.

OZN-uri deasupra silozurilor nucleare
Investigaţiile lui Robert Hastings

De aproape 40 de ani, investigatorul american Robert Hastings a contactat şi interogat numeroase persoane care au activat în *U.S. Air Force,* privind implicarea lor în incidente OZN legate de armamentul nuclear. Aceste persoane, de la colonei în retragere la foşti piloţi, sau responsabili cu lansări de rachete balistice, relatează despre întâlniri extraordinare, cu evidente implicaţii privind securitatea naţională şi chiar cu implicaţii planetare, ţinând cont de consecinţele catastrofale care ar putea rezulta dintr-un război nuclear global.

Până la ora actuală, Hastings a intervievat peste 130 de veterani militari, inclusiv pensionari ai US Air Force, personal de la rachetele nucleare: ofiţeri de lansare, personal de întreţinere, paznici etc., care au fost implicaţi în variate incidente OZN la silozuri cu rachete nucleare, depozite de arme sau poligoane de testare. Mărturiile lor, pe care le-a inclus, în 2008, într-o carte de 600 de pagini, intitulată *UFOs and Nukes: Extraordinary Encounters at Nuclear Weapons Sites* (OZN-urile şi armele nucleare: întâlniri extraordinare la locaţiile armelor nucleare), par să dovedească faptul că programul nuclear american este o sursă permanentă de interes pentru o inteligenţă care posedă tehnologii mult mai avansate decât ale noastre.

Deşi multe persoane nu au cunoştinţă despre acest fapt, conexiunea OZN - arme nucleare este, la ora actuală, foarte bine documentată. Fişiere ale US Air Force, FBI şi CIA, desecretizate ca urmare a unor cereri, în virtutea legii libertăţii de informare, conturează un model convingător de activitate OZN desfăşurată continuu deasupra locaţiilor cu arme nucleare americane, încă din decembrie 1948.

Hastings a prezentat dovezile obţinute în acest sens, în conferinţe publice, ţinute începând încă din 1981, în peste 500 de colegii şi universităţi, pe tot teritoriul Statelor Unite. El subliniază, ori de câte ori are ocazia: „Eu nu condamn nicio agenţie guvernamentală pentru politica sa de secretomanie în privinţa OZN-urilor, dar cred că ar trebui ca publicului să-i fie prezentate faptele".

Şi Jean-Jacques Velasco, cel care a fost timp de douăzeci şi unu de ani, din 1983 pâna în 2004, responsabilul organismului guvernamental francez pentru fenomenul OZN, constată o tulburătoare corelare între numărul de experimente nucleare şi observaţiile OZN. El comentează: „Cred că există o legătură între puterea nucleară strategică, bomba atomică şi prezenţa obiectelor artificiale neidentificate pe cer". Corelarea există şi privitor la locaţii, arătând că numeroase apariţii ale unor „discuri zburătoare" au avut loc deasupra „instalaţiilor sensibile", începând încă din anii 1940. Deja pe 28 aprilie 1949, Dr. Joseph Kaplan, membru al Comitetului Ştiinţific Consultativ al Forţelor Aeriene, recomanda o investigare ştiinţifică a „fenomenelor aeriene neidentificate", spunând că ele au o importanţă extremă, deoarece „aceste apariţii au legătură cu Apărarea Naţională a Statelor Unite".

OZN-urile blochează rachete nucleare la Malmstrom

Printre incidentele cunoscute menţionăm pe cele din 1966 (Grand Forks), 1967 (Malmstrom), ca şi cele din 1975, la mai multe baze militare. în 1975 şi 1976, incidente asemănătoare s-au semnalat la bazele cu arme nucleare de la Loring (Mâine) şi, din nou, Malmstrom.

De pildă, căpitanul Robert Salas, pe 16 martie 1967, era comandant adjunct al unei echipe de lansare a rachetelor

balistice intercontinentale *Minuteman,* la baza Malmstrom (Montana). în acea noapte era de gardă în punctul de comandă, aflat la douăzeci de metri sub pământ. La câteva ore după miezul nopţii, un soldat de pază de la suprafaţă a zărit, pe un cer senin, o „stea", apoi încă una, zburând în zigzag deasupra capului său. Şi-a chemat şeful, iar amândoi au decis să-1 sune pe locotenentul Robert Salas la centrul de control al lansărilor. Acesta le-a spus doar să urmărească luminile, mai ales dacă s-ar apropia.

Doar după câteva minute, Salas a primit un nou telefon. Militarul ţipa că un OZN roşu, strălucitor, pluteşte în faţa porţii. Salas şi-a trezit imediat comandantul - locotenentul Fred Meiwald. Pe când îi povestea ce se întâmplă, pe panoul de comandă s-a aprins semnalul *„no-go "* (lansare imposibilă) pentru una dintre rachete. Apoi, după numai câteva secunde, s-au dezactivat una după alta încă câteva rachete.

Şeful de atunci al lui Salas, colonelul Frederick Meiwald, a confirmat incidentul, printr-o conversaţie înregistrată de Hastings în 2011. Deşi, atunci când a început alerta de scoatere din funcţie a rachetelor, Meiwald era într-o pauză de odihnă în capsula de lansare, odată trezit de Salas, el a asistat la cele mai multe, dacă nu chiar la toate disfuncţionalităţile semnalate.

Meiwald a confirmat, de asemenea, că Salas trimisese imediat o echipă de alertă de securitate, iar acei oameni au văzut, în apropierea silozului de rachete, „un obiect zburător luminos plutind aproape de sol", care s-a deplasat imediat la centrul de control al lansărilor Oscar. Un om a fost atât de şocat de cele văzute, încât a trebuit să fie transportat la spitalul bazei, înainte de a-şi finaliza tura. Meiwald a precizat că, la opt zile după incidentul de la Echo, OZN-urile au fost prezente şi au scos temporar din uz şi rachetele de la centrul Oscar.

Un alt martor la incidentul din 16 martie 1967, de la baza Air Force Malmstrom, care a avut în acest sens o conversaţie înregistrată pe bandă cu Robert Hastings, a fost

colonelul Walter Figel, acum pensionar, care pe atunci era comandant adjunct la centrul Echo de lansare a rachetelor. Acesta i-a declarat că a primit într-adevăr un apel radio de la un agent de securitate de la unul dintre silozurile de rachete Echo. Acesta i-a spus că „un obiect mare, rotund", pluteşte „direct deasupra locului". Figel a confirmat că, în urma acestui telefon, el a trimis două echipe de „alertă de securitate" să investigheze ce se întâmplă şi cel puţin una dintre acestea a confirmat că a văzut că obiectul semnalat plutea deasupra silozului de rachete. Colonelul Figel mai făcuse declaraţii aproape identice, cu mult timp înainte, şi într-o altă conversaţie, înregistrată prin telefon, cu Robert Salas.

în curând s-a aflat că nu departe, la un alt siloz cu rachete, într-un mod similar, au fost dezactivate zece sau mai multe rachete. Oficialităţile militare nu erau mai puţin şocate de cele întâmplate. Ulterior li s-a spus că nu a fost vorba de niciun fel de exerciţiu, dar că este strict interzis să discute cu oricine despre incident. Nu le era permis să vorbească nici măcar între ei.

Există în SUA şi alţi veterani Air Force care au acceptat să facă declaraţii înregistrate pe bandă privind implicarea unui OZN în incidentul de la centrul Echo. Declaraţii concordante a făcut şi Robert Kaminski, inginer de la Boeing Corporation, care primise atunci sarcina să determine de ce s-au „defectat" rachetele. El scria, în 1997, cercetătorului Jim Klotz: „Nu au existat deranjamente semnificative, date tehnice sau constatări care ar putea explica faptul că zece rachete au emis un semnal de alertă de scoatere din funcţiune. Cu alte cuvinte, nu a existat nicio constatare tehnică prin care s-ar putea explica evenimentul. [...] între timp, am fost contactat de Don Peterson, reprezentantul nostru la 00 AM A [centrul tehnic], care mi-a spus că incidentul a fost raportat ca fiind un eveniment OZN, întrucât un OZN a fost văzut de unii militari deasupra Facilităţii de Control al Lansărilor, concomitent cu deconectarea de la centrul Echo".

De fapt, precizează Hastings, obiectul mare şi rotund, reperat de către paznicii rachetelor şi raportat locotenentului Walter Figel, a fost văzut plutind deasupra unuia dintre silozurile de rachete Echo şi nu deasupra controlului lansărilor. Cu toate acestea, mărturia revelatoare a inginerului Kaminski confirmă, în esenţă, declaraţiile lui Figel privind prezenţa unui OZN în timpul incidentului.

în înregistrarea pe bandă a relatării, Figel i-a spus lui Hastings, între altele, că la întoarcerea la baza Malmstrom, căpitanul Eric Carlson a fost interogat privitor la incident, după care i s-a atras atenţia să nu mai discute cu nimeni cele întâmplate.

Acest fapt era cunoscut mai de mult şi 1-a determinat, cu ani în urmă, pe James Carlson, fiul lui Eric Carlson, să atace vehement întreaga istorie, aparent pentru a-şi feri tatăl de discreditarea produsă de implicarea într-o asemenea poveste. El a spus că Salas este un mincinos şi că nu a existat niciun incident OZN. Acest fapt a dat naştere unei polemici care s-a prelungit ani buni. Recentele înregistrări, pe care Hastings le-a postat pe paginile sale internet, la dispoziţia tuturor celor interesaţi, încearcă să facă lumină şi în această controversă. între altele, pe bandă se poate auzi că Figel recunoaşte că iniţial era sceptic în privinţa raportului OZN primit de la garda de securitate, considerând că cele relatate de pază ar putea fi o glumă, dar a fost obligat să accepte situaţia datorită tonului foarte serios al militarilor.

Când un extras din transcrierea acestei conversaţii a fost postat, în 2008, pe internet, James Carlson şi-a exprimat îndoiala faţă de acurateţea ei. Când Hastings a postat şi înregistrarea efectivă, Carlson a susţinut că aceasta a fost falsificată. Totuşi el şi susţinătorii săi nu au răspuns la invitaţia de a verifica banda cu o echipă de experţi audio, pentru a se convinge că aceasta este curată şi nealterată, deoarece operaţia ar fi implicat nişte cheltuieli din partea lor... Pe site-ul lui Hastings este postat şi un raport Air Force de trei pagini, privind activitatea OZN la silozurile

de rachete „Minuteman", de la baza militară F.E.Warren, între 31 iulie şi 2 august 1965. Ofiţerul de lansare în retragere John F. „Jay" Earnshaw a fost implicat în evenimentele de pe 1 august şi, se pare, că şi în altele, cu date calendaristice necunoscute, la mijlocul anilor '60. El i-a declarat lui Hastings: „Eram căpitan, comandantul unui echipe de rachetişti, după ce, mai înainte, fusesem şi comandant adjunct, în primul rând la sectorul Echo Flight. Au existat şi acolo apariţii [OZN]. Au fost cazuri în care forţele de securitate aflate la suprafaţă raportau lucruri ciudate, lumini pe cer. Fiind comandant de rachete, am ordonat ca oamenii de la securitate să ne telefoneze, jos în capsulă, raportând îndată ce acolo sus se întâmpla ceva neobişnuit".

„Informaţiile pe care le-am obţinut cu privire la OZN-uri au fost că niciunul dintre ele nu a venit în interiorul zonei îngrădite [în jurul centrului de lansare a facilităţii Echo] şi niciunul dintre ele nu a aterizat în zona din afara gardului. După cum a raportat operatorul de securitate de serviciu, luminile văzute din zona Echo Flight s-ar fi deplasat de la nord-vest la sud-est. Toate au fost doar nişte lumini aeriene ciudate, fără niciun zgomot, aşezându-se unul deasupra celuilalt şi dispărând apoi pur şi simplu."

Hastings 1-a întrebat pe Earnshaw dacă îşi aminteşte de vreo descriere specifică a luminilor aeriene. El a spus: „Oamenii din personalul de securitate le-au descris ca alungite, ceea ce, dintr-o perspectivă corectă, ar putea însemna că aveau formă de disc. Nu au fost raportate marcaje sau lumini de navigaţie. Dacă a fost menţionată o culoare, ea conţinea nuanţe roşii sau portocalii. S-a spus că obiectele erau «sus» sau «în aer», dar nu-mi amintesc să fi fost menţionată vreo altitudine, ori estimări de încredere ale distanţei, altele decât «aproape»".

Earnshaw a adaugat: „Am auzit că [Biroul de Investigaţii Speciale Air Force] a interogat oamenii. Biroul a fost

acuzat că face tot ce doreau comandanţii superiori". Numărul de apeluri primite de la poliţia de securitate a sectorului Echo nu a fost mare. Earnshaw credea că la un moment dat ele au fost şi descurajate de conducerea superioară. A existat o presiune şi din partea proiectului *Blue Book,* pentru a ţine ascunse aceste apariţii, în timp ce publicului i se spunea că nu era de fapt nimic [cu OZN-urile]. Ofiţerii de lansare a rachetelor au discutat incidentele între ei, dar cele întâmplate nu au fost niciodată recunoscute oficial.

Earnshaw a adăugat apoi cu fermitate: „Avem în schimb rapoarte de la oamenii noştri de securitate că au existat obiecte pe cer, doar plutind acolo, stivuite una peste alta. Ruşii sigur nu au avut capacitatea să facă aşa ceva! Deci, rămâne o singură posibilitate. Eu sunt unul dintre cei care cred că nu suntem singuri în Univers şi, ei bine, cred că cineva a fost interesat de ceea ce făceam la silozurile noastre [de rachete nucleare]. Eu nu am fost unul dintre martorii la aceste evenimente pentru că am fost în subteran, în capsulă, dar informaţiile mele, la mâna a doua, de la oamenii de securitate aflaţi afară, mă asigură că obiectele au fost cu adevărat acolo"

Incidente la silozurile de rachete nucleare Ellsworth

Maiorul pensionat din Air Force Gaylan Regele a fost un ofi]er de lansare Minuteman la Ellsworth Air Force Base, Dakota de Sud, în mijlocul anilor '60. El i-a declarat lui Hastings, într-o convorbire telefonică înregistrată: „Cred că s-a întâmplat în 1967, dar putea să fie şi în '66. Eram căpitan, comandantul unui echipaj antirachetă, în Escadrila 66 de rachete strategice. Am avut mai multe cazuri de OZN-uri plutind deasupra zonei. Toată lumea ştia că se întâmplă lucruri ciudate. Cea mai interesantă

apariţie s-a petrecut într-o noapte, la un alt centru, numit Charlie. în acea noapte am fost în capsula Echo şi am auzit ce s-a întâmplat la sistemul de alertă primar. După ce s-a dat alarma, ca urmare a violării securităţii externe şi interne, a fost trimisă o echipă de intervenţie, de la care s-a primit un raport vizual privind un OZN care plutea deasupra unei facilităţi de lansare - nu-mi amintesc care anume -, iar din partea de jos a OZN-ului cobora un fel de fascicul de lumină, măturând zona. Conducătorul echipei a declarat comandantului de la centrul Charlie că obiectul arăta ca o «farfurie zburătoare», iar circumferinţa avea o culoare roşiatică. Nava s-a ridicat apoi şi a plecat în mare viteză. Cazul a fost raportat imediat în amonte, pe lanţul de comandă, până la sediul central. Curând, la Ellsworth, au apărut elicoptere negre, Huey, fără însemne. Ele veneau şi plecau în mod constant de la centru la periferie. Noi aveam 150 de rachete împrăştiate în zona de acolo. [...] Cred că cei veniţi cu elicopterele voiau să arunce o privire asupra OZN-urilor, care au fost foarte active timp de trei sau patru săptămâni. Echipajele au venit apoi la Clubul Ofiţerilor, dar nu au vorbit cu nimeni şi au dispărut la fel de repede cum au apărut. Cu păr scurt, haine închise la culoare, ei nu erau din Air Force, ci lucrau probabil pentru CIA sau NSA, sau un grup de genul asta. Erau peste tot. Mi-ar plăcea să ştiu cine sunt. Din clipa în care au apărut, totul a fost reprimat. N-am mai auzit nimic privind rezultatele^ investigaţiilor, dar am vorbit cu unii dintre comandanţii echipelor de securitate, toţi subofiţeri, care au văzut de fapt pe intruşii neidentificaţi. Se pare că la toate sau cele mai multe dintre grupurile de escadrile Minuteman s-a repetat acelaşi scenariu. Am auzit asta pe căi neoficiale. Eu însumi nu am nicio îndoială ce anume au fost obiectele".

Hastings adaugă că, deşi nu este sigur, este posibil să fie vorba despre aceleaşi incidente, de la baza Ellsworth, din iunie 1966 (nu '67), pe care alţi martori le-au descris în mod independent şi care au implicat blocarea misterioasă a posibilităţii de lansare a unor rachete, în timp ce erau raportate OZN-uri în apropiere.

în octombrie 2011, s-a decis să vorbească despre acest fenomen şi maiorul Air Force în retragere Gaylan W. King, care fusese ofiţer de lansare a rachetelor nucleare la baza militară Ellsworth, la silozurile escadronului 66 de rachete strategice, unde erau circa 150 de rachete Minuteman. El îşi amintea că în 1967 (sau poate '66) au fost 10-15 apariţii OZN deasupra zonei unde King era căpitan, comandant de echipaj. între altele, într-o noapte a sunat alarma de violare a securităţii, atât interne, cât şi externe. A fost imediat trimis un echipaj. Şeful acestuia a raportat că deasupra dispozitivelor de lansare plutea un obiect „ca o farfurie zburătoare", iar din partea sa de jos ieşea o fâşie de lumină de culoare roşiatică. La scurt timp după aceea, obiectul s-a îndepărtat cu mare viteză.

Cazul a fost adus la cunoştinţa comandamentului strategic al aerului. King îşi amintea că în zilele care au urmat, la Ellsworth s-au înmulţit zborurile unor elicoptere negre Huey, fără însemne. După apariţia lor, toate au devenit mai stricte. Nu s-a mai spus nimic despre investigaţiile pe marginea incidentelor, dar King a apucat să stea de vorbă cu mulţi subofiţeri care au văzut, cu toţii, apariţiile neidentificate. Din discuţii neoficiale a mai aflat că scenariul s-a repetat la majoritatea, dacă nu cumva la toate bazele dotate cu rachete Minuteman.

OZN-uri la bazele militare Walker şi KI Sawyer

Locotenent-colonelul pensionar Air Force Philip E. Moore a fost de acord, în 2005, să-i relateze lui Hastings experienţa sa proprie OZN. La momentul incidentului, el era adjunctul comandantului unei echipe de lansare a rachetelor strategice *Atlas* la Walker AFB, New Mexico. într-o noapte, la sfârşitul anului 1964, comandantul de echipaj, maiorul Dan Gilbert, a primit un telefon de la una dintre ariile „surori". Spuneau că un OZN pluteşte deasupra zonei lor, îndepărtându-se rapid, apoi revenind. Moore a continuat: „Eu eram locotenent major la momentul respectiv, unul dintre cei trei membri ai echipajului autorizaţi să monitorizeze panoul de lansare. Astfel, maiorul Gilbert a trimis pe sergentul tehnic Jack Nevins şi pe soldaţii Bob Garner şi Mike Rundag sus, la capacul silozului, aflat la nivelul solului, pentru a vedea ce se petrece". Aceştia au raportat că au văzut un OZN, „o lumină fără zgomot", trecând rapid de la aria 6 spre aria 8 şi oprindu-se instantaneu deasupra acesteia, plutind un timp, apoi zburând înapoi şi oprindu-se din nou instantaneu. Din păcate, martorii nu aveau la ei un binoclu, pentru a observa detalii.

Moore a adăugat: „Comentariul general de care îmi amintesc a fost că toată lumea spunea că a fost un OZN şi că plutea doar deasupra ariilor 6 şi 8, şi nicăieri în altă parte". La întrebarea lui Hastings dacă era chiar atât de sigur că apariţia s-a oprit asupra ariilor 6 şi 8, dat fiind că distanţa era de 10-15 mile, Moore a răspuns că este convins că a fost aşa, deoarece comandantul care le-a telefonat de acolo le-a spus că era chiar deasupra lui. Maiorul Gilbert a ordonat ca fenomenul să fie urmărit prin rotaţie de membrii echipajului, dar OZN-ul nu s-a apropiat de ei, iar după un timp a dispărut complet.

La întrebarea dacă el şi echipa lui au fost informaţi ulterior cu privire la cauzele incidentului, Moore a răspuns: „Nu am fost în niciun fel informaţi, nici avertizaţi să nu discutăm cele petrecute, dar nici nu am discutat cu alţii. Cu alte cuvinte, nu a existat nicio dezbatere sau confirmare oficială. Aparent cele întâmplate au fost ignorate mai sus de nivelul echipajelor. Dar la acest nivel, oamenii au discutat între ei în mod liber despre cele întâmplate".

Concluzia lui Moore a fost: „Eu personal cred că există ceva în conexiunea OZN - rachete intercontinentale. Ştiu că Air Force muşamalizează uneori faptele atunci când, în situaţii delicate, simte că i se cere să aibă o poziţie oficială. OZN-urile apărute deasupra silozurilor nucleare ar putea fi printre aceste situaţii".

Şi sergentul Richard E. Walker, fost poliţist militar în *US Air Force Security,* a declarat că într-o noapte de octombrie 1975 era de pază la baza militară aeriană KI Sawyer din Michigan, în apropierea pistei când, împreună cu camarazii săi, a văzut un OZN deasupra bazei, zburând de la sud spre nord. La început părea un avion care vine la aterizare cu luminile aprinse, dar era suspect că luminile pistei rămâneau stinse. Ei au întrebat imediat prin radio de ce nu se aprind aceste lumini. Au urmat schimburi aprinse de mesaje. Obiectul a continuat să se apropie încet, plutind deasupra pistei şi a zonei de depozitare a armelor nucleare, devenind tot mai luminos. La un moment dat s-a divizat în cinci obiecte separate, care au ţâşnit în cinci direcţii diferite, cu o viteză incredibilă.

într-un mod surprinzător, nu a existat nicio menţiune oficială privind cele petrecute în acea noapte. Cei care au fost de serviciu nu puteau să creadă în ceea ce tocmai văzuseră şi se întrebau de ce nu a fost declanşată alerta de securitate. Au apucat să discute în grup cele întâmplate abia în autobuz, după ce au fost înlocuiţi în posturile lor.

Toţi credeau că trebuia să fi fost un soi de test al unui nou aparat de zbor. Deşi aşteptau să fie interogaţi de şeful lor asupra evenimentor petrecute în timpul schimbului, aşa cum se întâmpla de obicei când depuneau armele în rastel, acum acesta a rămas în biroul său. Nici comandantul unităţii nu a spus nimic ziua următoare şi nu s-a dat niciun fel de explicaţii pentru cele observate.

Hastings considera acest fapt interesant din două motive; întâi, deoarece din documente desecretizate se ştia deja de incidente similare, petrecute în octombrie 1975, în zone de depozitare a armelor nucleare de la bazele Air Force Loring din Mâine şi Wurtsmith, din Michigan, dar era pentru prima dată când exista o mărturie şi pentru baza KI Sawyer.

în al doilea rând, descrierea făcută de Walker, cu un OZN mai mare, care se sparge în cinci obiecte mai mici, este identică celor raportate de colonelul în retragere Charles Halt, fostul comandant adjunct al bazei aeriene Bentwaters, în legătură cu faimoasele incidente OZN din pădurea Rendlesham, în decembrie 1980. Atunci obiectul luminos, observat de Halt şi o grupă de poliţişti de securitate, s-a descompus tot în cinci obiecte mai mici. în acelaşi timp, Halt a auzit, pe radioul său portabil, că unul dintre aceste obiecte s-a deplasat în zbor către zona de depozitare a armamentului nuclear, pe care 1-a „examinat", îndreptând asupra lui fascicule ca de laser.

O altă persoană care a intervenit în emisiunea de radio a fost sergentul tehnic în retragere Anthony W. Keel. Acesta relata că într-o seară de septembrie 1991, pe la ora 22.45, pe când era şeful unui grup de intervenţie la alerte, în aria de zbor Oscar de la baza Air Force Ellsworth, din Dakota de Sud, a fost trimis să rezolve alarme multiple venind dintr-o zonă a bazei. A sosit acolo cu încă un camarad, au verificat posibilele cauze şi au resetat alarmele. Dar îna-

inte chiar de a ajunge la faţa locului, le-a fost semnalată şi o altă alarmă, dintr-o zonă învecinată, pe care o puteau vedea, de la distanţă, cu ochiul liber. Deasupra acelei zone pulsa o lumină albastră. Avea aproximativ dimensiunile unui elicopter mare, era semicirculară, oblică şi nu facea nici cel mai mic zgomot. Pe măsură ce se apropiau de ea, lumina părea că se depărtează, dar noaptea, distanţa era dificil de estimat. Probabil fuseseră cel mai aproape la 400-800 de metri de ea. Apoi lumina a trecut dincolo de o movilă şi a dispărut. Şi în acest loc au efectuat procedurile de resetare a alarmelor. La terminarea schimbului au fost supuşi unui interogatoriu, din partea controlorilor pentru siguranţa zborurilor, şi li s-a spus să nu depună niciun raport scris privind cele întâmplate.

Martorul îşi amintea şi de un alt incident, cel mai probabil din decembrie 1996. La ora 23.00, participa la un exerciţiu, împreună cu un subordonat. Erau pe o pantă abruptă, la circa o milă de zona de depozitare a armamentului nuclear, când au văzut spre vârful dealului o lumină deplasându-se, săltând, dinspre vest spre est. în primul moment au crezut că este comandantul de grupă care vine în control. Peste zece minute, lumina era tot acolo, mişcându-se de această dată de la est la vest. Atunci au început amândoi să urmărească mişcările luminii. A mers de mai multe ori, săltând, ba într-o direcţie, ba în cea opusă. Ultima dată a depăşit creasta dealului şi s-a văzut clar că lumina se afla de fapt pe cer, mult mai departe decât au crezut prima dată, cam în zona depozitului de armament, nu departe de pista de zbor. Atunci şi-au spus că trebuia să fi fost un elicopter, dar în acest caz, de ce nu erau aprinse luminile de pe pista de aterizare? Lumina s-a depărtat apoi spre est şi părea să se înalţe tot mai sus. S-a oprit la vreo 2-3 mile de bază, după care a făcut mişcări bruşte într-o direcţie sau alta, într-un mod imposibil pentru

un elicopter. Cerând informaţii prin radio, celor doi li s-a spus că în toată zona nu zboară nicio aeronavă. La scurt timp după aceea, lumina a ţâşnit şi, într-o clipă, a dispărut.

O conferinţă de presă la National Press Club

National Press Club, cu sediul în Washington DC, la câteva blocuri distanţă de Casa Albă, este o organizaţie profesională a jurnaliştilor, în principal politici, din Statele Unite. Aici a avut loc, pe 27 septembrie 2010, o conferinţă de presă, organizată în bună parte de Robert Hastings, în care şapte veterani din US Air Force au prezentat cazuri de incursiuni OZN în locaţiile găzduind arme nucleare, pe perioada Războiului Rece. Martorii spuneau că socotesc de datoria lor să vorbească despre realitatea activităţii OZN la bazele cu arme nucleare, îndemnând guvernul american să dezvăluie cele întâmplate atât americanilor, cât şi întregii omeniri. Conferinţa, privind un presupus interes al OZN-urilor faţă de armele nucleare, a fost transmisă în direct şi de CNN. La conferinţa de presă menţionată au mai fost prezente şi CBS, ABC şi Fox News, pe lângă alte organizaţii media importante, dar şi mijloace de informare din Regatul Unit, Rusia, Japonia, Australia, Irlanda şi alte ţări. Totuşi companii importante manifestă încă o rezistenţă privind aceste revelaţii.

Aşa cum atestau câţiva veterani, inclusiv doi colonei în retragere, observaţiile OZN s-au înmulţit abia după detonarea primei bombe atomice şi că faimosul incident de la Roswell, din 1947, a avut loc lângă singura bază militară aeriană din lume care era pe atunci înzestrată cu bombe nucleare. în 1948 şi 1949, stranii „mingi de foc verzi" au fost văzute zburând deasupra laboratoarelor naţionale Los Alamos, unde a fost concepută şi construită prima bombă atomică.

Aşa cum arată mai multe documente, desecretizate la ora actuală, au existat astfel de apariţii şi la Oak Ridge (Tennessee), în cursul anilor cincizeci. Pe 4 august 1950, la 4.500 metri desupra centralei atomice Hanford, au fost observate obiecte rotunde; ele nu au putut fi interceptate, deşi toate unităţile Air Force din zonă au fost alertate. Pe 5 iulie 1952, patru piloţi au raportat o farfurie zburătoare plutind deasupra aceleiaşi centrale.

în mai multe rânduri, OZN-uri apărute deasupra silozurilor cu rachete nucleare americane au perturbat sistemele de ghidare şi control ale acestora, iar în decembrie 1980 un OZN discoidal a îndreptat fascicule de raze asupra unui depozit de arme nucleare.

Chiar din proiectul Blue Book se ştie că pe 1 august 1965, la baza *F.E. Warren,* din Cheyenne, Wyoming, şase obiecte de origine necunoscută au plutit, timp de o oră, deasupra silozurilor de rachete.

în martie 2013, ufologul Robert Hastings a publicat un articol în care comentează reacţiile unor importante publicaţii din Statele Unite, la faptele prezentate în conferinţa de presă din 27 septembrie 2010, ţinută la *National Press Club* din Washington D.C. El amintea de un vechi articol pe această temă, apărut pe prima pagină a numărului din 19 ianuarie 1979 al prestigiosului ziar *The Washington Post.* Intitulat „Ce au fost acele nave misterioase?", articolul era o analiză obiectivă, bazată pe câteva documente recent desecretizate, oferind o viziune tulburătoare asupra unor informaţii mult timp ţinute sub obroc, cu implicaţii privind securitatea naţională. Autorii articolului scriau atunci, între altele: „în conformitate cu rapoarte ale Departamentului Apărării, timp de două săptămâni, în 1975, un şir supersensibil de puncte de lansare a rachetelor şi de baze de bombardiere au fost vizitate de obiecte misterioase, zburând la joasă înălţime". Un martor vorbea

despre „vehicule rapide şi luminate strălucitor, care au plutit deasupra ariilor de depozitare a armelor nucleare şi au dejucat toate eforturile de urmărire a lor".

Informaţiile care au stat la baza acelui articol au fost declasificate prin intermediul legii *,JFreedom of Information Act* în 1977, plecând de la numeroase fragmente de jurnal NORAD (*North American Air Deferise Command* - Comandamentul Apărării Aeriene a Americii de Nord) care detaliau repetate zboruri peste bazele de lansare a rachetelor de la Malmstrom, Montana, ale unei aeronave în formă de „disc", la începutul lunii noiembrie 1975. Obiectele necunoscute au fost observate în mod independent de mai multe echipe de poliţie Air Force, aflate la mare distanţă între ele, au fost urmărite pe radar şi vânate, fără succes, de avioane de luptă trimise să le intercepteze.

Prin contrast, acelaşi *The Washington Post* a publicat, în 2010, un articol zeflemitor, subliniind că participarea la conferinţa de presă a meritat datorită calităţii prăjiturilor servite gratuit. Aceasta în ciuda faptului că printre documentele înmânate reporterilor se afla inclusiv copia acelui raport al US Air Force care a dat naştere articolului din 1979.

Dacă acel caz comentat în 1979 nu pare suficent de dramatic, scrie Hastings, interviurile pe care el însuşi le-a luat la peste 130 de foşti angajaţi ai armatei, în ultimii 40 de ani, confirmă că astfel de incidente s-au petrecut practic la toate bazele de rachete strategice din SUA, pentru a nu mai vorbi de bazele de bombardiere strategice şi ariile de testare a armelor nucleare, în timpul erei Războiului Rece, ca şi după aceea.

Hastings spune că fusese convins că aceste incidente tulburătoare, aşa cum au fost ele revelate, în timpul conferinţei de presă, de documente şi de foştii militari care au fost martori la ele, vor uimi măcar pe unii dintre reporterii

din auditoriu. Din păcate, după ce evenimentul senzaţional al conferinţei de presă s-a consumat, subiectul a fost rapid uitat, jurnaliştii reorientându-se către alte noutăţi incitante.

în mod surprinzător şi frustram, nicio organizaţie majoră de media nu a luat după aceea legătura, nici cu Hastings, nici cu veteranii Air Force participanţi la conferinţă, pentru a-i intervieva asupra detaliilor.

O altă publicaţie invitată, *The New York Times,* nici nu s-a obosit să trimită pe cineva, ignorând subiectul OZN, fidelă, încă din anii '50 (aşa cum au demonstrat documente desecretizate mult mai târziu), recomandării comisiei Robertson din ianuarie 1953, organizată de CIA, anume de a nega şi ridiculiza tot ce se leagă de fenomenul OZN.

Hastings şi-a împărtăşit aceste supărări jurnalistului Ralph Blumenthal, care a petrecut 45 de ani lucrând la *The New York Times.* Răspunsul acestuia a fost că nu este surprins că media nu a continuat să urmărească fascinanta istorie a relaţiei dintre OZN-uri şi armele nucleare. El spunea: „Este un mister care deranjează, care face oamenii să se simtă inconfortabil... Dar faptele sunt nişte lucruri îndărătnice, iar adevărul va găsi în cele din urmă o cale să iasă la lumină".

Mărturii recente

Cazurile evocate mai sus nu aparţin doar unei istorii trecute, să zicem erei Războiului Rece. Mai multe rapoarte sugerează că incidente multiple, în curs de desfăşurare, s-au petrecut, de pildă, în 2003, la Aria 2 de la baza Air Force Nellis (Nevada) şi în 2007, la Missile Alert Facility, în apropierea bazei Malmstrom (Montana). Mai mult, pe baza mărturiei şi fotografiilor unor civili, se pare că o incursiune OZN a avut loc în martie 2009, la staţia de armament naval din Seal Beach, în comitatul Orange din California. Robert Hastings ne mai asigură că, pe baza

experienţei sale de 37 de ani de când studiază aceste incidente şi pe baza frecvenţei lor, este aproape sigur că în medie, în fiecare an, are loc o incursiune OZN la o facilitate de arme nucleare.

La nicio lună după conferinţa de mai sus, pe data de 23 octombrie 2010, la baza Air Force *F.E. Warren* din Cheyenne, s-a pierdut comunicarea, pentru un timp, cu 50 de rachete Minuteman III. Cele cinci facilităţi, denumite de la *Alpha* la *Echo,* ca şi *319th Strategic Missile Squadron,* nu au fost capabile în această perioadă să comande nicio lansare.

Ştirea a fost aflată de Mark Ambinder, editor contributor la magazinul *The Atlantic,* care a publicat-o trei zile mai târziu, după care ea a fost preluată de presa internaţională.

Purtătorul de cuvânt al Air Force a explicat că incidentul, care ar fi durat 59 minute, s-a datorat unei componente hardware, greşit înlocuite de un tehnician, şi a dat asigurări că sistemul de avarie a rămas funcţional. Totuşi unii pun sub semnul întrebării această explicaţie, întrucât au fost raportate OZN-uri în zonă în acea perioadă. Robert Hastings s-a deplasat în regiune, luând legătura cu mai multe persoane, dintre care şase au văzut unul sau mai multe OZN-uri în preajma silozurilor cu arme nucleare, între altele, el a aflat că întreruperile la comanda rachetelor au durat de fapt mai multe ore, cu intermitenţe.

în primele luni ale anului 2011, Hastings a primit şi o serie de alte rapoarte, de la civili, poliţişti etc. din statele Wyoming, Nebraska şi Colorado, pe teritoriul cărora se află poligonul F.E. Warren, întins pe aproape 25 mii kilometri pătraţi. Multe rapoarte descriu obiecte aeriene, observate în perioada septembrie 2010 - martie 2011, având formă de ţigară, cilindru, sferă, triunghi etc., manevrând sau plutind la joasă înălţime. în octombrie 2012, au fost văzute OZN-uri în zona silozurilor cu rachete balistice

intercontinentale operate de baza militară Air Force Malmstrom din Montana.

Informaţia cea mai interesantă a fost că membri din personalul activ al Air Force, lucrând în diferite locaţii ale câmpului de rachete, au văzut, în mod repetat, „un dirijabil imens" în noaptea de 23/24 octombrie 2010, exact atunci când s-a petrecut incidentul la care ne referearn mai sus. Obiectul nu semăna cu dirijabilele comerciale, fiind mai îngust şi mult mai lung, nu avea gondolă pentru pasageri şi nu purta pe el nicio inscripţie. Chiar dacă legătura dintre aceste apariţii şi incident nu poate fi încă stabilită în mod sigur, martorii sunt foarte credibili.

Se mai ştie, tot de la ei, că şefii escadronului în care a avut loc incidentul au ameninţat cu pedepse severe pe cei ce ar viola secretul militar, adică pe cei ce ar vorbi cu jurnaliştii sau investigatorii OZN despre „lucrurile pe care le-au văzut sau nu le-au văzut pe cer" în preajma silozurilor. Prin urmare, Robert Hastings, adept altminteri al unei transparenţe cât mai mari, s-a văzut obligat de această dată să păstreze anonimatul privind informatorii straniilor incidente.

Invitat, pe 18 noiembrie 2012, la o emisiune radio cu acoperire naţională, Hastings a cerut, la microfon, să fie contactat şi de alţi veterani care au avut astfel de experienţe. A primit două apeluri. Ulterior Hastings a verificat şi a confirmat că respectivii fuseseră într-adevăr staţionaţi în bazele militare indicate, în anii indicaţi, asigurând paza armelor nucleare.

în septembrie 2013, Robert Hastings anunţa că lucra la un film documentar privind activitatea OZN în zonele în care se află arme nucleare.

Ufologul Billy Cox comenta ironic, la adresa tuturor acestor cazuri: dacă Statele Unite ar fi pierdut controlul operaţional al rachetelor sale nucleare din orice altă cauză:

sabotaj, erori de calculator, chiar şi vreme rea sau probleme tectonice, ar fi fost audieri, comisii de anchetă, comunicate de presă, şi poate chiar ar fi căzut capete. Dar în acest caz s-a considerat că nu-i nicio problemă - *au fost doar OZN-uri* -, deci nu era niciun motiv să se facă ceva din toate acestea...

Incidentul Big Sur

Unul dintre cazurile investigate de Robert Hastings a fost şi cel numit „Big Sur". în rezumat: într-o dimineaţă de septembrie 1964, a fost lansată, de la baza Vandenberg, California, o rachetă balistică intercontinentală Atlas D, transportând spre înălţimi un sistem antiradar şi o ogivă nucleară falsă, ţinta fiind atolul Eniwetok din Oceanul Pacific (utilizat în perioada 1948-1958 ca poligon pentru un mare număr de explozii nucleare). îndată după separarea ogivei, de aceasta s-a apropiat un OZN în formă de disc; după ce a ajuns-o din urmă, s-a rotit în jurul ei, apoi a emis patru izbucniri de lumină; imediat, macheta de ogivă nucleară a început să se dea peste cap, căzând în cele din urmă în ocean, la câteva sute de mile înainte de ţinta stabilită.

întâmplarea a devenit cunoscută prin declaraţiile locotenentului de atunci (acum Dr.) Bob Jacobs, însărcinat cu filmarea lansării rachetei Atlas printr-un telescop de mare putere situat la Big Sur, California. Fostul ofiţer USAF activa atunci în escadronul 1369 de la baza Vandenberg, ca responsabil cu instrumentele fotografice. El susţine că întreagă această întâmplare a fost înregistrată pe o peliculă cinematografică. Potrivit lui Jacobs, în timp ce manevrele OZN-ului erau uşor de distins, alte detalii, inclusiv forma de disc a obiectului, cu un dom deasupra, au fost descoperite ulterior, în timpul analizei optice.

Jacobs mai afirma că o versiune de 16 milimetri a filmului privind incidentul a fost prezentată unui mic grup

select de la baza Vandenberg. La încheierea acestei reuniuni, la care a participat şi el, i sa spus să „uite" de evenimentele filmate şi să nu le mai menţioneze niciodată. După mai mulţi ani, Jacobs a aflat că după ce a părăsit sala, cadrele importante din film au fost confiscate pe loc de doi „agenţi guvernamentali", lucrând probabil pentru CIA, care erau printre cei prezenţi.

Ca un fapt important, relatarea lui Jacobs, atât cea privind incidentul propriu-zis, cât şi muşamalizarea care a urmat, au fost confirmate în întregime de un alt ofiţer, maiorul (mai târziu Dr.) Florenze J. Mansmann, Jr. Pe atunci, Mansmann activa ca cercetător principal la Divizia 1 strategică Aerospaţială de la baza Vandenberg. El a fost cel care a analizat cu atenţie uimitorul film, descoperind pe el forma de „disc clasic" a OZN-ului care se rotea în jurul falsului focos. Tot el a fost cel ce a ordonat ca şi locotenentul Jacobs să participe la proiecţia restrânsă a filmului, în biroul său de la sediul diviziei.

Hastings poseda copii ale corespondenţei particulare, de la începutul anilor '80, dintre Jacobs şi Mansmann. In aceste scrisori (care evident nu erau destinate publicării), se simte că, şi după 20 de ani, Jacobs şi Mansmann erau marcaţi de incident.

Din păcate, o astfel de întâmplare este inacceptabilă pentru cei ce au ideea preconcepută că OZN-urile nu există sau, dacă există, nu li se poate asocia un comportament inteligent. Cei ce dezmint din start orice relatare privind fenomenele aerospaţiale neidentificate au în SUA şi o revistă, numită *Skeptical Inquirer,* specializată pe demitizarea şi negarea fenomenului OZN. Această revistă a publicat, între altele, şi un articol scris de Kingston George, un inginer care a lucrat cu Bob Jacobs la telescopul de la Vandenberg AFB. Iar în articol se susţinea că afirmaţiile lui Jacobs precum că ar fi filmat un OZN doborând o falsă

ogivă nucleară sunt doar nişte „pretenţii stranii", fară nicio bază reală.

în acest scop, Kingston a denaturat în mod grav şi repetat afirmaţiile lui Jacobs şi a afirmat câteva neadevăruri factuale. Kendrick Frazier, editor al revistei *Skeptical Inquirer* şi un acerb demistificator al fenomenului OZN, bineînţeles nu a mai avut curiozitatea să compare adevăratele declaraţii ale lui Jacobs cu cele care i s-au pus eronat în cârcă. Şi nici nu 1-a preocupat faptul că articolul lui Kingston nu pomeneşte nicio vorbă despre susţinerea de către maiorul Mansmann a relatării lui Jacobs.

Mai mult, Frazier a inclus articolul eronat şi partizan al lui Kingston George într-una dintre cărţile sale în care combătea fenomenul OZN, diseminând astfel erorile şi declaraţiile false din articol către publicul neinformat. Să fie vorba doar de incompetenţă sau de mai mult decât atât? se întreba Hastings, care a descoperit, după mai mulţi ani, că Frazier (deşi revista menţiona despre el că este doar „publicist de ştiinţă") a fost, încă de la începutul anilor '80, timp de două decenii, angajat al laboratoarelor naţionale *Sandia* din Albuquerque, New Mexico, ca specialist în relaţii publice, aceleaşi *Sandia Labs* care realizau, încă din anii '40, componente pentru ogive nucleare. Acest detaliu nu apărea în biografia sa destinată publicului.

Revista *Skeptical Inquirer* este purtătoarea de cuvânt a asociaţiei de sceptici numită CSICOP. Aici există şi alţi faimoşi demistificatori ai fenomenului OZN, cum ar fi James Oberg, fost ofiţer Air Force şi apoi „ofiţer de securitate". Acesta (deşi oficial susţinea că OZN-urile nu există) 1-a ameninţat pe Jacobs, spunându-i că ar fi divulgat „date OZN strict secrete". Jacobs a fost obligat astfel să-i răspundă că, întrucât maiorul Mansmann îl avertizase să ţină minte că incidentul OZN „nu s-a întâmplat niciodată", n-avea cum să ştie ce nivel de secret a fost ataşat cazului.

Probabil Obert nu ar fi intrat în această dispută, dacă ar fi ştiut că Jacobs va publica remarcile sale în acest sens.

Ultimele remarci scrise de maiorul Florenz J. Mansmann, Jr. (care a murit la 4 iulie 2000) privind incidentul Big Sur se găsesc într-o scrisoare, datată 15 noiembrie 1995, către Curt Collier, producător al unui serial de televiziune. Acolo scrie: „Stimate domnule Collier, răspunzând la scrisoarea dumneavoastră din 14 noiembrie 1995 privind validitatea relatării Dr. Robert Jacobs din jurnalul MUFON, din ianuarie 1989, confirm că totul este adevărat, aşa cum este prezentat. Şi da, am răspuns astfel şi altor investigatori care m-au întrebat în trecut, dar numai după ce Dr. Jacobs a dat publicităţii detaliile acestor observaţii, anulând astfel obligaţia mea de a ţine secretul. [...] Sistemul de camere *Image Orthikon* pe care l-am folosit pentru a capta pe film obiectul zburător neidentificat avea capacitatea de a fotografia toate detaliile lansării rachetei şi ale zborului său supersonic. [...] Rememorând, acum regret că nu am fost în măsură să evaluăm filmul mai mult de trei vizionări. Singurele persoane care au fost prezente la aceste vizionări au fost: directorul Biroului cercetătorului şef, asistentul său, doi agenţi guvernamentali, locotenentul Jacobs şi cu mine. Cei doi agenţi guvernamentali au confiscat filmul, l-au pus într-o servietă şi au plecat cu el, nu înainte ca eu să verific autorizaţia care le dădea dreptul să procedeze astfel. Am fost instruit mai târziu de către Biroul cercetătorului şef, Biroul judecătorului avocatului general şi de comandantul meu să consider incidentul strict secret". Mansmann a încheiat scrisoarea sa, precizând încă odată: „Scriu aceasta pentru a confirma relatarea Dr. Jacobs"...

Hastings remarcă faptul că din enumerarea de mai sus rezultă că George Kingston, cel care nega faptele, nu a văzut filmul. El mai scrie că la peste 30 de ani de la inci-

dentul strict secret şi la peste şase ani de la apariţia articolului Dr. Jacobs în *MUFON UFO Journal*, Dr. Mansmann confirma fără rezerve incidentul.

Se întâmplă peste tot. Care să fie cauza?

Robert Hastings a investigat şi alte cazuri implicând prezenţa unor OZN-uri deasupra bazelor nucleare. Doi controlori de trafic aerian i-au declarat că au fost de serviciu în perioada incidentului din decembrie 1980, din Pădurea Rendlesham, din Anglia, şi urmăriseră pe radar un obiect neidentificat. Acesta a parcurs 190 de kilometri în 8-12 secunde şi a făcut instantaneu cotituri de 90 de grade, manevră imposibilă pentru orice aparat pământean. Unul dintre controlori a văzut, prin fereastra turnului de control, un obiect sferic, portocaliu, strălucitor, plutind deasupra turnului de apă al bazei Bentwaters, unde erau deţinute arme nucleare. Apoi a ţâşnit cu o viteză nemaivăzută şi a dispărut.

Hastings s-a referit şi la alte cazuri pe care le-a investigat, între care cel din 1969 de la baza de rachete *Kapustin Yar* (90 km est de Volgograd), când numeroşi martori au văzut o navă în formă de dom îndrepând fascicule ca de laser spre depozitele de armament, sau la cel din 4 octombrie 1982, deasupra unei baze nucleare secrete din Ucraina, când un OZN imens a activat codurile de lansare a rachetelor nucleare intercontinentale, aducându-ne la un pas de declanşarea unui război mondial.

în toamna anului 1957, britanicii au detonat trei bombe atomice în zona Maralinga din Australia. Savanţii care evaluaseră experimentul se pregăteau să plece acasă când au văzut, uluiţi, foarte clar, plutind înclinat la 45 de grade, un OZN argintiu, rotund, cu fundul plat şi un dom deasupra. După 15 minute, obiectul a ţâşnit în sus şi a

dispărut. OZN-urile şi-au manifestat prezenţa şi la alte teste nucleare, ca şi la testări de rachete ori alte tehnologii avansate, în spaţiul ex-sovietic. Ca urmare a unor incidente, comandamentul aviaţiei militare sovietice a decis în 1965 să interzică deschiderea focului asupra OZN-urilor.

OZN-uri deasupra unor facilităţi nucleare s-au semnalat şi în 1997 la Brienne-le-Chateau (nu departe de Paris), în 1999 la Safed şi Yokneam (Israel), în 2004 şi 2005 la graniţa himalayană dintre China şi India etc., iar în anii următori în Iran. Conferinţa de presă a cerut guvernului SUA, între altele, desecretizarea tuturor datelor privind incidentele de acest tip.

Opinia lui Hastings, pe baza dovezilor existente, este că OZN-urile sunt pilotate de vizitatori veniţi dintr-un alt loc din Univers. Fiinţe dintr-o altă lume observă cursa înarmării nucleare de zeci de ani şi, din când în când, perturbă funcţionalitatea acestor arme, pentru a ne atrage atenţia asupra nemulţumirii şi îngrijorării lor. Dintr-un motiv oarecare, aceste fiinţe au interesul ca noi să nu ne autodistrugem şi să supravieţuim timp îndelungat. Ele perturbă ocazional funcţionarea instalaţiilor noastre nucleare tocmai pentru a transmite astfel, guvernelor american, sovietic/rus etc. un mesaj care spune că posesia şi potenţiala utilizare pe scară largă a acestui armament ameninţă viitorul omenirii şi integritatea ecosistemului de pe planeta noastră. Pe scurt, Washingtonul şi Moscova sunt avertizate astfel că „se joacă cu focul".

Hastings spune că ar fi desigur simplist şi inexact să sugerăm că acest scenariu este singura explicaţie pentru creşterea spectaculoasă a numărului de observaţii OZN în epoca Modernă. Dar el crede că incidentele bine documentate legate de armele nucleare sunt un aspect obligatoriu de luat în considerare pentru înţelegerea misterului cu care ne confruntăm.

Activitatea ufologului a fost supravegheată

într-un articol din iulie 2013, Hastings povesteşte despre modul în care a fost el însuşi supravegheat de CIA. în 1973, nu se gândea că activităţile sale ufologice ar putea interesa comunitatea de informaţii din SUA. Pe atunci publicul considera că singura componentă a guvernului american responsabilă pentru problemele legate de OZN-uri era Air Force. Azi ştim că în urma valului de OZN-uri din vara anului 1952 deasupra capitalei americane, CIA a organizat, în ianuarie 1953, aşa-numitul „Panel Robertson" care, în concluziile sale, recomanda, între altele, supravegherea şi infiltrarea asociaţiilor dedicate studierii fenomenului OZN. în anii '70 documentele acestui „panel" nu fuseseră încă desecretizate. Ulterior, mai multe documente de acest tip au ieşit treptat la iveală, prin intermediul legii libertăţii de informare (FOIA), dovedind în mod ferm implicarea FBI, CIA şi NSA în colectarea de date despre fenomenul OZN şi despre ufologi. Hastings considera însă, la început, că sunt şanse reduse ca activităţile sale să fie supravegheate sub acoperire. Naivitatea lui a fost risipită la începutul anului 1982, la scurt timp după ce a început un circuit de conferinţe prin colegii americane, pentru a expune concluziile sale. Aceste prelegeri publice au dus la o acoperire media în numeroase ziare, inclusiv *New York Times,* precum şi în *Associated Press* şi *United Press International.*

Primul indiciu care 1-a făcut atent pe Hastings că cineva îl monitorizează a apărut la câteva luni de la prima mediatizare a acestora la nivel naţional. El avea obiceiul ca să înregistreze pe bandă orice interviu cu militarii veterani care descriau OZN-uri manevrând sau plutind deasupra silozurilor cu rachete balistice intercontinentale,

zone de depozitare a armelor nucleare sau locaţii similare, începând din februarie 1982, după fiecare convorbire telefonică cu una dintre aceste persoane, convorbiri înregistrate cu permisiunea lor, a devenit clar că telefonul mai era ascultat şi de altcineva.

După fiecare interviu, la doar câteva momente după ce închidea aparatul, Hastings primea un telefon misterios de la cineva care nu spunea nimic, deşi putea auzi un zgomot de fond. Apoi, după vreo 30 de secunde, telefonul se închidea. Această ciudăţenie a durat câteva luni şi se petrecea numai după discuţiile cu un veteran, care divulga informaţii dramatice despre incidente OZN cu arme nucleare. Nu s-a întâmplat niciodată după un apel la familie, prieteni, sau altcineva. Evident, era o încercare de intimidare sau, cel puţin, un avertisment că oficialităţile ştiu despre aceste convorbiri.

Hastings afirmă că a fost probabil „prea prost pentru a fi speriat", întrucât a continuat să depună eforturi pentru a afla fapte pe care guvernul Statelor Unite le ascundea publicului, referitoare la activitatea OZN în locaţiile cu arme nucleare.

Abia recent a aflat că fusese urmărit de FBI. în 2012, ufologul veteran Larry W. Bryant i-a trimis lui Hastings o scrisoare primită de la FBI, ca răspuns la o cerere FOIA, în care Biroul recunoaşte că evidenţele lor indică existenţa unor dosare de urmărire a activităţilor OZN ale lui Hastings. Cu toate acestea, potrivit scrisorii, căutarea dosarelor propriu-zise nu a avut succes întrucât, aparent, aceste dosare „au dispărut". Nici Bryant, nici Hastings nu cred că această afirmaţie este adevărată.

La ora actuală, Hastings posedă înregistrări de la peste 140 de veterani militari americani. Chiar înainte de a scrie acest articol el vorbise cu o nouă sursă, un tehnician electromecanic la rachetele balistice Minuteman, care a

fost martor în 1968 la apariţia unui OZN la baza Air Force Minot. Hastings era totuşi mulţumit, deoarece FBI nu a contactat pe niciunul dintre aceşti martori, deci dincolo de ascultarea telefonului său, nu au existat consecinţe 5
neplăcute pentru cei ce au fost de acord să-i dea declaraţii. Şi, până în prezent, nici nu a apărut nimeni la uşa sa...

Totuşi, într-un caz recent, cineva a aflat mai mult decât era normal despre telefonul său şi comunicaţiile sale e-mail cu un tehnician de rachete Air Force pensionat. Persoana în cauză a făcut câteva anchete în numele lui Hastings, cu privire la un incident larg mediatizat privind întreruperea comunicaţiilor la rachetele de la baza militară AFB F.E. Warren, din Wyoming, pe 23 octombrie 2010. în acest scop, el a fost în contact cu câţiva dintre membrii personalului din serviciul activ de întreţinere a rachetelor, care s-au arătat dispuşi să declare ce s-a întâmplat cu această ocazie, când 50 de rachete balistice intercontinentale au devenit temporar indisponibile, deoarece baza nu a mai putut lua legătura cu ofiţerii de lansare care le controlau. Oficial, întreruperea a durat 59 de minute şi a fost cauzată de un card de calculator înlocuit în mod greşit într-un procesor de control al armamentului.

Cu toate acestea, persoana de contact Air Force a aflat, de la tehnicienii de întreţinere a rachetelor care au răspuns de echipamente, cu totul altceva despre incident: evenimentul a implicat o întrerupere intermitentă a comunicaţiilor, care a durat, de fapt, mai mult de o zi, nu doar 59 de minute, aşa cum pretinde Air Force. Dar cu adevărat important era că mai multe echipe de întreţinere independente, au revenit la bază, raportând că au observat un obiect imens, în formă de trabuc, pe cerul de deasupra câmpului de rachete. Contactul lui Hastings a spus că întregul escadron de întreţinere a rachetelor a fost adunat pe neaşteptate şi avertizat de comandant să nu vorbească

despre „lucrurile pe care poate le-au văzut sau poate nu le-au văzut" pe cer. în mod evident, obiectul aerian nu a fost un dirijabil.

Din păcate, spune Hastings, contactul său 1-a informat după un timp că doi dintre aceşti tehnicieni de rachete au fost avertizaţi de către superiorii lor, la pensionare, în iunie 2011, că au un „steguleţ" plasat în dosarele lor de serviciu în Air Force, întrucât au difuzat informaţii neautorizate despre acest incident. Acest fapt poate avea ca efect că cei doi vor avea dificultăţi în a găsi de lucru în domeniul aerospaţial după părăsirea serviciului.

Evident, cineva a monitorizat conversaţiile prin e-mail între ei şi contactul lui Hastings. Acesta s-a simtit bineînţeles foarte neplăcut, chiar dacă omul de contact a prevenit cele două persoane că informaţiile lor vor ajunge la Hastings, care le va folosi ca dovadă privind interacţiunile dintre OZN-uri şi rachetele nucleare.

într-o situaţie de acest tip, în care personalul Air Force din serviciul activ divulgă informaţii despre prezenţa unor OZN-uri în apropierea locaţiilor cu arme nucleare, Pentagonul devine prizonierul propriei sale politici înşelătoare, prin care pretinde că OZN-urile nu reprezintă o ameninţare pentru securitatea naţională a Statelor Unite, între altele, această afirmaţie oficială - anume că OZN-urile, chiar dacă există, nu reprezintă o ameninţare - este cea care a fost folosită pentru a justifica închiderea studiului OZN al Forţelor Aeriene, Proiectul Blue Book, în 1969. Cele două persoane care au raportat apariţiile navelor în formă de trabuc şi afectarea celor 50 de rachete balistice intercontinentale, teoretic nu pot fi urmăriţi penal pentru divulgarea informaţiilor clasificate, deoarece, printre altele, Air Force ar trebui să recunoască, în acest caz, că a luat în serios rapoartele OZN şi a mers atât de departe încât a sfătuit o întreagă escadrilă de rachetişti să

nu vorbească despre incident. Mai pe scurt, orice urmărire penală deschisă a celor doi bărbaţi ar risca să aducă sub lumina reflectoarelor mass-mediei întreaga afacere, conştientizând opinia publică privitor la adevărata natură a evenimentului, ceva ce Pentagonul cu siguranţă nu vrea să se întâmple.

Şi astfel, jocul merge mai departe, mai spune Hastings, Air Force continuă să pretindă că OZN-urile nu reprezintă niciun risc pentru securitatea naţională a SUA; iar între timp, veteranii vin, încet dar sigur, să reclame prezenţa unor OZN-uri la diverse baze cu rachete nucleare, începând din 1962 şi până recent, în cadrul unor incidente care au fost prezentate de multe ori doar ca defecte misterioase ale rachetelor nucleare americane. Poate că, într-o zi, publicul se va lămuri care este adevărul.

Cu câteva zile înainte de redactarea acestui articol, Larry Bryant i-a expediat lui Hastings copia scrisorii pe care a trimis-o Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA), cerând, în conformitate cu legea federală *„J*ri\acy Act"*, desecretizarea şi accesarea tuturor fişierelor NSA care conţin informaţii cu privire la activităţile lui Hastings ţinând de fenomenul OZN. Acesta este însă convins că, după lungi manevre înşelătoare, NSA va răspunde că nu există astfel de fişiere. Sau poate că există, dar sunt de negăsit, la fel ca în cazul dosarelor FBI. Dar indiferent cum va fi, agenţia, cu siguranţă nu va fi sinceră.

Noutăţi privind misterul Roswell. Un comunicat de presă controversat

La Roswell (New Mexico) se pare că s-a prăbuşit un OZN pe 3 sau 4 iulie 1947. Interesant este că tocmai aici se găsea baza Flotei mixte 509 de bombardiere, pe atunci singurele din lume care purtau bombe atomice operaţionale.

Purtătorul de cuvânt al bazei, locotenentul Walter Haut, a dat un comunicat de presă care a făcut înconjurul lumii. In comunicat se spunea, între altele: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri. Ofiţerul de informaţii al unităţii 509 de bombardiere [...] de la Roswell a avut şansa să intre în posesia unui disc. [...] Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unui ranch în apropiere de Roswell. [...] S-a întreprins imediat o acţiune şi discul a fost recuperat. [...] Inspectat la baza aeriană de la Roswell, el a fost remis autorităţilor ierarhice [...]".

în urma comunicatului emis, în 8 iulie ziarul local *The Roswell Daily Record* titra pe prima pagină: „RAAF a capturat o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell" (RAAF fiind prescurtarea pentru *Roswell Army Air Field).* în articol se vorbeşte despre „discul recuperat" ori de „instrumentul" care, după examinare, fusese trimis la „forurile superioare". Mai mult, la 8 iulie, ora 14.26, Agenţia *Associated Press* difuzează „bomba" că forţele aeriene americane se află în posesia unei farfurii zburătoare de provenienţă necunoscută. Toate ziarele importante de pe glob publică ştirea, aşteptând noi detalii. Apelurile telefonice din toată lumea încep să asalteze centrala telefonică a bazei militare Roswell.

Numai că, foarte repede, la ordine venite de sus, toate cele de relatate au fost retractate, spunându-se că a fost o confuzie şi obiectul fusese doar un balon meteorologic mai special. Haut a fost admonestat pentru pripeala sa. El se va apăra, declarând că a acţionat la ordinul telefonic al colonelului William Blanchard, comandantul bazei, care a fost foarte categoric atunci când i-a indicat conţinutul comunicatului. Haut a murit în decembrie 2005, dar a lăsat, într-un plic sigilat, o declaraţie dată sub jurământ în faţa unui notar. în acest document, el recunoaşte, în plus, că a văzut cu ochii lui obiectul recuperat şi doi omuleţi şi că

generalul Roger B. Ramey, comandantul bazei militare de la Fort Worth, a venit de urgenţă la Roswell, punând aici la cale, împreună cu colonelul Blanchard, detaliile prin care cazul va fi muşamalizat.

Apoi, pentru mult timp, aproape toată lumea a uitat de acest incident.

în 1978, fizicianul nuclear Stanton Friedman fusese invitat pentru un interviu la staţia TV din Baton Rouge, Louisiana. Jenat că 1-a făcut pe fizician să aştepte cam mult, managerul postului TV i-a spus că l-ar putea pune în legătură cu unul dintre prietenii lui de radioamatorism, care avea informaţii privind OZN-urile. Acesta s-a dovedit a fi Jesse Marcel, fost ofiţer de informaţii Air Force, chiar cel care a strâns de pe câmp resturile obiectului prăbuşit la Roswell.

El îi va povesti fizicianului despre proprietăţile neobiş-nuite ale materialelor recuperate, insistând că acestea, categoric, nu proveneau de la un balon. în anii care au urmat, Friedman, cu ajutorul ufologului Bill Moore, a identificat peste 60 de alţi martori. Informaţiile adunate astfel au făcut obiectul cărţii *The Roswell Incident* publicată în 1980 de Bill Moore şi Charles Berlitz, carte care însă nu a avut un ecou deosebit.

Cazul Roswell a fost preluat la un moment dat de programul de televiziune *Unsolved Mysteries,* daclanşând curiozitatea populară. Acesteia i-au răspuns Donald Schmitt şi Kevin Randle, prin cartea *UFO Crash at Roswell*, publicată în 1991 şi urmată de o ediţie refăcută în 1994, cu date de la circa 200 de martori şi cu noi detalii, între timp, în 1992, şi Friedman a publicat o carte, cu viziunea proprie asupra incidentului, sub numele de *Crash at Corona.* în 1994 s-a difuzat filmul *Roswell*, realizat pentru canalul TV *Showtime Movie,* pe baza primei cărţi a lui Schmitt şi Randle, ceea ce a desăvârşit celebritatea

cazului. Randle fusese implicat în aceste investigaţii întâmplător. Participând la o conferinţă, în calitate de autor SF, a fost invitat să fie unul dintre cei trei scriitori care trebuia să interogheze, într-o dezbatere, doi ufologi. întrucât unul dintre ufologi nu a mai putut participa, Randle s-a oferit să-1 înlocuiască. Celălalt ufolog s-a nimerit să fie Schmitt. Aşa a început parteneriatul lor. Randle fusese şi militar, participant la războaiele din Vietnam, Golf şi Irak, şi trecut în retragere abia în 2009, cu gradul de locotenent colonel. în tot acest timp, îndatoririle sale militare i-au stânjenit activitatea în ufologie. Au apărut şi unele disensiuni cu Schmitt. Acesta a rămas însă interesat să se implice în cercetarea cazului, inspirat şi de cartea lui Friedman. Din acest motiv, Schmitt s-a asociat cu un nou partener: Tom Carey. Ca rezultat, cei doi au publicat în 2007 volumul *Witness to Roswell,* în care apar noi mărturii şi fapte.

La ora actuală, toată lumea este de acord că în iulie 1947 la Roswell, New Mexico, s-a prăbuşit ceva care a fost declarat imediat strict secret. Autorităţilor nu le convenea să se afle adevărul. Dovadă stau explicaţiile pitoreşti şi mereu schimbate, avansate de-a lungul timpului de Air Force. Iată cum le comentează Stanton Friedman şi Kevin Randle:

în 1947 ofiţerii şi alt personal din Grupul de Bombardiere 509 de la Roswell au dat un comunicat oficial de presă că sunt în posesia unei farfurii zburătoare prăbuşite. După ce resturile au fost transportate la Fort Worth, aici generalul de brigadă Roger Ramey şi alţii au declarat că a fost doar un banal balon meteorologic, cu un reflector radar. Nimeni nu s-a întrebat cum de ofiţeri de înaltă calificare a singurei escadrile din lume care purta, pe atunci, bombe nucleare, puteau face o confuzie atât de stupidă, având în vedere că baloanele meteorologice erau lansate şi

cădeau cu regularitate. Povestea a fost deci uitată. După ce, peste vreo treizeci de ani, Jesse Marcel a început să discute cu prietenii săi că a fost totuşi o farfurie zburătoare, au apărut investigatorii, apoi şi alţi martori, după care s-au scris numeroase cărţi şi s-au făcut filme documentare. „Marea medie oficială" a ignorat totuşi, în continuare, subiectul. La un moment dat, în 1994, congresmenul de New Mexico Steven Schiff a început să pună întrebări despre Roswell. Problema nu mai putea fi ocolită. Air Force a fost obligat să investigheze subiectul şi a răspuns că la Roswell a căzut... un balon meteorologic; nu unul obişnuit, ci unul ultrasecret, numit „Mogul". El era atât de secret deoarece urmărea o eventuală detonare a unei bombe atomice de către ruşi.

Altminteri era însă un balon meteorologic obişnuit. Aşadar, secretă era doar destinaţia. N-ar fi fost deci niciun motiv să fie confundat cu un OZN. Dar la Roswell au fost recuperaţi şi nişte omuleţi - a observat cineva. Air Force a venit cu un nou „raport final", în care explica şi acest aspect. Acestea ar fi fost manechine aruncate în cadrul unor teste cu paraşute şi baloane de mare altitudine. Deşi s-a aflat imediat că manechinele aruncate astfel fuseseră de 1,80 metri, îmbrăcate în uniforme militare americane şi primele experimente de acest fel s-au făcut în 1953 (iar în zona Roswell abia în 1957), mediile de informare au înghiţit acest nonsens.

S-a vehiculat şi varianta că ar fi fost tehnologie nazistă. Dar atunci de ce n-a fost ea folosită niciodată într-un război? S-a mai spus că au fost experimente pe oameni folosind baloane japoneze Fugo... Iar în 2011 a apărut chiar explicaţia că ar fi fost o colaborare nazisto-sovie-tică...

Stanton Friedman spune că este convins, la fel ca alţi investigatori ai incidentului Roswell, cum ar fi Don

Berliner (împreună cu care a scris o carte despre incidentul Roswell), Don Schmitt şi Tom Carey, autorii cărţii „Witnes to Roswell", dar şi Kevin Randle, Dennis Balthaser, Dr. David Rudiak şi alţii, că explicaţia cea mai bună rămâne că la Roswell s-a prăbuşit o navă nepământeană. Dar, desigur, mediile de informare sunt gata să accepte orice explicaţie în afară de aceasta...

Un fost agent CIA susţine autenticitatea cazului Roswell

Pe 8 iulie 2012, agenţia *The Huffington Post* a marcat cea de a 65-a aniversare a difuzării, de către ziarul *Roswell Daily Record,* a ştirii conform căreia militarii de la baza Air Force au capturat o farfurie zburătoare, printr-un articol de Lee Speigel. în articol se comentau şi afirmaţiile fostului ofiţer din CIA, Chase Brandon, care susţine că a avut acces la documente secrete care atestă că accidentul de la Roswell a fost de fapt prăbuşirea unei nave extra-terestre.

Chase Brandon a servit timp de 25 de ani în serviciul clandestin, de elită, al CIA, ca agent acoperit, inclusiv pentru operaţii legate de terorismul internaţional, contrain-surgenţă, trafic de narcotice şi contrabandă cu armament. El a operat sub acoperire, având identităţi oficiale sau din sectorul privat, utilizând uneori nume false şi deghizări fizice. A cooperat cu unităţi pentru operaţii speciale, militare, de securitate, sau de poliţie din diverse ţări. Ultimii 10 ani în CIA i-a petrecut în echipa directorului, ca primă legătură a CIA cu industriile de spectacole şi publicaţii. La sediul Agenţiei, a acţionat ca analist, rapor-tor către Preşedinte, instructor pentru tactica paramili-tarilor şi spionaj.

Prima dată când Brandon a făcut afirmaţia că deţine informaţii privitor la prăbuşirea de la Roswell a fost

într-un interviu dat la *Coast to Coast AM Radio.* Atunci Chase Brandon a declarat despre cazul Roswell: „N-a fost un nenorocit de balon meteorologic - a fost ceea ce l-au taxat oamenii care au raportat dintru început cele întâmplate. A fost o navă, care în mod clar nu a venit de pe această planetă, s-a prăbuşit şi nicio secundă nu m-am îndoit că atunci când oamenii foloseau cuvintele «sfărâmături» şi «cadavre», chiar despre asta era vorba".

Dorind mai multe detalii, Lee Speigel 1-a contactat şi a avut cu el o convorbire pe 7 iulie 2012. Textul dialogului a fost publicat în *The Huffington Post* pe 8 iulie, în ziua aniversării incidentului.

Documentele atestă că Brandon s-a mutat, la mijlocul anilor '90, într-o secţie specială a conducerii CIA din Langley, Virginia, numită „Colecţia Istorică de Spionaj". El i-a spus lui Speigel că a avut acces, în cursul activităţilor sale specifice de aici, la „un sector închis, în care nu putea pătrunde oricine. „într-o zi examinam etichetele scrise de mână care menţionau ce anume se găseşte în diverse cutii, iar una dintre acestea mi-a atras atenţia în mod special. Scria pe ea un singur cuvânt: Roswell. Am luat cutia, am scotocit un pic în ea, apoi am pus cutia la loc pe etajeră şi mi-am spus: «Dumnezeule, deci s-a întâmplat cu adevărat!»".

„Cutia avea în interior documente scrise şi fotografii, şi asta este tot ce voi spune vreodată oricui despre conţinutul acelei cutii. Dar, în mod absolut, pentru mine a fost momentul unic de validare a faptului că tot ceea ce am crezut, tot ceea ce ştiu că atât de mulţi alţii au crezut că s-a întâmplat s-a petrecut cu adevărat,"

Brandon a adăugat că nu poate dezvălui mai multe detalii privind ce anume a văzut în acea cutie, întrucât toţi cei din CIA au semnat un angajament care implică păstrarea secretului. Poate declara doar atât că a fost o

cutie, care conţinea materiale privind cazul Roswell, că s-a uitat prin ea, şi şi-a confirmat sieşi autenticitatea unor fapte în care crezuse şi înainte.

Imediat după aceste declaraţii, ştirea s-a răspândit în media internaţională. Spre supărarea lui Lee Speigel, unele publicaţii nici nu s-au mai obosit să menţioneze sursa. Evident, concomitent au apărut şi suspiciuni că dovezile aduse de Brandon erau cam subţiri. Suspiciunile erau cu atât mai serioase cu cât acesta scrisese şi tocmai scosese pe piaţă, în iunie 2012, un roman SF, intitulat „*The Cryptos Conundrum ",* în care este inclusă istoria Pământului, presupuse contacte cu extratereştri, ca şi diverse cataclisme imaginare. Mulţi au tras concluzia că declaraţiile făcute erau doar invenţii menite să promoveze această carte.

Lee Speigel a fost imediat interpelat de ufologi, între care de Andre Skondras, care l-au întrebat cât credit acordă afirmaţiilor lui Brandon. Speigel a răspuns că nu ştie dacă afirmaţiile acestuia sunt adevărate, dar pe pagina de web a fostului ofiţer, unde acesta îşi promovează cartea, a găsit următorul fragment: „în curtea Agenţiei Centrale de Informaţii se află o sculptură din oţel, înaltă de cincisprezece picioare, purtând o inscripţie cu un mesaj codificat, de importanţă capitală pentru supravieţuirea omenirii. Un singur om cunoaşte exact mesajul, întrucât el 1-a creat. Dr. Jonathan Chalmers conduce o unitate CIA, care păzeşte cel mai mare secret pe care guvernul nostru 1-a deţinut vreodată şi concepe planuri pentru a face faţă consecinţelor sale. Doar el ştie întreaga istorie a ameninţărilor cu care se confruntă America... el singur ştie adevărul despre prăbuşirea de la Roswell şi despre convergenţa forţelor extraterestre...".

Speigel comenta în continuare că, întrucât cartea lui Brandon conţine şi detalii legate de cazul Roswell,

suspiciunile sunt de înţeles. Nimeni nu poate garanta autenticitatea afirmaţiilor fostului agent CIA. Dar Speigel se înţelesese să mai stea de vorbă cu acesta, să-i prezinte numeroasele întrebări sosite în urma apariţiei articolului din *The Huffington Post* şi să vadă ce răspunsuri primeşte. Deci, istoria nu se opreşte aici.

Stanton Friedman, fizicianul atomist devenit ufolog, primul investigator civil al incidentului OZN de la Roswell, la sfârşitul anilor '70, şi-a exprimat şi el punctul de vedere asupra cazului, în *The Huffington Post.* Friedman nu a fost câtuşi de puţin surprins de declaraţiile lui Brandon. El a subliniat că în urmă cu 65 de ani, militarii şi-au schimbat brusc declaraţiile, spunând, pe 8 iulie 1947, că au capturat o farfurie zburătoare, pentru ca pe 9 iulie să pretindă că a fost doar un balon meteorologic. Investigaţiile lui Friedman şi ale altora care au urmat au făcut ca, în decursul anilor, sute de martori să aibă curajul să-şi povestească propriile amintiri legate de eveniment. „Ar fi momentul ca piesele mitologice ale acestui mozaic să fie înlocuite cu istoria reală a celor întâmplate", a precizat el în concluzie.

Surprinzătoarele afirmaţii ale lui Philip Corso

în 1997 apărea controversata carte „The Day After Roswell", scrisă de locotenent colonelul în retragere Philip J. Corso (1915-1998) şi de publicistul William J. Birnes, prompt tradusă şi editată şi în româneşte, cu titlul „După Roswell". în paginile ei se pretinde că între 1961 şi 1963, când Corso era şeful biroului „tehnologii străine" din departamentul de cercetare-dezvoltare al armatei terestre al SUA, la Pentagon, el ar fi avut acces la artefacte recuperate din prăbuşirea unui OZN în 1947 la Roswell.

Corso susţinea că, executând ordinele generalului Arthur Trudeau, superiorul său la Pentagon, el a înmânat părţi din această tehnologie nepământeană unor contractori industriali conectaţi cu armata americană, fără a dezvălui adevărata origine a artefactelor, lăsând să se înţeleagă că au fost obţinute de la ruşi. Americanii ar fi câştigat din studiul acestora un avans în domenii precum: circuitele integrate, fibrele optice, laserele, dispozitivele de vedere pe timp de noapte, fibrele super-rezistente (dezvoltate sub numele de Kevlar) etc.

Potrivit lui Corso, s-ar fi stabilit că obiectul prăbuşit la Roswell a fost o „navă spaţială biologică", funcţionând în combinaţie cu un echipaj de EBE (entităţi biologice extraterestre), în fapt roboţi biologici creaţi prin inginerie genetică avansată, clone proiectate pentru a rezista în condiţiile extreme ale călătoriilor prin spaţiu. Aceste EBE ar fi fost capabile să conducă sistemele de propulsie şi de navigaţie printr-o interfaţă neuronală specială, conectată cu nava, entităţile devenind aproape o parte integrantă a acesteia.

în anii care au urmat, cartea a fost criticată pentru unele informaţii extrem de suspecte sau inexactităţi evidente. Cu toate acestea, nucleul ei rămânea plauzibil, date fiind cariera cunoscută a colonelului, ca şi numeroasele mărturii independente ori date oficiale desecretizate între timp.

Procurorul Peter A. Gersten, directorul executiv al organizaţiei nonprofit „Cetăţenii contra secretului OZN" *(Citizens Against UFO Secrecy* - CAUS), din Arizona, a obţinut de la colonelul Corso, în mai 1998, un afidavit (declaraţie scrisă, sub jurământ, în faţa unei instanţe judecătoreşti) privind autenticitatea celor relatate în carte (între altele că a văzut corpuri de extratereştri în iulie 1947 şi a avut posibilitatea de a citi rapoartele de autopsie în 1961). Afidavitul a fost depus de colonel cu doar câteva

săptămâni înainte de moartea sa. Gersten avea nevoie de acest document pentru a-1 utiliza în procesul intentat împotriva Departamentului Armatei, pentru a-1 determina să desecretizeze informaţiile privind cazul Roswell.

în depoziţia sa, Corso declara între altele că în jurul datei de 6 iulie 1947, „pe când eram staţionai la Fort Riley, Kansas, am văzut personal o creatură neumană, de patru picioare (1,20 metri - *n.n.),* cu mâini bizare, având patru degete, picioare subţiri şi un cap disproporţionat de mare, semănând cu un bec electric. Orbitele ochilor erau foarte mari, migdalate, îndreptate spre un nas micuţ. [...] Nu avea sprâncene şi nici alte semne de pilozitate facială. Creatura avea doar o mică fantă plată în locul gurii, complet închisă, semănând mai mult cu o cută sau o crestătură între nas şi partea de jos a craniului (lipsită de bărbie) decât cu un orificiu funcţional". Corso declară apoi că în 1961, la Pentagon, a intrat în posesia „Fişierului Roswell", în care erau constatările de pe teren, rapoartele de autopsie, alături de resturi recuperate din prăbuşirea unui vehicul extraterestru, în Roswell, New Mexico, în 1947. Autopsia ar fi fost realizată la Walter Reed Hospital, iar raportul se referea la o „entitate biologică extra-terestră". Mulţi s-au întrebat: Ar putea fi oare adevărat? e ar putea determina un ofiţer superior, cu o carieră strălucită, să recurgă la minciuni atât de flagrante?

Treptat, criticile s-au îndreptat şi asupra coautorului, care ar fi „înfrumuseţat" realitatea faptelor. Philip Corso Jr., fiul colonelului, declarase cu câtva timp înainte că atunci când tatăl său a citit şpalturile cărţii - aşa cum a fost aceasta redactată de Birnes -, a făcut o mulţime de subli-nieri, evidenţiind lucruri pe care el nu le-a spus ori care s-au întâmplat altfel, dar textul nu s-a mai putut reface atunci.

în acest context, lumea ufologilor a primit cu mult interes ştirea că manuscrisele originale ale lui Corso, cele care au stat la baza cărţii, au devenit în mai 2010 accesibile marelui public sub numele de „Dawn of a New Age". Din păcate, chiar după lectura lor, marile probleme legate de afirmaţiile colonelului rămân pe mai departe fără răspuns.

Retroingineria fragmentelor metalice de la Roswell?

Presupusa prăbuşire a unui OZN, în iulie 1947, la Roswell, a fost investigată în ultimii ani şi de ufologul Tony Bragalia. El şi-a propus să facă lumină în afirmaţiile lui Philip Corso conform cărora resturile prăbuşirii ar fi fost predate industriei militare americane, care a reuşit să reproducă o parte din ele, prin „retroinginerie", obţinând astfel un avantaj asupra sovieticilor.

Un episod important al presupusei prăbuşiri a unui OZN la Roswell, în 1947, a fost acela în care ofiţerul de contrainformaţii, maiorul Jesse Marcel, după ce a terminat de adunat, de pe ferma Foster, resturile accidentului, şi înainte de a le preda superiorilor săi, a trecut în fugă pe acasă, arătând materialele adunate soţiei şi fiului său de 11 ani, Jesse Marcel Jr. Erau fragmente metalice extraordinar de subţiri şi uşoare, care dacă erau îndoite reveneau apoi fără nicio urmă la forma avută anterior. A doua zi, acestea au fost expediate cu avionul la baza militară Fort Worth din Texas, de unde, la ordinul generalului Ramey, comandantul bazei, au plecat spre baza numită azi Wright-Patterson, din Dayton, Ohio (fiind apoi ascunse în legendarul „Hangar 18"). Atât ofiţerul, cât şi fiul său (ulterior medic ORL, decedat în august 2013) s-au decis, după mulţi ani, să descrie proprietăţile stranii ale obiectelor. în lunile care au urmat - conform informaţiilor lui Bragalia -

au început studii guvernamentale secrete asupra unui material până atunci necunoscut oamenilor de ştiinţă: „metalul cu memorie". Acesta avea exact aceleaşi proprietăţi ca anumite fragmente văzute de martorii care au adunat de pe câmp resturile prăbuşirii.

Tony Bragalia a efectuat o investigaţie minuţioasă în special asupra unui aliaj metalic nichel-titan, numit „nitinol", care are proprietăţile atribuite obiectelor recuperate din prăbuşire. S-a întrebat dacă nu cumva acest metal „cu memorie" a fost cules iniţial la Roswell şi „sădit" apoi în industria americană, prin metoda ilustrată de Philip Corso. Urmele presupusei afaceri duceau la Institutul Memorial Battelle. Documentele arată că, în lunile care au urmat după incidentul Roswell, baza Air Force de la Wright Patterson a contactat Institutul Battelle, în vederea unor studii privind metale cu memorie bazate pe aliaje nichel-titan. Aceste studii s-au şi realizat, întrucât ele sunt citate în mai multe alte lucrări. Numai că, atunci când s-a dorit examinarea respectivelor studii, s-a spus că ele nu mai pot fi găsite.

Şi mărturiile a doi generali Air Force sprijină ipoteza originii nitinolului în resturile de la Roswell. Când ufologul Kevin Randle 1-a întrebat pe generalul de brigadă Arthur Exon, care în 1947 se găsea la baza Wright Patterson, ce metal s-a găsit în resturile adunate la Roswell, acesta s-a referit în mod specific la titan.

Este adevărat că, încă din anii '30, au existat şi în Europa cercetări privind „pseudo-elasticitatea" cu aliaje de aluminiu. Studiile începute cu aliajul nichel-titan la Battelle, după 1947, au fost însă cu totul altceva. Oficial se spune că nitinolul a fost descoperit la începutul anilor '60, la Oficiul de Cercetări Navale din Maryland. Numai că Bragalia, stând de vorbă cu autorii consacraţi ai descoperirii, a aflat că aceştia nu puteau preciza nici anul, nici

modul în care ar fi făcut descoperirea. Existau, în schimb, în articolele lor trimiteri la lucrările efectuate la Batelle. Aici funcţionase, în calitate de metalurg şef, Dr. Howard Cross, care a prezentat, în decembrie 1948, la Oficiul de Cercetări Navale, o comunicare despre „Aliaje pe bază de Titan", iar în 1949 un „al doilea raport asupra progresului lucrărilor". Ambele lucrări sunt citate până şi în anii '70 în articolele de la Oficiul de Cercetări Navale, inclusiv în lucrări care au ca autori pe descoperitorii oficiali ai aliajului. Şi Oficiul a confirmat, de altfel, permanenta sa colaborare cu Battelle.

Documente descoperite recent au subliniat şi interesul NASA pentru materialele „cu memorie", care ar putea fi folosite la noi tipuri de motoare „termoelastice" şi la exploatarea unor energii neconvenţionale. La testele efectuate asupra aliajului „nitinol", NASA a fost interesată, în mod neaşteptat, şi de faptul dacă aliajul reacţionează la sugestii mintale, în perspectiva construirii pe viitor a unor sisteme de comandă şi navigaţie dirijate prin „energia minţii". Se ştie că unele scrieri au speculat că OZN-urile ar fi comandate prin astfel de sisteme.

Raportul din 1949 de la Battelle, considerat pierdut, a fost în cele din urmă găsit şi desecretizat, în 2009, în urma unei cereri formale în virtutea legii accesului la informaţii. Documentului îi lipseau 30% din pagini, altele fiind nenumerotate, dar el conţinea metodele şi paşii pentru realizarea aliajelor de titan, esenţiale pentru nitinol, şi oferea şi numele primilor cercetători care au colaborat la obţinerea aliajului. între aceştia era şi Elroy John Center (decedat în 1991), despre care se ştia mai de mult că în 1960 declarase, în particular, că pe vremea în care a lucrat la Battelle, a examinat un fragment dintr-un OZN prăbuşit, având pe el stranii semne hieroglifice. Şi membrii familiei sale povesteau despre interesul special pe care el îl avea pentru OZN-uri şi extratereştri.

Documente obţinute recent relevă că studiile pentru comanda de la Wright Patterson au fost realizate, la Battelle, sub conducerea Dr. Howard C. Cross. La sfârşitul anilor '40, Cross era cercetătorul de vârf al Battelle în metalurgii exotice şi studii privind aliajele de titan. în mod extrem de curios, deşi era cercetător în metalurgie, el a fost reprezentantul Battelle şi în studiile efectuate de acest institut, la începutul anilor '50, pentru „Blue Book", proiectul oficial al Air Force privind OZN-urile. S-a presupus că Howard Cross ar fi şi autorul faimosului „Raport 13" al Blue Book, raport care nu a fost găsit nici până azi. Tot el este autorul unui document straniu, numit memorandul „The Pentacle", trimis din partea Battelle către Wright Patterson. S-a mai aflat şi faptul că Howard Cross a fost cel care a „sădit" ulterior studiile privind aliajele de titan în laboratoarele Oficiul de Cercetări Navale.

Bragalia 1-a contactat în aprilie 2011 şi pe colonelul Richard Weaver, autorul raportului Air Force din 1994 intitulat „Raportul Roswell - caz închis", în care se afirma că la Roswell s-a prăbuşit doar un balon din proiectul Mogul. Weaver a recunoscut că ştia despre mărturiile privind resturile metalice care după îndoire îşi recăpătau forma, dar nu cunoştea cercetările privind nitinolul. A mai adăugat că, într-adevăr, materialele utilizate la baloanele proiectului Mogul, deşi flexibile, nu aveau proprietatea de a reveni la forma iniţială. Weaver nici nu şi-a pus problema unde au putut să ajungă resturile adunate, considerând de datoria sa doar examinarea documentelor la care a avut acces.

Bragalia mai citează şi câteva rapoarte ale unor persoane care pretindeau că au atins cu mâna lor un OZN şi care afirmau că acestea, „deşi metalice în aparenţă, aveau elasticitatea cauciucului".

Dennis Balthaser este unul dintre ufologii care au investigat cazul Roswell, străduindu-se să despartă adevărul de poveşti şi dezinformări în imensa cantitate de date disponibile. El a avut plăcuta surpriză ca, la 66 ani de la acest eveniment, să întâlnească o tânără care i-a spus că un unchi al tatălui ei a fost implicat, la baza Air Force de la Wright-Patterson, în examinarea unor mostre stranii de metal care aparent proveneau de la accidentul de la Roswell.

Fiind pus în contact cu tatăl fetei, acesta i-a povestit lui Balthaser că a aflat prima dată de întâmplare pe 23 iulie 1954, în Akron, Ohio, la petrecerea dată cu ocazia zilei sale de naştere, când împlinea opt ani. Unchiul său lucra pentru uzinele Goodyear din Akron. Era inginer metalurgist şi participa la construirea avioanelor şi a dirijabilelor care se produceau aici. La acea petrecere, unchiul i-a povestit lui şi tatălui său că, la un moment dat, a fost solicitat să meargă la baza Wright-Patterson din Dayton, pentru a examina nişte mostre de metal provenind de la un „disc zburător" care s-a prăbuşit la Roswell spre sfârşitul anilor patruzeci. El a spus că au fost două tipuri diferite de metal. Unul a fost foarte dificil de tăiat, topit sau prelucrat. Celălalt a fost ca o folie de aluminiu pe care o puteai mototoli facând-o cocoloş. Dacă puneai apoi cocoloşul pe o suprafaţă plană, treptat acesta revenea, de la sine, la forma sa iniţială cu un finisaj ca de oglindă, pe care nu se vedea nicio cută. Dacă îl mototoleai din nou, procesul se repeta. Unchiul considera că aceasta a fost piesa cea mai interesantă. Aducea oarecum cu panourile solare folosite la ora actuală în programele spaţiale. Cu toate acestea, el credea că celălalt material era mai important pentru a fi utilizat în avioane şi rachete. Poate dintr-un asemenea material a făcut Goodyear „conurile nazale" de reintrare în atmosferă pentru rachetele balistice Atlas Intercontinental.

Unchiul a spus că într-o perioadă de câteva luni a făcut mai multe călătorii la Wright-Patterson, având o autorizaţie de securitate de vârf, care-i permitea să stea chiar lângă probe. El a mai spus că a auzit că de la locul prăbuşirii au fost recuperate şi corpurile ocupanţilor, transportate şi ele la baza Wright-Patterson. Cel puţin aşa erau zvonurile, întrucât el însuşi nu a văzut niciodată astfel de trupuri şi nici nu putea confirma existenţa lor. De altfel, întregul proiect era supersecret şi foarte compartimentat.

Martorul i-a spus lui Balthaser că peste mulţi ani el şi-a întrebat unchiul de mai multe ori despre povestea de atunci, iar acesta i-a spus doar că n-ar fi trebuit să spună nimănui nimic despre asta. A murit vreo zece ani mai târziu şi a luat detaliile întâmplării în mormânt. Şi martorul spune că şi-a reamintit toate acestea pe la sfârşitul anilor '70, când s-a mutat în New Mexico şi a dat, într-o librărie, peste o carte despre incidentul Roswell.

Balthaser adăuga că nu are niciun motiv să creadă că istoria ar fi fost inventată de martor. în plus, detaliile se potrivesc cu cele povestite de maiorul Marcel şi de Jesse Marcel Jr.

Au analizat şi canadienii metalul recuperat de la Roswell?

Una dintre cele mai spectaculoase dovezi privind interesul guvernului american în fenomenul OZN sunt documentele rămase de la inginerul Wilbert B. Smith, cel care a condus, între 1950 şi 1954, cercetările oficiale OZN ale guvernului canadian, cunoscute ca „Proiectul Magnet". Bănuind că OZN-urile utilizează magnetismul, Smith a luat legătura cu surse de la Washington, de unde a obţinut informaţii despre OZN-uri. în nota redactată la întoarcere, datată 21 noiembrie 1950, „strict secretă" (dar desecre-tizată peste câţiva ani), el scria, între altele: „Subiectul

[OZN] este clasificat de Guvernul Statelor Unite la cel mai înalt nivel de secret, chiar mai sus decât bomba cu hidrogen. [...] Farfuriile zburătoare există. [...] Modul lor de operare este necunoscut, dar s-a depus în acest sens un efort important, printr-un mic grup de cercetători, sub conducerea doctorului Vannevar Bush [...] problema este considerată de autorităţi ca având o extraordinară importanţă".

într-un interviu din noiembrie 1961, puţin înainte de moartea sa, Wilbert Smith admitea că echipa pe care a condus-o a examinat un fragment desprins dintr-un OZN. întrebat dacă a înapoiat piesa către Air Force, sau poate către CIA, Smith a răspuns „mult mai sus, [...] a ajuns în mâinile unui grup foarte secret. Dacă vreţi să-i aflaţi identitatea, va trebui să vă descurcaţi singuri...".

Jurnalistul canadian Grant Cameron a reuşit să găsească majoritatea documentelor lui Smith pe problematica farfuriilor zburătoare. A discutat cu cei mai mulţi foşti asociaţi ai lui Smith, între care cu profesorul *Eric E. Walker,* care în perioada 1949-1959 fusese secretarul *Research and Development Board* (Consiliul pentru Cercetare şi Dezvoltare) al apărării SUA şi apoi preşedintele Universităţii de Stat din Pennsylvania. Walker a jucat un rol-cheie în proiectele secrete OZN ale SUA, aşa cum afirma şi *Robert I. Sarbacher.* De altfel, Sarbacher, profesor de fizică la Universitatea Harvard, consultant ştiinţific al Comitetului de coordonare pentru cercetare-dezvoltare militară şi ulterior preşedintele Institutului Tehnologic din Washington, a fost şi cel ce i-a spus lui Smith că subiectul OZN era clasificat „cu două puncte mai sus" decât bomba cu hidrogen, având, la data aceea, cel mai înalt grad de secret din Statele Unite. în ultimii ani, Cameron a studiat şi implicarea preşedinţilor Statelor Unite în problematica OZN.

Informaţiile adunate astfel au constituit substanţa unei cărţi intitulate *„UFOs, MJ-12, and the Government",* scrisă de Grant Cameron împreună cu T. Scott Crain şi publicată de asociaţia ufologică MUFON în 1991. O versiune adusă la zi a acestei cărţi a aparut la sfârşitul anului 2012.

într-un articol din 28 mai 2012, Cameron a dat publicităţii notele făcute cu ocazia unei conversaţii care a avut loc la sfârşitul anului 1987 sau începutul lui 1988, cu omul de ştiinţă Arthur W.L. Bridge care a lucrat, între 1952 şi 1969, în Comisia de Cercetări pentru Apărare a guvernului canadian. Bridge a fost membru al unui „cerc închis" secret de angajaţi guvernamentali, care colaboraseră cu Wilbert Smith la studiile acestuia privind controlul gravităţii şi alte direcţii sensibile. Bridge fusese cel mai tânăr membru al cerului şi participa la cercetări în afara timpului normal de lucru. Cameron spune că singurul investigator OZN cu care Bridge a acceptat să stea de vorbă a fost el. Iniţial, Cameron îi trimisese lui Bridge două documente pentru comentarii, un document privind presupusul grup secret MJ-12 şi o scrisoare a lui Robert Sarbacher către cercetătorul William Steinman, în care vorbeşte despre implicarea sa într-o serie de şedinţe de informare privind OZN-uri prăbuşite, şedinţe care ar fi avut loc, în 1950, la baza militară Wright-Patterson.

Cameron îl caracteriza pe Bridge drept „foarte paranoid în privinţa carierei sale guvernamentale". Când Cameron a ajuns la el acasă, acesta şi-a poftit soţia şi cei doi copii să iasă din cameră, a încuiat uşa şi i-a spus musafirului său că nimic din ce urmează să-i spună nu are voie să părăsească încăperea. Citām câteva fragmente din notiţele date acum la iveală. Referitor la obiectul prăbuşit la Roswell Bridge a spus: „Am analizat o piesă scoasă din chestia aceea din New Mexico... era un material super-uşor". Comentând

scrisoarea lui Sarbacher, Bridge a fost surprins de observaţia că extratereştrii recuperaţi „semănau cu insectele", spunând că el ştia că fusese vorba de umanoizi. A adăugat că ar fi dorit ca participarea sa, la cercetările privind OZN-urile ale lui Smith, să nu fie publică. „Mi-a ruinat cariera şi presupun că a ruinat-o şi pe cea a lui Wilbert Smith... am lucrat în aceste experimente antigravitaţionale cu Wilbert... nu ştiau mulţi cu ce ne ocupăm... dar de câteva ori au fost scurgeri în presă. Nu am fost sancţionat oficial"...

Wilbert Smith organizase un club de persoane interesate în farfurii zburătoare, care avea peste 40 de persoane, dar a existat o „celulă" internă, de o jumătate de duzină de persoane cu care Wilbert efectua experimentele sale. „Ştiu că eram urmăriţi. Cunosc câţiva care veneau acolo şi nu erau ceea ce pretindeau că sunt". Bridge a adăugat că a analizat şi „o piesă din chestia aceea de la Washington", cu referire la un fragment recuperat afirmativ dintr-un OZN care a zburat în 1952 deasupra capitalei americane şi a fost trimis de CIA lui Smith spre analiză, prin căpitanul Donald Goodspeed, împreună cu o mostră de „păr de înger" recuperată cu aceeaşi ocazie.

Misterioasa „Cameră Albastră", ascunzând resturile OZN-ului prăbuşit

La scurt timp după prăbuşirea controversată de la Roswell şi transportul resturilor recuperate la baza Wright (azi Wright-Patterson) au început să circule zvonuri despre o misterioasă „cameră albastră" în care aceste resturi ar fi fost depozitate. Tentativele, chiar ale unor foarte înalţi oficiali, de a vizita acest loc au eşuat sistematic, iar armata a negat tot timpul, oficial, existenţa unei asemenea camere. într-un articol din 13 iunie 2012, ufologul Anthony Bragalia afirmă că un document oficial, recent

descoperit, oferă dovezi concluzive, în urma cărora Air Force va fi obligată să admită existenţa acestui loc, precum şi a altor detalii.

Comunitatea de informaţii foloseşte în mod obişnuit termenul de *Cameră Albastră (Blue Room*) pentru a desemna un spaţiu, dintr-o clădire ultrasecurizată, destinată şi echipată pentru a găzdui obiecte de mare senzitivitate şi de mare interes tehnologic. în cazul camerei albastre de la Wright Patterson, ne putem gândi la obiecte în relaţie cu tehnologia extraterestră.

Una dintre încercările preliminare pentru a obţine acces la această cameră s-a făcut, în baza legii liberului acces la documente (FOIA), pe 30 decembrie 1980, de către William Moore. Răspunsul pe care 1-a primit a fost că nu există documente privind existenţa vreunei camere albastre. Şi senatorul, ales de cinci ori, fost general şi candidat la preşedinţia Statelor Unite, Barry Goldwater, se referea, într-un interviu, la încercările sale în acest sens. El spunea că, în primii ani '60, i-a spus generalului Curtis LeMay: „Ştiu că aveţi o cameră [la Wright-Patterson] în care puneţi toate lucrurile secrete", cerând acces acolo, ceea ce i-a fost refuzat categoric.

Recent, jurnalistul Grant Cameron a descoperit răspunsul dat de Air Force, pe 9 octombrie 1991, la o cerere făcută, în baza legii accesului la informaţii, de un cetăţean, pe nume Brian Parks, cerere în care el menţiona că se referă la „Camera Albastră" de la Wright Patterson. Răspunsul fusese emis de Departamentul Air Force al Ministerului Apărării al SUA, Statul Major cu sediul la baza militară Scott, Illinois, era semnat de colonelul Eddie L. Anderson, directorul managementului informaţiilor, şi avea numărul de identificare USAF 23775, un număr de proiect 7307, ca şi un titlu, „Blue Room, Wright-Patterson, AFB, OH 1955". în acest răspuns, colonelul Anderson

precizează că filmul „Blue Room" a fost distrus pe data de 9 septembrie 1965, conform documentelor existente la baza Air Force Norton, unde erau depozitate astfel de filme. Ufologul Anthony Bragalia, aflând de la Cameron despre acest document, a făcut în 12 aprilie 2012 o cerere, tot pe baza legii FOIA, în care cerea orice document sau alt tip de înregistrare, privind fişiere, funcţiuni şi operaţii ale „Blue Room", existenţa acesteia la Wright-Patterson, încă din 1955, fiind de acum recunoscută prin mai vechiul document.

în răspunsul primit, pe 11 mai 2012, semnat de analistul Lynn Kane, se specifică, poate neintenţionat, faptul că înregistrările oficiale privind „Camera Albastră" nu se află la Wright-Patterson, ci la Centrul Naţional de Informaţii al Aerului şi Spaţiului (NASIC - *National Air and Space Intelligence Center),* dând modalităţile de contact. Deci Kane admitea şi el existenţa acestei camere. Mai mult, se ştie că NASIC este numele nou, din 1992, pentru Divizia de Tehnologii Străine a Forţelor Aeriene *(Air Force 's Foreign Technology Division*), despre care s-a tot vorbit, în decursul timpului, că ar deţine, spre retroinginerie, resturile de la Roswell. Faptul că misterioasa cameră albastră este localizată la o agenţie relativ nouă dovedeşte că această „cameră" ar putea fi încă „în funcţie". într-adevăr, în prezentarea publică a NASIC se specifică, foarte clar, că misiunea acesteia constă în „culegerea şi analiza de informaţii globale privind ameninţări, prezente şi viitoare, din aer şi din spaţiul cosmic".

Pe 17 mai 2012, a venit şi răspunsul din partea NASIC, în care se spune că, în ciuda unor căutări intense, făcute de altfel şi în trecut, nu s-a putut găsi nicio înregistrare legată de „camera albastră". Bragalia remarcă faptul că acest răspuns contrazice pe cele mai vechi, care admiteau existenţa unor înregistrări privind camera neagră. El promite

să continue, pe toate căile legale, să încerce lămurirea problemei.

Acest tip de negări pare să fie caracteristic pentru Air Force. în trecut a fost contestată, în acelaşi mod, existenţa unei alte entităţi guvernamentale ultrasecrete: Unitatea pentru Fenomene Interplanetare (IPU - *Interplanetary Phenomenon Unit).* Au fost necesari zece ani până când cei interesaţi au reuşit să obţină informaţii substanţiale privind această agenţie. Şi atunci, s-a pretins că toate fişierele privind IPU fuseseră distruse. Mai demult, s-a negat şi existenţa Biroului Naţional de Recunoaştere (NRO - *National Reconnaissance Office)* ori a vreunui document legat de el, deşi azi existenţa acestora este cunoscută şi unanim acceptată.

O nouă mărturie importantă privind cazul Roswell

Ufologul Anthony Bragalia a făcut publică în 2010 şi mărturia unei văduve a unui general Air Force, doamna Rogene Cordes, cu care Bragalia a purtat discuţii timp de mai multe luni. Acum, la vârsta senectuţii, ea a fost cea care a decis să dezvăluie tot ce ştia, nemijlocit sau de la soţul ei, despre prăbuşirea de la Roswell şi despre implicaţiile istorice ale acesteia. Depoziţiile ei pledează pentru faptul că oficialităţile superioare militare şi politice se feresc şi azi să dezvăluie adevărul despre acest incident.

Soţul doamnei Rogene, generalul Harry Nations Cordes, avusese autorizaţii de acces la informaţii Strict Secrete şi „Informaţii Sensibile Compartimentate". El a fost poate singurul militar din lume care a trecut prin toate punctele sensibile ale cazului Roswell: în iulie 1947 era staţionat la Baza Militară Air Force din Roswell, apoi la baza Wright-Patterson, unde se presupune că au fost transportate resturile recuperate, lucrând un timp şi în Aria 51, după

care a fost angajat al CIA, devenind mai târziu comandant adjunct la Sediul Central de Informaţii al Comandamentului Strategic al Aviaţiei Militare şi terminându-şi cariera după ce a condus mai multe compartimente din domeniul informaţiilor la Pentagon.

Harry Cordes era absolvent al Universităţii Emory din Atlanta, luându-şi masteratul la Universitatea George Washington din capitala americană. La puţin timp după izbucnirea celui de al doilea război mondial, s-a înrolat în armată, terminând, pe primul loc, şcoala de aviaţie şi ajungând în scurt timp pilot şi instructor de zbor. A zburat pe mai mult de 25 de tipuri de avioane; a participat la misiuni de luptă şi de recunoaştere în Europa, în Pacific şi Vietnam. La sfârşitul carierei sale a luat parte la decizii în domenii dintre cele mai sensibile, între care cele din cadrul Iniţiativei de Apărare Strategică - „Războiul Stelelor".

în 1947 Cordes era operator radar la baza militară de la Roswell. Aici a întâlnit-o pe Rogene, viitoarea sa nevastă. Tatăl ei avea o fermă de vite şi de oi, foarte aproape de locul prăbuşirii misteriosului obiect.

Atât Harry, cât şi Rogene au fost conştienţi, atunci, în vara anului 1947, de faptul că se prăbuşise o „farfurie zburătoare". Ca locuitori ai oraşului Roswell, ei citeau presa locală şi cunoşteau personal o mulţime de martori importanţi implicaţi în incident; dar despre aceasta nu s-a vorbit deschis decât după 1980. Rogene ştia că soţul ei cunoaşte multe despre cazul Roswell şi a fost tot timpul foarte interesată să-şi lămurească cele întâmplate, drept pentru care a încercat, prin diverse mijloace de persuasiune, să-1 facă să vorbească. Harry i-a spus că el nu se afla, fizic, pe teritoriul bazei în săptămâna în care a avut loc prăbuşirea, fiind într-o deplasare, deci nu ştia prea multe. Când ea i-a spus că nu crede că e doar atât, el a recunoscut că „mulţi camarazi ştiau ce anume s-a

întâmplat, dar datoria faţă de ţară era să nu spunem niciodată nimic". După multe insistenţe, i-a mai spus: „Am fost operator radar la baza Air Force, după cum ştii. Obiectul zbura şi era neidentificat. Aparatul a fost urmărit şi de radarul din White Sands şi cei de acolo nu ştiau ce naiba se întâmplă". Ea a continuat să întrebe: „Spune-mi doar atât - a fost un balon?", la care Harry a răspuns: „Nu a fost un balon. Jesse Marcel a spus adevărul. Dar dacă ţi-aş spune mai multe detalii, viaţa te nu ar mai fi niciodată aceeaşi", după care a rugat-o să nu întrebe mai mult. Totuşi ea insista. Atunci el a izbucnit: „Rogene, dacă ţi-aş spune... ar trebui după aceea să te ucid". Ea era convinsă că era o glumă, dar el nu râdea deloc.

Mult mai târziu, când el era deja în retragere, ea i s-a adresat la un moment dat, întrebându-1 direct: „Unde ţin ei nava, cumva în Aria 51?". Ea ştia, bineînţeles, că el lucrase un timp în zona aceasta din Nevada. El i-a răspuns că nu era acolo, continuând: „Poate, la un moment dat, era la Wright-Patterson, în zona din afara perimetrului bazei".

Cu o altă ocazie, Rogene, făcând aluzie la perioada petrecută de Harry în CIA, 1-a întrebat: „Ce ai aflat despre prăbuşire cât ai fost în CIA?". El a răspuns: „Când m-am dus să lucrez pentru CIA, unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să caut fişierul despre Roswell. Ştiam că există, dar nu l-am găsit. Sau poate l-au ascuns de mine".

A fost ultima dată când el a mai spus ceva soţiei despre acest subiect. Rogene a mai adăugat: „Ştiu că el s-a întrebat toată viaţa de ce a fost necesară această muşa-malizare - de ce nu au spus oamenilor ce s-a întâmplat".

Deşi Harry Cordes a fost atât de zgârcit cu detaliile despre cazul Roswell, el i-a spus soţiei mai multe istorii privind OZN-uri întâlnite în anii de serviciu. A povestit, de pildă, familiei, inclusiv celor două fiice, că odată, când

zbura la altitudinea de 21 kilometri (cea mai mare atinsă la vremea aceea), s-a întâlnit personal cu ceva ce „nu putea fi decât o navă nepământeană".

Rogene, ea însăşi, s-a născut şi a crescut lângă Roswell, la o fermă. în vara anului 1947, era angajată la o bancă din acest oraş. Cunoştea multe persoane din comunitatea locală, dintre cele care azi sunt permanent menţionate în legătură cu prăbuşirea de la Roswell, cu mulţi dintre ei relaţiile fiind de vizite reciproce, petreceri, jocuri de cărţi etc. Rogene ştia că Butch Blanchard, comandantul bazei, a spus tuturor să nu discute cu nimeni subiectul. Ori de câte ori ea încerca să întrebe ceva, i se răspundea cu o tăcere glacială. Aşa cum a declarat ea lui Bragalia: „Toţi cei care doreau să rămână în armată, pur şi simplu nu vorbeau despre asta! Era datoria lor patriotică să nu spună prea multe şi să nu pună prea multe întrebări". Ea a cunoscut-o şi pe soţia comandantului: Ethel Blanchard, despre care spunea că era marcată emoţional de rolul jucat de acesta în urmările incidentului. Rogene a vorbit şi despre şeriful din Roswell şi de soţia acestuia, care le erau vecini. „George Wilcox şi Inez au fost ameninţaţi şi aveau motive să se teamă. Ei au evitat orice discuţie asupra cazului, chiar şi cu prietenii. Iar George s-a schimbat mult după cele întâmplate."

Rogene îl ştia şi pe Glenn Dennis, posesorul unei firme de pompe funebre din oraş, cu care a fost colegă de liceu. îl ştia drept un tip rigid şi corect faţă de lege. Se ştie că Dennis a declarat în noiembrie 1990 că a primit în 5 iulie, puţin după prânz, două telefoane de la ofiţerul de la morga bazei. în primul telefon acesta s-a interesat de nişte sicrie de mici dimensiuni, care puteau fi închise ermetic, în cel de al doilea, a cerut informaţii privind procedurile de îmbălsămare. El mai afirma că o soră de la spital, o mai veche cunoştinţă, i-a spus că ar fi asistat la autopsia omuleţilor.

După acestea, şeriful Wilcox 1-a rugat pe tatăl lui Glenn Dennis să-i spună fiului său să uite ceea ce a văzut.

Rogene avea îndoieli că tot ce a afirmat Glenn Dennis ar fi adevărat. Dar una dintre istoriile pe care le-a povestit ei este adevărată. In ziua care a urmat prăbuşirii, Rogene căuta gheaţă pentru băuturile pe care urma să le consume în week-end-ul prelungit cu sărbătoarea naţională. A trecut pe la furnizorii obişnuiţi care i-au spus că toată gheaţa disponibilă a fost cumpărată de cei de la bază. A încercat atunci la gară, unde a primit acelaşi răspuns. Aşa ceva nu se mai întâmplase nici înainte, nici după aceea. Mai târziu, Glenn i-a spus că cei de la bază au avut nevoie de gheaţă pentru a încerca să conserve corpurile rezultate din prăbuşire. Atunci ea „a pus cele două lucruri laolaltă".

Şi mai interesant este că Rogene a confirmat că locul prăbuşirii, acolo în câmp, a fost înconjurat de cordoane militare. Ea a văzut cu ochii ei „militari cu arma în mână", care împiedicau oamenii să treacă. Iar în timp ce lucra la bancă, a auzit discuţii ale unor fermieri „dintre cei ce se scoală în zori", despre camioane lungi, acoperite cu prelată care transportau ceva din acel loc spre bază. Ea 1-a cunoscut bine şi pe Walter Haut, ofiţerul purtător de cuvânt al bazei militare Roswell, cel ce a dat comunicatul de presă care făcut apoi înconjurul lumii. Rogene a mai comentat: „Walter a mărturisit, către sfârşitul vieţii sale, că obiectul nu era de pe Pământ. în cele din urmă, Walter a spus adevărul".

Anthony Bragalia notează că, în urma acestor discuţii, văduva generalului „şi-a descărcat conştiinţa". în încheierea discuţiilor avute, ea a mai declarat: „Harry a murit în 2004. Nu a vrut să spună ce a fost. Dar eu mă simt mai bine declarând tot ce ştiu. Oamenii trebuie să afle. Şi acum vor şti că Roswell s-a petrecut cu adevărat".

Fotografii cu omuleţii căzuţi la Roswell?

Kevin Randle, un fost locotenent colonel în *U.S. Air Force,* participant în războiul din Vietnam şi în cel din Irak este un investigator important al cazului Roswell. La sfârşitul lunii septembrie 2013, o sursă anonimă anunţa că Tom Carey, un colaborator apropiat al lui Randle a intrat în posesia unor diapozitive color reprezentând cadavrele unor fiinţe recuperate din obiectul prăbuşit la Roswell. O femeie ar fi dat peste nişte diapozitive Kodachrome ascunse în capacul unui cufăr vechi, în timp ce evalua obiectele găsite într-o casă din Texas, pregătită pentru vânzare după decesul ultimului proprietar.

Ea a dat diapozitivele fratelui său, un om de afaceri din Chicago, prin care ele au ajuns la Tom Carey. Colaboratorii săi s-au mobilizat pentru a stabili dacă într-adevăr diapozitivele erau din 1947, dacă proveneau din zona Roswell şi înfăţişau ceea ce apărea la prima vedere: fiinţe nepământene (deşi semănau cu oamenii), întinse pe tărgi şi acoperite parţial de pături militare. în acest scop, diapozitivele au fost transmise şi unui ziar din Chicago, ca şi experţilor firmei Eastman Kodak. Ambele entităţi au fost de acord că diapozitivele Kodachromes erau din epoca 1947. Soţul femeii decedate, în casa căreia au fost găsite fotografiile, fusese un geolog care efectua prospecţiuni, în vara anului 1947, împreună cu un grup de colegi, în zona din apropiere de Roswell în care s-a produs prăbuşirea. Armata făcuse un cordon în jurul locului în care se vedea că se produsese un accident, a început curăţarea resturilor şi a cerut geologilor să stea deoparte. Totuşi geologul a făcut, pe furiş, câteva fotografii. După ce a murit, soţia sa a ascuns bine slide-urile, aparent temându-se de posibile represalii.

Cei care au văzut diapozitivele şi fiinţele de pe ele sunt convinşi că acele cadavre sunt ale unor entităţi extraterestre, fară să aibă însă dovezi. Sursa acestei ştiri adaugă că nu ştie unde se află acum diapozitivele, nici în ce stadiu se află examinarea lor.

Anthony Bragalia este un investigator care a devenit cunoscut pentru aducerea la lumină a câtorva interesante conexiuni legate de incidentul Roswell (aşa cum am informat cititorii acestei rubrici în alte articole). La câteva zile după ce a apărut nota anonimă de mai sus, Bragalia a postat pe internet o informaţie interesantă în care spune, în rezumat, următoarele:

Există două diapozitive Kodachrome, datând din anul 1947, înfăţişând o fiinţă umanoidă nepământeană. Diapozitivele sunt clare, colorate, luate de aproape, din două unghiuri diferite. Nu există niciun indiciu de retuşare, prelucrare digitală, sau alte tehnici fotografice folosite în contrafaceri. Slide-urile au fost găsite ascunse într-un pod într-un cufăr care a aparţinut unui cuplu decedat. Soţul a fost un geolog foarte important care a condus expediţii de explorare pentru a găsi ţiţei, inclusiv într-o regiune care include Roswell, New Mexico. Spre deosebire de imaginea populară a extratereştrilor, diapozitivele înfăţişează un umanoid mic, asemănător descrierii făcute de martorii de la Roswell. în acelaşi cufăr au mai fost găsite (în alt compartiment) fotografii din 1947 ale geologului şi soţiei sale, împreună cu generalul Eisenhower şi cu alte personalităţi.

Fotografiile nu prezintă (aşa cum au afirmat unii) nicio urmă de navă prăbuşită sau de resturi. Fotografiile nu sunt în posesia cuiva din echipa de investigare şi cei din această echipă nu reprezintă în niciun fel pe proprietarii dovezilor, doar le oferă asistenţă tehnică.

Bragalia declara că s-au făcut publice anumite detalii privind ancheta, înainte ca aceasta să fie încheiată, datorită

unor scurgeri ruşinoase de informaţii. Drept rezultat, cei implicaţi au fost supuşi unor presiuni de către unii care „au fost geloşi pe eforturile noastre şi nu le place ideea de lucru în echipă. Aceştia au avut o plăcere perversă în a perturba în mod deliberat ancheta noastră. Ei nu şi-au dat seama că acţionând astfel au cauzat prejudicii extraordinare căutării adevărului". Bragalia constată că frustrarea celor care doresc să vadă publicate imaginile este atât de mare, încât ar fi în stare să facă orice pentru asta şi se întreabă - care să fie cauza? Caută faimă cu orice preţ? Vor să discrediteze cercetătorii serioşi implicaţi? Dau dovadă de lăcomie?

Bragalia adaugă că atunci când s-a aflat că ufologul Kevin Randle a ridicat anumite semne de întrebare cu privire la acele diapozitive, scepticii şi spiritele mediocre nu şi-au ascuns satisfacţia, în speranţa că aceasta va duce la scindarea unei echipe care a fost unită până atunci, fără să înţeleagă că diversitatea opiniilor este îndreptăţită până la lămurirea tuturor detaliilor.

Bragalia subliniază apoi că sunt câteva întrebări la care nu va oferi răspuns. El nu va divulga numele geologului implicat, nici al soţiei acestuia ori al actualilor posesori ai diapozitivelor. El nu va spune cine şi cum le-au autentificat, când a fost găsit cufărul şi de către cine, nici care sunt trăsăturile specifice ale umanoidului fotografiat. Dacă alţii dintre cei ce au avut acces la aceste informaţii o vor face, vor da dovadă că nu le pasă de istorie şi de adevăr, doar de ei înşişi, fiind doar nişte căutători de faimă lipsiţi de onoare şi chiar mai rău.

Bragalia mai spune că el nu va divulga nici cine a mai văzut fotografiile, când şi unde, nici modul în care acestea sunt stocate, stadiul în care se află ancheta, cine au fost persoanele contactate în timpul anchetei, procesele de decizie pentru a masca proprietarul dovezilor etc.

Bragalia încheie arătând că n-ar fi exclus ca purtarea puerilă şi neprofesionistă a celor ce emit judecăţi înainte de a avea dovezi să determine ca posesorul imaginilor să refuze să le mai arate.

O explicaţie halucinantă

în mai 2011 a apărut o carte intitulată *Area 51: An Uncensored History of America's Top Secret Military Base* (Aria 51: O istorie necenzurată a celei mai secrete baze militare americane). Autoarea, Annie Jacobsen, după ce se dovedeşte destul de bine informată în privinţa proiectelor - de acum desecretizate - derulate la Aria 51, începe să scape lucrurile de sub control în ultimul capitol. Aici ea se arată convinsă nici mai mult nici mai puţin decât că la Roswell s-a prăbuşit de fapt un OZN creat de nemţii Walter şi Reimar Horten. Acest „OZN" ar fi fost capturat la sfârşitul războiului de către sovietici, care au pus pe el inscripţii chirilice, după care la ordinul lui Stalin, obiectul a fost trimis în Alaska şi de aici la Roswell să-inducă panica în rândul americanilor, mimând o invazie extraterestră... ca parte a unui război psihologic... Echipajul ar fi fost format din 5 aviatori, dintre care doi au supravieţuit... Aviatorii ar fi fost de fapt copii de 12-13 ani, desfiguraţi chirurgical, pentru a avea capul mare, ochii plasaţi lateral ş.a.m.d., de... Dr. Josef Mengele, „îngerul morţii" din lagărul de exterminare de la Auschwitz... Resturile OZN-ului şi ale echipajului ar fi fost transportate apoi în Aria 51, unde inginerii fac experimente asupra lor de zeci de ani.

Pentru toate aceste nonsensuri halucinante Stalin-Mengele-Roswell, Annie Jacobsen spune că a avut o sursă unică, dar foarte sigură, o persoană care nu este numită în carte şi despre care aflăm doar că este un inginer, pensionat de la firma *EG&G,* divizie a companiei *URS,*

una dintre marile contractoare militare americane. El spunea că omuleţii „erau cobai umani, neobişnuit de mici pentru nişte piloţi. Părea a fi copii. Aveau până într-un metru jumătate înălţime... Erau deformaţi într-un mod grotesc... Aveau un cap neobişnuit de mare, iar forma ochilor era supradimensionată". Doi dintre ei au fost descoperiţi în comă, dar încă în viaţă.

Merită să amintim de pildă, pentru comparaţie, că pentru cartea lor: *Witness to Roswell* (2007), Thomas Carey şi Don Schmitt au intervievat, timp de două decenii, 600 de martori ai incidentului Roswell: militari implicaţi în adunarea resturilor prăbuşirii, civili din zonă ori urmaşi ai martorilor direcţi. în niciuna dintre mărturii nu există vreun argument care să susţină ipoteza aiuritoare a doamnei Jacobsen. Cartea serioasă a avut parte însă de mult mai puţină atenţie din partea mediei, ceea ce, potrivit mai multor comentatori, spune destul de multe despre ziariştii care avantajează senzaţionalul gratuit prin comparaţie cu documentarea sobră, dar mai puţin spectaculoasă.

Acelaşi Tony Bragalia, cu care ne-am întâlnit şi în istorioarele de mai sus, a depus o muncă de detectiv până a identificat sursa anonimă a doamnei Jacobsen şi chiar i-a luat un interviu. Este vorba de Alfred O'Donnell, atunci în vârstă de 89 de ani. Inginerul s-a angajat din 1947 la firma EG&G, când aceasta avea doar 15 salariaţi, iar la începutul anilor '50 a participat la exploziile nucleare din deşertul Nevada. O'Donnell i-a reconfirmat lui Bragalia că a văzut resturile OZN-ului şi omuleţii, ca şi alte detalii spuse autoarei, şi părea în continuare sincer convins de istoria cu Stalin, în ciuda unor inconsistenţe interne (de pildă, dacă ruşii ar fi vrut să sperie americanii cu invazia extraterestră, n-ar fi scris pe navă texte chirilice).

Bragalia reuşise, cu câtva timp în urmă, să identifice şi traseul unor resturi recuperate la Roswell care au dus, în

particular, la materialele cu memoria formei, în particular la aliajul nichel-titaniu numit *Nitinol.* Atunci inginerilor care lucrau la acest aliaj li s-a spus că retroingineria se referă la „obiecte capturate de la sovietici", temutul inamic. Din diverse documente şi mărturii ştim că, la vremea respectivă, această minciună a fost spusă şi altora.

Minciuna cu „sovieticii" a fost folosită, iată, şi pentru cei care, prin atribuţiile lor de serviciu, au văzut resturile de la Roswell. Remarcabil în cartea Annei Jacobsen este faptul că O'Donnell reconfirmă că el şi alţii *au văzut* resturile unei nave exotice prăbuşite la Roswell şi omuleţii cu cap mare etc., după care li s-a dat un ordin ca totul să rămână strict secret. Concomitent, martorilor li s-a *povestit* absurditatea cu Stalin şi Mengele, inventată de serviciile de contrainformaţii, pentru a deturna atenţia de la cauza reală, iar ei au crezut-o. Iar unii naivi sunt dispuşi s-o creadă, iată, şi azi.

Alte noutăţi OZN americane.

O privire proaspătă asupra fenomenului OZN

Leslie Kean este o jurnalistă de investigaţii independentă, din SUA, cu articole în publicaţii de mare tiraj, emisiuni radio şi filme documentare, în general pe subiecte politice. în 2002 ea a înfiinţat şi a devenit directoarea grupului *Coalition for Freedom of Information,* militând pentru mai multă transparenţă a guvernului în problematica OZN.

Jurnalista a publicat în 2010 cartea *„UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record",* tradusă şi publicată în 2011 şi în limba română, cu titlul „OZN Un mister neelucidat, generali, piloţi şi oficialităţi guvernamentale depun mărturie". Leslie Kean, nefiind un ufolog, are avantajul ca priveşte fenomenul cu ochii

omului de pe stradă, care cere dovezi înainte de a crede în diversele scenarii exotice des evocate în acest domeniu.

Cartea îşi propune să evalueze şi să argumenteze cinci teze, la care autoarea a ajuns după examinarea, timp de câţiva ani, a datelor şi mărturiilor relevante la care a avut acces:

pe cerul Pământului se manifestă, peste tot, un fenomen material, fizic, capabil să atingă viteze, manevrabilitate şi luminozitate ce depăşesc tehnologiile pământeşti; iar acest fenomen pare să se afle sub un control inteligent;

OZN-urile apar adesea în spaţiul aerian restricţionat, unde pot provoca situaţii riscante pentru siguranţa zborurilor, dar şi ameninţări pentru securitatea naţională, deşi până acum nu au manifestat făţiş acte ostile;

guvernul SUA ignoră aparent fenomenul, tratează martorii credibili cu lipsă de respect, iar la presiunea publică emite explicaţii false;

deşi originea şi natura reală a OZN-urilor rămân necunoscute, ipotezele extraterestră sau interdimensională sunt raţionale şi trebuie păstrate ca o alternativă de luat în considerare;

având în vedere potenţialele explicaţii, rapoartele impun o investigare ştiinţifică sistematică, ce să beneficieze de o cooperare internaţională.

Oricât par de neobişnuite sau chiar de neconceput aceste premise, autoarea este convinsă că un cititor cu discernământ va ajunge, după citirea cărţii ei, să le accepte sau, cel puţin, să le considere plauzibile.

La ora actuală nu există nicăieri un OZN sau rămăşiţe ale unor extratereştri, care să poată fi puse în vitrina unui muzeu, unde orice sceptic să le poată vedea (iar dacă ar exista, încă ar persista suspiciunea că sunt falsuri). Există, în schimb, un mare număr de cazuri, bine documentate, de

întâlniri OZN, între care OZN-uri care au interferat în mod periculos cu traiectoria sau cu aparatura de bord a unor avioane, există înregistrări radar, făcute concomitent cu observarea vizuală, există tentative sau chiar cazuri în care s-a deschis focul asupra obiectelor misterioase care s-au apropiat prea mult. Ceea ce mai este extrem de important, la astfel de cazuri au fost martori militari sau politicieni, unii cu rang înalt, care au descris în detaliu cele întâmplate.

Leslie Kean şi-a concentrat lucrarea asupra câtorva dintre aceste cazuri de maximă credibilitate, bazându-se exclusiv, aşa cum spune ea însăşi, „pe surse oficiale şi pe documente date publicităţii sub incidenţa legii dreptului la informare", surse de nimeni contestate, care au fost coroborate cu dovezi fizice şi completate prin interviuri cu martori şi investigatori. Martorii erau de regulă descumpăniţi de experienţa avută, dorind un răspuns pentru cele întâmplate. Fiecare dintre ei şi-a început relaţia cu subiectul OZN ca un sceptic, dar interacţiunea cu imposibilul i-a transformat ireversibil.

Jurnalista s-a ferit să abordeze subiecte discutabile, cum ar fi, de pildă, OZN-uri prăbuşite, baze subterane sau tratate secrete între guvern şi extratereştri. Ea a fost reţinută şi în privinţa avansării unor păreri personale privind originea fenomenului, observând însă că, vrând-nevrând, ajungem la concluzia că, pe de o parte ipoteza extraterestră nu poate fi înlăturată, iar, pe de altă parte, ea este singura dintre cele propuse care poate explica toate detaliile raportate.

Oamenii obişnuiţi pun adesea semnul de egalitate între „OZN" şi „navă cosmică extraterestră". Această a doua accepţiune ţine, în conştiinţa publică, de universul SF, drept pentru care oamenii consideră neserios şi subiectul „OZN". Leslie Kean are înţelepciunea să precizeze de la

bun început că această abordare este păguboasă, contraproductivă, întrucât „OZN" nu este nimic mai mult decât „obiect zburător neidentificat", iar „neidentificat" înseamnă că nu ştim de fapt ce sunt misterioasele apariţii.

Circa 90-95% din ceea ce oamenii consideră OZN-uri pot primi explicaţii obişnuite: baloane meteorologice, rachete de semnalizare, lanterne atârnate de baloane sau zmeie, avioane experimentale, avioane zburând în formaţii, stoluri de păsări, sateliţi, planete, meteoriţi, deşeuri spaţiale, fulgere globulare, parhelii, nori etc. îndată ce a fost stabilită natura sa, obiectul nu mai este un „OZN", acest apelativ fiind adecvat doar pentru cele 5-10% observaţii care nu pot fi explicate în niciun fel.

Leslie Kean consideră că întrebarea frecvent folosită „Crezi în OZN?" este lipsită de fundament şi „nu are niciun sens, deoarece ştim că obiectele *neidentificate* există, fiind documentate şi definite oficial ca atare de Forţele Aeriene şi de alte organisme ale guvernelor din întreaga lume". Aceste obiecte „pot fi fotografiate, pot genera răspunsuri pe ecranele radarelor, pot să lase urme pe sol şi să fie descrise de de martori independenţi, aflaţi în locuri diferite". Ele afişează adesea performanţe care nu pot fi explicate prin prisma ştiinţei noastre actuale. Şi cu cât se adună mai multe date, cu atât lucrurile devin mai confuze...

Termenul de „credinţă" s-ar putea aplica cel mult unor întrebări de tipul: „Crezi că suntem vizitaţi de nave spaţiale extraterestre?". Dar aceasta este o altă chestiune. Dacă un fenomen sau obiect este „neidentificat", atunci, pur şi simplu, nu ştim care este adevărata sa origine.

Jurnalista pare să fie de acord cu faptul că în ultimul timp, în loc de „OZN" se preferă formularea „Fenomen aerian necunoscut" sau „Fenomen aerospaţial neidentificat" (prescurtat „FAN"). Ea citează în acest sens pe

Richard F. Haines Ph.D., fost cercetător de rang înalt al NASA, care defineşte FAN ca fiind „stimulul vizual care determină raportarea observării unui obiect sau a unei lumini văzute pe cer, al cărui aspect şi/sau dinamică nu sugerează un obiect zburător logic, convenţional, dar care rămâne neidentificat după analiza amănunţită a tuturor dovezilor existente, de către persoane calificate din punct de vedere tehnic" să realizeze aceasta. Cu toate acestea, pentru accesibilitate, şi ea foloseşte în continuare termenul de OZN. Premisa fundamentală pe care încearcă s-o adopte Leslie Kean este scepticismul raţional, lipsit de partizanate şi de idei preconcepute, gata oricând să ia în considerare explicaţii alternative. Evident, sunt eliminaţi astfel dintre sceptici toţi cei care, de la bun început, sunt convinşi că fenomenul OZN nu există sau că are cutare explicaţie.

Organizaţiile de demitizare a fenomenului OZN au conceput sloganul „afirmaţiile extraordinare cer dovezi extraordinare". Leslie Kean le răspunde: „Dacă avem nevoie de dovezi extraordinare, să ne facem treaba şi să ne ducem să le obţinem". Ea are convingerea, pe baza a ceea ce se ştie deja, că „anomalia OZN" are potenţialul să producă, într-un viitor nu prea îndepărtat, o „schimbare de paradigmă" în mintea oamenilor de ştiinţă.

O politică declarată de inacţiune

Pe de o parte - spune Leslie Kean - obiectele raportate astfel au un comportament „imposibil, potrivit legilor fizicii şi cosmologiei unanim acceptate". Dar, pe de altă parte, „obiectele necunoscute au fost văzute de mii de oameni din întreaga lume, demonstrându-şi aceste capacităţi «imposibile» chiar sub ochii noştri". Dovezile vin din surse extrem de credibile şi au fost investigate de experţi, uneori mii de ore, fără a se găsi o explicaţie.

Jurnalista recunoaşte că la început şi ea a fost sceptică privind fenomenul OZN dar, pe măsură ce examina datele existente, devenea tot mai intrigată. Aşa cum spune, „după o vreme, am început să am un fel de atitudine sfidătoare - însă nu din caza rezistenţei faţă de acceptarea realităţii OZN. Dimpotrivă, m-a deranjat că se petrecea un lucru adevărat şi nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. [...] Cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât mai convingător începea să devină întregul. De ce ar trebui să presupunem că înţelegem deja tot ceea ce este de înţeles [...] aici, pe această planetă?".

Orice persoană şcolită care vine în contact superficial cu fenomenul OZN îl va respinge din start, inclusiv din numeroase motive de ordin psihologic. Şi la Leslie Kean, trecerea de la scepticism la înţelegere s-a petrecut abia după ani de multă lectură, discuţii cu cercetători ai domeniului, examinarea documentelor emise de guvern, interviuri cu militari în retragere şi alţi martori ai fenomenului. Toate acestea i-au permis să înţeleagă treptat că guvernul SUA *nu neagă fenomenul OZN,* ci are faţă de el *„o politică declarată de inacţiune,* dezvoltată pe parcursul a peste cincizeci de ani".

Leslie Kean încearcă să jaloneze, în cartea ei, etapele prin care s-a consolidat această „politică de inacţiune". La sfârşitul anilor '40 observaţiile legate de OZN-uri s-au înmulţit, iar armata era din ce în ce mai intrigată. La început au încercat să afle dacă e vorba de aparate de zbor ruseşti (poate capturate de la germani) sau de fenomene atmosferice necunoscute.

în 1947, „lucrurile au devenit incomod de limpezi în spatele uşilor închise". Nu era vorba nici de unele, nici de celelalte. Generalul Nathan Twining, şeful *Air Force Materiei Command* a trimis un memoriu secret şefului Aviaţiei Forţelor Terestre ale SUA. în acest memoriu,

bazat pe date furnizate din numeroase surse, scrie negru pe alb că „fenomenul raportat este real şi nu fantasmagoric sau fictiv. [...] Caracteristicile funcţionale raportate, cum ar fi vitezele ascensionale ridicate, manevrabilitatea, [...] dau credibilitate posibilităţii ca unele dintre obiecte să fie controlate manual, automat sau de la distanţă". Twining propunea să se realizeze un studiu detaliat al fenomenului. Pentru acest studiu a şi fost înfiinţat în 1948 proiectul „Sign", cu sediul la baza Wright (azi Wright-Patterson) de lângă Dayton, Ohio.

Personalul proiectului „Sign" a elaborat un raport, strict secret, denumit „Estimare a situaţiei", în care, pe baza celor mai convingătoare dovezi, trăgea concluzia că, cel mai probabil, OZN-urile erau de origine extraterestră. Generalul Hoyt Vanderberg, şeful Statului Major al Forţelor Aeriene, a ordonat ca materialul să fie imediat distrus, spunând că pentru a susţine o ipoteză atât de şocantă ar fi trebuit dovezi mai solide. Personalul proiectului „Sign" a fost dispersat, sarcina fiind preluată de un alt proiect, numit „Grudge", apoi, în 1951, de proiectul „Blue Book", care a funcţionat până în 1969.

In toată această perioadă, pe măsură ce datele culese arătau că nu putea fi vorba de tehnologii ale unei alte puteri, au existat mereu persoane care au luat în considerare ipoteza extraterestră, singura care putea explica anumite observaţii. Leslie Kean citează două memorii FBI din 1952, desecretizate între timp, în care se arată că informări venite prin intermediul biroului generalului maior John Samford, directorul informaţiilor Air Force, afirmă că „nu era absolut imposibil ca obiectele observate să fie nave venite de pe alte planete", respectiv că „unii militari iau în mod serios în considerare posibilitatea ca OZN-urile să fie nave planetare". Din cauza acestor evoluţii, dar şi a activităţii unor OZN-uri în preajma

silozurilor cu rachete nucleare, liderul minorităţii republicane din Camera Reprezentanţilor, Gerald Ford (viitor preşedinte al SUA), a cerut în 1966 audieri în cadrul Congresului pe problema fenomenului OZN. Ca urmare, s-a decis să se efectueze un studiu, finanţat de guvernul american, în acest scop. Studiul a fost atribuit unui colectiv al Universităţii Colorado, condus de Prof. Edward Condon.

Din păcate, treptat au ieşit la iveală opinii scrise ale celor implicaţi în proiect conform cărora, dacă echipa ar accepta realitatea fenomenului şi caracterul său inexplicabil, „am avea mai mult de pierdut ca prestigiu în cadrul comunităţii ştiinţifice decât am avea vreodată de câştigat" ori că „trucul ar fi [...] ca proiectul să pară efectuat de un grup de persoane care nu sunt partizane şi care încearcă din răsputeri să fie obiective, fiind totuşi lipsite de orice aşteptare, oricât de redusă, de a găsi vreo farfurie zburătoare".

în ciuda scandalului care a urmat, Proiectul Condon a fost finalizat. în cele 1.000 de pagini ale sale există şi analize pertinente ale unor cazuri credibile, dar fară explicaţii. Totuşi în concluziile proiectului, fară legătură cu acest conţinut, se afirmă că „nu s-a obţinut nimic nou din studierea OZN-urilor", recomandând sistarea oricărei cercetări în acest sens. Proiectul Blue Book a fost închis oficial în decembrie 1969.

în declaraţia de presă care a însoţit desfiinţarea, în decembrie 1969, a proiectului, scria, în acest spirit, că guvernul Statelor Unite nu va mai investiga fenomenul OZN din următoarele motive: „niciun OZN [...] nu a reprezentat vreodată o ameninţare la adresa securităţii naţionale; nu a existat nicio dovadă [...] că OZN ar fi reprezentat progrese sau principii tehnologice care să depăşească limitele cunoaşterii ştiinţifice actuale; nu a

existat nicio dovadă care să arate că observaţiile din categoria «neidentificate» sunt vehicule extraterestre". Şi azi, dacă cineva întreabă guvernul SUA de ce nu se implică în studiul acestui fenomen, răspunsul face trimitere la aceste motive.

Specialiştii din alte ţări nu au fost peste tot de aceeaşi părere. De pildă, Jean-Jacques Velasco, timp de douăzeci de ani responsabil guvernamental francez cu fenomenul OZN, scrie într-un articol inclus în cartea Lesliei Kean că „OZN-urile par să fie obiecte artificiale şi controlate, ale căror caracteristici fizice pot fi măsurate de sistemele noastre de detecţie, în special de radare. Corespund unei fizici care este de departe superioară şi mult mai evoluată comparativ cu aceea pe care o aplicăm noi în majoritatea ţărilor avansate tehnologic".

Desigur, în 1969, nu existau (şi nu există nici la ora actuală) „dovezi", care pot fi arătate marelui public, precum că OZN-urile ar fi „vehicule extraterestre"; dar nu s-au găsit nici alte explicaţii mulţumitoare pentru nenumărate cazuri „neidentificate" (aceasta pentru a nu vorbi de rapoartele şi investigaţiile privind miile de întâlniri de gradul III sau IV).

Dovezile disponibile sunt: mărturii, fotografii, urme etc., similare celor acceptate de justiţie. James Harder, profesor la Universitatea din California, declara în 1968, în timpul audierilor din Congresul SUA: „Pe baza datelor şi a regulilor [...] aplicate de tribunalele civile sau penale, realitatea materială a OZN-urilor a fost dovedită fără a mai lăsa loc de îndoială" şi ele au demonstrat, prin comportamentul lor, „secrete ştiinţifice pe care noi nu le cunoaştem".

Amiralul Roscoe Hillenkoetter, primul director al CIA (până în 1950), a scris o declaraţie, publicată în 1960 de New York Times, în care spunea: „în culise, ofiţeri de

rang superior din Forţele Aeriene sunt, pe bună dreptate, îngrijoraţi de OZN. însă datorită atitudinii oficiale de învăluire în secret şi de ridiculizare, mulţi cetăţeni sunt determinaţi să creadă că obiectele zburătoare necunoscute sunt o prostie. Pentru a ascunde adevărul, Forţele Aeriene şi-au redus personalul la tăcere". Ulterior, în acelaşi an, tot el atrăgea atenţia asupra pericolului declanşării accidentale a unui război, dacă OZN-urile ar fi considerate la un moment dat, în mod greşit, ca arme sovietice.

Şi generalul francez Lionel Max Chassin, coordonatorul NATO al Forţelor Aeriene Aliate în 1956-1958, spunea în aceeaşi perioadă că, „dacă persistăm în refuzul recunoaşterii existenţei OZN-urilor, vom sfârşi, într-o bună zi, prin a le considera, din greşeală, rachete ghidate inamice, şi atunci ne putem aştepta la tot ce e mai rău".

Faptul că la mai multe baze de rachete nucleare strategice, OZN-urile au blocat dispozitivele de lansare a fost ţinut strict secret până relativ recent.

Mai târziu, s-a aflat şi faptul că însăşi desfiinţarea în decembrie 1969 a proiectului Blue Book fusese doar o manevră propagandistică, destinată exclusiv dezinformării marelui public privitor la interesul guvernului în fenomenul OZN. Un memoriu secret (desecretizat în 1979, la cerere), elaborat, în octombrie 1969, de generalul de brigadă Carroll H. Bolender, din Forţele Aeriene, arăta că „Rapoartele OZN care afectează securitatea naţională [...] nu sunt parte a sistemului Blue Book, dar ele vor continua să fie tratate prin proceduri standard Air Force". Iată deci că se recunoştea că existau OZN-uri care „puteau afecta securitatea naţională", ca şi faptul că proiectul care urma să fie desfiinţat era mai degrabă o vitrină în care să fie puse celelalte rapoarte, mai puţin importante.

Oficialii americani au rămas evident interesaţi de activitatea OZN şi după 1969. Este grăitor că în 1971,

miniştrii de externe ai SUA şi URSS - William Rogers şi Andrei Gromîko - vor semna un „Acord privind măsurile în vederea reducerii riscurilor unui război nuclear între URSS şi SUA", în care articolul 3 spunea - negru pe alb - că „părţile se angajează să se informeze una pe alta, imediat ce vor repera un OZN, [...] dacă astfel de fenomene pot provoca un pericol de dezlănţuire a războiului nuclear între cele două ţări".

La 22 septembrie 2012, la Muzeul Naţional de Testare Atomică din Las Vegas, a avut loc, în faţa unei audienţe de 200 de persoane, o dezbatere organizată de membrii grupului „OZN-urile militare: Secrete dezvăluite". Printre vorbitori au fost: un colonel Air Force, fost comandant de bază militară, doi foşti ofiţeri Air Force, care au lucrat în cadrul proiectului „Blue Book", proiect militar oficial privind fenomenul OZN în anii '50 şi '60, ca şi un fost investigator din Ministerul Apărării al Marii Britanii.

Directorul executiv al muzeului, Allan Palmer, fost pilot militar, a declarat agenţiei *The Huffington Post,* care a transmis şi a comentat evenimentul: „Toţi aceşti oameni au avut poziţii de mare răspundere, cu autorizaţii de securitate de nivel înalt. Ei nu sunt genul de oameni care tind să-şi imagineze lucruri sau s-o ia razna cu nişte invenţii".

Deşi membrii panelului poate nu aveau întru totul aceeaşi părere cu privire la toate detaliile cazurilor specifice OZN, ei au fost de acord cu firul comun care trecea prin ele. O apariţie publică rară a fost cea a colonelului pensionat Air Force Bill Coleman, fost purtător de cuvânt pentru Proiectul Blue Book între 1961 şi 1963. Acest studiu controversat s-a încheiat în anul 1969, concluzionând că OZN-urile nu reprezentau „tehnologii sau principii dincolo de cunoştinţele ştiinţifice actuale". Coleman a povestit propria sa întâlnire fascinantă cu un OZN în timp

ce pilota un bombardier B-25, în 1955, în Alabama. Obiectul necunoscut, „o farfurie zburătoare clasică", cu diametrul de peste 20 de metri, a coborât, de la o înălţime estimată de 20.000 de metri, atât de aproape de sol, încât a ridicat praful în urma sa. Coleman a încercat să-1 urmărească. „Ne deplasam la putere maximă continuă, pentru un B-25, aproximativ 300 de mile pe oră, şi ne-am îndreptat spre vârfurile copacilor cu gândul să-1 devansez... M-am apropiat de sol la 450 de metri, apoi am putut vedea obiectul deasupra unui câmp proaspăt arat; se deplasa cu o viteză destul de bună şi trăgea după el doua vortexuri". Atunci când pilotul a încercat să-1 întreacă, OZN-ul a ţâşnit spre înălţimi şi a dispărut.

Coleman a terminat partea lui de expunere, oferind un posibil motiv pentru care extratereştrii ar ezita să viziteze Pământul: „Dacă un nepământean ar ateriza aici, o răceală banală l-ar putea ucide. Iar răceala lor comună ar putea distruge populaţia de pe planeta Pământ. Ei sunt destul de inteligenţi dacă au putut construi un vehicul care poate călători ani-lumină, deci trebuie să fie suficient de inteligenţi să ştie că bolile noastre i-ar putea distruge".

în perioada în care Coleman a fost purtătorul de cuvânt al Proiectului Blue Book, director al proiectului a fost colonelul Bob Friend. El era în dezacord cu concluziile negative ale Air Force despre OZN-uri în 1969: „Convingerea mea primară pentru aceste lucruri este că da, [OZN-urile] sunt reale, şi cred că ar fi mult mai bine dacă guvernul sau o altă agenţie ar lua aminte la aceste lucruri şi ar cerceta aspectele lor ştiinţifice".

Friend a făcut o invitaţie şi celor mulţi care cred că au văzut OZN-uri, dar au fost reticenţi în a le raporta de teamă că nu vor fi luaţi în serios: „OZN-urile sunt reale, şi nu veţi fi ridiculizaţi dacă vă veţi adresa unei organizaţii oneste care studiază fenomenul. Prezentaţi cazul dumnea-

voastră şi permiteţi oamenilor să investigheze cât pot, pentru a face unele determinări cu privire la ceea ce aţi văzut. Pe viitor, amintiţi-vă că suntem de partea voastră".

„Scepticii" şi antiufologia

în perioada 29 aprilie-3 mai 2013, s-a organizat la *National Press Club* din Washington aşa-numita „Audiere a Cetăţenilor privind Dezvăluirea" a tot ce ştie guvernul privind realitatea prezenţei extraterestre pe Pământ. La audiere au depus mărturie, în faţa a şase foşti membri ai Congresului Statelor Unite, 39 de cercetători, activişti, lideri politici, foşti membri ai serviciilor militare şi ai unor agenţii guvernamentale, reprezentând zece ţări.

Printre participanţii la lucrările „Audierii Cetăţenilor privind Dezvăluirea" s-a numărat şi unul dintre cei mai importanţi ufologi actuali, Stanton Friedman. După opinia sa, „dovezile sunt covârşitoare că planeta Pământ este vizitată de nave spaţiale extraterestre controlate inteligent. Cu alte cuvinte, *unele* (subliniat de 33 de ori), *unele* OZN-uri sunt nave spaţiale extraterestre, cele mai multe nu sunt".

Cu puţin timp înainte de conferinţă el a difuzat un text critic împotriva unui articol, cu titlul *„The Science Behind UFOs"* publicat de Phil Plait în revista *Astronomy Magazine.* Friedman numeşte acest articol „un splendid exemplu al falimentului intelectual al pseudoştiinţei şi antiufologiei". Friedman subliniază că în privinţa realităţii fenomenului OZN s-au publicat, în timp, cel puţin cinci studii ştiinţifice de mari dimensiuni. Plait nu menţionează niciuna. Există cel puţin 12 teze de doctorat privind OZN-urile. Niciuna nu este menţionată. Există numeroase înregistrări radar-vizuale. Niciuna nu e menţionată. Ted Phillips a inventariat peste 5.000 de urme fizice ale trecerii unor OZN-uri, colectate din 95 de ţări. Niciuna nu e

menţionată. Există un număr de cazuri de răpiri OZN bine investigate, de profesionişti precum psihiatrul Dr. John Mack de la Universitatea Harvard.

Niciuna nu e menţionată. Dintre studiile amintite, cel mai mare este *„JProject Blue Book Special Report No. 14 "*. Realizat de ingineri şi cercetători de la *Battelle Memorial Institute*, prin contract cu *US Air Force,* în 1954. Studiul include 200 de tabele, grafice, hărţi etc., analizând 3.201 observaţii OZN, din care 21,5% sunt listate ca „necunoscute", complet separat de 9,3% încadrate la „informaţii insuficiente". Cu cât calitatea observatorilor (de pildă aviatori, astronomi etc.) era mai bună, cu atât era mai mare şi procentul de cazuri neidentificate. O analiză statistică de tip chi-pătrat a arătat că probabilitatea ca observaţiile „necunoscute" să fie de fapt „cunoscute" şi prost clasificate era mai mică de 1%.

Un alt studiu, de 247 de pagini, este cel care a urmat audierilor din 29 iulie 1968 în faţa comisiei pentru ştiinţă şi astronautică a Camerei Reprezentanţilor SUA. El conţine depoziţiile a 12 oameni de ştiinţă, dintre care trei astronomi, între care J. Allen Hynek, şeful Departamentului de astronomie de la Universitatea Northwestern din Evanston, Illinois, şi timp de 20 de ani consultant OZN al Air Force. Cea mai cuprinzătoare prezentare a fost cea a Dr. James E. McDonald, cercetător principal fizician la Departamentul de ştiinţe ale atmosferei, de la Universitatea din Arizona. El a analizat 41 de cazuri separate, inclusiv observaţiile făcute de astronomi precum Dr. Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluton, sau cazuri cu mai mulţi martori şi cazuri radar-vizuale.

Şi „Raportul Ştiinţific privind OZN-urile" (Raportul Condon) elaborat la Universitatea Colorado analizase detaliat 117 cazuri, dintre care 30% nu au putut fi identificate. Totuşi cartea lui Plait vorbeşte doar despre un

singur caz, fotografia făcută pe 11 mai 1950 de soţii Trent în McMinnville, Oregon, recunoscând că „acesta este unul dintre puţinele rapoartele OZN în care toţi factorii investigaţi, geometric, psihologic şi fizic, par să fie în concordanţă cu afirmaţia că un obiect extraordinar de zbor, argintiu, metalizat, în formă de disc, având zeci de metri în diametru şi fiind evident artificial, a zburat în văzul a doi martori". Argumentaţia lui Friedman continuă şi cu alte exemple. Dar este clar că Plait, ca orice astronom, susţine în mod automat imposibilitatea călătoriilor interstelare, deci şi imposibilitatea ca o civilizaţie extraterestră să ajungă pe Pământ. Iar dacă e imposibil, ce rost ar mai fi avut (nu-i aşa?) să se mai întrebe dacă există sau nu dovezi în favoarea prezenţei extraterestre pe Pământ, ori măcar dacă cineva a investigat serios această problemă...

Misteriosul grup „Majestic-12"

Una dintre problemele care obsedează ufologii americani şi îi divizează în tabere este existenţa sau inexistenţa unui grup oficial, misterios şi ultrasecret, numit *Majestic-12* sau *MJ-12*, format din singurele persoane (12 la număr?) care ar avea acces la toate secretele privind prezenţa extraterestră pe Pământ.

în iulie 2013, şi ufologul Grant Cameron a publicat opiniile sale despre acest subiect. El arată că ideea existenţei unui asemenea grup a apărut la începutul anilor '80, atunci când investigatorul Bill Moore a publicat cartea de mare succes *The Roswell Incident,* care se consideră că a fost precursorul obsesiei moderne privind accidentul de la Roswell.

La câteva zile de la lansarea cărţii, Moore a fost contactat de structurile de informaţii ale SUA, care au început să-i povestească despre un grup supersecret MJ-12, care ar fi fost înfiinţat de către preşedintele Harry

Truman, pentru a gestiona problemele prezenţei extraterestre pe Pământ. Moore a fost alimentat cu informaţii atât de Richard Doty, sergent de la Biroul pentru Investigaţii Speciale al U.S. Air Force, cât şi de o a doua persoană, din partea CIA, care s-a prezentat cu numele de cod Falcon. Mai târziu, Moore a primit astfel de informaţii şi din alte 10 surse. Se crede că unele dintre acestea ar fi fost de fapt ex-directori ai CIA.

Implicarea lui Moore în povestea MJ-12 a culminat în 1987, când Moore şi alţi doi cercetători, Jamie Shandera şi Stanton Friedman, au făcut publice o serie de documente în acest sens. Aceste documente, clasificate „Strict Secret Restricţionat", pretindeau a fi o informare, destinată preşedintelui ales, Dwight Eisenhower, despre grupul de 12 persoane de oameni de ştiinţă de nivel înalt şi oficiali militari care au alcătuit comisia de elită strict secretă MJ-12.

Jurnalistul canadian Grant Cameron precizează că a adunat, în cartea sa *„UFOs, MJ-12, and Government Informants*" (OZN-uri, MJ-12 şi informatori ai guvernului), un mare număr de dovezi în favoarea existenţei unui asemenea grup. El a scris acolo că probabil documentele pe care se baza au fost o scurgere de date, parţial adevărate şi parţial false, o încălcare a secretului, autorizată de prezentul grup MJ-12, pentru a desensibiliza publicul cu privire la modul în care problema farfuriilor zburătoare este tratată de către Casa Albă. De asemenea, Cameron spune că a scris că, deşi o parte din conţinutul documentelor nu pare autentică (cum ar fi lipsa oricărei menţiuni privind existenţa unui extraterestru viu recuperat la Roswell), există o mulţime de dovezi care indică faptul că totuşi acest grup mitic MJ-12, menţionat în documente, ar fi existat.

Cameron crede că documentele nu spun întregul adevăr, pentru a evita încălcarea legii, prin dezvăluirea

unor informaţii clasificate, ca şi pentru a proteja programul general privind OZN-urile. în favoarea existenţei unui grup MJ-12 el aduce un număr de dovezi. Astfel:

Coautorul cărţii, T. Scott Crain, a identificat o femeie care în 1979 făcea parte dintr-o echipă de declasificare a documentelor din USAF, în Okinawa, Japonia, în timpul activităţii ei, a dat peste nişte înscrisuri care, chiar dacă nu erau identice cu cele MJ-12, părea să conţină acelaşi material. Această femeie a fost hărţuită atunci când a fost lansată prima ediţie a cărţii, în 1991.

în 1987, la doar câteva zile după ce Moore a făcut publice documentele MJ-12, fostul preşedinte al Universităţii statului Pennsylvania, Eric E. Walker a spus: „Da, ştiu de MJ-12. Ştiu de ei de 40 de ani. Dar cred că încercarea de a-i identifica este o luptă cu morile de vânt!".

Moya Lear, soţia lui Bill Lear, inventatorul de la firma Lear Jet, rugat de fiul său, John Lear 1-a sunat pe prietenul ei, generalul de patru stele James Doolittle, să îl întrebe dacă a existat un asemenea grup. Doolittle a confirmat existenţa grupului, dar a spus că aceasta este tot ce poate spune.

Şi astronautul Edgar Mitchell, comandantul misiunii lunare Apollo 14, a afirmat că, pe baza surselor sale, grupul MJ-12 a existat.

Generalul Arthur E. Exon, care în 1947 era la Wright Field, atunci când au sosit aici resturile prăbuşirii de la Roswell, a declarat că era conştient de existenţa unei comisii de control OZN, alcătuită în principal din ofiţeri şi de personal din informaţii, de nivel foarte înalt. El nu-şi mai amintea numele grupului.

în iulie 1989, Bob Oeschler a înregistrat o conversaţie cu Bobby Ray Inman, fost director adjunct CIA. Acesta a

declarat că „MJ-12 a însemnat ceva pentru el şi că a fost conştient de existenţa unui program de „îndoctrinare a publicului" cu privire la OZN-uri. El a recunoscut că, înainte de pensionarea sa, avusese „ceva experienţă", în zona OZN-urilor, dar în momentul conversaţiei informaţiile sale nu mai erau la zi.

O altă confirmare a existenţei MJ-12 a venit de la un arhivist de la Arhivele Naţionale din College Park, Maryland care, după o prelegere a lui Cameron în Eureka Springs, Arkansas, în 2005, i-a spus acestuia că lucrase la declasificarea documentelor, având acces la documente guvernamentale înainte ca acestea să fie date publicităţii. Un coleg al său, în timp ce declasifica documente ale şefilor Statelor Majore Reunite, a văzut documente purtând pe ele sigla MJ-12.

Harold Stuart, un fost membru al administraţiei Truman, a fost menţionat într-o carte din 2005 a lui Robert Collins, ca făcând parte pe atunci dintr-un comitet consultativ pentru MJ-12. Răspunzând la o scrisoare a investigatorului Brian Parks, Stuart a declarat: „îmi amintesc vag de MJ-12, dar nu într-atât încât să pot face un comentariu... Nu am făcut parte din comitetul consultativ MJ-12 şi am doar o amintire neclară a acestui proiect sau grup. Am cunoscut pe cei mai mulţi dintre generalii pe care i-aţi menţionat în scrisoarea dumneavoastră, dar îmi pare rău, nu pot aduce mai multă lumină pe solicitarea făcută".

Investigatorul Lee Graham a scris multe scrisori şi a depus zeci de cereri, în numele legii libertăţii de informare (FOIA), pentru a încerca să valideze documentele MJ-12. La 24 mai 1990, Serviciul de Investigaţii al Apărării (DIS) a răspuns la una dintre cererile sale, trimiţându-i înapoi copiile documentelor MJ-12, având pe partea de jos a fiecărei pagini menţiunea „declasificată". Graham nu a

reuşit niciodată să afle cine a făcut această declasificare, nici dacă documentele erau autentice.

într-o scrisoare din 1987, trimisă de John Andrews bunului său prieten Ben Rich, preşedintele firmei *Lockheed Skunk Works,* Andrews, declara că ştie de mulţi ani de MJ-12, „chiar dacă oficial el nu a existat". într-o discuţie cu Lee Graham, Andrews a spus că a auzit de MJ-12, la începutul anului 1984, deci cu aproape un an înainte ca investigatorii Moore şi Shandera să primească într-o scrie-soare copii ale documentelor MJ-12.

De la lansarea cărţii lui Grant Cameron, în ianuarie 2013, au apărut alte două noi dovezi care contribuie la confirmarea faptului că a existat un grup de control MJ-12. Prima a venit de la o poveste spusă de Jesse Marcel Jr., fiul ofiţerului de informaţii de la Roswell Army Air Base, primul care a istorisit detaliile prăbuşirii OZN din iulie 1947. La „Audierile Cetăţenilor privind Dezvăluirea", organizate în mai 2013, Marcel spunea că „în urmă cu un număr de ani" a fost chemat la Washington DC, pentru o întâlnire într-o cameră securizată în clădirea Senatului, de către Dick D'Amato, fost consilier-şef şi investigator-şef al Comisiei de Credite al Senatului, care cerceta Zvonurile finanţării retroingineriei unor farfurii zburătoare la Aria 51, fără ştirea Senatului. Dar D'Amato, deşi avea o autorizare de securitate Top Secret şi puterea unei citaţii din partea Comisiei de Credite a Senatului, nu a putut penetra aceste proiecte, controlate de o echipă care era stăpâna tuturor proiectelor negre.

Marcel spunea că el şi D'Amato s-au întâlnit în jurul unei mese de conferinţe, pe care era un roman scris de Whitley Strieber, numit *„Majestic",* tratând despre accidentul de la Roswell şi despre un grup de control MJ-12, înfiinţat pentru a face faţă venirii extratereştrilor pe Pământ. D'Amato i-a spus: „Vreau să vă zic ceva. Aceasta

(arătând spre carte) nu este ficţiune". Marcel a întrebat: „Când aveţi de gând să spuneţi asta publicului?". D'Amato a răspuns: „Dacă ar fi după mine, aş fi facut-o ieri, dar nu depinde de mine. Sunt aici doar pentru a investiga costul păstrării secretului. în realitate, există un guvern negru. Ei au controlul asupra resturilor prăbuşirii. Ei nu răspund faţă de nimeni şi nu sunt aleşi. Ei au o cantitate nelimitată de bani de cheltuit. Ei sunt cei care au controlul asupra acestui domeniu".

Un alt grup secret de studii OZN

Cea de a doua piesă de noi dovezi privind „Majestic-12" a venit de la o sursă neaşteptată - colonelul în retragere.

Viaţa colonelului în retragere John Alexander este o lungă istorie plasată între cercetarea ştiinţifică tradiţională şi studierea unor fenomene care desfid explicaţiile acceptate. în 1960 a comandat echipe ale forţelor speciale „A" („beretele verzi") în Indochina. Cu această ocazie, în Thailanda, el s-a întâlnit cu mistici budişti, iar în Vietnam, în Delta Mekong, avea chiar o mănăstire budistă în interiorul taberei militare pe care o comanda. în 1972 a fost printre primii care a examinat artefactele unice subacvatice, devenite cunoscute sub numele de *Bimini Wall,* despre care unii cred că ar fi rămăşiţele Atlantidei.

Fire de explorator, Alexander a îndrăznit să calce pe căi evitate de alţi oameni de ştiinţă, care pun teama pentru reputaţia personală mai presus de căutarea adevărului în locuri mai puţin bătătorite. Pentru acest comportament, el a fost aclamat şi blamat deopotrivă, atât de admiratori, cât şi de denigratori.

Interesat de studiul stărilor din preajma morţii *(Near Death Experiences* - NDE), John Alexander şi-a completat studiile doctorale sub conducerea faimoasei pioniere a

acestui domeniu, Dr. Elisabeth Kubler-Ross. El a devenit apoi preşedintele asociaţiei internaţionale IANDS pentru acest domeniu, asociaţie având sediul în Universitatea din Connecticut. împreună cu Cleve Backster, Alexander a măsurat influenţa unor acţiuni la distanţă asupra leucocitelor umane. El a mai fost implicat, oficial, din partea armatei, şi în studii de psihokinezie, clarviziune, programare neurolingvistică etc., ceea ce presupunea, între altele, şi urmărirea progreselor făcute de ruşi în aceste domenii.

Ca director de program în *National Laboratory* din Los Alamos, el a coordonat realizarea unor rapoarte privind armele neletale, rapoarte destinate personalului Casei Albe, Consiliului Naţional de Securitate, membrilor Congresului şi unor oficiali de rang înalt din apărare.

La începutul anilor '80, Alexander, având acces la documente ultrasecrete, dar şi dotat cu o mare flexibilitate, a creat un grup de studii, numit „de fizică teoretică avansată" *{,Advanced Theoretical Physics"),* destinat găsirii unei noi viziuni guvernamentale asupra problematicii OZN. Accesul la întâlnirile grupului avea exact acelaşi tip de clasificare „Top Secret - restricted" ca şi documentele MJ-12. într-un interviu radio din 15 iunie 2013, John Alexander a admis că grupul MJ-12 a existat, dar că nu se ocupa doar de OZN-uri, ci mai ales de continuitatea guvernării, pentru a preveni decapitarea Statelor Unite în cazul unui conflict nuclear.

După ce grupul de studiu, format din militari, cercetători şi ofiţeri de informaţii, a examinat multe cazuri OZN, a ajuns la câteva concluzii-cheie: „Există suficiente dovezi, susţinute de date de înaltă calitate, că o parte din OZN-uri sunt anomalii reale, nu doar observaţii superficiale sau identificări eronate; au fost cazuri care au implicat armament militar [american] şi care reprezintă o ameninţare semnificativă; există înregistrări, pe canale

multiple, ale unor nave fizice care au efectuat manevre inteligente, mult dincolo de orice performanţă cunoscută omenească. Au fost şi cazuri care au inclus dovezi fizice. Studierea OZN-urilor posedă potenţial pentru un salt tehnologic". Dar principala concluzie a grupului a fost că nimeni din guvern nu era responsabil cu informaţia OZN.

La 74 de ani, în 2011, John Alexander şi-a prezentat, la Congresul internaţional de ufologie de la Scottsdale (Arizona), cartea *UFOs: Myths, Conspiracies and Realities* (OZN-urile: Mituri, conspiraţii şi realităţi). Colonelul este convins: „OZN-urile sunt reale! Spus fară ocolişuri, ele sunt obiecte fizice cu o origine necunoscută, care tranzitează Universul nostru. Dovezile care susţin aceste afirmaţii sunt pur şi simplu covârşitoare".

Colonelul a comentat, pentru reporterii de la *AOL News,* că oamenii au tot cerut autorităţilor să facă un anunţ clar, de tipul „nu suntem singuri în Univers". Dar de fapt, oficialităţi de cel mai înalt nivel au tot făcut, ocazional, astfel de anunţuri. în 1950, preşedintele Harry Truman declara: „Vă pot asigura că farfuriile zburătoare, în măsura în care există, nu sunt construite de nicio putere de pe Pământ". Declaraţii asemănătoare au făcut şi preşediţii americani Carter şi Reagan sau preşedintele sovietic Gorbaciov.

Alexander spunea că, în momentul desecretizării unor documente, 98% din conţinutul acestora era deja în domeniul public. De pildă, OZN-urile au blocat, de mai multe ori, rachetele nucleare americane, dar cazurile nu au fost investigate prea atent de autorităţi. Aceste incidente „s-au petrecut în mod absolut sigur, dar erau evenimente unice" şi, cât timp nu se repetau, s-a spus: „Lăsăm cazul deoparte... în pubela cu lucrurile prea dificil de tratat".

Principalele dovezi ale fenomenului sunt: înregistrările făcute cu aparatura de observare, care a confirmat frecvent

„realitatea unor nave fizice", dar şi rapoartele unor martori oculari serioşi, care „nu raportează faptele în mod eronat, nici nu induc în eroare".

La întrebarea privind originea şi destinaţia OZN-urilor, Alexander a răspuns că, atunci când vorbim de OZN-uri, noi punem în aceeaşi oală tot soiul de lucruri, de la mici globuri de lumină la nave cu lungimea de o milă sau mai mult. Nu doar că astfel nu suntem pe cale să rezolvăm problema, dar nici măcar nu suntem în măsură să punem întrebările corecte, deoarece toată abordarea noastră e greşită. El adăuga: „Suspectez că şi conştiinţa noastră este o piesă în această problemă".

Alexander consideră că fenomenul OZN este ceva mult mai complex decât vizite ale extratereştrilor pe Pământ. Conceptul propus de el este cel de „fenomene sensibile precognitive". Adică se pare că „acolo există ceva care simte, ştie ce anume ne va prezenta şi ştie cum vom răspunde la aceasta".

în cartea sa, colonelul subliniază că, deşi OZN-urile sunt reale, ele nu sunt de interes pentru guvernul american şi, prin urmare, nu există nicio muşamalizare a faptelor de către oficialii americani. Colonelul mai remarcă şi faptul că poziţia militarilor în studiul fenomenului OZN este mai delicată decât cea a civililor. „în armată înveţi foarte repede că nu e bine pentru cariera ta să raportezi anomalii pentru care nu ai şi un răspuns convingător. Militarii au o vorbă: Dacă vii cu o problemă, vino şi cu soluţia".

Noutăţi despre „Aria 51"

Faimoasa „Arie 51" este o zonă militară secretă, aflată la 160 de kilometri nord de Las Vegas, în deşertul Nevada, între o bază Air Force şi un poligon abandonat de teste nucleare, folosită iniţial de Proiectul *Manhattan.*

Oficial, Aria 51 nu există, cel puţin nu exista până nu de mult; ea nu poate fi găsită în niciun document. Cei ce se apropie de acest loc sunt opriţi şi întorşi din drum. Prin urmare, Aria 51a devenit una dintre temele favorite ale celor ce iubesc teoriile conspiraţiei. Aceştia sunt convinşi că acolo se demontează OZN-uri capturate, se ţin trupuri congelate de extratereştri şi că prin tunele se poate ajunge la alte baze subterane secrete.

Un articol din 2009, apărut în *Los Angeles Times,* numea Aria 51 „cea mai faimoasă instituţie militară din lume, care oficial nu există". Teatrul unor operaţii sub acoperire din perioada războiului rece, locul a acţionat pentru multă vreme ca un magnet pentru fantasmagorici, conspiraţionişti ori curioşi peste măsură. Foarte probabil zvonurile, care spun că locul ar fi un paradis al OZN-urilor şi al extrereştrilor, nu sunt reale; totuşi e clar că acolo guvernul SUA ascunde ceva de decenii şi este un sâmbure de adevăr chiar şi în speculaţiile cele mai nebuneşti: tunele subterane, aeronave secrete, poate şi OZN etc.

Aşa cum scria jurnalistul Patrick J. Kiger, „Aria 51" a fost probabil, chiar din momentul înfiinţării sale, unul dintre secretele cele mai prost păstrate din istoria secretelor. Locul nu apare pe hărţile oficiale ale *U.S. Geologicul Survey,* iar imaginile sale au fost pe vremuri şterse de pe imaginile oficiale din satelit. *Air Force* a răspuns multă vreme scrisorilor primite de la civili, negând că ar exista o facilitate cu acest nume. Doar într-o scrisoare din 1998, s-a recunoscut că ar exista o „locaţie operativă lângă Groom Dry Lake", în care se desfăşoară activităţi clasificate.

Cu toate acestea, presa a tot scris explicit despre existenţa bazei, începând chiar din 1955, când *United Press* anunţa prăbuşirea unui avion secret în Aria 51. în decursul anilor, scurgerile involuntare de informaţii au pus ocazional oficialităţile în poziţia jenantă să ceară retragerea referirilor la Aria 51 din diverse documente. De

pildă, un articol din *Space Review,* aflat azi şi pe internet, raporta că în 1974, astronauţii de pe staţia orbitală Skylab au făcut, involuntar, fotografii ale instalaţiilor secrete din Aria 51. Un memoriu azi disponibil pe internet, făcut de William Colby, pe atunci directorul CIA, descrie eforturile de muşamalizare a cazului.

Aceste de eforturi, ca şi întărirea rigorilor de menţinere a secretului, au avut un succes limitat. O ştire din 1980 de la *Cox News,* şi ea disponibilă azi pe net, descria testarea în acest loc a unui bombardier B-2 invizibil radar. Alte ştiri au provenit de la amatorii care au urmărit sârguincioşi, cu binocluri, de pe margini, ani de-a rândul, tot ce zbura deasupra Ariei 51, culegând, bucăţică cu bucăţică, diverse informaţii cu care să reconstruiască apoi întregul. Un articol din 2005 din *Las Vegas Sun* face portretul lui Glen Campbell, şeful unui astfel de grup de scrutători, intitulaţi *„The Interceptors".* Unul dintre membrii săi construise modelul la scară al unui avion secret, iar altul măsura orice anomalie gravitaţională pe baza zvonurilor că aici s-ar construi nave antigravitaţionale.

Imagini luate de un satelit rus, publicate pe internet în anul 2000, au confirmat ceea ce bănuiau de mult investigatorii amatori, partizanii teoriilor conspiraţiei ori ufologii, şi anume că în locul acela existau un complex de clădiri, un hangar gigantic şi o pistă care să permită testarea prototipurilor avioanelor din viitoarele generaţii. Federaţia Oamenilor de Ştiinţă Americani a reuşit nu doar să realizeze versiuni îmbunătăţite prin calculator ale acestor imagini, dar chiar să urmărească, pe imagini luate la momente diferite, apariţia unor noi instalaţii, inclusiv o pistă lungă de peste 3.600 de metri şi lată de 42 de metri, construită în anii '90, pentru a înlocui o pistă mai veche.

La Aria 51, pe lângă aeronave experimentale americane, Air Force a testat se pare şi avioane inamice capturate. Un articol din 1984 al *Associated Press* men-

ţiona prăbuşirea în zonă a unui MIG-21 sovietic, soldat cu decesul generalului Air Force care îl pilota.

Dar indiferent ce se petrece realmente în Aria 51, aceste activităţi pălesc, dacă se compară cu rumorile. De pildă, un articol din 1996, din New York Times, nota că unii ufologi au sugerat că, în zona interzisă, guvernul ar testa nave extraterestre. Morişca zvonistică de pe internet mai susţine că resturile presupusei prăbuşiri OZN de la Roswell, din 1947, împreună cu cadavrele ocupanţilor, ar fi fost expediate la Aria 51 pentru analiză şi retroinginerie. Prin 1989, o persoană chiar pretindea că fusese angajată la Aria 51, unde militarii dezvoltau o farfurie zburătoare propulsată cu antimaterie.

Până una-alta, statul Nevada a denumit oficial *„JExtraterrestrial Highway*" şoseaua 375 care trece prin zonă, ca o nadă pentru turiştii avizi de senzaţional, care pompează dolari în economia locală. în acelaşi sens, website-ul „oficial" *Aria 51,* administrat de biroul de turism din Las Vegas, lansează permanent zvonuri că aici s-ar realiza arme secrete exotice, cu pulsaţii de energie, pentru războiul meteorologic, călătorii în timp sau teleportare.

Când, în mai, a fost lansată cartea jurnalistei Annie Jacobsen, intitulată *Ar ea 51: An Uncensored History of America 's Top Secret Military Base* (Aria 5 1 : 0 istorie necenzurată a celei mai secrete baze militare americane), s-a scris că de mulţi ani nu s-a mai văzut ca o carte cu tematică OZN (fie şi parţial) să aibă parte de o popularitate atât de mare. în fapt, Annie Jacobsen, editor contributor la *Los Angeles Times Magazine,* detaliază, pe baza unor interviuri şi a unor documente desecretizate, modul în care CIA, Lockheed şi aviaţia militară americană au dezvoltat aici avioanele spion U-2 şi A-12 „Oxcart", au supus „retroingineriei" avioane sovietice MIG capturate, au creat

dronele utilizate azi în Afganistan sau Pakistan etc. Tot aici, în craterele fostelor explozii atomice, s-au antrenat şi astronauţii misiunilor lunare Apollo. Jacobsen, în căutarea adevărului, a adunat mărturiile a cinci persoane pe care le-a identificat că au lucrat aici. Primul este Kenneth Collins, acum în vârstă de 80 de ani, fost pilot de încercare al CIA. El pilotase în Aria 51 avioane ultrasecrete. în 24 mai 1963, din cauza unei defecţiuni, avionul s-a prăbuşit deasupra statului Utah, iar Collins s-a catapultat.

A atras imediat atenţia militarilor veniţi să-1 recupereze să nu se apropie de epavă, minţind că la bord s-ar afla arme nucleare. Aceştia au fost apoi interogaţi şi puşi să semneze un angajament de confidenţialitate. Accidentul a fost prezentat ca al unui banal F-105 şi aşa figurează şi azi. Collins însuşi a fost interogat, după ce i s-a administrat o injecţie de pentothal de sodiu („serul adevărului"), pentru a fi sigur că nu a uitat să declare ceva.

Edward Lovick, acum în vârstă de 90 de ani, a lucrat la Aria 51 treizeci de ani ca radarist. El sublinia că locul fusese ales deoarece suprafaţa perfect plană a lacului secat Groom Lake era excelentă pentru testarea unor avioane secrete cum au fost U-2, A-12 OXCART sau F-l 17.

Colonelul Hugh „Slip" Slater, în vârstă de 87 de ani, a fost chiar comandantul bazei militare din Aria 51, în anii şaizeci, după ce fusese pilot CIA în misiuni cu avioane U-2 în China. El povestea că după 1960, când ruşii au doborât un avion spion U-2 deasupra oraşului Sverdlovsk, acest avion nu mai era un secret, dar în Aria 51, 200 de cercetători, ingineri şi piloţi lucrau deja la avionul invizibil A-12 OXCART, cu performanţe mult superioare, între altele având de trei ori viteza sunetului. Slater recunoaşte că nu ar fi putut vorbi de toate acestea, dacă în 2007 CIA nu ar fi declasificat proiectul OXCART, vechi de 50 de

ani şi abandonat în 1968. Nici măcar nevestele lor nu ştiau ce anume fac ei acolo.

Thornton „T.D." Barnes, în vârstă de 72 de ani, fusese inginer electronist pentru proiecte speciale în Aria 51. El pusese la punct formula combustibilului special pentru OXCART (cel uzual exploda), împreună cu Harry Martin, acum în vârstă de 77 de ani, care pe vremuri asigura aprovizionarea cu combustibil a avioanelor-spion (130 tone pe lună).

Angajările pentru a lucra la această bază le făcea CIA, care vâna specialişti de vârf din diverse domenii şi îi organiza pe proiecte. Pentru securitate, participanţii la un proiect erau transportaţi în maşini sau avioane separate şi nu-şi cunoşteau numele reale, ci doar poreclele.

Toţi cei cinci fuseseră ferm convinşi că vor lua detaliile activităţii lor în mormânt, dar unele proiecte au fost la un moment dat desecretizate şi se poate acum vorbi de ele. Niciunul dintre cei intervievaţi nu a amintit nimic de extratereştri, de OZN-uri sau de retroingineria acestora. Desigur, spuneau ei, s-a făcut retroinginerie, dar cu MIG-uri, care nu semănau cu farfuriile zburătoare. Erau şi încăperi subterane. Barnes lucrase pentru programul rachetelor nucleare NERVA în astfel de încăperi, la Jackass Flats, lângă Aria 51. „Erau trei locaţii de testare, unite la suprafaţă prin căi ferate, dar tot restul era subteran", spunea Barnes.

în privinţa OZN-urilor care ar zbura deasupra Ariei 51, Jacobsen este de părere că legendele s-au datorat faptului că avioanele OXCART aveau o formă fără precedent, cu fuselajele largi, în formă de disc, proiectate pentru a înmagazina cantităţi mari de combustibil. Chiar un cunoscător, dacă le-ar fi văzut şuierând cu 3.200 km pe oră, ar fi spus că sunt OZN-uri. OXCART a fost atât de secret încât, atunci când a fost zărit, a stârnit alarma chiar

în rândul unor oficiali ai armatei americane. Se pretinde că la vremea respectivă toate observaţiile OZN erau raportate la Air Force şi de aici au ajuns în arhiva Blue Book, proiect închis în 1969. Documentele proiectului se găsesc la ora actuală în Arhivele Naţionale: un metru cub de hârtii, cu 74.000 de pagini de rapoarte. în niciun raport nu există însă cuvântul OXCART sau Aria 51.

Cât despre alte lucruri care s-au mai întâmplat în Aria 51, Annie Jacobsen este de acord că ar putea să treacă alţi 40 de ani până vom afla de ele.

La începutul lunii august 2013, agenţiile de presă au difuzat o altă „ştire-bombă" despre Aria 51, anume că, „pentru prima oară", documente guvernamentale oficiale desecretizate din SUA recunosc existenţa faimosului loc numit „Aria 51", precizând că acolo au fost realizate avioanele spion U-2, dar, spre dezamăgirea unora, documentele nu fac nicio aluzie la OZN-uri.

Documentele, de fapt o carte de 407 pagini de texte şi hărţi, au doar un mic număr de „redactări" (porţiuni şterse). Desecretizarea s-a efectuat în iunie 2013, la o solicitare, făcută încă în 2005, în virtutea legii libertăţii de informare, de către Universitatea George Washington, din capitala SUA. Cartea a fost scrisă, în urmă cu 20 de ani, de Gregory Pedlow şi Donald Welzenbach şi e intitulată „*The Central Intelligence Agency and Overhead Reconnaissance: the U-2 and Oxcart Programs"* (aproximativ: „CIA şi spionajul de la mare înălţime: programele U-2 şi Oxcart").

O mare parte din acest material era deja cunoscută de pasionaţii domeniului, fiind inclusă între timp şi în cărţi sau reviste. Dar, aşa cum s-a comentat în presă, faptul că „Aria 51" este menţionată în mod explicit într-un document oficial pus la dispoziţia publicului este totuşi un fapt notabil. Acesta pune capăt secretului profesional cu privire la activităţile din Aria 51 şi deschide posibilitatea

ca viitoarele declasificări privind proiecte de aeronave construite aici să fie mai puţin „redactate" şi mai complet explicate.

Documentele desecretizate povestesc că, în aprilie 1955, oficiali CIA, Air Force şi ai firmei Lockheed au zburat deasupra deşertului Nevada într-un avion mic, în căutarea unui loc potrivit pentru realizarea de aeronave secrete. „Ei au observat ceea ce putea fi o pistă, pe o suprafaţă plană de sare, cunoscută sub numele de Groom Lake, lângă colţul de nord-est al poligonului de testări din Nevada al Comisiei pentru Energie Atomică (AEC)", poligon utilizat în al doilea război mondial pentru exerciţii de bombardament aerian, iar din 1951 pentru detonarea bombelor nucleare.

AEC a fost de acord, iar preşedintele Eisenhower a aprobat, să adauge această fâşie de deşert, cunoscută pe o veche hartă, din secolul XIX, sub numele de „Aria 51", la poligonul militar de testare din Nevada. Autorii cărţii desecretizate menţionează că locul a fost poreclit „Paradise Ranch", sau pur şi simplu Ranch, pentru a-l face mai atractiv pentru cei ce urma să lucreze aici. Air Force şi Lockheed au dezvoltat aici aeronava U-2, cu rază lungă de acţiune, cu echipaj uman, care putea fotografia de la mare altitudine, cu camere de înaltă rezoluţie, obiective ale spionajului aerian. Primul zbor de testare a avionului U-2 avut loc în Aria 51 pe 4 august 1955.

în anii care au urmat, facilităţile de la Groom Lake au fost utilizate pentru formarea piloţilor U-2, ca şi pentru dezvoltarea succesorilor avionului U-2, inclusiv Lockheed A-12 Oxcart şi D-21 Tagboard. Mai târziu, Aria 51 a servit pentru testarea avionului de vânătoare F-117 „stealth" (invizibil radar). Zona a fost foarte bine păzită, iar spaţiul său aerian a fost ocolit de traseele traficului aerian civil.

Nivelul ridicat de secretizare, combinat cu apariţii ocazionale de aeronave ciudate, a alimentat, timp de decenii, poveşti despre OZN-uri. Aşa cum era de aşteptat, documentele recent desecretizate nu fac nicio menţiune privind cazul Roswell sau eventuale nave spaţiale extraterestre. Totuşi ele menţionează că zborurile U-2 au creat un „efect secundar neaşteptat - o creştere extraordinară a numărului de rapoarte privind obiecte zburătoare neidentificate". Avioanele de spionaj zburau la altitudini mai mari de 18 kilometri, ceea ce, la momentul respectiv, neiniţiaţii considerau că nu este posibil. Astfel, controlorii de trafic aerian au început să primească o avalanşă de rapoarte OZN din partea unor piloţi care au văzut aeronave mult deasupra lor. Mai ales seara se vedeau false OZN-uri: Când soarele coboară sub orizont, un avion de pasageri tipic va fi în întuneric, dar avionul U-2, aflat la mai mult de 18.000 de metri, poate prinde încă o licărire de lumină.

Autorii cărţii afirmă că rapoartele privind OZN-urile erau trimise la Baza Air Force Wright din Ohio, unde era sediul proiectului Blue Book, iar anchetatorii de aici sunau cu regularitate la personalul CIA de la Washington implicaţi în proiectul avioanelor-spion, pentru a compara raportatele cu jurnalele de zbor U-2. „Acest lucru a permis anchetatorilor să elimine majoritatea rapoartelor OZN, deşi nu puteau dezvălui autorilor respectivelor rapoarte adevărata cauză a observării OZN". Autorii pretind că zborurile U-2 şi Oxcart au reprezentat mai mult de jumătate din rapoartele OZN din cursul anilor '50 şi cele mai multe din anii '60. într-un interviu pentru Associated Press, investigatorul OZN Stanton Friedman a contestat această afirmaţie, spunând: „Ideea că U-2 explică cele mai multe apariţii la acel moment este o mare tâmpenie şi un nonsens. Poate U-2 să stea nemişcat pe cer? Poate să facă

întoarceri în unghi drept? Poate să apară brusc din neant? U-2 nu poate face nimic din toate astea".

Astăzi, U-2 este o piesă de muzeu, dar Aria 51 a continuat să servească drept teren de testare pentru alte aeronave secrete. Aici au fost realizate dronele sau elicopterele invizibile radar MH-60 Black Hawk, cele care au participat, în 2011, la raidul asupra ascunzătorii liderului Al-Qaida, Osama bin Laden.

Versiunea desecretizată la ora actuală relevă şi alte detalii care fuseseră şterse cu ocazia unor desecretizări parţiale anterioare. Astfel, la programul U-2 a existat şi o participare a Marii Britanii. Noutăţi sunt şi operaţiunile U-2 din India, între 1962 şi 1967, declanşate în 1962 de războiul chino-indian, ca şi operaţiunile U-2 în beneficiul separatiştilor chinezi din Taiwan.

Documentele includ, desigur, şi o menţiune privind faimosul zbor U-2 din data de 1 mai 1960, pilotat de Francis Gary Powers, început de pe un aerodrom din oraşul pakistanez Peshawar şi încheiat când aeronava „a fost doborâtă de o rachetă sol-aer sovietică".

Comentariile ufologilor n-au întârziat să apară, criticând în primul rând modul în care mass-media a prezentat documentul desecretizat. John Schuessler a apreciat că noutăţile recent declasificate reprezintă „mai puţin de 0,00001% din materialul care a fost acumulat privind Aria 51 în ultimele decenii", având în vedere că „acesta este cel mai prost păstrat secret din toate timpurile". El dă ca exemple faptul că organizaţia MUFON a sponsorizat excursii la Aria 51 în timpul simpozionului OZN ţinut în Las Vegas, precum şi faptul că noul *Atomic Testing Museum* din Las Vegas organizează şi el excursii la Aria 51 şi prelegeri despre ea. Faptul că cele peste 400 de pagini desecretizate acum nu conţin menţiuni privind extratereştri este în firea lucrurilor. Cine s-ar fi aşteptat ca un document desecretizat să menţioneze aşa ceva?

Şi George Knapp, jurnalist de radio şi televiziune din Las Vegas, apreciază că nu există nimic realmente nou în acest document. El însuşi a luat, cu zece ani în urmă, interviuri unor persoane care au vorbit deschis despre activităţile lor pentru CIA desfăşurate în Aria 51. „Tam-tam-ul din jurul acestei nonpoveşti arată cât de ignorantă este mass-media atunci când vine vorba de astfel de subiecte, şi cu câtă uşurinţă folosesc ei ceva de genul acesta pentru a se amuza pe seama fenomenului OZN, indiferent dacă are ceva de-a face cu subiectul sau nu", notează el.

John Greenewald, Jr. se declară de acord cu aceste aprecieri, adăugând că oameni din media, care nu au făcut nicio investigaţie în acest domeniu şi eventual copiază unii de la alţii, raportează „fapte" eronate şi fac afirmaţii radicale, fără jenă. Comentariile lor sunt „un fel de insultă pentru noi, cei care am lucrat din greu pentru a descoperi adevărul şi documentele prin care să-l dovedim". Greenewald face, pentru cei interesaţi, chiar o trimitere la două documente *oficiale* pe care le-a primit în 2001, ca urmare a unei solicitări făcute în virtutea legii accesului la informaţii şi în care se recunoaşte existenţa Ariei 51. Aceste documente sunt, încă de atunci, postate pe internet, dar mass-media nici nu le-a băgat în seamă.

Aria 51 a fost transformată într-un magnet pentru turişti, fani OZN şi teoreticieni ai conspiraţiei, în bună măsură, prin poveştile controversatului Bob Lazar, cel care susţinea că în 1989 a cercetat, ca angajat în Aria 51, într-o aşa numită „zonă S4" a acesteia, un OZN capturat. El conduce acum o firmă privată de consultanţă şi nu doreşte să aibă nimic de-a face cu entuziaştii OZN. Dar cu această ocazie a declarat că recenta desecretizare, deşi nu aduce nimic nou, este „un minuscul pas înainte... Poate peste un deceniu ei vor recunoaşte că există şi o zonă S4".

Unde mai raportează militarii americani OZN-urile?

în 1969, la închiderea proiectului „Blue Book", după 22 ani de studii, oficialii militari Air Force şi experţii academici americani au decretat că OZN-urile nu sunt vizitatori extratereştri, nici aeronave avansate tehnologic şi nici nu prezintă o ameninţare la adresa securităţii naţionale. După acest moment, oficialităţile americane au declarat în repetate rânduri că nu au „niciun interes" în fenomenul OZN şi că guvernul SUA a oprit toate investigaţiile în acest sens. în plus, ori de câte ori problema a fost repusă pe tapet, s-a răspuns că „nu s-a întâmplat nimic ce ar putea susţine reluarea investigaţiilor OZN de către Air Force".

Astăzi ştim însă, din documentele desecretizate pe parcurs, că raportarea şi investigarea observaţiilor OZN a continuat şi după 1969, discret, în toată perioada scursă de atunci. Era firesc, deoarece nici fenomenul OZN nu a încetat, nici întâlnirile sale cu aviaţia militară. De pildă, un memoriu secret (desecretizat în 1979, la cerere), elaborat, în octombrie 1969, de generalul de brigadă Carroll H. Bolender, din Forţele Aeriene, arăta că existau reglementări separate pentru „rapoartele referitoare la obiectele zburătoare neidentificate care ar putea afecta securitatea naţională", rapoarte care „nu făceau parte din sistemul Blue Book". Stanton Friedman a avut cu Bolender chiar o convorbire telefonică, prin care generalul i-a confirmat că au existat două canale separate de raportare OZN.

Şi fostul căpitan Air Force, Robert Salas, spunea, într-un interviu dat agenţiei *The Huffington Post,* că are dovezi ale interesului oficialităţilor pentru obiectele neidentificate şi după 1969. El a exemplificat printr-o acţiune a NORAD *(North American Air Defense Command* - Comanda-

mentul Apărării Aeriene a Americii de Nord), organizaţie care asigură avertizarea, suveranitatea şi apărarea în spaţiul aerian şi extraatmosferic al SUA şi al Canadei. Anume, în 1975, în urmărirea unor OZN-uri care pluteau deasupra silozurilor cu rachete nucleare, au fost ridicate avioane de intercepţie, de altfel fără rost, întrucât viteza intruşilor era mult mai mare decât a interceptoarelor.

Leslie Kean evocă drept dovadă a interesului oficial pentru fenomenul OZN un jurnal al NORAD, în care, pe 8 noiembrie 1975, apare o menţiune privind două până la şapte OZN-uri, între care „un obiect de mari dimensiuni, roşu-portocaliu-gălbui" şi, tot acolo scria: „Discuţie pe tema OZN. Recomandare să nu-mi fac probleme şi să lansez avioane; dar să am grijă să instruiesc piloţii şi Administraţia Aeronautică Federală". Mai departe se arată că în acea zi două avioane F-16 au încercat să intercepteze un OZN, dar când se apropiau mai mult, luminile obiectului se stingeau, reaprinzându-se când F-16 plecau, în cele din urmă obiectul a ţâşnit în sus cu mare viteză, până lumina sa nu s-a mai distins de cea a stelelor. în documentele NORAD sunt multe astfel de însemnări, scrise într-un stil telegrafic.

într-adevăr, şi în 2011, instrucţiunile Air Force AFI10-206 conţineau reglementări clare, pentru piloţi, operatori radar şi alt personal al aviaţiei militare, cu ce anume au de făcut dacă se întâlnesc cu obiecte aeriene necunoscute. Li se cerea să noteze „altitudinea, direcţia de deplasare, viteza, traiectoria, manevrele, ce anume le-a atras atenţia asupra obiectului, cât timp a fost obiectul vizibil şi cum a dispărut". Toate aceste detalii trebuia incluse într-un raport către NORAD.

Pe 2 septembrie 2011 Agenţia de ştiri *The Huffington Post* (deţinută de *AOL)* a adresat o întrebare către Air Force privind prevederile referitoare la OZN-uri din

regulamentul menţionat. Un purtător de cuvânt a răspuns că va stabili un interviu cu un ofiţer care are cunoştinţe în acest domeniu. Dar în loc să se întâmple aceasta, pe data de 6 septembrie, manualul de instrucţiuni AFI 10-206, care avusese până atunci 111 pagini, a fost revizuit şi înlocuit cu o nouă variantă, de numai 40 de pagini, din care a fost eliminată orice referire la OZN-uri.

în săptămânile care au urmat, oficialii militari au evitat să răspundă la întrebările agenţiei referitoare la manualul rescris. Abia pe 5 octombrie, în urma unor insistenţe, maiorul Air Force Chad Steffey a trimis un e-mail în care explica faptul că rapoartele OZN nu cad în sarcina aviaţiei militare. El a negat că ar avea loc vreo muşamalizare, adăugând că refacerea regulamentului concomitent cu solicitarea agenţiei de ştiri a fost „o simplă coincidenţă", întrucât instrucţiunile Air Force se revăd şi se refac odată la doi-trei ani „iar la această revizie, în principal, am eliminat o procedură care nu are ce căuta în acest regulament". Maiorul a adăugat că „pentru orice întrebări privind cerinţele în raportarea OZN va trebui să vă referiţi la NORAD". Spre deosebire de cei din Air Force, oficialii de la NORAD au recunoscut că problematica OZN face parte, într-adevăr, din sarcinile lor de serviciu.

Desigur, „când vorbim de OZN-uri, ne referim, literal, la un obiect zburător neidentificat, nu la extratereştri", a spus John Cornelio, şeful relaţiilor cu media de la sediul central NORAD, aflat în baza Air Force Peterson (Colorado). „Apare un blip pe radar şi noi nu ştim ce este, dar suntem responsabili să identificăm acel obiect. Ştim că este o navă aeriană de un tip oarecare, dar nu ştim care, aşadar trebuie să aflăm cine este". „Avem rolul nostru specific, pentru care suntem responsabili şi acesta este monitorizarea ameninţărilor la adresa naţiunilor noastre. Dar nu este treaba noastră să identificăm, până la sfârşitul

zilei, fiecare obiect neidentificat care a fost acolo. Sunt conştient de procesul prin care centrul de comandă se ocupă de aceste lucruri, dar nu cred că este ceva care poate fi dat publicităţii". Comentând declaraţia lui John Cornelio, conform căreia „noi nu investigăm OZN-urile", Salas e de părere că ar fi de datoria lor să facă asta. Tot el a adăugat: „Motivul pentru care militarii susţin că ei nu investighează OZN-urile este acela că nu doresc să răspundă unor oameni ca dumneavoastră. Ei nu vor să răspundă reporterilor sau marelui public care întreabă ce naiba se tot petrece şi încă de atâta vreme. Pur şi simplu nu doresc să fie puşi să răspundă la această întrebare"...

Muşamalizarea, demitizarea şi ridiculizarea fenomenului OZN

Terry Hansen este un jurnalist canadian independent, intersat de controversele ştiinţifice şi de implicările politicului în mass-media.

El a urmărit, timp de zeci de ani, controversa OZN şi a scris despre ea. în cartea sa *The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up,* apărută în 2001 (cu o a doua ediţie, electronică, în 2012), ca şi într-un articol din 2009, Hansen arată că unele dintre cele mai influente organizaţii de ştiri au menţinut legături strânse cu comunitatea de spionaj a SUA şi au suprimat voit prezentarea completă şi corectă a fenomenului OZN, invocând raţiuni de securitate naţională. Publicată după aproape 14 ani de investigaţii, cartea lui Hansen a rezistat testului timpului prin dovezile relevante care ilustrează relaţia vicioasă care există între comunitatea americană de informaţii şi mass-media. Un exemplu ilustrativ este declaraţia făcută de Joseph DeTrani, fost director al CIA pentru relaţii publice: „în multe cazuri, noi [CIA] am convins reporterii să amâne, să modifice, să reţină sau

chiar să arunce la coş poveşti care ar fi putut afecta în mod negativ interesele de securitate naţională...".

în cel de al doilea război mondial, jurnaliştii americani au fost mândri să abandoneze idealul tradiţional de a spune adevărul, pentru ca - iniţial din spirit patriotic - să lucreze pentru guvern, cenzurând ştirile şi compunând minciuni oficiale. în timpul creării unor arme precum bomba nucleară, s-a pus la punct chiar o legislaţie draconică privind secretul; din cauza acesteia, de pildă, multe descoperiri ştiinţifice nu au mai putut fi publicate.

O altă revelaţie adusă la lumină de Hansen arată că, în timpul celui de al doilea război mondial, oficialităţile guvernamentale şi militare au convenit să comunice, prin mass-media, publicului neavizat că detonarea primei bombe atomice a fost „explozia unui mare depozit de muniţii" care, din fericire, a provocat pagube nesemnificative şi că relatările unor jurnalişti despre radiaţii erau prostii.

Acest tip de complicitate între mass-media şi sistemul politic american a continuat şi după război, în mod neabătut, timp de decenii. Treptat, prin manipularea faptelor şi percepţiilor, a devenit aproape imposibil să distingi adevărul de minciună. în cele din urmă - spune Hansen - această minciună a creat o monstruoasă maşină media cu două capete, unul finanţat cu dolari din taxe, iar celălalt cu miliardele din veniturile publicităţii comerciale.

Un exemplu clasic de complicitate între guvern şi mass-media este interacţiunea preşedintelui Kennedy cu New York Times. Se ştie destul de puţin despre faptul că preşedintele 1-a oprit pe Orvil E. Dryfoos, editor Times, să dea publicităţii detaliile unui program controversat al CIA pentru a recruta şi instrui cubanezi exilaţi în Guatemala, pentru ceea ce a devenit în cele din urmă dezastrul cunoscut sub numele de invazia din Golful porcilor. Imaginea strălucitoare şi aproape de sfânt a lui Kennedy ar fi fost

grav pătată, dacă o ştire de acest tip ar fi ajuns în domeniul public. Preţul politic pe care Kennedy ar fi trebuit să-1 plătească, dacă Times nu ar fi respectat cenzura a fost un motiv suficient pentru a impune voinţa sa asupra lui Dryfoos.

Astfel, după opinia lui Hansen, au fost aşezate temeliile psihologice ale unei societăţi americane schizoide. Oamenii au devenit tot mai puţin capabili să perceapă adevăratele proporţii ale autoînşelării la care erau supuşi, ceea ce a permis proliferarea programelor cu „buget negru". Din fericire, în ciuda penalităţilor dure, nu toţi au urmat aceste reguli. Au ieşit la lumină cu regularitate, la capătul unor acţiuni legislative sau accidental, documente ţinute mult timp secrete. Internetul a avut de asemenea un rol important în schimbarea regulilor.

Istoria oficială a Statelor Unite, dacă menţionează cumva subiectul „farfuriilor zburătoare", îi conferă statutul unei curioase psihoze naţionale, o reacţie sociologică, de o importanţă minoră, la cel de al doilea război mondial, potrivită doar pentru a fi ridiculizată şi repede uitată. Unii împărtăşesc şi azi acest punct de vedere, datorită unei „ignoranţe atent construite şi întreţinute de Pentagon şi CIA de-a lungul deceniilor". în cartea sa *Strânge Company: Military Encounters with UFOs in World War II,* publicată în 2007, Keith Chester a descoperit un fapt surprinzător. Deşi ziarele şi revistele vremii făceau uneori scurte referiri la lumini misterioase care urmăreau avioanele şi pe care piloţii de război le-au poreclit *,/oo fighters ",* adevăratele proporţii ale apariţiilor au fost ascunse cu grijă. în centrul eforturilor depuse de Aliaţi pentru a înţelege acest fenomen încâlcit a stat Dr. Howard Percy Robertson (1903-1961), un matematician şi fizician american azi puţin cunoscut, ofiţer de informaţii ştiinţifice, interesat de tehnicile de dezinformare, bun prieten cu britanicul Dr. Reginald Victor Jones (1911-1997), cel care

s-a dovedit expert în a găsi modalităţi ingenioase pentru a trage pe sfoară spionajul nazist.

Robertson şi Jones au încercat fără îndoială să înţeleagă, în timpul războiului, ce anume tot raportează piloţii că văd. După terminarea conflagraţiei, odată cu relaxarea restricţiilor impuse unor astfel de ştiri, şi americanii de rând au început să ia cunoştinţă de acest fenomen. Profesorul de jurnalism Herbert Strentz şi-a alcătuit teza de doctorat investigând prezenţa fenomenului OZN în presă. El a constatat că în publicaţiile americane au apărut, între 1947 şi 1966, sute de mii, dacă nu cumva peste un milion de articole pe această temă. Acest fapt a alarmat comunitatea de informaţii militare din SUA. O bună parte din rapoartele cele mai impresionante provenea de la piloţii de pe liniile comerciale, dintre care mulţi fuseseră aviatori militari şi erau observatori foarte credibili.

Aşa cum scrie, de pildă, Richard Dolan în cartea sa *„ UFOs and the National Security State",* observaţiile OZN s-au înmulţit după 1952, anul detonării primei bombe cu hidrogen americane. în vara anului 1952, o serie de OZN-uri zburaseră chiar deasupra Capitoliului şi a Casei Albe din Washington. Ele au fost văzute cu ochiul liber şi pe radare; au fost trimise avioane militare pentru interceptarea şi doborârea lor (desigur, fără succes). Cazurile, mult mediatizate, au impus o conferinţă de presă, cea mai mare de la terminarea celui de al doilea război mondial. Aici, generalul John Samford, directorul informaţiilor Air Force, arăta, între altele, referitor la OZN-uri, că „din 1947, am primit şi am analizat între o mie şi două mii de rapoarte; [...] un anumit procent din acest volum de rapoarte aparţine unor observatori credibili şi se referă la lucruri incredibile; [...] am ajuns la o singură concluzie fermă referitoare la acest procent [...] că nu [...] le-am

putea asocia cu orice ameninţare imaginabilă la adresa Statelor Unite".

Cât despre observaţiile deasupra Washingtonului, acestea erau, la sugestia unui meteorolog,... „aberaţii provocate de inversiunile termice ale atmosferei". Deşi piloţii şi operatorii radar implicaţi au pus la îndoială această ipoteză, ea a liniştit pe moment marele public.

Aşa cum dovedesc însă documentele de epocă, oficialităţile militare erau departe de a se complace cu apariţiile „farfuriilor". Edward J. Ruppelt, şeful proiectului *Blue Book* al Air Force, proiect dedicat fenomenului OZN, sublinia în cartea sa *The Report on Unidentified Flying Objects,* publicată în 1956, că îngrijorarea militarilor se datora în bună măsură faptului că OZN-urile arătau un interes aparte faţă de instalaţii de importanţă esenţială ale armatei, dar mai ales faţă de armele nucleare. El scria: „OZN-urile au fost observate mai frecvent în jurul ariilor vitale ale apărării Statelor Unite. Frecvenţa maximă a fost în aria Albuquerque, la Oak Ridge şi la poligonul White Sands. Au urmat imediat zonele porturilor, bazele de comandă strategică a aerului şi ariile industriale". în 1954 autorităţile militare admiteau că piloţii raportau între cinci şi zece observaţii OZN pe noapte, şi asta într-o perioadă în care traficul aerian era abia o fracţiune din ceea ce este azi. Se discuta foarte serios despre posibilitatea unei invazii extraterestre. La sfârşitul acelui an, preşedintele Dwight Eisenhower a găsit necesar să liniştească americanii, spunând că „farfuriile zburătoare nu sunt pe cale să invadeze pământul din spaţiul extraterestru". Asigurarea a fost publicată pe prima pagină a numărului din 16 decembrie al ziarului *New York Times.*

Nici CIA nu a fost mulţumită cu explicaţiile liniştitoare ale celor care puneau OZN-urile pe seama unor fenomene meteorologice. Astfel, la sfârşitul anului 1952, Marshall

Chadwell, director adjunct pentru informaţiile ştiinţifice în cadrul CIA, a trimis un memoriu directorului CIA, în care spune, între altele, că „obiecte inexplicabile, observate la mari altitudini, deplasându-se cu viteze ridicate, în vecinătatea unor instalaţii militare defensive majore ale Statelor Unite, sunt de o asemenea natură încât nu pot fi atribuite unor fenomene naturale sau unor tipuri cunoscute de vehicule aeriene". Un alt memoriu, din aceeaşi sursă şi în acelaşi an, considera că problema cea mai gravă ar putea fi reacţia populaţiei la apariţiile OZN, propunând adoptarea unei „politici naţionale" privitor la „ce anume trebuie să i se spună publicului cu privire la fenomen, pentru minimizarea riscurilor de producere a panicii".

în acest scop, în ianuarie 1953, a fost convocat aşa-numitul „panel" sau „comisie" Robertson, condus de acelaşi Dr. Howard Percy Robertson, de care aminteam mai sus, şi format din oameni de ştiinţă.

Aceştia, după o examinare superficială a câtorva cazuri, au redactat un raport, desecretizat abia în 1975, în care recomandau crearea unui program educativ OZN cu două scopuri principale: pregătirea populaţiei şi demitizarea fenomenului. Pregătirea trebuia să asigure oamenii că toate observaţiile pot primi explicaţii obişnuite, iar demitizarea, destinată reducerii interesului marelui public, urma să fie efectuată prin mijloace, cum ar fi televiziunea, filmele artistice şi articolele populare, folosind inclusiv psihologi, experţi în publicitate, astronomi amatori etc. în sfârşit, trebuia urmărite atent grupurile civile care studiau fenomenul OZN; în consecinţă, acestea au fost infiltrate cu foşti ofiţeri de informaţii. în cartea sa *The Missing Times,* Hansen descrie, cu exemple bine alese, modalităţile prin care tehnici rafinate de manipulare guvernamentală a percepţiei publice au fost utilizate pentru subminarea democraţiei, păstrând, în acelaşi timp, în mod abil, o

faţadă de presă liberă. Hansen aduce noi dovezi că televiziunea CBS era printre „bunurile media de preţ" ale CIA, în cadrul acestui program de „demitizare".

într-o emisiune din 1966, într-un documentar al postului CBS, se afirma că toate OZN-urile sunt datorate erorilor de percepţie, deci publicul nu avea de ce să fie îngrijorat. în arhivele Smithsonian s-a descoperit o scrisoare manuscrisă în care Dr. Thornton Page, participant la comisia Robertson, relata unui asociat CIA modul în care el însuşi „a ajutat ca emisiunea CBS TV să se organizeze în jurul concluziilor de la comisia Robertson".

Desigur, concluziile n-au aşteptat 13 ani pentru a fi puse în aplicare. Exemplul cu CBS este doar cel pentru care s-a găsit o dovadă certă, dar este limpede că în acest timp au existat multe alte iniţiative de propagandă urmând recomandările comisiei Robertson.

Care ar fi motivul pentru care CBS a trebuit să dezinformeze publicul american privitor la farfuriile zburătoare, în folosul CIA? O parte din răspuns este că în anul 1966 s-a petrecut un incident de o imensă importanţă pentru securitatea naţională şi a cărei mediatizare trebuia împiedicată. Zonele silozurilor cu rachete nucleare Minuteman din jurul oraşului Great Falls, Montana, sediul bazei Malmstrom al Air Force, ca şi alte instalaţii militare asemănătoare au fost vizitate de OZN-uri. în unele cazuri ele au plutit chiar deasupra instalaţiilor de lansare, la un moment dat scoţând chiar din uz un întreg grup de rachete nucleare independente între ele. Incidentul a fost relatat de ziarele locale din statul Montana, dar a fost ignorat de agenţiile naţionale de ştiri. Vizite OZN similare au existat şi pe la mijlocul anilor '70, şi au rămas din nou relatate doar la nivel regional.

Nu e science-fiction, scrie Terry Hansen. Peste o sută de ofiţeri implicaţi în lansarea rechetelor nucleare, martori

oculari, au rupt, unul după celălalt, tăcerea după decenii de păstrare a secretului. Şi, trebuie subliniat, este vorba de persoane care au fost supuse unor teste psihologice cu totul speciale, înainte de a fi trimise în acele posturi. Situaţia nu s-a petrecut doar în America. în aceeaşi perioadă au fost vizitate şi instalaţiile sovietice de lansare a rachetelor.

A fost unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale războiului rece. Pare greu de acceptat pentru cei ce consideră că sunt bine informaţi. Explicaţia stă în faptul că organizaţiile americane de ştiri s-au complăcut în a cânta în strună organismelor oficiale de informaţii. Aşa cum subliniază Hansen, o parte însemnată din bugetul CIA se consumă şi azi pe activităţi bine plătite de cenzură şi propagandă, utilizând o serie de tehnici psihologice sofisticate. Există dovezi că Dr. Reginald V. Jones, expert în dezinformări, a jucat un rol cheie în punerea la punct a acestui proces.

Există, de asemenea, dovezi, expuse detaliat de Hansen în cartea sa *The Missing Times*, că marile organizaţii americane de media au ocupat un loc central în politica de dezinformare privind fenomenul OZN în general. Desigur, ele nu sunt deloc interesate să recunoască aceasta; prin urmare menţin şi azi tăcerea, ignorând marele număr de militari care au depus mărturie în acest sens. Din fericire, în era Internetului, cenzura practicată de aceste organizaţii este tot mai puţin eficace, aşa cum dovedesc multe sondaje de opinie.

Hansen se întreabă retoric, în concluzie, ale cui interese le-a servit oare această campanie masivă de dezinformare. Au fost oare farfuriile zburătoare o ameninţare la adresa umanităţii sau doar la adresa complexului militar-industrial cu costisitorul său arsenal nuclear? Pentagonul a avut în vedere interesele populaţiei sau doar ale sale?

Părerea lui Hansen este că istoria Americii pentru ultimii 60 de ani va trebui drastic rescrisă, iar ştiinţa oficială

va fi obligată să-şi reconsidere cele mai dragi ipoteze privind: omenirea, originile sale şi rolul său în Univers. Iar credibilitatea multor instituţii, private sau guvernamentale, va fi complet ruinată. Acest viitor se apropie, chit că suntem pregătiţi să-1 întâmpinăm sau nu.

Pentru cei ce s-ar întreba dacă această situaţie mai este compatibilă cu democraţia, Hansen citează pe „matriarha" industriei americane de presă Katherine Graham (1917-2001) care, între altele, a condus timp de peste două decenii ziarul *The Washington Post,* aflat în proprietatea familiei sale. într-o alocuţiune ţinută în 1988, la sediul central al CIA din Langley, Virginia, ea declara: „Sunt unele lucruri pe care publicul larg nu are nevoie şi nici nu ar trebui să le ştie. Eu cred că democraţia înfloreşte atunci când guvernul poate lua măsuri legale pentru a păstra secretele sale şi atunci când presa poate decide dacă e cazul să dea publicităţii ceea ce ştie".

Acest tip de filosofie editorială, enunţată de unul dintre cele mai importante ziare americane ar trebui să fie o preocupare reală pentru public.

Hansen sugerează că au fost şi sunt utilizate mai multe metode pentru a gestiona, în sensul dorit, ştirile despre OZN-uri: recrutarea unor jurnalişti influenţi, monitorizarea şi interceptarea noutăţilor legate de fenomenul OZN, dar şi insuflarea fricii de „extratereştrii cei răi", prin industria de film, supravegherea organizaţiilor preocupate de OZN-uri, răspândirea de informaţii eronate şi chiar dezinformarea, recrutarea de persoane influente ca purtători de cuvânt în mass-media ş.a.m.d.

Hansen descrie în detaliu strategiile de control mass-media folosite pentru a manipula opinia publică în timpul celui de al doilea război mondial, în războiul din Vietnam şi Războiul din Golf.

Acum, aceste strategii au fost reciclate pentru a aborda „noua ameninţare media": OZN-urile şi extratereştrii. De

pildă, ştirile sau dovezile OZN au fost caricaturizate în aşa măsură încât nicio agenţie de ştiri cu reputaţie să nu se mai atingă de ele.

Rezultatul, spune Hansen, este o mentalitate generalizată, teribil de uniformă şi indolentă, a cetăţenilor, asigurând succesul unei forme instituţionalizate de control prin minciună şi complicitate. Interesele marilor corporaţii media permit, fără restricţii, să inunde şi să dilueze esenţa implicaţiilor politice şi de securitate naţională ale subiectului OZN cu detalii fantastice, înşelătorii şi amuzament ieftin. în fond, problema OZN-urilor este secretul guvernamental cel mai larg dezbătut, dar, în ambianţa creată, puţină lume din domeniul public o va mai lua în serios. Faptul că problematica OZN nu a devenit o temă majoră a secolului este o dovadă a succesului şi eficacităţii acestor strategii.

La ora actuală consumatorul american de media se complace în a fi ghiftuit cu ştiri locale de mare banalitate, cu poveşti privind atacuri teroriste, războaie din Orientul Mijlociu, talia cutărei vedete sau orice altceva. Hansen invită în consecinţă pe cei care doresc să ştie mai mult decât găsesc la televizor sau pe Facebook să încerce să se deschidă spre o imagine alternativă, incomodă dar foarte autentică: spre o nouă viziune asupra lumii, privind locul nostru în Univers, între alte civilizaţii, în particular spre semnele validate ale fenomenului OZN. Şi, mai important, să încerce să afle de ce guvernul Statelor Unite şi mass-media refuză să răspundă la aceste semne.

Aşa cum scrie Leslie Kean, fenomenul OZN este înconjurat de un tabu tenace, deşi în mod raţional „nimeni nu este îndreptăţit să respingă un subiect fără să ştie mai întâi câte ceva despre el". „Tabuul în privinţa OZN, [...] această interdicţie a abordării serioase a fenomenului OZN este profund înrădăcinată în societatea noastră, asemenea unui cancer eficient metastaziat".

Un OZN gigantic deasupra oraşului Phoenix

Pentru a ilustra tabuul care înconjoară subiectul OZN, merită să rememorăm cazul aşa-numitelor „Lumini Phoenix".

în seara de 13 martie 1997, sute de persoane au raportat o „navă" gigantică, plutind tăcut pe cerul din jurul oraşului Phoenix şi înălţându-se apoi cu o viteză uluitoare. Printre martori au fost ofiţeri de poliţie, piloţi, personal militar. Ulterior s-a aflat că formaţia neidentificată de dimensiuni impresionante a trecut plutind deasupra statelor Arizona şi Nevada din SUA, ca şi peste statul mexican Sonora. Pe o distanţă de 480 de kilometri, ea a fost descrisă, în diverse moduri, de mii de martori care au urmărit fenomenul timp de trei ore. Explicaţia unui sceptic, că ar fi fost vorba doar de o formaţie de avioane, este ridicolă, întrucât martorii vorbeau de un obiect imens, care zbura fără zgomot şi foarte încet, obturând cerul deasupra lui. în plus, nimeni nu a văzut luminile roşu şi verde obligatorii la avioane.

Obiectul, în formă de bumerang, plin de lumini, care a trecut la mică înălţime, inclusiv nu departe de capitala Arizonei, Phoenix, era imens, acoperind, după unii martori, cea mai mare parte a cerului. Unii au apreciat anvergura la 1,6 kilometri. Viteza sa a fost de la zero, până la ţâşnirea până la orizont într-o fracţiune de secundă. în ciuda emoţiei create în rândul populaţiei, guvernul federal nu a declanşat nicio investigaţie. Când o membră a consiliului municipal Phoenix a discutat şi a adunat depoziţii de la peste şapte sute de martori, inclusiv poliţişti, piloţi şi militari, ea a fost amplu ridiculizată în presa locală, ceea ce a făcut-o să declare că „ceea ce mi s-a întâmplat a fost o lecţie pentru ceilalţi oficiali aleşi".

După trei luni, observaţiile au ajuns să fie prezentate şi într-un cotidian cu acoperire naţională, iar de aici a ajuns

la marile reţele de televiziune, fiind botezate „Luminile Phoenix" (*Phoenix Lights*). întrucât publicul cerea explicaţii, Guvernatorul Arizonei (pe două termene), Fife Symington, fost ofiţer şi pilot în aviaţia militară, a anunţat că a ordonat o anchetă, apoi, pe 19 iunie, a convocat o conferinţă de presă, în care a anunţat că a descoperit făptaşul, introducându-1 apoi în sală pe şeful său de personal, deghizat în extraterestru, cu cătuşe la mâini, însoţit de un poliţist, ca şi cum ar fi păzit arestatul. Asistenţa a râs. Symington a anunţat apoi că s-a interesat la toate instanţele şi nimeni nu avea o explicaţie. în urma insistenţei martorilor frustraţi, în anchetă s-a implicat şi senatorul de Arizona John McCaine, cel ce va fi contracandidatul lui Obama la alegerile prezidenţiale din 2008. Din păcate, tot fără niciun rezultat.

Ca o surpriză, în 2007, la zece ani după incident, Fife Symington şi-a cerut scuze pentru farsa făcută şi a recunoscut că şi el însuşi fusese martor la apariţia misterioasă. El a declarat la *The Huffington Post* că a auzit vestea la televizor şi s-a hotărât imediat să verifice personal ce se întâmplă. „Mă aşteptam să văd ceva la mare distanţă, dar am fost zguduit când am văzut obiectul acesta trecând chiar deasupra capului meu. Se deplasa constant şi fără zgomot". Obiectul era imens şi avea formă de bumerang. Această descriere coincide cu a celorlalţi martori.

El a admis că există un tabu care interzice practic oficialităţilor alese ca să vorbească despre OZN-uri. „Dacă ai o funcţie publică înaltă, atunci, în clipa în care ai începe să vorbeşti despre extratereştri, sau orice de acest tip, media se sesizează imediat şi te ridiculizează. Eu mă refer adesea la cultura media din ţara noastră ca la o cultură a ridicolului... în consecinţă, atunci când vine vorba de OZN-uri, toţi fac apel la arma ridicolului înainte de a aborda problema cu seriozitate. Dacă eşti un oficial ales, trebuie să fii foarte atent ce spui, deoarece media poate săţi distrugă credibilitatea în totalitate".

Symington era de data asta mult mai deschis asupra subiectului decât fusese ca guvernator. El afirma: „Ştiu ce am văzut. După părerea mea, dincolo de orice dubiu, am fost martorii unor vizite extraterestre şi a unor civilizaţii care sunt de departe mult mai avansaţi decât noi". „Nu abordez aceasta dintr-un punct de vedere temător. Chiar îmi place să mă gândesc că nu suntem singuri în Univers... Consider că avem de-a face cu nişte enigme fascinante şi va veni o zi când adevărul va ieşi la iveală".

Fostul guvernator a redactat chiar şi un text, inclus în cartea Lesliei Kean *„UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go on the Record",* în care îşi justifica recunoaşterea târzie a ceea ce acum numea „o navă de origine necunoscută", spunând că „atunci când eşti guvernator, trebuie să fii extrem de atent în privinţa declaraţiilor". Persoanele publice sunt ţinte predilecte pentru a fi ridiculizate. El a făcut atunci o alegere, urmând principala sa prioritate, cea a responsabilităţilor sale de guvernator, de care acum era absolvit.

în acelaşi text, el cere ca „guvernul Statelor Unite să înceteze să perpetueze mitul că toate apariţiile OZN pot fi explicate în termeni tereştri şi convenţionali", propunând „un dialog internaţional" pe această temă şi înfiinţarea unei agenţii guvernamentale pentru OZN-uri, aşa cum există deja în câteva ţări.

Fenomenul OZN e întâmpinat cu indiferenţă şi indolenţă

Astronomul J. Allen Hynek a fost un personaj-cheie, poate chiar cel mai important, al ufologiei. consultant timp de 21 de ani al Air Force, prin proiectul Blue Book, participant şi la comisia Robertson. Sarcina lui era să găsească explicaţii obişnuite la cazurile raportate. în 1966 Hynek a fost pus să stabilească natura unui OZN văzut de mai mulţi martori, inclusiv poliţişti, deasupra unei zone

mlăştinoase. Când a spus că fenomenul a fost cauzat de autoaprinderea gazului de baltă, explicaţia a fost considerată de mass-media, ca şi de marele public, ca fiind mult prea gogonată, făcându-1 şi pe astronom să se jeneze de postura sa. Atitudinea negativistă a profesorului Condon 1-a determinat pe Hynek să se decidă definitiv. El va publica în octombrie 1966, în prestigioasa revistă „Science", primul său articol, recunoscând realitatea şi importanţa fenomenului OZN, surprinzând lumea ştiinţifică, obişnuită să-1 considere „marioneta Air Force".

Hynek s-a hotărât să ia lucrurile pe cont propriu, înfiinţând în 1973, în Illinois, Centrul pentru studii OZN *(Center for UFO Studies - CUFOS*), care-şi continuă activitatea obiectivă, ştiinţifică, până în zilele noastre. După decesul lui Hynek, în 1986, centrul poartă numele său.

începând din decembrie 1982, timp de câţiva ani, la câteva zeci de kilometri de Manhattan, în zona rurală a statului New York, pe valea fluviului Hudson, a avut loc unul dintre cele mai spectaculoase valuri de observaţii OZN din istorie. în seara zilei de 17 martie 1983, imediat la nord de oraşul New York, un obiect, plin de lumini multicolore, în formă de V foarte deschis, sau de bumerang (sau poate o formaţiune de corpuri luminoase organizate astfel?), având anvergura de circa 50 de metri, a staţionat timp de 15-20 de minute, la o înălţime apreciată la 10-20 de metri, deasupra autostrăzii 1-84. Traficul a fost blocat de sutele de persoane coborâte din automobile.

în jur erau mai multe case; locatarii acestora, iniţial îngroziţi că văd un avion pe punctul de a se prăbuşi, au ieşit să urmărească fenomenul. Unul dintre martori a relatat că a sunat postul de poliţie de unde i s-a răspuns că s-au primit mai multe telefoane, iar şeriful urmăreşte şi el fenomenul. Un şofer care s-a aflat la câţiva metri sub obiect, a zărit o structură semănând cu o reţea de ţevi unind între ele luminiţele. Printre martori erau şi posesori de avioane particulare, care au declarat că obiectul nu

semăna cu nimic cunoscut. După un timp, strania apariţie s-a ridicat „cu viteza unui dirijabil" şi a dispărut.

Un sfert de oră mai târziu ea a fost zărită la circa 10 kilometri spre est de către un inginer şi de nevasta lui. Peste o săptămână acelaşi „obiect" sau unul identic a produs o busculadă pe şoseaua *Taconic Parkway,* plutind fără zgomot, emiţând din când în când un fascicul luminos către o maşină sau alta. S-au primit la poliţie circa 300 de apeluri telefonice, numărul martorilor fiind estimat la mai multe mii. Unii au afirmat că dimensiunile obiectului erau cele ale unui portavion, alţii că era un oraş zburător.

Au existat numeroase alte rapoarte, disparate, descriind însă acelaşi tip de obiecte. Din octombrie 1985, în rapoarte a început să predomine un grup de şase lumini, formând un hexagon care se rotea pe cer ca un carusel de bâlci. Ceva mai rar a fost semnalată o formă de cruce luminoasă. Mai mulţi observatori au declarat că OZN-urile aveau proprietatea de a se ivi la orizont ca apoi, aproape instantaneu, să fie deasupra ta. în mai multe rânduri obiectele au fost înregistrate pe fotografii şi filme video, expertizate şi autentificate ulterior prin cele mai sofisticate procedee.

în noaptea de 24 iulie 1984, şase agenţi de securitate au fost martorii apariţiei unui OZN având forma unui cornet de îngheţată, mare „cât trei terenuri de fotbal", împodobit cu opt lumini orbitoare. Obiectul a plutit, aproape un sfert de oră, la circa 100 de metri deasupra complexului de reactoare nucleare de la Indian Point, pe malul fluviului Hudson, într-un spaţiu total interzis zborurilor.

Apariţia staţiona nemişcat, sau mişcându-se foarte încet, în ciuda vântului care, în rafale, atingea uneori 40-50 kilometri pe oră. între timp s-au blocat sistemul de alarmă şi calculatoarele care controlau securitatea şi comunicaţiile complexului.

Comandantul pazei a cerut Gărzii Naţionale a Statului New York să încerce identificarea obiectului. După ce i s-a răspuns că identificarea e imposibilă, comandantul a

cerut trimiterea unui elicopter militar pentru a doborî intrusul, fiind el însuşi pe punctul de a ordona poliţiştilor deschiderea focului.

înainte ca ostilităţile să înceapă, obiectul s-a pus în mişcare, dispărând alene din câmpul vizual.

în şapte ani au fost adunate din zonă peste şapte mii de rapoarte, dar numărul celor care au văzut aceste apariţii a fost incomparabil mai mare. Totuşi, chiar şi azi, aceste cazuri sunt cunoscute aproape numai de martorii lor şi de pasionaţii fenomenului OZN. Dacă la ora actuală se cunosc documente ale oficialităţilor americane privind apariţiile OZN din Belgia sau Peru, petrecute cam în aceeaşi perioadă, nu există niciun astfel de document privind apariţiile din statul New York şi zonele învecinate.

Practic, aşa cum observă Leslie Kean, „de valul OZN nu s-a ocupat nimeni, nicicum. Niciun departament al guvernului nu a întreprins absolut nimic. Nu a existat o mobilizare la nivel naţional sau de stat. Nu a fost lansat niciun avion F-16 al Forţelor Aeriene (cel puţin nu cu ştiinţa publicului). Nu s-a făcut nicio încercare de descoperire a obiectelor pe radar. [...] Niciun laborator al guvernului nu a analizat fotografiile. Niciun organism al guvernului nu a convocat o conferinţă de presă". Deşi mijloacele de informare în masă locale au realizat relatări ample, difuzarea acestora la nivel naţional a fost minimă.

Administraţia Aeronautică Federală le-a răspuns martorilor că au văzut formaţii de avioane uşoare sau de elicoptere. Aceste explicaţii erau uşor de combătut; în plus, nimeni nu a identificat vreun vehicul de acest tip care să fi zburat în locul şi momentul respectiv, încălcând legislaţia din domeniu. Aeroporturile spuneau că nu au nimic pe radar şi că de pe ele nu a decolat nimic care să explice apariţiile. Variantele cu dirijabile ori grupuri de baloane erau şi ele de nesusţinut, atât din cauza rafalelor de vânt, cât şi pentru că o căutare detaliată nu a reuşit să identifice în zonă astfel de baloane. Administraţia Aeronautică

Federală a recunoscut oficial, după trei ani de investigaţii, că nu dispunea de indicii care să explice natura fenomenului. Nici până azi nu s-a putut da o explicaţie satisfăcătoare pentru aceste apariţii. Cineva a oferit un premiu de 1.000 de dolari celui care va demonstra originea pământeană a lor; premiul a rămas însă neatins.

Observaţiile au fost sintetizate la vremea respectivă de J. Allen Hynek, Philip J. Imbrogno şi Bob Pratt, în volumul *„Night Siege - The Hudson Valley UFO Sightings"* (1987). J. Allen Hynek, confruntat cu fenomenul tabuului OZN specific oficialităţilor din SUA, cu „refuzul automat, profund înrădăcinat, de a admite că ar fi posibil să existe [OZN-uri], indiferent ce ar indica dovezile", a scris la 30 august 1985 un eseu intitulat „Rădăcinile autoliniştirii" *(The roots of Complacency*), care a rămas mult timp inedit. Iniţial el trebuia să fie inclus în volumul*, flight Siege "* dar aceasta nu s-a mai realizat, deoarece, la scurt timp după redactare, sănătatea astronomului s-a deteriorat, iar în aprilie 1986 el s-a stins din viaţă. Reproduc în continuare (fără a mai pune ghilimele) o variantă uşor condensată a acestui veritabil testament ştiinţific, din care cititorul va înţelege întrucâtva de ce extraordinarele observaţii de pe valea Hudson sunt atât de puţin cunoscute marelui public.

Nu departe de New York City s-a petrecut ceva uluitor: sute de persoane cu o bună pregătire, aflate la mare distanţă între ele, au văzut şi au descris acelaşi obiect uriaş, în formă de „V" sau de bumerang, acoperit de lumini strălucitoare, mişcându-se foarte încet, în apropierea solului. Nu a fost o himeră. Pe foarte circulata autostradă Taconic Highway, maşinile s-au oprit, iar pasagerii au urmărit năuciţi, îngroziţi sau dezorientaţi, spectacolul. Acest fenomen s-a petrecut de multe ori, de-a lungul mai multor ani.

Totuşi media din întreaga lume, tot timpul avidă de senzaţional, a rămas surdă. Doar ziarele, radiourile sau

televiziunile locale au publicat scurte ştiri, asupra cărora nu s-a mai revenit. Faptul că sute de navetişti din zonele suburbane, în principal cu o bună pregătire, au rămas uimiţi şi cuprinşi de veneraţie sau groază nu constituie oare o garanţie suficientă pentru a declanşa un comentariu din partea mass-mediei? Poliţia a fost şi ea neglijentă, eşuând în datoria sa de a-i asista pe cei ce au sunat îngroziţi sau extaziaţi la mai multe posturi de poliţie. Există înregistrările pe bandă ale acestora. Militarii au eşuat în a oferi siguranţa publică în faţa unei posibile invazii. Autoritatea Federală de Aviaţie a eşuat în a asigura respectarea regulilor de siguranţă a zborurilor, a celor de iluminare a aparatelor de zbor, în condiţiile în care obiectul trecea, riscant, la rasul acoperişurilor.

A fost ca o boală, ca un virus al unei apatii mortale, al indiferenţei faţă de datorie, de care s-au contaminat cu toţii... în afară de martorii evenimentelor... Oamenii de ştiinţă, pentru care un astfel de eveniment ar trebui să reprezinte un interes extraordinar, au eşuat în a-şi respecta jurământul „Hipocratic" de a examina atent orice mister ieşit din comun pe care-l întâlnesc. Sunt sute de casete [audio] şi mii de depoziţii, scrise de martori credibili, despre evenimentele petrecute. Sunt şi fotografii, şi înregistrări video. Acestea sunt dovezi. A apărut doar un reporter inept, care nu s-a obosit să arunce măcar o privire asupra teancului de benzi magnetice şi alt material acumulat, dar a afirmat că era desigur vorba de o formaţie de avioane uşoare - concluzie absolut de nesusţinut, dacă se examinează faptele.

Care să fie cauza indolenţei? De vină se pare că e natura umană. Mintea omenească are limite privind acceptarea şi răspunderea. în istoria ştiinţei există nenumărate exemple în acest sens. Veşnica luptă a pionierilor pentru noi orizonturi a fost mereu sabotată şi frustrată de către cei incapabili, cei cu mentalităţi de tipul „nu va zbura niciodată" sau „aşa ceva nu e posibil". Şi dacă ceva nu e po-

sibil, n-are sens, desigur, nici să ne gândim la el, nici să vorbim despre el. întrucât „aşa ceva nu poate exista"; dacă cineva ar spune totuşi că există, este clar că s-a înşelat, deci n-are rost să mai verificăm...

Este ca şi cum o idee complet nouă ar „supraîncălzi circuitele minţii omeneşti" şi sare siguranţa. Dar istoria a arătat că vine totdeauna un moment în care zăgazurile informaţiilor şi ale întrebărilor se rup, uneori catastrofic, după care, iată, marii înţelepţi, printr-o turnură total iraţională, vor spune: „Oh, dar noi am ştiut asta tot timpul".

Ascunde guvernul SUA ceva? Petiţii către Casa Albă privind prezenţa extraterestră

Steven Bassett este un activist politic, comentator şi publicist. începând din 1996, când a înfiinţat *Paradigm Research Group* (al cărui director executiv este), el s-a adresat guvernului şi a solicitat ca, la nivelul Congresului SUA, să fie organizate audieri deschise ale unor foşti militari şi angajaţi CIA, care pot depune mărturie privind activităţi ale extratereştrilor pe care le-au constatat în activitatea lor. Bassett a apărut la sute de emisiuni de radio şi televiziune pe acest subiect, ca şi în numeroase documentare dedicate.

Obiectivul său ultim era ca guvernul să recunoască, în mod formal, prezenţa extraterestră pe Pământ. Paradigm Research Group a instituit în 2004, în acelaşi scop, conferinţele anuale numite *X-Conference,* iar în 2008 acelaşi grup a înfiinţat două reţele de „Exopolitică", una internaţională şi cealaltă pentru Statele Unite, lansând şi iniţiativa „Un milion de faxuri către Washington".

în septembrie 2011, Steve Bassett, prin *Paradigm Research Group* şi în cadrul programului *We the People,* destinat dialogului administraţiei americane cu cetăţenii, a fost

implicat în trimiterea la Casa Albă a două petiţii. Una cerea administraţiei Obama „să prezinte imediat tot ce cunoaşte guvernul privind comunicaţiile cu fiinţe extraterestre", iar cealaltă „să recunoască oficial prezenţa extraterestră care angajează specia umană". Prima petiţie cerea audieri în Congres, iar cea de a doua solicita să se desecretizeze şi să se transfere imediat în domeniul public toate documentele, aparţinând agenţiilor şi serviciilor militare, privind prezenţa extraterestră. 17.000 de oameni au semnat aceste cereri, plecând de la bănuiala că fiinţele extraterestre au încheiat cu cercuri guvernamentale din SUA tratate secrete care implică întreaga rasă umană.

Pe 4 noiembrie 2011, Phil Larson, de la Oficiul pentru Politica de Ştiinţă şi Tehnologie de la Casa Albă, răspundea în scris: „Guvernul Statelor Unite nu are nicio dovadă că ar exista vreun tip de viaţă în afara planetei noastre sau ca o prezenţă extraterestră să fi contactat sau manipulat vreun membru al rasei umane" şi „nu există informaţii credibile care să sugereze că s-ar ascunde vreo dovadă în acest sens faţă de ochii publicului".

Dar uşa rămâne deschisă pentru eforturile de căutare „a vieţii în afara planetei noastre", incluzând proiectele SETI de ascultare a semnalelor din alte lumi, folosind radiotelescoapele. Larson mai menţiona şi misiunea Kepler, care caută planete de tipul Pământului şi viitorul „Mars Science Laboratory", care va explora geologia planetei roşii căutând şi urme de viaţă.

Steven Bassett a declarat că răspunsul primit este inacceptabil şi că va redacta o nouă cerere către administraţia Obama. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Matt Lehrich, a răspuns prompt: „Nu este nicio piedică, se poate trimite o nouă cerere. Dacă ea trece pragul [de această dată însă e necesar un minimum de 25.000 semnături], va primi şi

răspuns. Desigur, dacă cererea este foarte asemănătoare, ea va determina un răspuns similar".

La declaraţiile Casei Albe au reacţionat numeroase persoane şi organizaţii, dezamăgite că cei de la Casa Albă consideră că fotografiile OZN, filmele, benzile video, observaţiile radar, urmele de aterizare etc. nu sunt dovezi. Ei au citat şi din miile de documente guvernamentale anterior clasificate, dintre care multe arată clar că unele întâlniri OZN cu forţele militare şi piloţi de linii aeriene au fost considerate în trecut suficient de importante pentru a fi ascunse marelului public.

Fizicianul Stanton Friedman, care s-a aflat printre semnatari, a reacţionat, spunând că declaraţiile de la Casa Albă denotă fie minciună şi denaturare intenţionată, fie ignoranţă crasă. Nimic din răspunsul lui Larson nu are legătură cu obiectul petiţiei, şi anume cu prezenţa extraterestră pe Pământ. Friedman spunea că experienţa sa de 53 de ani de când studiază fenomenul OZN 1-a convins că acesta conţine o problematică foarte importantă de securitate naţională. Nu pot fi lăsate din mână date tehnologice care ar putea fi folosite de alte naţiuni care studiază şi ele fenomenul şi sunt interesate în reproducerea extraordinarelor capacităţi ale farfuriilor zburătoare, desigur în scopuri militare.

Privitor la afirmaţia că nu se ascund informaţii credibile publicului, Friedman comentează că, la o cerere invocând legea libertăţii de informare, NSA *(National Security Agency*) a admis că a găsit 156 documente OZN clasificate *„top secret umbra",* pe care le-a „desecretizat", lăsând circa o frază pe fiecare pagină, restul fiind şters. Motivarea a fost că altminteri s-ar fi divulgat „metode şi surse". Oare 95% din aceste texte conţineau doar metode şi surse? La fel, CIA a „desecretizat" un număr de documente OZN „top secret umbra", astfel încât unele au fost complet înne-

grite, iar altele conţineau sub 8 cuvinte. întrucât această „desecretizare" a fost contestată în justiţie, Gerhard Gesell, judecător la Curtea Federală, a decis că această procedură a fost corectă, invocând „pericolele la adresa securităţii SUA".

Aminteam că şi în anul 2011 (dar şi după aceea) existau instrucţiuni clare de raportare a OZN-urilor de către piloţii militari, în timp ce din 1969 marelui public i se spunea permanent că guvernul nu mai era interesat de acest subiect. Friedman se întreba unde sunt datele culese prin aceste rapoarte şi cum de se poate afirma în aceste condiţii că nu există dovezi ascunse. Publicului i s-a mai spus că „niciun OZN raportat, investigat şi evaluat de Air Force nu a prezentat indicii că ar fi un pericol pentru securitatea naţională [...] tehnologii sau principii dincolo de cunoştinţele ştiinţifice actuale [... sau] dovezi că [...] ar fi vehicule extraterestre". De ce atunci marina militară, CIA, NSA, DIA, NRO, ONI etc. au muncit atât de mult să le raporteze, să le investigheze şi să le evalueze? De ce s-a ordonat în 1952 aviatorilor militari să tragă în orice OZN care refuză să aterizeze când e somat? Un general Air Force declara că, în decursul timpului, au fost peste 300 de avioane cu reacţie ridicate de la sol în acest scop.

Friedman a evocat, în acelaşi sens, dezinformări în declaraţii publice, minciuni repetate privind cazul Roswell, ca şi numeroase rapoarte şi studii pe care Larson nu avea cum să nu le cunoască. în literatură există, spunea el, nenumărate alte exemple care dovedesc că în preajma noastră se manifestă o prezenţă extraterestră.

Jurnalista Leslie Kean, o bună cunoscătoare a domeniului, a postat pe site-ul trustului de presă *The Huffington Post* un comentariu. După părerea ei, problema reală se află de fapt în modul inadecvat în care au fost redactate petiţiile, în conţinutul inadecvat şi fundamental eronat al

cererilor şi nu în răspunsul guvernului. S-au colectat mii de semnături pe suspiciunea că fiinţe nepământene poartă discuţii secrete cu guvernul american, implicând cumva toată rasa umană. Ce reacţie putea avea un oficial guvernamental orientat spre gândirea ştiinţifică la asemenea fraze bizare şi tulburi? se întreba Kean.

S-a vorbit de prezenţa extraterestră, dar nu s-a făcut trimitere nici măcar la fenomenul OZN. Larson este un om de ştiinţă oficial, guvernamental, care ştie probabil foarte puţine chiar şi privitor la acest fenomen, pentru a nu mai vorbi de presupunerile legate de extratereştri, pe care nu putea să le considere decât absurde. La fel ca majoritatea oamenilor de ştiinţă guvernamentali, el a respins, probabil, subiectul cu mult timp în urmă ca neîntemeiat şi, prin urmare, irelevant pentru politica spaţială, deci nu 1-a examinat niciodată. Oare cei ce au făcut cererea nu ştiau aceasta?

Atunci când Larson afirmă că nu dispune de „niciun fel de dovezi", acestea nu se refereau la fenomenul OZN, ci la interacţiunea extratereştrilor cu oamenii. Din păcate, în cadrul strict al ştiinţei şi al logicii, această afirmaţie pare să fie adevărată. Ştiinţa cere, de pildă, ca orice dovadă să fie repetabilă şi observabilă de oricine doreşte, or, aşa ceva nu există nici în cazul OZN-urilor, nici al răpirilor, nici măcar în cazul urmelor inexplicabile din trecut. Aproape sigur, este imposibil pentru Casa Albă să livreze o astfel de dovadă. Şi, din nefericire pentru toată mişcarea ufologică, atacurile furibunde împotriva răspunsurilor lui Larson nu vor fi de natură să motiveze oficialii să sprijine cauza aflării adevărului.

Deci răspunsul lui Larson nu e nici pe departe o declaraţie oficială guvernamentală privind fenomenul OZN şi nu ar trebui exagerată importanţa lui. El a repetat doar răspunsul ştiinţific obligatoriu către cetăţenii care

aşteaptă anunţul contactului cu extratereştrii. Iar dacă admitem că anumite oficialităţi ascund dovezi extraterestre, de pildă resturi ale unui OZN prăbuşit, numărul celor care cunosc dovezile respective este limitat la cei ce trebuie *neapărat* să ştie aceasta, cerc ce nu-l include pe Larson.

Leslie Kean sublinia că oamenii de ştiinţă, chiar dacă recunosc fenomenul OZN, nu vor accepta ca acesta să fie legat de extratereştri, până nu va exista o dovadă absolut certă în acest sens. Este crucial să se înţeleagă că oficialii SUA, în majoritatea lor, sunt şi neinformaţi şi neinteresaţi privitor la fenomenul OZN. Iar dacă ar fi totuşi deschişi, se feresc atât de tare de ridicol încât au o capacitate limitată de acţiune. Soluţia este ca oficialii să fie informaţi privitor la existenţa unui vast corp de dovezi privind un fenomen fizic ieşit din comun, căruia nu i se cunoaşte cauza. Apoi, trebuie ca reprezentanţii guvernamentali să fie convinşi că ar trebui să le pese de OZN-uri, fie şi din cauză că sunt importante pentru securitatea spaţiului aerian ori pentru datele ştiinţifice care s-ar putea obţine din examinarea unor cazuri care se repetă.

Domeniul ar trebui să beneficieze de o expertiză oficială, nu să fie lăsat pe mâna unor amatori care să vină în plus şi cu acuzaţii. Ar fi necesar în acest sens un mic birou guvernamental, care să investigheze deschis cazuri selectate atent, apelând şi la cooperarea internaţională. Desigur, faptul că experţi, oficiali guvernamentali şi militari nu sunt capabili să explice observaţiile nu înseamnă automat că există extratereştri. Nu tot ce zboară pe cer şi nu poate fi identificat este o navă extraterestră. Dar fenomenul a convins deja multă lume că probabil nu suntem singuri în Univers.

Şi Nick Pope, care a lucrat pentru Ministerul Apărării din Marea Britanie timp de 21 de ani şi a fost responsabilul proiectului guvernamental OZN în anii '90, are

îngrijorări serioase privind metoda folosită de petiţionari: „Orice declaraţie care implică faptul că guvernul minte este contra-productivă. Atunci când cineva te acuză că eşti parte la o muşamalizare, nu poţi deveni partener cu el. Am primit şi eu acest gen de acuze tot timpul la Ministerul Apărării, şi nu a mai fost posibil niciun un dialog semnificativ cu astfel de persoane. Eu pur şi simplu i-am trimis politicos la plimbare şi înţeleg foarte bine de ce este nevoie ca guvernul să procedeze astfel. Pentru a obţine rezultate, o cerere constructivă ar trebui să sublinieze în primul rând motivele pentru care fenomenul merită o investigaţie oficială".

Leslie Kean a avut acces, prin contactele sale, la personalităţi bine informate din cercurile guvernamentale. Ea a dat acestora să citească şi să comenteze cererea privind „prezenţa extraterestră", cea care de altfel a şi obţinut cele mai multe semnături din partea populaţiei. Unul dintre aceştia a fost Ed Rothschild, care ocupă o poziţie de vârf în „Podesta Group", o firmă din Washington care, potrivit celor scrise pe propriul site, este lider în relaţii guvernamentale şi relaţii publice, „un veteran călit în comunicaţii strategice" cu „o experienţă dinamică atât în relaţii cu Congresul, cât si cu comunitatea de interes public". Comentariul lui Ed a fost următorul: Cei care susţin că extratereştrii sunt aici propagă pur şi simplu un nonsens, o credinţă neştiinţifică, sfidând credibilitatea. Acest lucru este contraproductiv şi subminează eforturile de a atrage în mod serios atenţia guvernului asupra problemei existenţei vieţii în afara sistemului nostru solar. Nu-mi pot imagina că o astfel de declaraţie prostească ar putea ajunge în altă parte decât în coşurile de gunoi din birourile guvernamentale.

Singura modalitate de a aborda problema unor fenomene aeriene inexplicabile la Washington, aşteptând şi

rezultate, este să prezinţi fapte şi să ceri o anchetă legală pentru acel mic procent de cazuri bine documentate demne de investigaţii serioase. în cele două cereri s-a ales însă o abordare care s-a dovedit de mai multe ori până acum un eşec. Aparent autorii lor au preferat să facă cereri scandaloase, mai mult pentru a atrage atenţia mass-mediei, în loc să se concentreze pe munca grea pe care o pretinde ştiinţa.

în privinţa Congresului, tot ce a putut face Leslie Kean a fost să abordeze un oficial de rang înalt, care cunoaşte bine problematica, dar care a dorit să-şi păstreze anonimatul. El lucrează pentru un membru al Congresului dintr-un comitet relevant. Comentariul său a fost: „Aşa cum se spune adesea, politica este arta posibilului. Declaraţiile excesiv de largi şi acuzele fantastice de muşamalizare servesc doar să otrăvească fântâna pentru oricine ar fi interesat în a avansa o sugestie ulterioară de cercetare sau de schimbare a politicilor. Entuziasmul şi convingerile nu pot înlocui raţiunea şi dovezile".

Cele două cereri făcute către Casa Albă au avut parte de atenţia oficialităţilor doar pentru că au obţinut cele 5.000 de semnături cerute de programul *We the People.* Pentru o nouă cerere, pe aceeaşi temă, pragul este de acum de minimum 25.000. Răspunsul lui Larson nu a fost o declaraţie oficială cu privire la problema OZN, ci doar un răspuns pe baze ştiinţifice pentru cetăţenii care aşteaptă un anunţ privind contactul cu extratereştrii. Deci proporţiile sale nu ar trebui exagerate.

Teama că OZN-urile ar fi nave extraterestre

Pe lângă acel tabu privind OZN-urile, există, în mod clar şi o secretomanie care înconjoară fenomenul. Will Miller, comandor în retragere din marina militară SUA, a avut acces, prin funcţiile ocupate, la informaţii clasificate

mai sus de *top secret.* Conştient de neajunsurile pe care ignorarea subiectului OZN le putea cauza militarilor, Miller a întreprins o serie de informări, culminând cu întâlniri cu generalul Patrick M. Hughes sau cu viceamiralul Thomas R. Wilson, ambii directori la un moment dat ai Agenţiei de Informaţii al Armatei. Treptat, Miller a devenit convins că există un program guvernamental OZN, dar „grupul de control" permite accesul la datele acestui program doar celor care „trebuie neapărat să ştie" *(need to know only)* acele date. Existenţa unui asemenea grup secret, în lumea serviciilor de informaţii ale Statelor Unite, este sugerată, în opinia Lesliei Kean, şi din interpretarea unui document britanic, desecretizat, dar cu ştersături. Preşedintele Jimmy Carter, care se pare că a fost martor la apariţia unui OZN în 1969, a promis, la alegerea sa să facă publice toate documentele pe acest subiect. în plus (ceea ce se ştie mai puţin), el a vrut şi ca NASA să aibă în structura sa o agenţie dedicată studierii fenomenului OZN. Carter n-a reuşit să realizeze niciunul dintre aceste obiective, în parte din cauza opoziţiei unor oameni de ştiinţă, care (fără a cunoaşte detalii privind fenomenul) nu considerau că se poate face o cercetare ştiinţifică în acest domeniu, iar pe de altă parte, se pare, datorită opoziţiei celor din Air Force, care nu doreau să renunţe la verdictul, care le era drag, dat la terminarea proiectului Blue Book. Jurnalista Leslie Kean admite că ar putea exista acţiuni de intoxicare voită a marelui public cu poveşti ridicole privind tratate secrete cu extratereştri etc., dar şi teoreticienii conspiraţiilor şi televiziunile au alimentat o încâlcită mitologie creată de persoane „de la diferite niveluri ale sănătăţii psihice şi limpezimii mentale", care era clar că vor fi ridiculizaţi.

Acţiunile acestora sunt încurajate de secretul impus informaţiilor OZN, prin regulamentele militare.

Leslie Kean se arată convinsă că, în ciuda rumorilor potrivit cărora guvernul american ar ascunde nişte lucruri privind OZN-urile, ori chiar ar deţine dovezi fizice, este mult mai probabil că „Statele Unite sunt la fel de nedumerite de acest mister ca tot restul lumii şi la fel de neputincioase". în continuare, jurnalista se întreabă „de ce este atât de puternică interdicţia abordării serioase a subiectului OZN şi ce anume o perpetuează". Ea a apelat, pentru un răspuns la acest „tabu OZN", la lucrarea „Suveranitate şi OZN", scrisă de dr. Alexander Wendt, profesor de ştiinţe politice la Universitatea de stat din Ohio, şi de dr. Raymond Duvall. Deşi publicată în prestigioasa revistă *Political Theory,* în loc să genereze controverse în mediul academic, articolul a fost ignorat. Cei doi autori au acceptat să-şi reia ideile într-un text scris special pentru cartea Lesliei Kean, idei pe care le punctăm în continuare.

„Cu toate că membrii publicului general pot să creadă că OZN-urile există, autorităţile «ştiu» că OZN-urile nu sunt decât plăsmuiri ale unor imaginaţii hiperactive, cu nimic mai reale decât vrăjitoarele şi unicornii. Astfel, a lua fenomenul OZN în serios echivalează cu a-ţi pune la îndoială propria seriozitate". Logica scepticilor este: „Nu poate fi adevărat, prin urmare nu există". Ei au patru argumente principale în acest sens.

Primul este că suntem singuri în Univers, aceasta deşi la momentul redactării cărţii Lesliei Kean se cunoşteau deja 400 exoplanete în preajma Pământului (iar peste trei ani se depăşea 1000); iar Universul este extrem de mare, conţinând cam o sută de miliarde de galaxii, fiecare cam cu o sută de miliarde de stele, în jurul cărora sunt planete.

Al doilea argument este că „ei nu pot să ajungă aici" întrucât viteza luminii nu poate fi depăşită, iar lumina are nevoie de zeci, sute, ori mii de ani să ajungă la noi chiar de la stelele vecine. Aşa numitul „paradox al lui Fermi"

spune că dacă există civilizaţii vechi în Univers, poate cu milioane de ani avans faţă de noi, ele trebuia să fi ajuns aici. Or, nu le vedem nicăieri. Rezultă, în viziunea scepticilor, că aceste civilizaţii nu există. Varianta că OZN-urile ar putea fi tocmai semne ale acestor civilizaţii nu intră în discuţie...

Al treilea argument al scepticilor este că dacă OZN-urile aduc vizitatori din Univers, „de ce nu aterizează pe peluza din faţa Casei Albe să se prezinte?" după atâta amar de drum. Scepticilor nu le trece prin cap că, aşa cum spune şi Leslie Kean, poate vizitatorii au „o politică de neamestec în raport cu formele inferioare de viaţă", pentru a nu mai spune că nu putem cunoaşte „intenţiile fiinţelor extraterestre, a căror natură şi ale căror interese pot fi cu totul de neimaginat pentru noi".

Al patrulea argument al scepticilor este că „am şti dacă s-ar afla aici", întrucât noi avem o supraveghere aeriană atât de bine pusă la punct încât nimic nu-i poate scăpa. Dacă extratereştrii ar fi aici, experţii i-ar fi descoperit. Dar, dacă o civilizaţie este suficient de avansată pentru a face vehicule cu care să viziteze Pământul, „ocupanţii lor ar putea deţine cu uşurinţă tehnologia care să limiteze dezvăluirea prezenţei lor". în plus, mulţi cred că „probabil se ştie mai mult despre ele [adică despre vehiculele extraterestre] decât se recunoaşte public".

Wendt şi Duvall sunt de părere că originile tabuului privind fenomenul OZN „sunt politice, [...] un simptom al unei anxietăţi a autorităţii, o frică socială subconştientă de ceea ce ar putea însemna realitatea OZN-urilor pentru guvernarea modernă". Autorii vorbesc de o întreită ameninţare. în primul rând, „dacă o altă civilizaţie are capacitatea de a vizita Pământul, înseamnă că are o tehnologie cu mult superioară celei a fiinţelor omeneşti, [...] ceea ce pune sub semnul întrebării capacitatea statului de a-şi

proteja cetăţenii". Al doilea argument este „posibilitatea ca o confirmare a prezenţei extraterestre să genereze o presiune imensă pentru crearea unui guvern mondial, pe care statele teritoriale actuale s-ar opune să-l formeze" (nici nu ar fi pregătite). Al treilea argument (şi cel mai important în viziunea autorilor) este „natura antropocentrică a suveranităţii moderne", cu alte cuvinte faptul că oamenii sunt convinşi că „numai fiinţele omeneşti au capacitatea şi autoritatea de a guverna şi de a determina soarta colectivă". Acest antropocentrism este de dată recentă, întrucât în vechime se considera că zeii guvernau. Prin urmare, conchid autorii, „un tabu autoritar pe tema OZN este necesar funcţional, pentru ca guvernarea să fie susţinută în forma ei prezentă", observând că „tabuul OZN este identic cu negarea în psihanaliză: suveranul reprimă OZN-urile din teama privind ceea ce ar putea acestea dezvălui despre el însuşi". Oamenii de ştiinţă au propriile motive să se teamă. „OZN-urile fac dovada unor caracteristici care par să contrazică legile fundamentale ale fizicii, pe care se bazează felul în care înţelegem Universul". Dacă s-ar accepta originea extraterestră a OZN-urilor, vor exista, inevitabil, şi conflicte de ordin religios. Tabuul trebuie totuşi întreţinut. Autorităţile folosesc, în acest sens, patru „tehnici" prin care OZN-urile să fie făcute „cunoscute" marelui public, „fără a încerca practic să se afle ce anume simt". Prima tehnică este ca o autoritate să construiască o „realitate oficială" privind ce anume sunt OZN-urile, spunând: (1) că toate observaţiile pot avea explicaţii convenţionale, (2) că „nu e niciun motiv de îngrijorare pentru securitatea naţională", (3) că, de vreme ce OZN-urile nu există, ufologia este o pseudoştiinţă, (4) că OZN-urile sunt „S.F.", mutând problema „unei potenţiale întâlniri extraterestre, în siguranţa imaginaţiei". Se

consolidează astfel consensul autorităţilor că OZN-urile nu trebuie luate în serios.

A doua tehnică o reprezintă anchetele „ştiinţifice", dar problematice, aflate sub oblăduire oficială, de tipul proiectului Condon. Deşi acesta n-a putut găsi explicaţii pentru 30% din cazuri, concluzia că „nu sunt extraterestre" a fost acceptată imediat de comunitatea ştiinţifică, atestând „cât de profund încetăţenită este dorinţa de a nu crede" în realitatea vizitelor altor civilizaţii.

Al treilea factor care întreţine tabuul este „secretul oficial" privind rapoartele despre OZN ale personalului militar. „Punctul nostru de vedere este că, departe de a ascunde adevărul privitor la extratereştri, statul îşi ascunde mai curând ignoranţa, dar cine ştie?".

Al patrulea mecanism este „disciplina [...], respingerea socială a oamenilor care îşi exprimă public «credinţa» în OZN-uri prin ridiculizare, bârfe, evitare, condamnare publică şi/sau asasinat mediatic". Autocenzura care urmează „alimentează spirala tăcerii".

Dar, în viziunea lui Wendt şi Duvall, „tabuul are cel puţin trei puncte slabe". Primul este însuşi fenomenul OZN. „în ciuda eforturilor autorităţilor de a le nega caracterul real, OZN-urile continuă să se arate". Al doilea ar putea fi tentaţia ştiinţei de a încerca să vadă totuşi despre ce este vorba. Al treilea este „liberalismul", esenţial pentru guvernarea modernă, „care produce subiecţi liber-cugetători care s-ar putea îndoi" de faptul „că «a crede» în OZN este absurd". Cei doi numesc *agnosticism militant* „genul de rezistenţă care poate să exploateze cel mai bine aceste slăbiciuni". Agnosticism, deoarece la ora actuală „nici negarea şi nici credinţa în ipoteza extraterestră nu sunt justificate; pur şi simplu nu ştim". Rezistenţa trebuie să fie militantă, adică publică şi strategică. Ea „trebuie să fie direcţionată către problema centrală pe care o ridică

fenomenul OZN, şi anume reducerea ignoranţei noastre colective în legătură cu ceea ce sunt ele de fapt şi nu către problema colaterală a secretomaniei oficiale".

„Dacă avem dreptate că guvernele ascund nu adevărul, ci propria ignoranţă, atunci, chiar dacă desecretizează toate dosarele, nu vom fi cu nimic mai aproape de a afla ce sunt de fapt OZN-urile".

Şi Leslie Kean este de acord că „de fapt nu ştim ce sunt aceste obiecte; [totuşi] unele agenţii guvernamentale continuă să adune rapoarte de cazuri [...], adăugând şi mai multe date la teancurile de dosare, dar fără să rezolve ceva, în timp ce restul lumii stă cu privirea în altă parte". „în ciuda uimitoarei dar raţionalei deducţii că, pentru explicarea unor OZN-uri, ar trebui luată în calcul ipoteza extraterestră, [...] guvernele au o aversiune să ia în consideraţie această idee sau implicaţiile ei".

Pe baza celor de mai sus, Leslie Kean a tras concluzia că este necesară „o înţelegere mai profundă a aspectelor subconştiente ale tabuului OZN", subliniind şi ea că cei doi sociologi susţin că „problema fundamentală care afectează adevărata înţelegere a OZN este ignoranţa, nu secretul şi că această ignoranţă este acceptată deoarece serveşte un scop politic". Faptul că ne vizitează „obiecte de origine necunoscută [...] produse de un «altcineva» mai puternic, de altundeva, [...] este pur şi simplu inacceptabil şi poate să genereze un sentiment de teroare primordială".

O cerere de amnistie pentru cei ce vorbesc despre OZN-uri

John Alexander organizase, în anii '80, „Grupul de Fizică Teoretică Avansată", ai cărui membri au fost recrutaţi din serviciile militare şi aerospaţiale, ca şi din comunităţile de informaţii. Acest grup „interagenţii" era dedicat studiului fenomenelor aeriene neidentificate (OZN-uri), fapt puţin

cunoscut, întrucât grupul nu a produs documente care să poată fi accesate de alţii.

După cum declara acum colonelul, acest grup de lucru a ajuns, între altele, la următoarele concluzii:

Unele OZN-uri sunt reale şi au o origine necunoscută.

Aproximativ 5 la sută din apariţiile semnalate rămân neexplicate.

Multe sisteme de urmărire au realizat înregistrări ale unor fenomene anormale.

Există numeroase apariţii de OZN-uri raportate de către observatori extrem de credibili.

Au existat incidente care au implicat interacţiuni între OZN-uri şi sisteme militare.

Au existat, între OZN-uri şi avioane, interacţiuni care au ridicat probleme de siguranţă a zborului.

Peste 70 la sută dintre adulţii americani cred că guvernul Statelor Unite ascunde informaţii privind acest subiect.

Sondajele de opinie indică faptul că 20 la sută din populaţia mondială consideră că extratereştrii sunt aici, pe Pământ, şi trăiesc printre noi.

în cartea sa *„UFOs: Myths, Conspiracies and Realities"* („OZN-uri: Mituri, conspiraţii şi realităţi") Dr. John Alexander a ajuns, după mai bine de un sfert de secol în mijlocul celor mai înalte cercuri guvernamentale şi militare din SUA şi, având acces la documente ultrasecrete, la concluzia că, deşi au existat numeroase cazuri de întâlniri credibile OZN, nu s-a putut găsi nicio dovadă reală a vreunei muşamalizări.

Alexander a menţionat un număr de cazuri interesante despre OZN-uri, implicând piloţi, şi a subliniat că OZN-urile sunt „reale şi reprezintă un fenomen global - nu este

ceva care se întâmplă doar în SUA". „Avem nevoie ca fenomenul să devină admisibil pentru oamenii de ştiinţă, ca ei să discute şi să cerceteze aceste subiecte... Nu există răspunsuri simple, şi nu numai că nu avem răspunsurile, dar nu suntem nici măcar pe punctul de a pune întrebările corecte; şi asta ar trebui să ne străduim să facem".

Pe 16 mai 2012, organizaţia de media *The Huffington Post,* o publicaţie, pe internet, de mare succes în SUA, publica un articol de senzaţie, intitulat „Amnistie OZN: Colonelul militar în retragere John Alexander cere^ amnistie pentru militarii care au fost martori OZN". în acel articol se arată că el, împreună cu un grup de oficiali şi cercetători guvernamentali de vârf, a adresat o scrisoare unor oficiali militari şi de informaţii, de prim rang, din administraţia Obama: secretarului apărării, Leon Panetta, directorului CIA, generalul David Petraeus, şi directorului *National Intelligence,* generalul James Clapper. în scrisoare Alexander propune o soluţie cu costuri zero şi de tip câştig-câştig, prin care să se consolideze încrederea publicului american în guvernul SUA, cu referire specifică la problematica Obiectelor Zburătoare Neidentificate.

în scrisoare el afirmă, între altele, următoarele: „Comunitatea OZN - şi, sincer vorbind, populaţia în general - pleacă de la premisa că subiectul OZN este ţinut secret şi toată informaţia legată de ea este implicit secretă. Poziţia mea este că această premisă nu este adevărată". „Presupunerea mea este că: A) nu există o politică a secretului [OZN] şi B) există agenţi, în anumite cercuri, care cred că ar trebui să se păstreze secretul. Aşa că ei, practic, muşamalizează lucrurile. Altfel spus, e mai simplu să spui cuiva să stea jos şi să-şi ţină gura decât să încerci să înţelegi ce anume se petrece".

în consecinţă, Alexander cere să se declare o amnistie care să se extindă asupra oricărui militar care a fost pus, la un moment dat, să jure că va păstra secretul în privinţa

unor întâlniri OZN. „Problema are de-a face cu mişcarea generală de dezvăluire [a secretului OZN]". Părerea colonelului este că în felul acesta se va descoperi că nu există proiecte secrete OZN, nici colaborări ascunse cu extratereştrii.

Alexander şi-a anunţat public cererea sa, pentru această amnistie, la festivităţile de inaugurare ale Muzeul Naţional de Teste Atomice, din Las Vegas, Nevada. Acest muzeu, afiliat la binecunoscutul muzeu Smithsonian, include, oarecum neaşteptat, şi o expoziţie privind dezvăluiri privind „Aria 51", considerată cea mai secretă facilitate de teste militare din SUA, ca şi exponate legate de fenomenul OZN, între care unul intitulat, în mod surprinzător, „Artefact extraterestru autentic".

Allan Palmer, directorul muzeului, declara că intervenţiile unor personalităţi precum Alexander sunt extrem de importante. Palmer, aviator militar veteran, de multe ori decorat, a explicat în continuare: „Am cunoscut oameni care au văzut lucruri pe care nu şi le-au putut explica dar au fost extrem de reticenţi să vorbească cuiva despre acestea". „Motivul era că noi toţi aveam acces la niveluri foarte înalte de securitate"; în aceste condiţii, simplul fapt de a declara că ai văzut ceva şi nu ştii ce anume, ori că te gândeşti că putea fi un OZN, este suficient pentru a fi trimis la o vizită medicală, dacă nu cumva chiar la psihiatrul de la spitalul bazei militare". „Rezultatul ar putea fi retragerea accesului la nivelurile înalte de securitate, fie şi temporar, ceea ce însemnă că nu mai poţi zbura şi că te alegi cu nişte însemnări negative în dosarul de aviator. Dacă vedeai un OZN, se interpreta că nu eşti stăpân pe simţurile tale, cu penalizări la nivelul retribuţiei şi al carierei".

în scrisorile trimise către Panetta, Petraeus şi Clapper, Alexander afirmă că „foşti militari pretind că sunt legaţi de jurăminte de a păstra secretul în privinţa unor infor-

maţii ori că au fost ameninţaţi în mod deschis de oficiali guvernamentali. S-au raportat chiar ameninţări cu moartea, dacă ar fi divulgate anumite informaţii OZN". Colonelul a atras atenţia celor trei oficiali guvernamentali că uneori „a fost evocat un anumit nivel de secret faţă de personalul militar SUA", citând cazul pilotului *Air Force* Milton Torres, care a primit ordin să tragă cu rachete într-un OZN gigantic apărut deasupra Marii Britanii pe 20 septembrie 1957. „El a primit ordin să tacă, fiind ameninţat de un oficial necunoscut că altminteri îşi ve pierde licenţa de zbor. Torres a respectat acest ordin până în 2008, când la Ministerul Apărării al Regatului Unit cazul său a fost desecretizat împreună cu numeroase alte documente similare. în SUA nu s-a găsit niciun document privind acest incident. în multe alte cazuri, aparent personalul de securitate a avertizat sau ameninţat periodic atât militari, cât şi civili privitor la raportarea unor informaţii OZN".

Colonelul Alexander nu încearcă să determine guvernul să dea publicităţii vreo ştire în care să se afirme că anumite OZN-uri sunt nave extraterestre. El vrea doar să se creeze acea ambianţă în care membrii comunităţii de militari să se simtă în largul lor atunci când relatează experienţele prin care au trecut.

în cazul în care, ca urmare a eforturilor lui Alexander, ar fi emisă o scrisoare oficială de amnistie, colonelul sugerează că rezultatele s-ar putea observa într-o serie de direcţii. „Mă gândesc că sunt unii care posedă informaţii despre care ei cred că nu li se permite să vorbească; aceştia s-ar simţi liberi să spună ce ştiu, explica el. Dimpotrivă, presupun că sunt şi alţii, care au fabricat poveşti şi spun că au fost ameninţaţi; aceştia fie ar trebui să dea o explicaţie, fie să se evapore pentru a nu mai fi văzuţi."

Un birou guvernamental pentru OZN-uri?

Oamenii de ştiinţă sunt o colectivitate dificil de convins. Cu toate acestea, fizicianul Michio Kaku a recunoscut la televiziunea naţională că cele mai importante cazuri OZN nu pot fi explicate şi par să sfideze legile fizicii. Dar, când a fost întrebat dacă acest lucru confirmă faptul că există viaţă extraterestră, Kaku a răspuns: „Nu, nu avem încă arma fumegândă". Şi astronomul Derrick Pitts a fost convins de aceleaşi dovezi OZN, dar numai în măsura în care ele nu implică „pretenţii fantastice de vizite extraterestre".

în mod clar, spunea Leslie Kean, nu putem face saltul de la existenţa unor obiecte aeriene neidentificate, pentru care avem dovezi, la pretenţia că ar exista o comunicare cu extratereştrii, ceea ce nu poate fi dovedit, la modul cerut de oamenii de ştiinţă. Neal Lane, profesor de fizică şi astronomie la Universitatea Rice, a fost directorul Biroului pentru politica ştiinţei şi tehnologiei (OSTP) de la Casa Albă sub preşedintele Clinton. Opinia sa este că „explicaţiile puţin plauzibile pentru OZN-uri, cum ar fi cele pe care le fac entuziaştii şi teoreticienii conspiraţiei, nu sunt eficace în abordarea guvernului... A fost deja propusă o iniţiativă importantă pentru un nou rol al SUA în investigarea fenomenului OZN, implicând cooperarea Statelor Unite cu alte ţări care cercetează rapoarte credibile, ca şi publicarea rezultatelor". Această abordare reprezintă un punct de referinţă alternativ, deoarece el primeşte sprijin din partea multor jucători cheie care cunosc mecanismele guvernamentale.

J. Allen Hynek vorbea de faptul că, în faţa rapoartelor OZN, oficialii resimţeau „o puternică dorinţă de a nu face nimic", adăugând ameninţător că „istoria a dovedit că, în

timp, zăgazurile se sfărâmă, uneori cataclismic". Tocmai pentru a evita o astfel de evoluţie, Leslie Kean propune să adopăm „opţiunea de a încuraja ca zăgazurile să se sfărâme, pe cât posibil, încet şi metodic, nu cataclismic".

Dincolo de convingerile noastre personale despre nave spaţiale extraterestre, extratereştri sau muşamalizări guvernamentale - comenta Leslie Kean - noi trebuie să adoptăm o strategie care să funcţioneze. Ipotezele şi concluziile noastre sunt complet irelevante - şi pot fi chiar dăunătoare - în acest proces. Este important să înţelegem că majoritatea oficialilor americani nu sunt nici informaţi, nici interesaţi de OZN-uri. Iar dacă sunt minţi deschise, se tem atât de mult de ridicol, încât au o capacitate limitată de a acţiona. Cei preocupaţi de acest subiect trebuie să educe oficialii prin prezentarea unor date exacte, concise şi bine documentate cu privire la fenomenul OZN. O strategie eficientă presupune sublinierea faptului că un OZN, prin definiţie, este pur şi simplu ceva *neidentificat* (şi nu „navă spaţială extraterestră"). Ori de câte ori e posibil, este utilă folosirea acronimului FAN (fenomene aeriene neidentificate), recunoscând că noi nu ştim încă ce este. în al doilea rând, trebuie să oferim guvernului un motiv pentru care ar trebui să fie interesat de FAN, cum ar fi faptul că am putea deveni vulnerabili la avioanele de spionaj sau dronele exotice străine, dacă am ignora rapoartele FAN, ori că aceste obiecte ridică probleme semnificative de siguranţă aeriană şi că pierdem date ştiinţifice potenţial valoroase cu privire la natura unui fenomen care tot revine.

în al treilea rând, în loc să folosim un ton acuzator, ar trebui să invităm guvernul să se angajeze în investigaţia fenomenului, participarea sa fiind necesară şi benefică, întrucât este nevoie de expertiza sa. Leslie Kean menţionează că aproape toţi oficialii guvernamentali şi militari cu

care a discutat despre problemele legate de fenomenul OZN sunt de acord cu trei puncte fundamentale pentru a realiza progrese în acest domeniu: (1) continuarea investigaţiilor ştiinţifice, în parte şi datorită impactului OZN asupra securităţii zborurilor; (2) această investigaţie trebuie să fie făcută în cooperare internaţională, depăşind graniţele politice; (3) cooperarea trebuie să includă Statele Unite, cea mai mare putere tehnologică din lume.

Jurnalista continuă, între altele, să militeze şi pentru transparenţă, şi pentru un proiect global de cercetare efectuat de o „mică agenţie guvernamentală". „în luna noiembrie 2007, ea, împreună cu douăzeci şi două de distinse personalităţi, inclusiv şase generali în retragere, din unsprezece ţări, a semnat o solicitare formală în sensul înfiinţării unei asemenea agenţii." în ciuda unei bune mediatizări a iniţiativei, rezultatele au fost nule.

Şi dr. Alexander Wendt, şi dr. Raymond Duvall, în lucrarea lor „Suveranitate şi OZN", militau pentru „o ştiinţă sistematică despre OZN". Pe lângă ceea ce s-a făcut deja, (1) ar trebui realizate studii „asupra cazurilor agregate şi nu asupra cazurilor individuale"; (2) să se dea prioritate descoperirii de noi rapoarte, în locul analizării celor vechi şi (3) să prevaleze colectarea de date obiective asupra celor subiective. Toate aceste eforturi necesită infrastructură şi bani.

Concret, ar fi nevoie de un mic birou guvernamental care ar putea servi ca un punct focal în SUA pentru investigarea unor cazuri atent selectate, în cooperare cu comunitatea internaţională.

Propunerea a primit deja sprijinul unor militari, al fostului şi actualului guvern, al oamenilor de ştiinţă, şi al multor altor persoane importante din întreaga lume.

Unul dintre susţinătorii acestei idei a fost John Podesta, fostul şef de personal al preşedintelui Clinton şi copre-

şedinţe al echipei de tranzitie la preşedinţia lui Obama, care scria, încă în 2010, că „este cu siguranţă momentul ca guvernul, oamenii de ştiinţă şi experţii în aviaţie să conlucreze la descâlcirea problemelor privind fenomenul OZN, care au fost ţinute până acum în întuneric".

El a precizat că ideea de a înfiinţa în acest scop o mică agenţie guvernamentală a SUA este „o idee care merită să fie luată în considerare".

Clarvăzătorii militari au fost interesaţi de OZN-uri

Tehnici ale spionajului prin clarviziune

Pe 31 ianuarie 2013 a încetat din viaţă *Ingo Swann* (n. 1933), clarvăzător legendar american, implicat nu doar în numeroase proiecte militare, ci şi în explorarea fenomenului OZN prin această neobişnuită metodă.

Interesul modern pentru fenomenul de extracorporalitate începe de la cercetările lui *Robert A. Monroe* (1915-1995), publicate, de pildă, în volumul *Journeys Out of the Body* (1971), tradus şi în română. El a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic. Pentru a explora acest fenomen, la începutul anilor şaptezeci, Monroe a întemeiat şi a devenit director executiv la faimosul *Monroe Institute* din Afton (Virginia), care şi-a câştigat reputaţia internaţională mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra minţii umane.

Un astfel de efect era şi *extracorporalitatea,* sau „experienţa părăsirii corpului", numită de Monroe, pentru prima dată, *Out of the Body Experience,* termen care a intrat în toată literatura anglo-saxonă sub numele prescurtat de *OBE* (sau uneori OOBE) şi pe care Monroe o definea ca „un eveniment în care subiectul percepe o porţiune a mediului său, imposibil de perceput din poziţia în care se ştie că se

găseşte corpul său fizic în acel moment, şi ştie *în acelaşi timp* că nu visează ori nu este pradă fanteziilor".

Experienţele de „părăsire a corpului" sau „extracorporalitate" (OBE) se apropie de *clarviziune* prin faptul că în ambele cazuri o persoană-„medium" îşi părăseşte corpul, sub forma unei dubluri numită uneori „corp astral" şi se deplasează astfel într-un loc inaccesibil în acel moment corpului său, iar aici vede şi aude nişte lucruri pe care le poate relata şi care, verificate ulterior, se dovedesc corecte. Petru Culianu aprecia că experienţele extracorporale ale lui Monroe par a fi demne de încredere, chiar dacă cele relatate sunt deformate de eforturile de a „traduce" trăirile în limbaj obişnuit.

La proiectele de extracorporalitate conduse de *Robert Monroe* au fost atrase şi mediumuri celebre între care *Ingo Swann.* Acesta şi-a descoperit de tânăr capacitatea de clarviziune. Din 1971 el s-a supus unor experimente riguroase la *City University* din New York. Trebuia să citească simboluri ascunse în cutii bine sigilate. Succesele şi insuccesele, analizate statistic, depăşeau mult simpla coincidenţă. Experimentele au continuat sub conducerea fizicianului *Harold E. PuthoffVhD.* şi a lui *Russell Targ* Ph.D., la *Stan/ord Research Institute* din Menlo Park (California), unde se desfăşurau, de mai mult timp, cercetări privind fenomene *psi* cum ar fi: telepatia, clarviziunea, extracorporalitatea etc. Aici Swann a conceput o metodă de clarviziune - *remote viewing* (RV) - graţie căreia putea vedea în orice punct din lume, dacă erau date coordonatele geografice ale locului.

Cercetări asupra capacităţii misterioase a unor subiecţi de a se deplasa „cu gândul" în locuri îndepărtate, de a vedea ce se află acolo şi de a relata unui „instructor" ce anume văd se efectuau concomitent şi în URSS. în mod inevitabil aceste cercetări au ajuns să vizeze, şi la unii şi la alţii, găsirea unor

modalităţi de a spiona, prin clarvăzători, instalaţiile militare ale celeilalte părţi. îngrijorat de succesele ruşilor, CIA 1-a contactat în 1972 pe Putthof, care a demarat în consecinţă, la institutul Stanford proiectul de clarviziune SCANATE. Prin acest proiect, finanţat de CIA până în 1976, Swann a pregătit peste o duzină de persoane capabile să realizeze performanţe remarcabile de vedere la distanţă. La proiect a fost cooptat sporadic, între 1972 şi 1974, şi *Uri Geller.*

La început, americanii, ca şi ruşii, au căutat să folosească în acest scop oameni care demonstraseră aptitudini naturale în domeniu. în urma proiectului SCANATE s-a pus însă la punct o *„tehnologie a clarviziunii",* numită *Controled Remote Viewing (CRV),* prin care o persoană *oarecare* putea căpăta, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, şi cu ajutorul unor instalaţii tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla", adică de a se transpune, printr-o „dublură astrală", într-un punct ales de pe glob (şi nu numai...), fiind în stare să vadă şi să descrie apoi în detaliu locuri, instalaţii, încăperi, documente secrete.

Tehnica CRV de pregătire a clarvăzătorilor avea trei faze:

(1) Exerciţii de *meditaţie transcendentală* care lărgesc şi împlinesc câmpul conştiinţei, în armonie cu subconştientul. Această fază pleacă de la presupunerea că ceea ce împiedică oamenii să aibă capacitatea naturală de clarviziune este controlul tiranic al conştiinţei care cenzurează activitatea etajelor inferioare, inconştiente, ale minţii. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci, la început, la tehnici de meditaţie transcendentală. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două şedinţe a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat şi sub îndrumarea unui instructor. Erau prevăzute şi alte operaţii complementare.

(2) într-o a doua fază, învăţăcelul trebuie să treacă prin tehnici noninvazive de control şi „sincronizare emisferică" a frecvenţelor din creier (de pildă, a celor EEG relevate prin electroencefalogramă). Aceste tehnici (metoda *,JJemisync,* programul „*Gateway Voyage")* fuseseră puse la punct în institutul condus de *Robert A. Monroe.* De pildă, într-o

ureche se inducea un sunet cu frecvenţa de 100 Hz, iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferenţa celor două sunete, imperceptibilă conştient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG *theta*) producea efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinaţii de frecvenţe, în dorinţa de a reproduce electro-encefalogramele constatate la persoanele care manifestau aptitudini paranormale. în felul acesta s-a reuşit „cartarea" şi simularea situaţiilor care erau în măsură să inducă stări alternative ale conştiinţei sau „însuşiri paranormale" la subiecţi anume antrenaţi.

(3) A treia fază a tehnicii CRV constă în însuşirea unor roluri în cadrul unor „scenarii" conţinând un număr de situaţii bine definite. Sunt instruite două persoane: un *medium* şi *îndrumătorul* său. Informaţiile primite de subconştientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „procese-verbale". Mediumul nu are voie să-şi gândească paşii următori şi nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervenţiile conştiinţei (raţionalizări, imaginaţie) care deformează informaţia recepţionată. Singurul care are voie să interpreteze şi să indice eventual următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care notează cele relatate. O parte din „procesele verbale" pot fi constituite din desene făcute de medium; acestea sunt de regulă schiţe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Acurateţea tehnicilor SRV nu e perfectă (ca de altfel a niciunei tehnici de clarviziune), dar precizia poate fi crescută prin mai mulţi clarvăzători lucrând în paralel, în mod independent, asupra aceluiaşi obiectiv şi comparând apoi informaţiile obţinute. Cu cât sunt mai mulţi „clarvăzători" simultan, cu atât creşte şi gradul de încredere în informaţia obţinută.

După 1976 proiectul de clarviziune a fost preluat de la CIA de contrainformaţiile armatei americane, primind şi

diverse alte nume: *Grill Flame, Center Lane, Sun Streak* sau *Stargate.*

în 1975, clarvăzătorul *Pat Price,* pregătit astfel, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalaţie militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, nu le vizitase niciodată. Descrierea a corespuns atât de bine cu realitatea încât un funcţionar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit: „La dracu' - nu se mai poate ţine niciun secret!".

în acest mod, în anii care au urmat, s-a „cotrobăit", cu mai mult sau mai puţin succes, prin locuri secrete, aparent bine păzite. De pildă, la un moment dat „coordonatele" pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliţilor din URSS. Ulterior, prin acţiuni complementare de spionaj, s-a dovedit că informaţiile obţinute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte. în 1985 s-a făcut o demonstraţie oficială în acest sens la Washington. Clarvăzătorii au descris casa de vacanţă a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice, au determinat exact coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forţele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele şi au declanşat un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit *Aquarius.* Metoda a fost folosită în decursul anilor, e drept cu prudenţă, pentru localizarea unor instalaţii militare inamice, a rampelor de lansare a rachetelor, a submarinelor, iar în războiul din golf a depozitelor de arme chimice irakiene. Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operaţie, afirma ulterior: „Ne-am convins că vederea la mari distanţe era un fenomen real, nu o înşelătorie" chiar dacă „nimeni nu ştia cum să-1 explice". în 1995 (s-a zis că şi de teama unui scandal vizând utilizarea banilor, publici pentru a putea spiona pe oricine), proiectele militare oficiale de clarviziune au fost sistate. Oficial s-a spus că nu s-au

obţinut pe această cale date utile contrainformaţiilor. Clarvăzătorii şi-au continuat după această dată cercetările în particular, de pildă prin *The Farsight Institute* din Atlanta (Georgia). Ei fac cursuri şi demonstraţii publice anunţate din timp, îşi popularizează metodologiile şi formularele de estimare a scorurilor, inclusiv pe internet.

Ingo Swann urmăreşte obiective militare, dar şi fenomenul OZN

Ingo Swann (1933-2013) şi-a luat o dublă licenţă, în biologie şi arte, la *Westminster College,* Salt Lake City, Utah. A fost trei ani militar în Coreea, apoi doisprezece ani funcţionar la secretariatul ONU. Participarea sa în experimente de parapsihologie a început în 1969. în următorii douăzeci de ani a luat parte la proiecte desfăşurate în laboratoare de cercetare. A susţinut multe conferinţe publice. Deşi nu a făcut demonstraţii de clarviziune în public, numărul de teste efectuate asupra lui în laborator a fost atât de mare încât s-a scris despre el că a fost „cel mai ştiinţific paranormal" sau „cobaiul cel mai testat al parapsihologici".

Swann a experimentat în 1970-1971 influenţa gândului asupra plantelor, la New York, împreună cu prietenul său Cleve Backster, cel care a descoperit, cu ajutorul detectorului de minciuni, că plantele reacţionează la simpla intenţie de a le face rău. în 1971-1972, la *City College* din New York, Swann a reuşit să modifice, de la o distanţă de 8 metri, prin psihokinezie, temperatura unor termistoare închise în termosuri.

în perioada 1971-1973 Swann a devenit subiectul unor experienţe de extracorporalitate, realizate de *American Society for Psychical Research* (ASPR), în New York City. Termenul de *Remote Viewing* (vedere la distanţă) a fost propus de Ingo Swann, pe 8 decembrie 1971. De

pildă, el era aşezat pe un scaun, legat cu diverşi electrozi care-i monitorizau mişcările. La o anumită înălţime deasupra capului, pe o platformă, era aşezată o cutie închisă şi sigilată, în care se aflau anumite simboluri pe care trebuia să le citească „proiectându-şi conştiinţa" asupra lor şi să le reproducă apoi în faţa unei comisii. Rezultatele au fost foarte bune. într-una dintre ocazii, Swann le-a spus, de pildă, că lumina din cutie, îndreptată asupra simbolului, era absentă, ceea ce el nu avea de unde să ştie.

Mai târziu experienţele de clarviziune au fost extinse şi în afara instituţiei. De pildă, se trăgea la sorţi numele unei localităţi din SUA, Swann spunea cum e vremea acolo, apoi cineva dădea un telefon să vadă dacă clarvăzătorul a „văzut" corect sau nu.

Un merit al lui Swann a fost că a arătat că însuşirile paranormale pot fi dezvoltate la oricine, prin tehnici cum ar fi yoga, şi prin care, se spune, pot fi dobândite însuşiri vecine cu magia. în anii 1972-1973, el a lucrat să pună la punct, împreună cu psihologul dr. Gertrude Schmeidler, la ASPR, protocoale pentru creşterea acestor abilităţi. Experimente similare efectuase în anii '20 şi cercetătorul francez Rene Warcolier (1881-1962). Un alt experiment a fost cel în care un membru al echipei de cercetare se deplasa undeva mai departe în New York, lua aminte la ce anume e înjur, iar Swann trebuia să ghicească unde se află persoana. Prima experienţă de acest tip a avut loc pe 22 februarie 1972, cu rezultate încurajatoare.

In aceeaşi perioadă, comunitatea de culegere de informaţii din America, dar şi CIA au început să se îngrijoreze deoarece au aflat că Uniunea Sovietică cheltuieşte circa 60 milioane de ruble anual, prin KGB (securitatea statului) şi GRU (informaţiile militare), pentru „cercetări paranormale", pe care sovieticii le numeau, folosind un neologism ceh, „psihotronică". Această sumă avea să ajungă în 1975

la 300 miloane de ruble. CIA era îngrijorată în special de potenţialele aplicaţii operaţionale ale rezultatelor acestor cercetări, rezultate păzite de ruşi cu străşnicie.

în acelaşi timp, CIA se confrunta cu o dilemă. Pe de o parte subiectul era considerat în SUA speculativ şi controversat, deci era greu de explicat consilierilor de la *National Security Council* (NSC); pe de altă parte exista pericolul ca această „cursă" să fie câştigată de ruşi, aşa cum s-a întâmplat şi cu satelitul „Sputnik". Soluţia a stat în inventarea termenului de *Psychic Warfare Gap* (decalajul în războiul psihic) care irita mai puţin.

NSC a fost convins să accepte finanţarea, iar atunci când Congresul a aprobat şi el, CIA a adoptat (la fel ca faţă de fenomenul OZN) o dublă politică. Pentru marele public, prin campanii susţinute de dezinformare, CIA se străduia să discrediteze cercetările privind fenomenele paranormale, dar în secret, timp de şaisprezece ani, a finanţat o serie de proiecte şi programe, cheltuind 20 de milioane de dolari.

Swann povestea că, în această conjunctură, la sfârşitul lunii octombrie 1971, era la Washington, împreună cu un coleg. Persoane din CIA i-au invitat la o discuţie, într-un bar (lumea se ferea încă să abordeze subiectul într-un loc oficial). Către sfârşitul întrevederii, cel care părea să fie şeful 1-a întrebat: „Domnule Swann, dacă ar fi să puneţi la punct un program pentru analiza ameninţării, ceva care să se potrivească cu ceea ce fac sovieticii, cum anume aţi proceda?"...

în 1972 fizicianul *HaroldE. Puthojf* Ph.D. de la *Stanford Research Institute* (SRI), din Menlo Park, California (institut rebotezat apoi *SRI International),* era implicat în cercetări privind laserele şi încerca să obţină un grant pentru cercetări privind biologia cuantică. Ideea de bază ar fi fost dacă teoriile fizicii, aşa cum le cunoaştem azi, ar fi capabile să descrie procesele vieţii. în acest scop, Puthoff

a sugerat să se facă măsurători pe plante, în genul celor practicate de Cleve Backster, pe care l-a şi invitat să participe la cercetare. Ingo Swann, care colabora cu Backster şi a văzut invitaţia, i-a scris, pe 30 martie 1972, lui Puthoff, întrebându-l dacă era interesat să efectueze împreună experimente de parapsihologic, menţionând realizările sale. Puthoff l-a invitat pe Swann să-i facă o vizită, timp de o săptămână, în iunie 1972, la SRI, unde îşi va putea demonstra capacităţile.

înainte de vizita lui Swann, Puthoff îngropase, sub o podea de beton groasă de un metru şi jumătate, în containere de aluminiu şi cupru, un magnetometru, folosind o joncţiune Josephson. Aparatul era destinat detectării cuarcilor. Swann, când a apărut, a simţit existenţa aparatului şi, concentrându-se, a reuşit să facă o schiţă a mecanismului său intern. De asemenea, a reuşit să influenţeze semnificativ undele sinusoidale ale câmpului său magnetic. Puthoff a fost atât de impresionat de această întâmplare încât a scris şi a publicat despre ea un articol într-o revistă de specialitate.

Peste câteva săptămâni, au apărut la SRI doi ofiţeri CIA. Cu siguranţă au verificat în prealabil că Puthoff lucrase în trecut ca ofiţer de informaţii în marina militară şi apoi, ca civil, la *National Security Agency* (NSA). Cei doi i-au expus lui Puthoff îngrijorarea CIA faţă de eforturile sovietice în parapsihologic. întrucât comunitatea ştiinţifică occidentală considera parapsihologia un domeniu „dubios", CIA căuta o instituţie de cercetări situată oarecum în afara institutelor academice oficiale, pentru a putea desfăşura în linişte un program de cercetare clasificat. Apoi l-au întrebat pe Puthoff dacă ar fi interesat să continue experimentele cu Ingo Swann, iar dacă rezultatele vor fi încurajatoare, să ia în considerare un program pilot pentru a adânci investigaţiile?

Puthoff a fost de acord. El comenta ulterior că a acceptat să colaboreze cu serviciile secrete deoarece, din activităţile sale anterioare ştia că „războaiele s-au declanşat, aproape de fiecare dată, din cauza unui eşec în obţinerea de informaţii secrete, prin urmare cea mai puternică armă pentru pace este să ai informaţii secrete de bună calitate".

Primele teste făcute la SRI au fost simple şi încununate de succes. Ofiţerii CIA îl rugau pe Swann să descrie ce este într-o cutie închisă. Ca un rezultat al acestor teste, în octombrie 1972, s-a negociat un program-pilot de opt luni, cu un buget, relativ modest, de 50.000 de dolari, numit „Program de măsurare a biocâmpurilor". Programul s-a derulat pe primele opt luni din 1973 şi la el s-a asociat şi Russell Targ, unul dintre colegii lui Puthoff, implicat de mai mult timp în cercetări de parapsihologie. Au fost prezenţi şi trei angajaţi CIA. S-au derulat 55 experimente de clarviziune, unele foarte interesante.

De pildă, experimentul 46, de pe 27 aprilie 1973, prevedea „încercarea de a dovedi că percepţia prin clarviziune poate fi extinsă la distanţe foarte mari". Obiectul ţintă ales a fost planeta Jupiter. Se lucra cu doi clarvăzători în paralel. Unul era Ingo Swann, în California, celălalt Harold Sherman în Arkansas. Obiectivul era să se vadă dacă cele relatate de cei doi, aflaţi la o distanţă de 2000 de mile unul de celălalt, coincid. Răspunsul a fost pozitiv. Atâta doar că pe desenele făcute de Swann cu această ocazie planeta apărea înconjurată de un inel de asteroizi. Acest fapt contrazicea ceea ce ştiau astronomii pe vremea aceea, dar... inelul a fost descoperit în 1979 de sonda spaţială Voyager 1.

Una dintre primele probleme cu care experimentatorii s-au confruntat a fost modul în care trebuie comunicat către medium locul în care trebuie „să se deplaseze" prin extracorporalitate. Din consultările avute, soluţia cea mai

interesantă a venit de la Jacques Vallee, care lucra în vecinătate, în Silicon Valley. Acesta a sugerat să se folosească drept „adresă" perechea de coordonate geografice (latitudine, longitudine). O primă ţintă codificată astfel a prevăzut o instalaţie secretă din statul Virginia de Vest. Au fost doi clarvăzători; unul a făcut o hartă detaliată a clădirii şi a celor aflate pe terenul înconjurător, iar celălalt a urmărit informaţii din interior, între care coduri şi parole. Rezultatele au fost confirmate ulterior de angajaţii CIA.

Pe 21 şi 22 iulie 1973 ţinta, stabilită prin coordonate, a fost o instalaţie meteorologică sovieto-franceză din Insula Kerguelen, aflată în sudul Oceanului Indian. Swann comenta că, peste şase ani, a avut ocazia să vadă o hartă topografică a insulei şi să confirme că descrisese corect principalele clădiri, culoarea lor portocalie, ca şi altele, chiar dacă unele detalii din jur îi scăpaseră.

în a doua parte a anului 1962 URSS a efectuat, în Novaia Zemlia şi la Semipalatinsk, ultimele dintre cele 65 de teste nucleare în atmosferă. La începutul anului 1963 sovieticii au semnat un moratoriu, conform căruia urma să efectueze doar teste subterane. întrucât de atunci spionajul american nu mai dispunea de suficiente informaţii privind producţia de materiale nucleare, modurile de utilizare şi aplicare, ca şi tendinţele viitoare, în 1974 CIA a decis să recurgă la clarvăzători în acest scop.

între timp, în proiectele de vedere la distanţă apăruse un nou clarvăzător legendar, *Pat Price,* care în luna iulie a acelui an a făcut primele „expediţii extracorporale" pe teritoriul URSS, la „un centru neidentificat de cercetări, la Semipalatinsk, URSS".

Experimentul a avut trei faze. în faza întâia s-au furnizat coordonatele geografice, singura informaţie suplimentară fiind că este vorba de o instituţie de cercetare ştiinţifică. în a doua fază s-au cerut detalii, dintre cele pe

care spionajul american le cunoştea, date care serveau la „calibrarea procesului". în a treia fază s-au cerut date dintre cele la care spionajul nu avusese acces. Rezultatele au fost apreciate ca surprinzător de bune.

într-un interviu, Ingo Swann istorisea şi un incident, petrecut în 1975 sau 1976. Era un „mare test" de care depindea finanţarea următorului proiect. Asistau o serie de militari, inclusiv un general cu două sau trei stele. Swann a fost solicitat să facă o demonstraţie, sub îndrumarea doctorului în fizică Harold Puthoff. Obiectivul care li s-a dat a fost urmărirea unor submarine sovietice. Dar ceea ce observa Swann, prin clarviziune, era un submarin care a doborât un OZN, sau poate OZN-ul a tras în submarin. Ce putea face? Puthoff era palid când a înţeles situaţia, 1-a privit şi i-a şoptit: „Hristoase! E spectacolul tău.

Fă ce crezi că trebuie făcut". Aşa că Swann a desenat imaginea OZN-ului aşa cum îl văzuse. Generalul, care stătea lângă el, 1-a întrebat ce reprezintă schiţa, iar Swann i-a răspuns: „Domnule, cred că e destul de evident ce este". Militarul a luat hârtia, s-a ridicat şi, urmat de toţi ceilalţi, a părăsit încăperea. Puthoff şi Swann s-au întors la hotel, după care, convinşi că au ratat testul, s-au dus într-un bar să se îmbete. Totuşi, peste trei zile, Puthoff a primit un telefon de la general, în care acesta a spus: „OK! De câţi bani aveţi nevoie?".

După această întâmplare, unii participanţi la experimentele în care era implicat Ingo Swann s-au întrebat dacă metoda clarviziunii n-ar putea oferi nişte răspunsuri privind enigmaticul fenomen OZN şi ipotetica prezenţă extraterestră (ET) pe Pământ. în autobiografia sa *Penetration: The Question of Extraterrestrial and Human Telepathy,* Swann declara că, pe tot parcursul programelor oficiale de clarviziune, a existat un interes constant privitor la fenomenul OZN. între altele, el însuşi pretindea

că a vizitat, prin clarviziune, faţa nevăzută a Lunii, văzând acolo baze extraterestre.

Swann a rămas totuşi prudent. într-un articol din 1992, el scria că acurateţea clarviziunii depinde de posibilitatea de a confirma, fie şi parţial, dacă ceea ce spune mediumul coincide cu realitatea. Or, aşa ceva nu e posibil în cazul fenomenului OZN, prin urmare, aici riscăm să ne pierdem în speculaţii. Apoi, clarvăzătorul care se concentrează asupra unei ţinte recunoaşte acolo lucruri pe care le-a mai văzut sau cu care este cât de cât familiar. Dacă va vedea ceva ce n-a mai văzut niciodată, nu va şti cum să-1 „decodifice". în astfel de cazuri, „un al doilea mecanism de interpretare analitică" va încerca identificarea obiectelor cu ceva cunoscut, cu care seamănă cât de cât; cu unele va reuşi, celelalte vor fi rejectate. Pe scurt, va fi automat modificat sau rejectat tot ce nu se potriveşte experienţei pe care o avem în realitatea noastră. Este posibil ca Swann să se fi gândit aici şi la cazul descris de Darwin, când vasul Beagle a acostat lângă o insulă din Ţara de Foc; băştinaşii s-au interesat de vasul cu care debarcaseră expediţionarii, întrucât acesta aducea întrucâtva cu pirogile lor; în schimb,, nu au acordat nicio atenţie corăbiei ancorate în larg, de parcă nici nu ar fi văzut-o, întrucât aceasta nu semăna cu nimic din ceea ce aveau ei în minte, din experienţa lor. Swann scria în continuare că, prin acest mecanism, atunci când întâlnim un fenomen neobişnuit (cum este OZN/ET), noi vom lua de bună această „înţelegere secundară", deci interpretarea bazată pe experienţa noastră. Acest neajuns este mereu prezent în cazul clarvăzătorilor confruntaţi cu situaţii inedite. Probabil ar trebui să li se ceară să deseneze ceea ce văd; dar nu e sigur că ceea ce ei percep drept un obiect material chiar asta şi este. Ar putea fi, de pildă, nişte procese. Soluţia ar fi să se culeagă, pe această cale, cât mai multă informaţie brută şi

să nu se facă speculaţii, înainte ca cele colectate să devină auto-consistente şi înainte de a avea o imagine mai clară asupra a ceea ce se întâmplă.

Clarvăzătorii - 20 de ani în slujba armatei americane

Ştim, şi din documente desecretizate de CIA în 1996, că începând din 1977 proiectele de clarviziune au intrat în subordinea armatei americane. în acest cadru, echipa de la SRI a dezvoltat ceea ce azi se cunoaşte sub numele de vedere controlată la distanţă (*Controlled Remote Viewing - CRV),* o metodă în şase paşi prin care o persoană *oarecare,* dar cu „suficiente competenţe mentale" poate căpăta, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, şi cu ajutorul unor instalaţii tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla", fiind în stare să vadă şi să descrie apoi în detaliu locuri, instalaţii, încăperi, documente secrete. Primii care şi-au însuşit metoda au devenit la rândul lor instructori. într-un articol din 1992, Swann arăta că însuşirile de clarviziune se manifestă spontan la anumiţi indivizi, cu o acurateţe a informaţiilor obţinute între 15% şi 50%, dar mai des aproape de limita de jos. Dar în 1982, autorii metodei ştiau deja că, prin tehnici specifice de antrenament, aceste valori pot ajunge la o acurateţe de 65-95%. începând din 1978, un aşa-numit „Detaşament G" (sau *„Grill Flame")* din armata SUA a primit misiunea să folosească în mod curent clarviziunea pentru obţinerea de informaţii.

Ingo Swann s-a ocupat, până în 1983, de pregătirea celor din „Detaşamentul G", pe baza acestei *„tehnologii a clarviziunii".* Dar în acel an 1983, se pare că s-a considerat că obiectivul dorit de militari fusese atins. Atunci conducerea proiectului a fost preluată de maiorul Ed Dames, care a ales dintre cei antrenaţi de Swann o echipă care, sub numele de *Center Lane,* putea obţine de acum înainte

datele necesare şi fară mentorul lor. Ingo Swann nu a primit deloc bine această despărţire. El se va retrage complet din program în 1989, declarând că, din păcate, au fost acceptate şi persoane lipsite de aptitudini, între care chiar Ed Dames. Acesta, un fost student al său, pe care ar fi preferat să nu-1 aibă, ar fi fost „impus din raţiuni politice".

Swann nu numai că a introdus noi metode de gândire privind cercetările asupra conştiinţei, dar a creat probabil cea mai larg utilizată metodă de instruire privind dezvoltarea abilităţilor de clarviziune. în paralel, a realizat mii de sesiuni de vedere la distanţă, cu scopuri de cercetare, instruire sau operaţionale. Abilităţile parapsihice ale majorităţii celor cu calităţi de medium, deşi remarcabile la un moment dat, se erodează destul de rapid. Ingo Swann a fost şi în acest caz o excepţie, rezistând timp de 19 ani în cercetările de vârf ale domeniului. Totuşi, în interviurile date la sfârşitul carierei, el recunoştea că stresul îndelungat al muncii de laborator şi necesitatea de a apăra şi a demonstra în permanenţă validitatea facultăţilor *psi* au costul lor.

într-o expunere ţinută în martie 1994 la Naţiunile Unite şi intitulată „Oamenii de ştiinţă au găsit baza celor cel puţin şaptesprezece simţuri şi percepţii ale omului", el afirma că facultăţile *psi* şi experienţele extraordinare nu sunt toate abordabile de ştiinţă, fiind implicate probleme sociale, filosofice, politice şi religioase, care nu pot fi reduse la o cercetare obiectivă şi raţională.

între 1986 şi primăvara 1995, echipa de clarvăzători a primit, de la organisme militare, peste 200 de sarcini operative concrete, în vederea obţinerii unor informaţii care nu erau accesibile prin alte surse. Printre proiectele şi operaţiile abordate, în decursul timpului, mai pot fi menţionate cele având drept ţintă pe Moammar Gadhafi din Libia sau pe generalul Manuel Noriega din Panama. Se pare că ar fi existat şi un proiect, numit THORN, destinat explorării fenomenului OZN.

Programele de „Fenomene Mentale Anormale", desfăşurate la SRI din 1973 până în 1989, au fost continuate la *Science Applications International Corporation* (SAIC) între 1992 şi 1994. După plecarea lui Swann, tehnicile sale au fost modificate. S-au introdus două noi metode, una bazată pe scriere automată, cealaltă utilizând şi cărţi de tarot, metode pentru care nu existau teste anterioare de laborator. Rezultatele acestora au fost mult mai puţin fiabile. Se pare că au fost şi probleme de management, dar şi o reducere drastică a personalului, inclusiv deoarece, odată cu terminarea războiului rece, dispăruse ameninţarea adversarului tradiţional.

în aceste condiţii, proiectul *Stargate,* de clarviziune militară, a fost oficial închis în 1995, în urma a două studii independente. Prima, efectuată de Dr. Jessica Utts de la Universitatea din California, spunea: „Este clar că o cunoaştere în afara căilor obişnuite este posibilă şi a fost demonstrată. Această concluzie nu se bazează pe o credinţă, ci pe criterii ştiinţifice îndeobşte acceptate". Celălat studiu, realizat de Dr. Ray Hyman de la Universitatea din Oregon, era de altă părere, spunând: „Nu cred că descoperirile parapsihologici contemporane, inclusiv cele făcute de programele SRI/SAIC, justifică să afirmăm că a fost dovedită existenţa unor fenomene mentale ieşite din comun". Oricum, guvernanţii au considerat că finanţarea programului nu se mai justifică. Mai mulţi dintre foştii clarvăzători militari şi-au deschis companii private, prin care continuă utilizarea tehnicilor deprinse. Există, de asemenea, un interes crescând din partea marelui public, dornic să folosească sau să-şi însuşească asemenea tehnici.

Explorând baze subterane extraterestre și planeta Marte

Un personaj important care s-a alăturat, în 1978, proiectului STARGATE, de clarviziune militară, a fost locotenentul *F. Holmes „Skip" Atwater,* care activase din 1968 ca ofiţer de informaţii al armatei. Colaborând cu *Stanford Research Institute* (SRI), unde activau Swann, Puthoff şi ceilalţi care puseseră la punct tehnicile de clarviziune, el a primit sarcina să orienteze primii şase candidaţi la însuşirea acestor tehnici, lucrând apoi ca ofiţer instructor. Ulterior, în iunie 1988, Atwater a fost recrutat de *Robert Monroe,* unul dintre pionierii metodei de clarviziune controlată, ca director de cercetare la *Institutul Monroe,* devenind în 2006, pentru doi ani, chiar preşedintele institutului.

Atwater descrie cum decurgea o şedinţă de vedere la distanţă. Două persoane, clarvăzătorul şi un îndrumător, primeau, într-o incintă bine izolată, într-un plic sigilat, „ţinta", care putea fi o imagine sau coordonate geografice generate aleator. Niciunul dintre cei doi nu ştia ce anume se află în plic, motiv pentru care metoda a fost numită „dublu-orb". Mediumul trebuia să facă schiţe privind ţinta sau să să noteze despre ea o scurtă descriere verbală. Astfel de şedinţe aveau fie un rol operativ, fie unul de antrenament. La început, ţintele de antrenament erau lacuri, insule, munţi, poduri etc. O ţintă predilectă ajunsese Muzeul de Istorie Naturală din San Francisco. Unii au devenit atât de iscusiţ, încât puteau identifica anumite vitrine. Dar, în paralel, ei erau trimişi, operativ, să descrie şi o anumită cameră dintr-o ambasadă străină ori un anumit loc dintr-o uzină de armament. Atwater afirma că lui i-a venit pentru prima dată ideea de a folosi drept ţintă, pe parcursul acestor şedinţe, OZN-uri sau extratereştri.

Clarvăzătorii nu ştiau de fapt ce anume urmăresc, şi aceste ţinte nu au fost nici cerute, nici aprobate de conducerea militară. Dar el, ca ofiţer instructor, avea autoritatea să decidă ţinta de antrenament.

Desigur, din punctul de vedere al oamenilor de ştiinţă, un obiectiv ca OZN/ET diminua seriozitatea experimentelor de clarviziune, întrucât corectitudinea celor raportate nu putea fi nicicum controlată. Pe de altă parte, au existat şi persoane care au spus că lipsa de constrângeri în timp şi spaţiu a tehnicilor de clarviziune face din acestea instrumentul ideal pentru a explora tărâmul extraterestru şi OZN-urile. Din păcate, aşa cum vom arăta în episoadele viitoare, unii dintre practicanţii tehnicilor au devenit excesiv de zeloşi în această direcţie, uitând că niciodată nu poţi avea totală încredere în datele obţinute astfel.

Un alt personaj legendar şi pitoresc al clarviziunii militare americane a fost *Pat Price.* Când a apărut la SRI, în preajma lui Puthoff, în 1973, era deja trecut de cincizeci de ani şi avea un CV cu ocupaţii obişnuite, fără un trecut militar. El demonstra în schimb calităţi native excepţionale de clarvăzător. Directorul CIA, amiralul Stansfield Turner, scria despre el, în 1977, în *Chicago Tribune,* că putea „vedea", prin abilităţile sale psihice, ce se întâmplă în întreaga lume. Era suficient să-i arăţi fotografia unui loc şi el putea spune ce activitate se desfăşoară acolo în acel moment.

Price i-a pus pe masă, în 1973, lui Puthoff un dosar cu rezultatele unei investigaţii făcute din proprie iniţiativă, prin care spunea că a identificat şi a descris patru locaţii în care s-ar afla baze subpământene ale extratereştrilor.

Prima era sub muntele Perdido din Pirinei (3.352 m), unde se află un sistem de peşteri cu vechi picturi rupestre reprezentând presupuşi extratereştri. A doua, în Muntele Inyangani (2.592 m), cel mai înalt vârf din Zimbabwe, Africa. A treia bază ar fi fost sub Muntele Hayes din

Alaska, iar a patra, sub Muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei.

în iulie 1975, Price era implicat în descoperirea prin clarviziune, pentru CIA, a unor detalii privind baze din Libia utilizate de terorişti. Fiind în vizită, pe 14 iulie, în Las Vegas, a făcut, aparent, un atac de cord şi a murit. Incidentul a constituit un motiv invocat de CIA pentru întreruperea colaborării cu SRI, însoţită şi de sugestia trecerii spionajului prin vedere la distanţă la serviciile de informaţii ale armatei SUA. Circumstanţele morţii lui Price au rămas suspecte. S-a spus, de pildă, că ar fi fost otrăvit de un asasin sovietic, după care o persoană neidentificată ar fi apărut în spital, convingând personalul că nu e necesară o autopsie.

în 1982, Puthoff i-a înmânat lui Atwater documentele privind cele patru presupuse baze extraterestre văzute de Price. între multe altele, pe lângă indicaţii privind specializarea celor patru baze, în raportul lui Price scria că scopul principal al extratereştrilor de aici ar fi fost „asigurarea implanturilor B.T.L., transportul noilor recruţi şi funcţia generală de monitorizare". Atwater recunoaşte că nici azi nu s-a aflat ce puteau fi aceste „implanturi B.T.L.". Price a mai raportat că locuitorii bazelor semănau cu oamenii, cu excepţia inimii, a plămânilor, a sângelui şi a ochilor... Locaţiile bazelor erau deosebit de bine camuflate, aveau activităţi complementare şi posedau tehnologii foarte avansate. Price a mai adăugat că foloseau „transferul gândurilor, pentru a ne controla motor". Discutând cu Puthoff, Atwater i-a spus: „Dar dacă e ceva adevărat?". Puthoff şi-a amintit că un prieten al său cunoaşte pe şeful staţiei CIA din Australia de Nord. L-au sunat, întrebându-1 dacă se întâmplă ceva deosebit pe acolo. Omul le-a răspuns: „Misiunea mea e una moartă, nu se întâmplă nimic aici, în afara acelor OZN-uri care tot zboară în jurul

Muntelui Ziel". Atunci Atwater a dat unor clarvăzători militari drept ţintă locaţiile celor patru baze, evident fără să le spună absolut nimic despre constatările lui Price. Spre surpriza sa, aceştia au descris aceleaşi detalii.

Printre cei ce au contribuit la acest efort a fost şi *Joseph McMoneagle* (n. 1946), numit „clarvăzătorul nr. 1" al unităţii de spionaj militar prin vedere la distanţă, având sediul la *Fort Meade, Maryland.* El a reconfirmat că cele mai multe şedinţe în care clarvăzătorii au văzut OZN-uri sau extratereştri au fost făcute în afara unor cerinţe ale vreunei agenţii guvernamentale. Totuşi îşi amintea că, la un moment dat, în 1980, a fost solicitat de *Air Force* să se concentreze prin clarviziune asupra unui obiect care zbura deasupra unei baze din blocul răsăritean. El a descris atunci un obiect cu aspect de farfurie, zburând cu 4.000 de mile pe oră, la o altitudine de 13.000 de picioare, şi care a făcut la un moment dat o schimbare de traiectorie de 90 de grade. Ulterior a aflat că ţinta, asupra căreia Air Force obţinuse informaţii şi pe alte căi, avea viteza de 3.900 de mile pe oră, zbura la 11.000 de picioare şi a făcut acea întoarcere în unghi drept, exact cum spusese el.

Clarvăzătorii puteau explora şi trecutul şi, într-o oarecare măsură, scenarii de viitor. De pildă, într-o şedinţă de antrenament din octombrie 1983, Joe McMoneagle a fost implicat în observarea unui OZN, implicând şi o întâlnire cu un extraterestru, în apropiere de Clearwater Lake, Missouri, data fiind 27 martie 1973. O altă şedinţă, din aceeaşi perioadă, a avut ca ţintă Golful San Matias din Argentina, în 1981. în acest caz, pe lângă Joe McMoneagle a participat şi clarvăzătorul Tom Nance, folosind o tehnică diferită. în acest caz, Joe a descris o navă militară, asupra căreia s-a abătut teroarea cauzată de un soi de energie foarte puternică. A urmat o panică groaznică, deşi nimeni

nu înţelegea ce se întâmplă. Nava era învăluită într-o ceaţă albastru-cenuşie.

O energie, care nu era de tip electric, i-a deposedat pe oameni de simţurile lor, izolând nava şi pe cei care erau pe ea. Totul părea să pornească de undeva deasupra, de la ceva care pluteşte în aer. Apoi echipajul a dispărut în mod inexplicabil. Nava plutea în derivă, fară semne de viaţă pe ea. Tom Nance a vorbit şi el despre „un nor de energie, straniu şi agitat, care producea groază. Era bine să stai cât mai departe de el".

în aprilie 1985, un alt clarvăzător, antrenat de Ingo Swann, pe nume *Bill Ray,* a primit drept ţintă acelaşi eveniment din Golful San Matias, în 1981. Reamintim că el nu ştia decât coordonatele spaţio-temporale, nu şi detalii privind evenimentul explorat. Ray a spus, în rezumat: „La o anumită distanţă de ţărm e o navă, parcă militară... uniforme albe... misiune de rutină... într-o alcătuire argintie, metalică, strălucitoare, e şi un alt grup implicat... lipsiţi de emoţii, programaţi, ordonaţi, interconectaţi... reci, neplăcuţi... slabi, sterili, albi... se întorc şi culeg (?)... După-amiaza este însorită şi luminoasă, oceanul e calm. Cei din nava militară sunt în alertă, ca de luptă... înainte de apusul soarelui se întâmplă un eveniment neaşteptat. O umbră acoperă nava. Apele devin agitate şi se umflă. De parcă marea ar fierbe. Ceaţa şi aburii înconjoară nava, ceaţa are diferite culori. E o confuzie şi o panică totală. Oamenii se caţără şi urlă, mulţi fug înspăimântaţi. Alţii rămân la posturi. Nimeni nu ştie ce să facă... Gravitaţia creşte... mâinile sunt incredibil de grele... Agitaţia este cauzată de grupul de persoane reci, lipsite de emoţii, din nava stranie care pluteşte deasupra vaporului. După un timp aceasta pleacă şi totul devine liniştit... Dimineaţa... vaporul pluteşte calm şi gol, cu nicio fiinţă vie la bord... Simt că au intrat în obiectul zburător... forţat şi temporar...

scopul, experimente şi instruire... Este ceva important sub ape... are legătură cu bulele şi sferele... e un obiect lung, metalic, ascuns, secret..."

în iulie 1982, Atwater i-a dat lui Joe McMoneagle drept ţintă Muntele Hayes din Alaska, unul dintre cele patru locuri în care Pat Price spusese că ar exista baze subterane extraterestre. între altele, Joe a raportat: „Totul e sub pământ, alimentat cu energie ca o uzină atomică. Nu am cuvinte potrivite să descriu ce văd... Este prototipul a ceva. Nu pricep din partea ţintei nicio intenţie agresivă. Nu simt prezenţa unor indivizi".

Programul de cercetare *High Frequency Active Auroral Research Program* (HAARP) are antenele sale la 100 de mile sud-est faţă de Muntele Hayes. Aşa că uneori şedinţele de clarviziune descriau „ceva ca nişte antene radio sau ceva ce NSA (*.National Security Agency*) ar vrea să pună acolo... De fapt erau trei posibilităţi: una cea cu baze subterane OZN, alta cu un radar care vede dincolo de orizont, o a treia un sistem de tip HAARP, proiect care încă este clasificat".

Aceeaşi ţintă, tot numai sub forma unei latitudini şi longitudini, a fost dată pe 24 noiembrie 1986 şi altui clarvăzător din echipa Stargate, numit *Mei Riley.* Descrierea lui a fost: vârf triunghiular, cavernos în interior, tunele naturale, ca şi cum ar fi o structură în interiorul muntelui, destul de impenetrabil, două persoane plimbându-se afară (imposibil de realizat un contact cu ei) şi alte două înăuntrul structurii. O persoană şade într-un loc circular, care semăna cu o orgă din cauza cheilor, a butoanelor şi a comutatoarelor. E un soi de ecran sau monitor, dar nu se vede clar; entitatea de la consolă pare a fi umană, dar nu i se văd trăsăturile feţei; pare destul de prietenos şi mă invită să-i observ acţiunile la consolă...

Atwater, care a condus şedinţa a menţionat ulterior că atunci când a văzut desenele lui Mei, care însoţeau observaţia, ele i-au amintit imediat de ceea ce spusese Pat Price despre un soi de osciloscop, un ecran rotund, pe care poţi urmări nişte semnale. Atwater a remarcat că aceste şedinţe, două din multe altele, par să confirme existenţa acelor baze. Locaţiile sunt descrise ca fiind bine camuflate, deci practic imposibil de descoperit. Obiectivul bazelor pare să fie benign, implicând observaţii, localizări, retransmisie şi poate navigaţie. Alte date par să indice că „bazele" ar putea să nu fie ocupate tot timpul şi să fie conectate cu un obiect din spaţiul cosmic.

Ca şi cum un soi de civilizaţie ne-ar monitoriza, dar nu 24 de ore şi 7 zile pe săptămână... Artwater avansa ideea că vizitatorii sunt foarte diferiţi faţă de noi. „Poate tocmai de aceea sunt atât de rare contactele fizice cu extratereştrii... Răspunsul ar putea sta în căutarea contactului pe planuri mentale şi spirituale, dincolo de limitările adesea înguste ale realităţii fizice".

Una dintre călătoriile spirituale remarcabile făcute de Joe McMoneagle, în cadrul unei şedinţe de antrenament, a fost cea pe planeta Marte. în şedinţa condusă de Holmes Atwater, „îndrumătorul" lui Joe a fost Robert Monroe. în camera izolată fonic şi întunecată, pentru atingerea stării de clarviziune, se începea cu exerciţiile de relaxare, cu eliminarea „zgomotului" din simţuri, realizarea unui nivel special de excitare a cortexului şi, odată atinsă această stare, intrau în funcţie căştile audio, care induceau o anumită frecvenţă EEG în creierul mediumului. Apoi schimbările fiziologice erau urmărite prin electrozi plasaţi pe degetele mediumului.

în pregătirea exerciţiului despre care vorbeam, Atwater scrisese pe un card: „Planeta Marte, acum un milion de ani", a pus cârdul într-un plic mic şi opac şi 1-a rugat pe

Monroe să pună plicul în buzunarul de la piept. Evident, nici Monroe, nici Joe McMoneagle nu ştiau ce e în plic. După ce relaxarea lui Joe a fost încheiată, Atwater i-a cerut să folosească informaţiile de pe card şi i-a furnizat un set de coordonate geografice. Joe a început să descrie un climat arid... apoi, întors în timp acum un milion de ani, a spus ceva despre „postefectul unei probleme geologice majore". Când i s-a cerut să se întoarcă şi mai mult în timp, până înaintea acestei probleme, a spus că e „total diferit" şi că vede „umbra unor persoane foarte mari". „Umbra" avea sensul că persoanele nu mai existau. Cerându-i-se să se întoarcă şi mai mult, până unde aceştia existaseră, Joe a vorbit despre „indivizi foarte mari" care „purtau haine foarte stranii", dând şi multe alte detalii despre o veche rasă forţată să-şi abandoneze planeta în urma unui dezastru cataclismic. I s-a cerut apoi, prin coordonate, să descrie opt structuri neobişnuite din zonă. Atwater, abia acum i-a spus lui Bob Monroe că „Joe e pe Marte". La un moment dat, Joe ar fi fost chiar în contact telepatic cu un marţian.

La ora actuală, Joe McMoneagle îşi conduce propria companie de clarviziune şi publică câteva cărţi. El spune că a văzut OZN-uri şi extratereştri, în mai multe şedinţe. Aceştia ar fi purtat un costum protector mulat pe corp şi ar fi declarat că OZN-urile sunt pentru călătorii scurte, iar deplasarea pe distanţe mari s-ar realiza prin „plierea spaţiului".

Lyn Buchanan şi vizitatorii nepământeni

Una dintre personalităţile implicate în experimentele militare de clarviziune a fost şi *Leonard „Lyn " Buchanan.* El şi-a descris participarea la aceste experimente în cartea „Al şaptelea simţ", publicată în 2003 şi - în versiune românească - în 2008. La fel ca mai toţi clarvăzătorii

militari, în cursul exerciţiilor de instruire a fost trimis şi el să vadă OZN-uri, extratereştri, planeta Marte etc. Astfel de ţinte erau, în principiu, interzise, fie şi pentru faptul că rezultatul, bun sau rău, nu putea fi controlat. Totuşi instructorii grupurilor de clarvăzători nu ţineau cont totdeauna de interdicţie. Iar uneori se întâmpla chiar să dea, în cursul unor misiuni oficiale, peste OZN-uri, aşa cum i s-a întâmplat lui Ingo Swann în 1975 sau 1976. într-un interviu dat în anul 2000 jurnalistului Jim Marrs, Buchanan i-a mărturisit că a fost, el însuşi, victima unei răpiri OZN. Iată cum s-au petrecut lucrurile. Cu vreo 20-25 de ani înainte de angajarea sa în clarviziune, fusese predicator în circuit în cadrul bisericii metodiste din Texas. într-o noapte, se pregătea să se mute dintr-o casă parohială pentru un nou circuit. Familia plecase deja, iar el, singur, mai împacheta ultimele lucruri. Dintr-odată a simţit că trebuie să se întindă pe podea şi a auzit ceva coborând din cer în curtea din spate. S-a gândit că e un OZN. A încercat să se ridice, dar era paralizat. Şi-a zis că va fotografia a doua zi urmele, pentru a avea o dovadă. A auzit apoi, parcă, nişte persoane urcând spre casă. Aici amintirile sale se întrerupeau...

Şi-a revenit dimineaţă, când se luminase de ziuă, iar el umbla prin casă. Nu ştia ce anume se întâmplase. Şi-a adus aminte, cu greu, ce anume trebuia să facă aici; a încărcat ultimele lucruri în camion, s-a îngrijit ca totul să rămână curat şi a dat să plece. Totuşi avea senzaţia neplăcută că a uitat ceva. S-a întors din cauza aceasta de vreo 8-10 ori ca să verifice dacă lumile sunt stinse, dacă a încuiat uşile ş.a.m.d. într-o după-amiază de duminică, pe când era deja de vreo cinci ani în acea unitate de clarvăzători ai armatei americane, urma să meargă undeva cu soţia. Dar el se întorcea mereu, şi mereu, tot verificând şi reverificând. Exasperată soţia lui 1-a întrebat: „Ai verificat şi acope-

rişul? Dar curtea din spate?". în clipa în care a auzit această din urmă întrebare, s-a simţit inundat şi copleşit de amintirea întregii experienţe de răpire.

Lyn avea de acum experienţa tehnicii de clarviziune CRV, iar o bună parte din această tehnică consta în stoarcerea din minte a tuturor gândurilor şi informaţiilor pe care le ai la un moment dat, cu eliminarea celor false.

Ceea ce a rezultat în cele din urmă a fost că în acea noapte din Texas, acele creaturi au intrat în casă şi l-au dus în nava lor. îşi amintea de un rând de scaune, el stând pe unul dintre ele; cele din dreapta lui erau goale; mai era undeva şi un geam. în stânga lui şedea o femeie în vârstă; a încercat să-i vorbească, dar ea era ca un zombi şi părea speriată de moarte. Apoi a apărut un individ cu înfăţişare de culturist şi înalt de peste doi metri. Când s-a apropiat, Lyn s-a ridicat şi 1-a întrebat „Nu vă supăraţi, pot să mă aşez în dreptul geamului?". Cel întrebat s-a uitat la Lyn şi pe faţa lui s-a aşternut spaima. S-a întors şi a ieşit, aproape fugind, din încăpere. La scurt timp, au revenit doi indivizi, asemănători cu primul; în faţa lor era un „omuleţ cenuşiu" tipic, puţin mai înalt de un metru, parcă anume aşezat astfel, pentru a-i proteja de Lyn, de care în mod evident le era groază.

Cenuşiul a încercat să-1 facă pe Lyn să se aşeze. Deoarece nu reuşea, în cele din urmă i-a spus: „Uite, noi avem aici o treabă de făcut". L-au luat pe Lyn lângă ei, astfel încât să poată ţine un ochi pe el. El a îngenuncheat lângă omuleţ, în timp ce nava decola de la sol. A înţeles că urma să aterizeze undeva în altă parte, individul cel înalt urma să iasă, să mai ia pe cineva, apoi să decoleze, să meargă să ia pe altcineva ş.a.m.d.

La întrebările lui Lyn, cenuşiul i-a arătat cum foloseşte panoul de comandă. Practic, răspundea la toate întrebările pe care Lyn i le punea. Călătoria aceasta a durat circa 30

de minute, timp în care Lyn a cerut să încerce să folosească panoul de comandă; dar cenuşiul i-a spus: „Nu! Mâinile oamenilor sunt prea mici". Când Lyn i-a arătat mâinile, foarte mari, cam la fel ca cele ale cenuşiului, omuleţul i-a permis să facă pe panou câteva operaţii, sub supraveghere strictă, cam aşa cum ai ţine un copil în poală şi l-ai lăsa să mişte volanul maşinii.

în cele din urmă, au ajuns la destinaţie; iar aceasta nu era Pământul. Era un loc foarte întunecat. Deşi era ziuă şi soarele era pe cer şi era cald, era întuneric precum în mijlocul nopţii. Şi mai erau alte două nave acolo.

La început, Lyn a fost trimis printre ceilalţi răpiţi, care au fost aşezaţi în şir, să urce pe un drum din coasta unui deal. La un moment dat, s-a apropiat un cenuşiu, 1-a scos din rând spunând: „Vreau pe cineva cu care să vorbesc". Şi 1-a pus să se aşeze pe un covor de iarbă de o culoare foarte neagră. El nu a înţeles de ce acest detaliu 1-a ţinut minte atât de intens. Apoi a venit un alt omuleţ cenuşiu, i-a examinat mâinile, după care a urmat o conversaţie lungă. în esenţă, cenuşiul îi oferea o slujbă de pilotat OZN-uri. Lyn a răspuns că e de acord, dar trebuie să se întoarcă să-şi ia familia. Cenuşiul i-a spus: „Fără familii; noi suntem în război", la care Lyn a replicat că în condiţiile acestea nu poate accepta. El n-a aflat niciodată cu cine erau în război cenuşii.

Până cand ceilalţi au revenit de pe deal, pilotul ca şi celălalt cenuşiu s-au aşezat în preajmă. Au mai discutat. Lyn ar fi vrut să întrebe ce anume se petrece cu ceilalţi, dar a preferat să nu se amestece. A întrebat în schimb cu ce anume se ocupă interlocutorii săi. Cenuşiul a spus că sunt doar o mică unitate, cu doar trei nave. Unităţile au diverse misiuni; a lor este una medicală. Intră în contact cu nenumărate forme de boală, pe măsură ce trec de la o planetă la alta. Pentru a le face faţă, răpesc oameni, implan-

tează în ei ţesuturi bolnave, apoi îi răpesc din nou şi culeg anticorpii produşi de aceştia. Pe baza aceasta pot fabrica medicamente şi antidoturi pentru ei înşişi.

Acesta ar fi adevăratul rol al implanturilor de care vorbesc nenumărate istorii privind răpirile; deci importante ar fi nu atât obiectele solide implantate cât ţesutul viu din jurul acestora.

Intre timp, oamenii au început să se reîntoarcă de pe deal, Lyn a intrat cu ei în rând, mergând până la navă, aşteptând să intre. Cenuşiul a venit şi 1-a scos din nou din şir, spunându-i că va mai dura, aşa că mai pot discuta. Lyn îşi amintea că 1-a rugat atunci să facă astfel încât el să-şi amintească de această răpire. Cenuşiul i-a răspuns: „Ei bine, nu-ţi vei aminti". Apoi s-a văzut trezindu-se, umblând buimac în jurul casei, neştiind cine este ori ce anume făcea. Şi era deja dimineaţă.

Acum, că şi-a amintit, a decis să raporteze cazul superiorilor săi. Peste o săptămână, era undeva, la etajul al şaptelea al Agenţiei de Informaţii a Apărării. Urma să fie interogat de doi funcţionari pe care de altfel îi cunoştea şi care erau la curent cu activităţile pe care el le desfăşura.

Prima ipoteză la care Lyn s-a gândit că vor să se convingă că nu a luat-o razna. Dar se pare că nu aceasta era problema. Cei doi erau extrem de interesaţi de un singur detaliu: Cum arăta panoul de comandă şi cum se lucra cu acesta. Una dintre metodele folosite de interogatorii profesionişti este ca unul să-ţi pună, din când în când, aceeaşi întrebare, în mai multe feluri diferite, urmărind să te prindă dacă te contraziceai cumva; în acest timp, celălat nu intervenea în niciun fel.

Când Lyn a explicat a doua oară modul de funcţionare a panoului, cel care trebuia să rămână tăcut s-a plesnit cu palmele peste genunchi şi a exclamat: „Deci asta este!".

Lyn a înţeles imediat că acesta nu putea fi un anchetator antrenat ci, foarte posibil, cineva care poseda un astfel de panou de comandă şi nu ştia cum să-1 folosească. Cel care punea întrebările nu a schiţat nici cel mai mic gest, dar urechile îi deveniseră roşii ca sfecla. Peste zece secunde interviul se terminase, iar cei doi erau plecaţi.

După un timp, aflat într-o misiune, s-a întâlnit cu un fost coleg de militărie, pe care nu-1 mai văzuse de mult. în cursul discuţiilor, a vrut să afle cu ce se mai ocupă. Atunci colegul 1-a întrebat ce tip de autorizare are; când 1-a aflat, a spus că va cere permisiunea să-i arate ce anume face. Primind aprobarea, prietenul 1-a dus într-un atelier plin de resturi, rezultate dintr-o coliziune. Dintr-o dată Lyn a zărit un panou de comandă cunoscut şi a exclamat: „Oh, ăsta-i dintr-un OZN, nu-i aşa?". într-o clipă, a apărut un colonel care i-a dat afară pe amândoi, ameninţându-1 pe Lyn cu pedeapsa capitală, dacă va dezvălui locaţia sau alte detalii.

Cel puţin aceasta este istoria pe care a relatat-o... Lyn Buchanan s-a retras din armată la împlinirea termenului. El a sprijinit ulterior poliţia, FBI, ca şi alte agenţii, în localizarea unor persoane dispărute, înfiinţând şi o companie în acest scop.

O vizită la „Sediul Federaţiei Galactice"?

Un personaj pitoresc, apărut ceva mai târziu în experienţele de clarviziune efectuate de armata americană, este Dr. Courtney Brown. Din 1986 el a fost sociolog şi profesor de politologie la Universitatea Emory din Atlanta (Georgia), urmând şi cursuri de meditaţie transcendentală, după care, începând din 1991, a fost antrenat în tehnicile de clarviziune de către maiorul Ed Dames, participant la proiectul Stargate. Brown a urmat şi cursuri la Institutul Monroe de Ştiinţe Aplicate, unde a obţinut în 1996 un mas-

terat în clarviziune, după care a început el însuşi să predea la acel Institut.

în 1995, Brown a înfiinţat şi a devenit director al *The Farsight Institute,* din Atlanta, Georgia, în care promova o formă avansată a tehnicilor de clarviziune deja cunoscute, numită *Scientific Remote Viewing* (SRV).

Obiectivul tehnicii SRV este să se obţină informaţii fără a utiliza cele cinci simţuri. Cel antrenat depăşeşte cenzura minţii conştiente, rămânând treaz, într-o stare alterată a conştiinţei, dar nu în transă. La începutul unei şedinţe, subiectul primeşte două numere, fiecare de patru cifre, numere generate la întâmplare. Aceste numere nu au sens pentru mintea conştientă a clarvăzătorului, dar un nivel intermediar, special antrenat, le va interpreta drept coordonatele punctului care trebuie explorat.

Primele „explorări" sunt totdeauna „de calibrare", în care ţintele sunt pământene şi relativ banale. Doar îndrumătorul ştie dacă la şedinţa care tocmai începe va urma investigarea unei ţinte pământeşti sau nepământeşti, a unui obiectiv banal şi binecunoscut sau a unuia ieşit din comun. Descrierea ţintelor pământene, de câte ori a fost inclusă în program, a corespuns foarte bine cu realitatea.

Când Courtney Brown s-a apropiat de aceste tehnici, exista deja un grup de clarvăzători care se străduiau să obţină, prin tehnicile de vedere la distanţă, date despre OZN-uri şi despre ocupanţii acestora. După ce Brown a trecut el însuşi prin toate fazele de instruire ale unui medium şi a completat aceste tehnici cu altele noi, a reuşit, după afirmaţia sa, un număr de spectaculoase „explorări cosmice", pe care le-a detaliat în cărţile sale *Cosmic Voyage - Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth* (1996) şi *Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials, and a Message for Mankind* (1999). în esenţă, el afirmă că a întâlnit, prin astfel de tehnici, repre-

zentanţi ai unor rase diverse de extratereştri şi s-a convins că unii dintre aceştia se găsesc la ora actuală pe Pământ.

Şedinţele de clarviziune au vizat şi informaţii privind răpirile de oameni efectuate de OZN-uri. Courtney Brown afirma că a observat astfel, în decursul mai multor şedinţe, discuri aparent metalice, în care călătoresc omuleţii cenuşii, şi că a asistat la răpirea unei femei care a fost levitată prin fereastra casei de către o rază de lumină şi urcată până într-o navă, unde a fost supusă unor manipulări cu finalitate reproductivă, confirmând detaliile în acest sens din lucrările *Prof. John Mack, Prof. David Jacobs* sau *Budd Hopkins*. El comenta că tehnicile de clarviziune pot aduce informaţii complementare celor provenind de la victimele răpirilor.

Atât Dr. Brown, cât şi mulţi alţi clarvăzători de la Farsight Institute, atunci când şi-au ales drept ţintă obiective având legătură cu extratereştrii, au obţinut informaţii care, chiar dacă sunt greu de crezut, s-au confirmat oarecum reciproc. Potrivit lor, Pământul este controlat de multă vreme de reprezentanţii unor civilizaţii extraterestre, care însă se feresc să intre în contact cu noi deoarece consideră că suntem încă insuficient dezvoltaţi şi trebuie să ne mai maturizăm. Principala „rasă" de extratereştri căreia „i s-a încredinţat" misiunea să ne supravegheze ar fi *„cenuşiii",* acei omuleţi de circa 1-1,30 metri, fară păr, cu ochii mari şi hipnotici, pomeniţi în foarte multe rapoarte asupra răpirilor.

Concluzia unor lungi procese verbale, proprii tehnicilor SRV, întocmite în urma călătoriilor lui Brown ar vrea să ateste că cenuşiii reprezintă o societate mult mai evoluată decât cea pământească, dar o societate care a ajuns într-o fundătură în care se zbate fără să ştie prea bine care este ieşirea. Ei sunt de mai multe feluri, unii mai primitivi, alţii mai evoluaţi. Cu ere în urmă, au fost o rasă egoistă, agresivă sexual, neinteresată de interesul colectiv, ceea ce a dus la o catastrofă ecologică. La ora actuală una dintre problemele

lor este relativa sterilitate (la un moment dat se spune că au devenit chiar asexuaţi), ceea ce ar putea duce la extincţia biologică a speciei. Din acest motiv răpesc oameni, folosind femeile pământene ca „mame purtătoare" pentru viitoare generaţii de „cenuşii" creaţi prin inginerie genetică, amestecând şi anumite gene pământene între cele ale lor.

O altă informaţie obţinută astfel de C. Brown a fost că „cenuşiii" au o conştiinţă colectivă, ca şi când ar fi părţile unui mare organism care gândeşte cu o singură minte, indivizii nefiind decât executanţii deciziilor acestei minţi. Spre deosebire de ei, la oamenii pământeni fiecare individ este imprevizibil, capabil să-şi gândească viitorul în felul său. Pe de o parte, „cenuşiii" afişează o superioritate faţă de oameni, de pildă cu ocazia răpirii lor şi a experimentelor la care îi supun, pe de altă parte însă, invidiază oamenii pentru individualitatea lor marcată şi chiar se tem de ei. Pe viitor „cenuşiii" speră ca să se folosească de oameni nu doar la regenerarea biologică a rasei lor, ci şi pentru a câştiga şi ei o conştiinţă individuală. Cenuşiii nu sunt încă pregătiţi să intre în contact în mod oficial cu omenirea, de la egal la egal, pe plan *fizic.* Pe plan *telepatic* există însă deja diverse contacte, dar cenuşiii sunt tulburaţi de intensitatea neobişnuit de puternică a sentimentelor omeneşti recepţionate astfel.

în mai multe şedinţe de clarviziune, Courtney Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. în interiorul clădirii vedea o mulţime de fiinţe umanoide, cu pielea deschisă, capul chel, îmbrăcate în cămăşi lungi şi pelerine albe. A înţeles, după scurt timp, că se află la *sediul Federaţiei Galactice...*

Aşa cum atestă cei care au experimentat tehnicile de clarviziune sau extracorporalitatea, un medium dedublat vede şi aude ce se petrece în zona pe care o explorează, fară a fi el însuşi văzut sau auzit. Spre surprinderea sa, la sediul acestei Federaţii Galactice, C. Brown a constatat că nu doar

vede ce anume se petrece în jur, ci este şi văzut, la rândul lui. Făpturile l-au întâmpinat şi l-au salutat, spunându-i că sunt bucuroşi *că şi noi am sosit în sfârşit.* Este condus la un personaj de vază, cu o statură impunătoare şi înfăţişare de Buddha (la un moment dat autorul ajunge la concluzia că ar fi chiar personajul încarnat odinioară în întemeietorul religiei budiste). Acesta îi spune că oamenii pământeni sunt deocamdată brutali şi indisciplinaţi; ei va trebui să treacă prin transformări importante înainte de a putea începe călătoriile cosmice şi înainte de a intra în contact nemijlocit cu reprezentanţii altor civilizaţii. Deocamdată evoluăm supărător de încet; dar toate aceste civilizaţii aşteaptă răbdătoare deoarece, „în sens galactic", ele *contează în viitor pe contribuţia noastră.*

Brown a mai aflat că Federaţia Galactică este un organism care reuneşte foarte multe civilizaţii din Galaxia noastră, între care şi pe cea a „cenuşiilor cei atât de frecvent menţionaţi în rapoartele despre răpirile OZN. Dar există şi civilizaţii care nu au dorit să intre în Federaţie sau care nu au fost primite. Locuitorii lumilor care ţin de Federaţie au o conştiinţă mult lărgită faţă de cea a oamenilor, aceşti locuitori existând în permanenţă, simultan, şi în lumea fizică, şi în cea transcendentă. Atingerea acestei stări de către *toţi* pământenii ar fi una dintre condiţiile acceptării noastre ca membri. Federaţia nu va rezolva problemele de tranziţie ale civilizaţiei pământene dar ne va putea da un oarecare ajutor, dacă vom şti cum să i-1 cerem. I s-a mai spus, între altele, că tehnicile de clarviziune constituie deocamdată, pentru omenire, *singura cale* de a intra în legătură, din proprie iniţiativă, cu civilizaţiile extraterestre. Omenirea ar trebui să-şi pregătească în acest sens *ambasadori* la Federaţia Galactică, ambasadori care să fie antrenaţi intensiv prin tehnici specifice, de tipul SRV. Courtney Brown ne asigură că toate acestea nu sunt

invenţii... El adaugă că cea mai surprinzătoare concluzie, la care a ajuns la sfârşitul investigaţiilor sale, este că Federaţia Galactică constituie *înainte de toate* o organizaţie *de pe un alt tărâm,* o organizaţie a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O făptură din această lume îi spune: „Fiinţe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia". Deşi lumea fizică este cea a adevăratei existenţe, a progreselor individuale şi colective, a realizărilor majore, ea este o lume temporară în care spiritele petrec un timp limitat după care se întorc în perenele sfere astrale.

Regatul Unit.

S-au desecretizat dosarele OZN ale Ministerului Apărării

Pe 20 iunie 2013, jurnalistul Dr. David Clarke a anunţat publicarea celei de a zecea şi ultime tranşe, acoperind perioada din 2007 până în 30 noiembrie 2009, din documentele referitoare la fenomenul OZN ale Ministerului Apărării al Marii Britanii (*Ministry of Defence* - Ministerul Apărării). Documentele - scanate - au fost depuse, sub formă electronică, la Arhivele Naţionale, de unde puteau fi descărcate de oricine, în prima lună gratuit, apoi contra unei taxe modice. Prin această operaţie, desecretizarea tuturor documentelor britanice OZN s-a considerat încheiată. Acum, practic toate „fişierele supravieţuitoare" OZN deţinute de Ministerul britanic al Apărării se aflau în domeniul public, în total 209 fişiere, cu aproximativ 52.000 de pagini.

Dr. David Clarke, un fost reporter şi unul dintre principalii artizani ai acestei operaţii, este în prezent şef de curs şi conferenţiar în jurnalism la Universitatea Hallam din Sheffield, predând legislaţia pentru mass-media şi tehnicile de investigare. Doctoratul său este în folclor,

obţinut la Centrul Naţional de tradiţie culturală engleză al Universităţii din Sheffield. Din 2008 el a lucrat cu Arhivele Naţionale, în calitate de consultant pentru publicarea dosarelor OZN existente la Ministerul Apărării.

Clarke este mândru să spună că, începând din anul 2000, a făcut o campanie pentru desecretizare, care a stat ca un ghimpe în coasta Ministerului Apărării într-atât încât, după şapte ani de presiune constantă, acesta a cedat şi a decis să transfere Arhivelor Naţionale toate documentele OZN pe care le avea asupra sa. Clarke spune că odată cu adoptarea Legii libertăţii de informare (*Freedom of Information Act)* în 2005, au crescut şansele pentru dezvăluirea completă a fişierelor OZN, iar decizia din 2007 de a transfera dosarele la Arhivele Naţionale a fost primul pas către „a scrie istoria OZN-urilor" în Marea Britanie.

Pe 2 august 2007 ziarul *Belfast Telegraph* anunţa desecretizarea, prin efectul legii accesului la informaţii, şi a unui fişier cu 11 observaţii OZN, din ultimul deceniu, în Irlanda de Nord. Acest pas a fost făcut înainte de desecretizarea generală a fişierelor OZN în Regatul Unit.

Acum Clarke estima că, din 2008 până în 2013, mai mult de patru milioane de persoane, din 160 de ţări, au vizitat site-ul acestui proiect, pentru a descărca fişiere, multe din care în mod normal ar mai fi stat clasificate timp de 30 de ani.

Ufologul veteran britanic Jenny Randles a lăudat perseverenţa lui Clarke, spunând: „Eu nu sunt poate de acord cu tot ce afirmă el despre acest subiect, dar sunt de acord cu o mare parte din ea, iar pentru celelalte, respect opiniile sale", adăugând: „Ştiu cu siguranţă că el nu este marioneta nimănui. Iar eu, din partea mea, îi mulţumesc pentru eforturile sale".

în paralel, s-a decis ca pe 30 noiembrie 2009 să fie închise birourile OZN ale armatei. în acel moment,

guvernului Gordon Brown i s-a spus că în aproape 60 de ani, nu s-a descoperit nicio singură observaţie „care să sugereze o prezenţă extraterestră sau o ameninţare militară la adresa Marii Britanii", chiar şi atunci când observaţiile erau raportate din „sursele cele mai sigure", cum sunt poliţia sau piloţii. Miniştrilor li s-a spus că existenţa unui „birou OZN" şi a unei „linii fierbinţi OZN" abia că a încurajat oamenii să reclame tot soiul de experienţe care nu aveau „nicio valoare pentru apărare". în contextul în care fiecare departament guvernamental era sub presiunea reducerii cheltuielilor bugetare, închiderea „Dosarelor X" din Marea Britanie a devenit inevitabilă.

în mod ironic, se pare că tocmai obsesia publică durabilă privind OZN-urile a dat Ministerului Apărării scuza de care avea nevoie pentru a pune punct implicării sale de 60 de ani în ceea ce a devenit pentru el, treptat o mare durere de cap în relaţiile publice. Fişierele desecretizate dezvăluie faptul că rapoartele privind observaţiile primite la minister s-au triplat într-un singur an, de la 208 în 2008, la 643 în 2009, cifră copleşitoare pe capul unui singur funcţionar responsabil cu OZN-urile. A fost oare - se întreba Clarke - această creştere nebunească a observaţiilor de farfurii zburătoare rezultatul unei „invazii extraterestre", aşa cum sugera presa de scandal? Sau a fost din cauza creşterii interesului opiniei publice faţă de OZN-uri şi civilizaţiile extraterestre, ca urmare a publicităţii din jurul chiar al desecretizării fişierelor?

în miile de pagini desecretizate de atunci, în tranşe, se regăsesc, pe lângă observaţiile raportate, şi documente relevante pentru atitudinea oficialilor şi a marelui public faţă de fenomen. Au fost prezentate, de pildă, dosare privind „corespondenţii persistenţi" care au bombardat Ministerul Apărării cu cereri de informaţii privind OZN-urile, sau scrisori adresate primului ministru John Major,

iar după 1997 lui Tony Blair, în care li se cer opinii privind OZN-urile şi viaţa extraterestră.

La Ministerul Apărării sunt raportate circa 100 de cazuri pe an. Deşi la Ministerul Apărării nu există ufologi, militarii sunt obligaţi să investigheze fiecare incident. La o interpelare, făcută înainte de începerea desecretizării documentelor OZN, directorul pentru Aviaţia Militară *(Air Staff)* din Ministerul Apărării a prezentat o serie de principii privind politica ministerului faţă de fenomenul OZN. Dăm în continuare câteva citate relevante din acest răspuns. „Ministerul Apărării nu are nicio expertiză sau rol privind domeniul OZN-urilor sau farfuriilor zburătoare ori în privinţa existenţei unor forme de viaţă extraterestre, dar rămâne total deschis faţă de acestea. [...] După câte ştie Ministerul Apărării, până la ora actuală nu există nicio dovadă care să adeverească existenţa acestor fenomene. [...] Ministerul Apărării examinează orice raport OZN pe care îl primeşte exclusiv pentru a stabili dacă ceea ce a fost observat poate avea vreo semnificaţie pentru apărare; cu alte cuvinte, dacă există vreo dovadă că spaţiul aerian al Regatului Unit putea fi periclitat de o activitate aeriană ostilă sau neautorizată. [...] Nu vom încerca identificarea naturii precise a fiecărei observaţii raportate către noi, în afară de cazul în care avem dovada unei ameninţări potenţiale la adresa Regatului Unit dintr-o sursă externă, iar până în prezent niciun raport OZN nu ne-a revelat o astfel de dovadă". Autorul a adăugat că ar fi o utilizare neadecvată a resurselor destinate apărării dacă nu s-ar proceda astfel.

Clarke a mai arătat, în articolul consacrat evenimentului, că poveştile despre funcţionarii care au operat „Dosarele X" ale Marii Britanii au făcut deliciul presei de scandal, dar au fost resimţite mai puţin favorabil de către oficialii din apărare, dintre care unii au început să creadă

că implicarea lor în acest subiect a fost doar o risipă de resurse, şi aşa limitate, ca şi o invitaţie permanentă adresată presei pentru titluri senzaţionale.

în perioada 2008-2009, tabloidele, în special ziarul The Sun, au exploatat apetenţa populară pentru OZN-uri, până la înălţimi ameţitoare. Pe primul loc ca imbecilitate - după aprecierile lui Clarke - a fost, în ianuarie 2009, titlul uriaş din acest ziar, anunţând că un OZN s-a ciocnit cu o turbină eoliană în dealurile Lincolnshire Wolds, rupând una dintre lamele sale. Examinarea făcută ulterior de către firma Ecotricity a stabilit că oboseala metalului a fost cauza reală a prejudiciului.

Cu câtva timp înainte, în iunie 2008, un alt articol senzaţional arăta că un soldat din primul regiment regal irlandez a filmat cu telefonul său mobil o „flotă extra-terestră" care plutea peste cazarma sa din Shropshire. Fişierele Ministerului Apărării recent desecretizate dez-văluie că cei din biroul de presă al Armatei au fost şocaţi când au văzut poza cu cele 13 obiecte zburătoare, întinsă peste prima pagină a unuia dintre cel mai bine vândute tabloide. Soldatul a fost ameninţat cu măsuri disciplinare de către superiorii săi, care se temeau că „se va descoperi că totul e un fals iar soldaţii/batalionul vor arata ca nişte proşti". Peste scurt timp de la apariţia articolului, a reieşit că observaţia se datora „lampioanelor chinezeşti" (balo-naşe de hârtie, cu aer cald provenind de la lumânări) lansate în aceeaşi noapte în care a fost filmată „invazia flotei extraterestre" de participanţii la o petrecere de nuntă, de la un hotel de lângă cazarma soldatului.

Biroul de presă al Armatei Britanice a declarat că situaţia a fost înrăutăţită de faptul că acelaşi ziar a raportat şi cele mai recente decese în războiul din Afganistan, ca o notiţă pusă alături de povestea cu OZN. Comentariile au

fost că „serviciile nu pot purta două războaie, dar se pare că există soldaţi care au timp pentru a urmări OZN-uri".

Clarke consideră că, aşa cum reiese din conţinutul rapoartelor, majoritatea cazurilor observate şi raportate în 2008 şi 2009 sunt astfel de grupuri de globuri portocalii luminoase, plutind pe cerul nopţii, în fapt lampioane chinezeşti. El adaugă că unele dintre aceste „apariţii" au fost raportate chiar şi de piloţi de elicopter, soldaţi şi ofiţeri de poliţie, ceea ce subliniază modul în care chiar aşa-numiţii „martori credibili" pot interpreta eronat lucrurile pe care le-au văzut pe cer.

Astfel de istorii au întărit convingerea că, închizând biroul OZN şi transferând dosarele aferente la Arhivele Naţionale, Ministerul Apărării va putea pune punct implicării sale în acest subiect, urmând exemplul americanilor de la US Air Force, care şi-au încheiat oficial investigaţiile OZN încă din 1969.

în ianuarie 2010, David Clarke a intrat în posesia unui document de 5 pagini, elaborat de un funcţionar superior al Ministerului Apărării, puţin timp înainte de 25 septembrie 2007, când ministrul a aprobat transferul fişierelor OZN către Arhivele Naţionale. Şi în acest document se spune, între altele: „Contrar a ceea ce cred mulţi din marele public, Ministerul Apărării nu are niciun interes în subiectul formelor de viaţă extraterestră care ar vizita Regatul Unit, ci doar în asigurarea integrităţii şi securităţii spaţiului aerian al Regatului Unit".

O notă din noiembrie 2009 considera că ghişeul prin care se răspundea publicului la întrebări legate de fenomenul OZN trebuie închis întrucât el „nu serveşte vreunui obiectiv ţinând de apărare şi generează doar corespondenţă fără valoare pentru apărare", deci, în vremuri de criză, „distrage resursele de la problemele de bază ale apărării. Ministerul Apărării nu are niciun interes să mai primească

rapoarte OZN după noiembrie 2009 şi nu va mai reacţiona la ele". Ulterior a mai fost desecretizat un document guvernamental în care se recunoaşte^ încă o dată, că miile de rapoarte OZN nu au fost urmate de investigaţii detaliate atât din cauza lipsei fondurilor, cât şi deoarece s-a considerat că OZN-urile nu reprezintă o ameninţare la adresa securităţii Regatului Unit.

Nick Pope - şeful biroului OZN al armatei britanice

Un alt personaj-cheie în problematica OZN din Regatul Unit este Nick Pope. El a lucrat, ca funcţionar civil, pentru Ministerul Apărării al Marii Britanii, timp de 21 de ani, între 1985 şi 2006, fiind implicat, pentru o perioadă, în problematica OZN, ca sarcină de serviciu. Pope spunea: „Am avut o carieră variată şi plăcută, dar sarcina mea, de departe cea mai bizară, în cadrul Ministerului a fost cea pe care am exercitat-o în perioada 1991-1994.

într-adevăr, între aceşti ani, Nick Pope a condus secretariatul 2 (a) al statului major al aerului *(Air Stqff)* din Ministerul Apărării, secretariat la care se examinau rapoartele privind OZN-urile. Acest compartiment, cunoscut sub numele de DI 55 sau, informai, „Biroul OZN", a fost responsabil, în fiecare an, cu investigarea a sute de observaţii raportate în Marea Britanie. Ulterior el a publicat o sinteză a experienţei obţinute astfel în cartea *„Open Skies, Closed Minds"* (Ceruri deschise, minţi încuiate), apărută în 1996 şi devenită *„number one bestseller".*

în februarie 2011, la o conferinţă din Scottsdale (Arizona), Nick Pope declara: „Aveam sarcina să investighez fiecare observaţie OZN raportată la minister şi să evaluez dacă avea o semnificaţie pentru apărare... de pildă, dacă observaţiile puteau să ne spună ceva util privind aerodinamica şi sistemele de propulsie. Indiferent ce anume erau

de fapt aceste obiecte, indiferent dacă ele prezentau sau nu o ameninţare, puteau fi interesante din perspectivă tehnologică". Pope mai relata: „în 1991, atunci când am fost mutat la acest compartiment, nu am avut nicio idee la ce să mă aştept. Până atunci nu credeam în OZN-uri şi nici nu am avut vreun interes pentru acest subiect. După cum îmi amintesc la ora actuală, prima observaţie pe care am investigat-o implica lumini albe, roşii şi verzi nu departe de aeroportul Heathrow! Concluzia mea, cum era de aşteptat, a fost «probabil avion». Cele mai multe dintre cele 200-300 observaţii pe care le-am investigat în fiecare an, s-au dovedit a avea explicaţii simple: lumini ale unor aeronave, baloane meteorologice, meteoriţi, sateliţi şi diverse alte obiecte şi fenomene convenţionale. Dar circa 5% din raportări au rămas neexplicate, iar, pentru o parte din aceste cazuri, observatorii erau ofiţeri de poliţie, personal militar şi piloţi".

Evident, „existenţa unui proiect OZN nu presupune în niciun caz că guvernul ar crede în vizite extraterestre...". Sarcina Biroului OZN nu a fost să caute dovezi privind omuleţii verzi, ci eventuale arme terestre secrete. „Am fost concentraţi mai mult pe Moscova decât pe Marte." Ocazional, băieţii din birou selectau câte o observaţie, ceva din partea unui „martor credibil" (adică, cineva în uniformă), conţinând ceva care putea justifica atenţia experţilor sau a generalilor. O trimiteau în sus şi nu mai auzeau apoi niciodată despre ea.

„Poziţia Ministerului Apărării era: Nu ştim ce sunt aceste lucruri, nu credem că ar avea vreo semnificaţie militară (întrucât după zeci de ani de investigaţii nu exista nicio dovadă a vreunei intenţii ostile), dar ministerul spune că rămâne receptiv, inclusiv către posibilitatea unei inteligenţe extraterestre. Cu alte cuvinte, departamentul nu-şi asuma un punct de vedere într-un sens sau altul."

Biroul pentru investigarea OZN-urilor a fost înfiinţat în anii '50. Chiar dacă cineva din Ministerul Apărării a fost interesat vreodată să lămurească problema dacă OZN-urile reprezintă vizite extraterestre reale, nimic din documente nu arată aceasta. Cert este că Ministerul nu a făcut vreo risipă de resurse în acest sens. Atunci când Pope lucra acolo, Biroul OZN consta doar din el şi un asistent.

Pope era obligat să investigheze rapoartele OZN primite, conform unei metodologii bine stabilite. „înjur de 80 la sută din observaţiile OZN puteau fi explicate ca identificări greşite ale unor obiecte obişnuite. [...] în aproximativ 15 la sută din cazuri, informaţiile erau insuficiente pentru a se putea trage vreo concluzie fermă. Restul de aproximativ 5 la sută din observaţii părea să sfideze explicaţia convenţională." în această din urmă categorie intrau cazuri cu mai mulţi martori, adesea cu o bună pregătire, de pildă poliţişti sau personal militar, piloţi militari sau civili; tot aici intrau şi observaţiile sprijinite de fotografii şi filme autentificate cu toată grija.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, mai spunea Pope, „aproximativ 99 la sută din timp, rapoartele se refereau la lumini văzute în vecinătatea unui aeroport, ceea ce era în mod clar o pierdere de timp şi bani". Era frustrant, deoarece aceasta împiedica studierea acelor 1% de cazuri mult mai interesante.

Starea de spirit generală de la birou era morocănoasă, în 1998, un ofiţer a depus un raport despre un om care conducea o maşină şi care ar fi pretins că a văzut un obiect oval lung de un sfert de milă, cu trei ferestre verzi la 2,5 metri distanţă între ele (imaginaţi-vă asta). „Putea să fi băut, dar nu arăta beat", scria ofiţerul. „El a schimbat povestea lui de câteva ori şi s-a repetat de mai multe ori." Drept răspuns, cineva a notat pe margine: „Un martor de încredere? Cine a «filtrat» asta?".

Un motiv important care a făcut ca Ministerul Apărării să ezite până acum să dea publicităţii fişierele OZN - spune Pope - a fost multitudinea de detalii jenante de acest tip. După el, această veste este pentru ufologi cea mai rea dintre toate. Nu există locuri secrete conţinute în aceste documente, nici subterfugii geniale. Extremiştii vor spune desigur că toate lucrurile delicate au fost ascunse vederii din timp, dar această teorie nu explică mulţimea de documente care este, iată, aici. E un sentiment de inutilitate şi frustrare care nu putea fi disimulat timp de atâţia ani. Pope preciza: „Postul meu implica mai mult decât pur şi simplu investigarea fenomenului OZN. O zi tipică putea aduce orice, de la a răspunde la întrebări venite din mass-media până la a ajuta un copil cu un proiect şcolar vizând OZN-uri. Acesta a fost un loc de muncă fascinant, dar, deşi am devenit cunoscut sub numele de «adevăratul Fox Mulder», proiectul OZN al Ministerului Apărării nu a fost la fel de plin de farmec ca serialul «Dosarele X»!". „în ciuda a o mulţime de teorii ale conspiraţiei, care sugerează că eu am fost cel care acoperă adevărul despre OZN-uri, nu a existat nicio conspiraţie. Sau, mai degrabă, în cazul în care autorităţile au într-adevăr un OZN prăbuşit ascuns undeva, mi-e teamă că nu mi-au spus asta...

în ciuda a ceea ce pretind teoreticienii conspiraţiei nu a existat nicio muşamalizare; nu am avut o navă extraterestră ascunsă într-un hangar - spune Pope - „Ar fi fost mult mai interesant dacă ar fi fost aşa, dar nu a fost să fie". Pe 17 august 2011, Nick Pope a recunoscut, într-un interviu dat site-ului american de ştiri *The Huffington Post* (parte a AOL), că a luat parte, în acea perioadă, la politica de ridiculizare a rapoartelor OZN. „Faţă de marele public, noi susţineam din răsputeri că fenomenul nu prezenta interes militar." „Nu puteam spune că se petrec nişte lucruri în spaţiul nostru aerian; piloţii le văd; sunt urmărite

pe radar; uneori ridicăm avioane să le intercepteze, dar nu le putem prinde. Făcând astfel am fi admis că am pierdut controlul spaţiului nostru aerian, ceea ce era de nesusţinut." „De fiecare dată când primeam un raport de la un pilot, verificam benzile radar. Era o scamatorie interesantă. Marelui public îi spuneam că nu suntem interesaţi şi că totul e un nonsens, în timp ce în realitate, urmăream cu disperare toate detaliile fenomenului", a adăugat Pope.

El a recunoscut şi implicarea sa în politica de discreditare a fenomenului OZN, printr-o combinaţie de „învârteli şi trucuri murdare". Erau utilizaţi termeni defăimători la adresa celor preocupaţi de fenomen. Li se spunea *„UFO buffs, UFO spotters ",* termeni care sugerau „că asta e doar un hobby al unor excentrici şi ciudaţi, prin opoziţie cu preocupările ştiinţifice serioase". „Un alt truc era să folosim intenţionat expresii ca «omuleţi verzi». încercam să facem unul din două lucruri: sau să desfiinţăm orice istorie media privind subiectul, sau să ne asigurăm că ea se derulează astfel încât subiectul să pară ridicol şi să facă ridicoli pe cei interesaţi de el."

în decembrie 2009, după 50 de ani de existenţă, Biroul OZN a fost desfiinţat, din motive bugetare. Comentând situaţia, David Clarke menţiona că „Ministerul Apărării ar fi trebuit să înveţe după mai bine de 60 de ani că printr-o astfel de măsură OZN-urile nu vor dispărea pur şi simplu. Am sentimentul că la proximul incident OZN implicând aeronave militare sau civile Ministerul Apărării va fi obligat să-şi reconsidere această politică mioapă".

în 2006 şi Pope şi-a părăsit postul din Ministerul Apărării, devenind jurnalist şi realizator de emisiuni radio. Având în vedere experienţa sa anterioară, s-a specializat în fenomene inexplicabile, teorii ale conspiraţiei şi science fiction. Participă de multe ori la filme documentare, emi-

siuni TV şi chiar la realizarea de jocuri cu tematică extra-terestră.

Pope comenta recent: „Sunt adesea întrebat cum cred eu că arată extratereştrii ori ce s-ar putea întâmpla dacă am întâlni vreodată extratereştri. Hollywood-ul a venit cu o varietate de răspunsuri la prima întrebare: unii ar fi drăguţi, alţii înfricoşători. Părerea mea personală este că extratereştrii ar putea arăta ca ceva ce nu ne-am imaginat nici măcar de departe. Dar un singur lucru cred că este destul de probabil, anume că noi avem de-a face cu roboţi sau cyborgi. Prima noastră întâlnire cu extratereştrii ar putea implica inteligenţa artificială şi, aceasta fiind situaţia, ei ne-ar putea contacta prin calculatoarele noastre: un e-mail de la ET, ca să spunem aşa!".

După cei trei ani în care a condus biroul pentru OZN-uri al Ministerului britanic al apărării, Pope era mult mai puţin sceptic decât la început. Pope a fost, fireşte, interesat mai ales în acele 5 procente de observaţii care nu puteau fi explicate. „Având în vedere că lucram la Ministerul Apărării, am avut acces la foarte multe observaţii venite din partea unor ofiţeri de poliţie, piloţi (comerciali sau militari) şi observaţii de la operatori radar (controlori de trafic aerian civili, dar şi de aeronave militare). Desigur, aceste observaţii [neidentificate] m-au interesat cel mai mult". Dacă Pope nu mai era atât de sceptic, nu înseamnă totuşi că a ajuns să creadă fără rezerve în omuleţii cenuşii. „Am devenit totuşi, în mod cert, mai puţin dogmatic în scepticismul meu... Sunt şi alte lucruri, nu doar luminile aeronavelor, baloanele meteorologice, identificări eronate, farse şi înşelătorii. Nu spun că aceste lucruri sunt extraterestre, dar, când am ieşit din acel loc de muncă, mă gândeam că nu pot exclude totuşi această posibilitate. Cred că principala constatare a fost că ştiam ce nu sunt [OZN-urile], dar nu ştiam ce sunt."

Traseele desecretizării

Cu puţin timp înainte de terminarea operaţiei de desecretizare a documentelor referitoare la fenomenul OZN ale Ministerului Apărării al Marii Britanii, Nick Pope publicase un articol în care dezvăluia mai multe detalii de culise ale acestui proces. Articolul menţionează că proiectul OZN îşi are rădăcinile într-o iniţiativă din 1950 a consilierului şef ştiinţific al guvernului britanic, marele pionier al radarului Sir Henry Tizard. Acesta a fost intrigat de importanţa acordată de mass-media fenomenului OZN şi a decis că subiectul nu ar trebui să fie respins fară o anchetă adecvată, oficială. în consecinţă, a luat iniţiativa înfiinţării unui mic colectiv de studiu pentru a investiga fenomenul. Aşa a luat naştere Grupul de Lucru pentru Farfuriile Zburătoare *(Flying Saucer Working Party)*. Peste un an, în 1951, *Joint Technical Intelligence Committee* primea un raport al grupului - acceptat ca raport final - după care grupul a fost dizolvat. Raportul final trăgea concluzia că toate OZN-urile ar putea fi explicate ca identificări eronate a unor obiecte sau fenomene obişnuite, iluzii optice, iluzii psihologice sau farse.

Corpul principal al raportului se încheia cu următoarea propunere: „Recomandăm în consecinţă cu tărie să nu mai fie efectuată nicio altă anchetă privind fenomenele aeriene misterioase raportate, în afara cazului în care ar deveni disponibile unele probe materiale". Cu acest prilej, preşedintele Mr.G.L.Turney de la DSI 3 a spus că „urmând sugestiile date de americani referitor la acest subiect, raportul ar trebui să aibă o publicitate cât mai redusă cu putinţă".

în perioada 1952-1957 au existat însă o serie de observaţii OZN importante, inclusiv incidente în care mai multe OZN-uri au fost observate de piloţi RAF sau urmărite pe radare militare. Faptele au obligat Ministerul Apărării să-şi regândească scepticismul şi să decidă con-

tinuarea investigării fenomenului. Această operaţie s-a şi desfăşurat până pe 30 noiembrie 2009, dată la care s-a decis ca ea să înceteze oficial.

Pe durata de viaţă a proiectului OZN, Ministerul Apărării a primit peste 12.000 de rapoarte de observaţii. Pe lângă aceste fişiere, au fost arhivate: dosare politice, fişiere de corespondenţă publică şi fişiere care detaliază modul în care Ministerul Apărării tratează subiectul OZN atunci când acesta este ridicat în Parlament sau în mass-media. S-au adunat astfel sute de fişiere şi zeci de mii de pagini de documente. Până relativ recent, puţin din acest material a fost făcut public. Unele dintre fişierele mai vechi au fost făcute disponibile la Arhivele Naţionale şi cercetători, cum ar fi Georgina Bruni sau Timothy Good, au folosit legea libertăţii de informare *(Freedom of Information Act)* pentru a obţine câteva documente de importante, cum ar fi dosarul celui mai cunoscut caz OZN din Marea Britanie, incidentul din Pădurea Rendlesham.

Apoi, în 2007, Ministerul Apărării a aruncat bomba că urma să facă publică întreaga arhivă de dosare OZN şi să o transfere la Arhivele Naţionale. Aşa cum preciza Nick Pope, au existat patru motive pentru această decizie:

Ministerul Apărării a primit, în baza legii libertăţii de informare, mai multe cereri cu privire la OZN-uri decât pe orice alt subiect.

în 2007, Guvernul francez a făcut publice dosarele sale OZN, stabilind un precedent care ar fi fost dificil de ignorat.

Ministerul Apărării a crezut că desecretizarea ar fi o modalitate bună de a demonstra angajamentul său faţă de legea libertăţii de informare şi faţă de politica de deschidere manifestată de guvern.

Ministerul Apărării spera că punând aceste fişiere la dispoziţia publicului va dezamorsa acuzaţia că ar muşamaliza informaţiile pe care le deţine despre OZN-uri.

Primul motiv a fost unul cheie. Sute de oameni bombardau Ministerul Apărării cu cereri de informaţii şi efortul administrativ, pentru a răspunde la sutele de cereri, devenise de nesuportat. Direcţia *Air Staff* (DAS) - compartimentul Ministerului Apărării care avea în sarcină politica şi conducerea investigaţiilor privind acest subiect - a primit 199 de cereri legate de fenomenul OZN, în 2005, 140 în 2006 şi 120 până la 18 septembrie 2007, data în care DAS înainta subsecretarului de stat pentru apărare recomandarea ca fişierele să fie făcute publice. Alte compartimente ale Ministerului Apărării care au fost implicate în investigarea OZN-urilor (de exemplu, serviciile de informaţii ale armatei) au primit, de asemenea, un număr mare de cereri cu acelaşi subiect.

în 2006, după descretizarea de către Ministerul Apărării a unui studiu, anterior clasificat, privind OZN-urile, studiu având numele de cod *proiectul Condign ",* subsecretarul de stat pentru apărare Tom Watson spunea: „Există un interes real şi de durată în obiectele zburătoare neidentificate. De departe cel mai popular subiect de cereri de informaţii a fost cel privind OZN-urile, urmat de chestionarele de recrutare, cererile din partea personalului, şi evenimentele istorice, cum ar fi al doilea război mondial, conflictul din Insulele Falkland şi din Balcani. Recentele publicări de documente cu privire la OZN-uri, ca efect al legii libertăţii de informare, au atras interesul mass-mediei până în Japonia".

Ministerul Apărării şi-a dat seama că, dacă ar da publicităţii toate fişierele sale OZN, în Ministerul Apărării proactiv, cererile de acest fel ar putea fi tratate prin simpla îndrumare a solicitanţilor la Arhivele Naţionale. Atunci când s-a luat decizia de a proceda astfel, s-a hotărât să nu se elibereze întregul material într-o singură tranşă, în primul rând din cauza efortului administrativ pe care-l

presupunea redactarea dosarelor, adică înlăturarea tuturor informaţiilor prevăzute prin diversele excepţii la legea accesului la informaţii, asigurându-se astfel că nu vor fi făcute publice informaţii clasificate ori date cu caracter personal. Nu vor putea fi făcute publice, de pildă, informaţii secrete cum ar fi performanţele sistemelor radar militare, informaţiile transmise confidenţial în Marea Britanie de aliaţi, informaţiile comerciale sensibile sau datele care ar dezvălui sursele de informare sau metodele de colectare a informaţiilor. Este o activitate extrem de voluminoasă şi totodată delicată. Zeci de mii de pagini de documente trebuie să fie citite cuvânt cu cuvânt, pentru a fi sigur că revederea materialului s-a făcut corect.

Pope afirmă că, având în vedere că era familiarizat cu documentele OZN ale Ministerului Apărării, Arhivele Naţionale i-au cerut ajutorul în programul de desecretizare. înainte de lansarea primului lot, el a selectat o serie de cazuri, pentru a fi date ca exemple în mass-media: unele explicate, altele inexplicabile şi altele pline de umor. A înregistrat, de asemenea, un scurt film pentru a promova lansarea. A fost o oarecare nervozitate înainte de eliberarea primului lot. Atunci când guvernul francez a făcut publice dosarele sale OZN într-o singură tranşă, în 2007, interesul public a fost atât de mare încât site-ul dedicat s-a blocat. Ştiind aceasta, Arhivele Naţionale au făcut rost din timp, pentru orice eventualitate, de o putere suplimentară de procesare şi de sisteme de salvare-restaurare; dar, din fericire, totul a mers bine. Prudenţa a fost justificată de statisticile care au urmat: în termen de două săptămâni, site-ul a fost accesat de peste două milioane de ori.

După terminarea operaţiei de desecretizare, prin punerea la dispoziţia publicului şi a ultimului lot de documente OZN, Sebastian Haley de la firma GamesBeat, i-a luat un interviu lui Nick Pope, pentru comentarii. în interviul

publicat pe 17 iulie 2013, Pope recunoştea că majoritatea documentelor devenite accesibile au un conţinut banal. Printre cele 4.400 de pagini de documente date publicităţii în 2013, se spune, de pildă, că domnul Smith a ieşit la plimbare cu câinele, târziu în noapte, şi a văzut o lumină vagă pe cer, care putea fi orice şi este, probabil, identificarea eronată a luminilor unei aeronave, a unui satelit, meteorit sau lampion chinezesc. Există şi o scrisoare din 2009 către Ministerul Apărării, în care un copil de şcoală din Altrincham, Greater Manchester, întreabă dacă există extratereştri, după ce a văzut nişte lumini ciudate: El a inclus şi un desen de extraterestru alături de un OZN. Un om din Cardiff susţinea că un OZN i-a răpit câinele şi i-a luat maşina şi cortul, în timp ce făcea camping cu prietenii în 2007 ş.a.m.d. Mare parte din materialele aflate în dosare se explică prin balonaşe-lampion cu foc şi aer cald, baloane meteorologice, ori alte cauze asemănătoare.

Totuşi, printre aceste materiale de rutină, se găsesc uneori şi incidente cu adevărat uimitoare: OZN-uri văzute de ofiţeri de poliţie şi de piloţi, OZN-uri urmărite pe radar, nave care au fost văzute zburând cu viteze şi manevre semnificativ peste posibilităţile avioanelor militare cele mai avansate, imagini interesante şi videoclipuri care au impresionat tehnicienii cu experienţă ai Ministerului Apărării. Cazul cel mai faimos este aşa numitul incident din pădurea Rendlesham din decembrie 1980, un caz despre care Pope crede că e chiar mai relevant decât cel de la Roswell. După anunţul făcut pe 20 iunie 2013, care afirma că toate documentele OZN de care dispunea Ministerul britanic al Apărării au fost puse la dispoziţia publicului şi pot fi consultate pe site-ul Arhivelor Naţionale, reacţia ufologilor a fost amestecată şi uneori ironică, oricum mult mai puţin entuziastă decât reacţia marelui public. Unii ufologi au considerat că în multe dintre cazurile semnalate, nu s-a

efectuat o investigaţie corectă. Dar - spune Pope - este normal ca în cazurile evident banale, martorii să fi primit doar un răspuns standard din partea Ministerului Apărării.

Alţi ufologi - comenta Pope - au considerat că absenţa unui document tip „armă fumegândă", despre „o navă spaţială într-un hangar", însemna că întregul program a fost o dezinformare. Ei foloseau adesea expresia: „Toate lucrurile cu adevărat importante au fost blocate" fără a reuşi să înţeleagă că, „în lumea întunecată a guvernării, traseul hârtiilor rareori spune povestea completă". Au existat însă şi ufologi care au fost convinşi că programul de publicare a dosarelor este parte dintr-o campanie guvernamentală coordonată pentru a obişnui publicul cu ideea unei prezenţe extraterestre pe Pământ, înainte ca aceasta să fie anunţată oficial.

Incidentul Cosford

Pope considera că unul dintre cazurile cele mai fascinante pe care le-a investigat a fost cel din noaptea de 30-31 martie 1993, numit „incidentul Cosford", în care peste o sută de martori au făcut observaţii OZN. 24 ofiţeri de poliţie au urmărit cel puţin un obiect, de-a lungul a şase comitate din Marea Britanie. OZN-ul a survolat două baze ale aviaţiei militare britanice, între care cea de la Cosford.

Prima semnalare a avut loc pe 30 martie, pe la 20.30 seara, în Somerset. Ea a fost urmată de o observaţie la ora 21.00 la Quantock Hills. Martorul (identitatea căruia Pope o cunoştea dar, ca şi în cazul celorlalţi martori, n-a făcut-o publică) a fost un ofiţer de poliţie care, împreună cu un grup de cercetaşi, au urmărit o navă pe care au descris-o spunând că arăta „ca două avioane Concorde, zburând unul lângă celălalt şi legate între ele". După aceasta rapoartele au început să sosească într-un ritm tot mai alert. Multe descrieri vorbeau despre o navă de formă triun-

ghiulară sau poate despre un triunghi de lumini aşezate pe partea inferioară a unei nave.

Ceva mai târziu, în aceeaşi noapte, ofiţerul meteorolog de la baza militară de aviaţie Cosford de lângă Shawbury a văzut un OZN. L-a descris lui Nick Pope ca trecând încet, cu cel mult 50-60 km/oră, deasupra peisajului rural. Arunca uneori o rază subţire de lumină, ca de laser, spre sol, măturând încoace şi încolo câmpia, ca şi cum ar fi căutat ceva. Se auzea şi un fel de zbârnâit înfundat, neliniştitor. Martorul a estimat dimensiunea navei ca ceva între un avion C-130 Hercules şi un Boeing 747. Apoi raza s-a retras „într-un mod nenatural", iar nava a accelerat şi a dispărut la orizont, cu o viteză de câteva ori mai mare decât a avioanelor militare. Descrierea aparţine unui ofiţer experimentat al *Royal Air Force,* care vede cu regularitate avioane, elicoptere şi care a recunoscut că nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui.

Sunt multe motive pentru care numărul de rapoarte privind OZN-urile este mult mai mic decât cel al observaţiilor OZN. O cauză este teama de neîncredere şi de ridicol, alta faptul că observatorii nu ştiu cui şi unde să raporteze. Sunt indicii serioase că şi în noaptea de 30/31 martie 1993 au fost mult mai multe observaţii decât rapoarte care au ajuns la departamentul de specialitate din Ministerul Apărării.

Nick Pope a dispus examinarea tuturor înregistrărilor radar din acea noapte. Deşi au fost unele semnale neobişnuite, ele au fost, pe ansamblu, neconcludente. Totuşi s-au putut identifica şi elimina din rapoarte toate eventualele semnalări datorate unor zboruri ale aeronavelor convenţionale.

Sistemul de avertizare privind rachetele balistice, de la baza militară Fylingdales, cu radarele sale puternice, a semnalat că în perioada investigată a avut loc reintrarea în

atmosferă a rachetei purtătoare a satelitului rusesc de comunicaţii Cosmos 2238. Acest fenomen, petrecut după miezul nopţii, în jurul orei 1.10, pe 31 martie, putea explica unele dintre rapoartele privind observaţii din acel moment, dar în niciun caz întregul fenomen. Ca o notă interesantă, unii ufologi, între care Jenny Randles, spuseseră, înainte de acest eveniment, că se pare că OZN-urile ar fi interesate de astfel de reintrări.

Scepticii au afirmat desigur că întregul fenomen s-a datorat reintrării rachetei purtătoare iar cei ce au depus rapoarte s-au înşelat (eventual cu mai multe ore) privitor la momentul observaţiei. Dar până şi astronomul Ian Morrison, directorul observatorului de la Jodrell Bank (deloc un fan OZN), a declarat că unele formaţii de lumini observate, chiar şi în jurul orei reintrării, au rămas neschimbate minute în şir, ceea ce nu se poate explica printr-o reintrare, fenomen care ţine cel mult 10-20 de secunde.

întrucât se vehicula varianta că observaţiile ar fi fost cauzate de un avion experimental secret, Nick Pope s-a adresat, pe căi oficiale, autorităţilor SUA pentru a vedea dacă nu putea fi vorba cumva de un prototip de aeronavă de tipul presupusului hipersonic „Aurora", aflat în stadiul de proiect. Răspunsul primit - prin intermediul ataşatului pentru aviaţie de la ambasada Marii Britanii la Washington - fost extraordinar: americanii observaseră şi ei aceste OZN-uri de mari dimensiuni şi de formă triunghiulară şi voiau să ştie, la rândul lor, dacă Forţele Aeriene Regale britanice ar fi avut, poate în cadrul unui program „negru", o astfel de aeronavă, capabilă să plutească aproape nemişcat şi apoi să accelereze într-o clipită la viteze de mii de mile pe oră.

în raportul său privind incidentul Cosford, trimis către eşaloanele superioare, Nick Pope menţionase că „se pare

că un obiect de origine necunoscută a operat în regiunea de apărare aeriană a Regatului Unit, fără a fi detectat de radare, ceea ce poate avea o semnificaţie considerabilă pentru apărare şi recomand continuarea investigaţiilor, în cadrul Ministerului Apărării sau în colaborare cu autorităţile Statelor Unite", concluzie acceptată, în mod neaşteptat, de şefii săi. Investigaţiile ulterioare nu au putut descoperi nicio explicaţie a observaţiilor.

S-a rătăcit fotografia unui OZN în formă de diamant

Un alt caz interesant este cel de pe 4 august 1990, când, aşa cum rezultă şi din documentele OZN ale Ministerului Apărării din Regatul Unit, desecretizate în 2009, două persoane care se plimbau în apropierea localităţii Calvine, la nord de Pitlochry, în Scoţia, au văzut, de la o distanţă de câteva sute de metri, un OZN de mari dimensiuni, metalic, având forma de diamant. Nu se zărea niciun sistem de propulsie şi nicio inscripţie. Obiectul a plutit, fără zgomot, timp de circa 10 minute, deasupra autostrăzii A 9, înainte de a se înălţa cu mare viteză şi a fi pierdut din vedere.

Pe timpul observaţiei, a fost văzut şi un avion militar, posibil un RAF Harrier, dar nu era clar dacă escorta cumva strania apariţie, încercând s-o intercepteze, ori dacă pilotul reactorului era măcar conştient de existenţa obiectului. Martorii au reuşit să realizeze câteva fotografii color, în care OZN-ul apărea neclar pe imagini, alături de aparatul cu reacţie. Fotografiile au ajuns la ziarul *The Scottish Daily Record,* care a contactat Ministerul Apărării, probabil în dorinţa de a obţine un comentariu. Nu e clar ce anume s-a întâmplat în continuare, cert este că ministerul a reuşit să convingă reporterul să îi predea nu doar fotografiile, ci şi negativele. Fotografiile au ajuns apoi la Serviciul de Informaţii al Armatei (DIS), care le-a expediat la analiştii de imagini de la JARIC *(Joint Air*

Reconnaissance Intelligence Centre). Din documentele disponibile la ora actuală rezultă că unii membri ai guvernului au fost alertaţi în legătură cu fotografiile efectuate, în timp ce majoritatea rapoartelor privind farfuriile zburatoare sunt rapid înlăturate de către responsabilii apărării, documentele anterior clasificate arată că observaţia de lângă Pitlochry, din 1990, a fost tratată cu mare seriozitate.

Un oficial de la Whitehall a afirmat într-o notă: „Asemenea relatări nu sunt supuse, de obicei, atenţiei miniştrilor. Cu această ocazie însă, Ministerului Apărării i s-au pus la dispoziţie şase negative fotografice ale unui presupus OZN... Şi i s-au solicitat comentarii, aproape sigur pentru a fi incluse într-o relatare ulterioară". Nota sugera că mass-mediei trebuia să i se spună că deocamdată „nu s-a ajuns la nicio concluzie certă privind obiectul de mari dimensiuni, în formă de diamant". S-a aflat, totodată, că Ministerul Apărării a realizat în anul următor o serie de desene ale observaţiei efectuate, subliniind că „fragilitatea materialului necesită o manipulare foarte atentă". între alţii, Nick Pope relata într-un interviu pentru trustul media *The Huffington Post:* „Ministerul Apărării dispune de tot felul de echipamente şi experţi pe care îi foloseam pentru analiza imaginilor, ca să ne spună dacă existau semne de falsificare. Această imagine a fost minuţios analizată de experţii noştri în tehnica digitală, care au conchis că era o fotografie autentică arătând un aparat cu o structură solidă. Nu avea aripi şi nu existau semne vizibile ale vreunui sistem de propulsie. Era exotic şi necunoscut, într-un fel care depăşea cu mult chiar cel mai nou avion invizibil încercat în acel timp".

Cu toate că cele de mai sus erau bine cunoscute, documentele acum desecretizate arată că Ministerul Apărării, ori de câte ori era întrebat de reprezentanţi ai presei, dădea următorul răspuns: „Nu s-a ajuns la o concluzie clară

privind obiectul de mari dimensiuni în formă de diamant". Pope a mai spus: Pe atunci, acest minister nu recunoştea faţă de marele public că ar avea vreun interes în OZN-uri. Faţă de Parlament şi marele public declara că OZN-urile „nu au nicio semnificaţie pentru apărare" şi că ministerul „nu investighează" rapoartele OZN, ci doar „examinează observaţiile pentru a vedea dacă cele raportate au vreun interes pentru apărare", o manieră de gândire dedublată. Interesul ministerului, ca şi explicaţia pentru secretul care înconjura cazul, consta de fapt în dorinţa de a afla ceva despre sistemul de propulsie, sursele de energie, principiile pe baza cărora ar putea funcţiona, deoarece acestea ar fi fost utilizabile apoi în sectoarele militare de cercetare-dezvoltare.

Pope spunea că, în calitatea sa de responsabil OZN, el lucra într-o încăpere de patru persoane. în 1991, când mai fusese acolo, cu prilejul interviului dat pentru postul pe care urma să-1 ocupe, a văzut atârnând pe perete una dintre fotografiile făcute OZN-ului, mărită la dimensiunile unui afiş. Fotografia fusese făcută de predecesorul său în acest post. Era una dintre puţinele ilustraţii OZN la vedere, majoritatea fiind bine încuiate. „Nu era fotografia tipică de OZN, distantă, ceţoasă, a continuat Pope. Era ceva apropiat, personal, ceva ce îţi dădea impresia că ai putea pune mâna pe el".

Biroul avea şi alte atribuţii, în parte legate de războiul din Golful Persic şi urmările acestuia. Diverse persoane veneau acolo cu alte probleme de serviciu, majoritatea necunoscând că cei de acolo au şi atribuţii legate de fenomenul OZN. Rămâneau cu ochii pironiţi pe fotografie, oprindu-se la mijlocul frazei cu ochii holbaţi şi întrebând: „Ce naiba mai e şi ăsta?". Aşa cum povestea Pope, avea deja răspunsul pregătit: „Nu ştiu ce este, dar nu e unul de al nostru". El a adăugat: „I s-a dus vestea, şi mulţi veneau la

noi doar să arunce o privire, chiar dacă nu aveau o treabă anume în secţia noastră".

Tot Pope, care a lucrat în Ministerul Apărării timp de 21 de ani, până în 2006, afirmă că nimeni nu a fost în stare să dea vreo explicaţie certă de unde putea proveni aparatul de pe afiş. „îmi amintesc că am participat la o şedinţă cu staff-ul serviciului de informaţii, în care s-a discutat despre fotografie. Un membru al serviciului care stătea în faţa mea şi-a îndreptat degetul spre stânga şi a spus: «Nu este american». Apoi, spre dreapta: «Nu este sovietic». Iar în cele din urmă, a spus: «Nu mai rămâne decât...» Şi a ridicat degetul. Omologul lui Pope de la serviciile de informaţii 1-a asigurat că fotografiile erau reale iar obiectul avea circa 25 de metri diametru."

Prin 1994, şeful diviziei de care ţinea Pope a ajuns să fie convins că era vorba despre un prototip american strict secret de avion sau de dronă. în aceeaşi perioadă au fost observate, în mod repetat, OZN-uri triunghiulare, capabile să plutească nemişcate, accelerând apoi la viteze de câţiva Mach. Aşa cum spunea Pope: „Am obţinut asigurări, de la autorităţile americane în drept, cum că SUA nu testează nimic de genul acesta, şi cu atât mai puţin deasupra Regatului Unit". Pe baza acestor asigurări, Ministerul Apărării a informat Parlamentul că nu există astfel de teste. „Dar poate şeful meu de divizie şi-a zis că asta e o minciună. Drept urmare, într-o zi a dat jos fotografia de pe perete şi a încuiat-o într-un sertar.

S-ar putea să se fi gândit că face astfel dovada loialităţii sale; sau poate tocmai el a fost cel care a conceput informarea către Parlament şi dorea în felul acesta să-şi asigure spatele". în 2012, când toate documentele Ministerului Apărării privind cazul Pitlochry au fost desecretizate şi făcute publice, fiind depuse la Arhivele Naţionale, s-a constatat că atât afişul, cât şi faimoasele

imagini originale, inclusiv negativele, nu mai există. Subzistă doar o fotocopie de proastă calitate a unui desen făcut în cursul investigării cazului.

Poate au dispărut, poate au fost rătăcite sau considerate ca ceva ce nu trebuia să fie văzut şi au fost trecute printr-un tocător de documente. Nu ar fi fost pentru prima dată. La fel s-a întâmplat şi cu unele fişiere ale informaţiilor militare privind incidentul OZN de la Rendlesham Forest, fişiere care, s-a dovedit, fuseseră distruse. Decizia s-a luat cu mult înainte de promulgarea legii accesului la informaţii. Pe atunci, a trimite la tocat fotografii sau documente era o acţiune obişnuită şi legitimă (deşi nefericită). Dacă o astfel de acţiune s-ar fi întâmplat după promulgarea legii, ar fi fost evident o tentativă de eludare a legii, deci o infracţiune.

Azi constatăm că istoria de la Pitlochry are toate ingredientele legendelor OZN: interes guvernamental maxim, dispariţia bruscă a dovezilor vizuale (fotografiile şi negativele) etc. Desigur, Pope a fost acuzat că de fapt chiar el ar fi distrus documentele şi fotografiile, ceea ce, el jură, nu s-a întâmplat.

în ciuda a numeroase interviuri pe care Pope le-a dat privind această istorie şi în ciuda apelurilor publice asociate, martorii observaţiei şi autorii fotografiilor nu au mai apărut niciodată, nici măcar cineva de la *Scottish Daily Record* (sau vreo altă publicaţie din Scoţia) n-a mai făcut vreo declaraţie. Desigur, acest fapt a alimentat şi mai mult teoriile conspiraţioniste. Pope crede că de fapt cei de la serviciile de informaţii militare au pus mâna pe toate imaginile, inclusiv negativele, şi nu le-au mai dat înapoi, păcălind cumva jurnalistul de la care le-au luat. Acesta nu a mai avut apoi niciun interes să spună povestea şefilor lui. La fel, martorilor putea să li se explice că e mai sănătos pentru ei să nu mai discute niciodată ce anume au văzut.

Pope spune că nu ştie dacă fotografiile sau negativele vor ieşi vreodată la iveală, dar speră ca acest lucru să se întâmple, deoarece ele au schimbat opinia multor sceptici: funcţionari civili, militari şi specialişti în informaţii din Ministerul Apărării. El afirmă că ştie cel mai bine, deoarece a fost unul dintre aceştia.

Incidentul Rendlesham-Bentwaters

Două dintre dosarele desecretizate în august 2009 sunt consacrate cazului din Pădurea Rendlesham, indubitabil cel mai cunoscut incident OZN din Marea Britanie, numit uneori şi „Roswell-ul britanic". în 1980, aici, la circa 150 kilometri nord-est de Londra, în Suffolk, în apropierea coastei de est a Marii Britanii, două baze militare aeriene îngemănate: *Bentwaters* şi *Woodbridge,* erau închiriate, în cadrul NATO, forţelelor aeriene americane. Cele două baze, găzduind şi un număr nedivulgat de focoase nucleare, se aflau la o distanţă de circa trei kilometri una de cealaltă şi erau despărţite de pădurea de pini *Rendlesham.*

Azi se cunosc depoziţiile a circa cincizeci de martori oculari şi câteva documente oficiale desecretizate privind acest incident. Din ele reiese că în zorii zilei de 26 decembrie 1980, în jurul orei 3.00, a fost văzută o lumină puternică deplasându-se în pădure. Crezând că s-a prăbuşit sau a aterizat forţat un avion, ofiţerul de serviciu a autorizat ca o patrulă din trei persoane din poliţia militară, conduse de sergentul James Penniston, să plece pe jos la faţa locului. Aceştia au raportat că au văzut în pădure un obiect straniu, strălucitor, aparent metalic, de formă triunghiulară, de aproximativ doi-trei metri lăţime la bază şi aproximativ doi metri înălţime. Ilumina întreaga pădure cu o strălucire albă. Obiectul avea o lumină roşie pulsatoare în vârf şi un brâu de lumini albastre dedesubt. Plutea în aer sau era suspendat pe nişte picioare. Când

patrula s-a apropiat de obiect, acesta a manevrat printre copaci şi a dispărut.

Presupusul loc al aterizării a fost examinat a doua zi, găsindu-se trei adâncituri, în triunghi echilateral, la locul aterizării, iar radioactivitatea era de şapte ori mai mare decât normalul.

La două zile după prima observaţie, a fost văzută din nou în pădure o lumină roşie ca soarele. Se mişca printre copaci şi pulsa. De această dată locotenent-colonelul *Charles I. Halt,* adjunctul comandantului bazei RAF Bentwaters (promovat comandant la scurt timp după incident), a condus personal o grupă de investigare. Când s-au apropiat de obiectul luminos, staţia de radio şi sursa de lumină au început să dea rateuri. Totuşi un reportofon, pe care au înregistrat ce anume vedeau, ca şi conversaţiile dintre ei, a continuat să funcţioneze. Banda s-a păstrat, fiind azi publică. La un moment dat, lumina a început să emită particule strălucitoare, apoi s-a descompus în cinci obiecte albe, separate. Imediat după aceasta au fost observate pe cer trei obiecte asemănătoare cu stelele, două obiecte spre nord şi unul spre sud, toate trei la circa 10 grade deasupra orizontului. Obiectele se mişcau rapid, în unghiuri ascuţite, afişând lumini roşii, verzi şi albastre. Halt a făcut un raport asupra incidentului abia pe 13 ianuarie 1981.

Deşi cei implicaţi se aşteptau la interogarea martorilor, raportul lui Halt nu a avut niciun fel de urmări. Documentul a rămas secret şi a devenit public abia după câţiva ani, când copia aflată în SUA a fost cerută, în virtutea legii accesului la informaţii.

Charles Halt a fost primul ofiţer superior care a recunoscut incidentul într-o declaraţie înregistrată încă din 1991. întrebat ulterior, el a afirmat că s-a făcut şi un film, care a fost trimis la baza Ramstein din Germania Occidentală. Acest film n-a ieşit însă, până la ora actuală, la iveală.

într-o emisiune radio „Coast to Coast" din 18 noiembrie 2012, Charles Halt a declarat că a auzit, în timp ce era în patrulare, către a doua apariţie a luminilor, schimbul frenetic de mesaje purtate prin radio de poliţiştii de securitate care se aflau deasupra zonei de depozitare a armamentului nuclear de la baza Bentwaters, raportând că un OZN plutea în apropiere de instalaţii şi se îndrepta spre ele; în jos, fascicule de lumină, ca de laser, cu care ilumina solul.

Colonelul Ted Conrad, care pe atunci era şeful lui Halt şi comandantul bazei militare Bentwaters/Woodbridge, a confirmat că a condus şi el o scurtă investigare a incidentului şi a vizitat locul „aterizării". în 2009 şi 2010 el a răspuns unor întrebări ale lui Clarke. Din declaraţiile sale rezultă încă odată lipsa de interes a Ministerului Apărării de a ancheta incidentul în profunzime, întrucât acest caz era considerat „fără implicaţii pentru apărarea aeriană".

Leslie Kean a inclus în cartea sa, de care aminteam mai sus, texte scrise, special în acest scop, de doi martori-cheie ai incidentului. Fostul sergent tehnic James Penniston, acum pensionat, unul dintre poliţiştii de securitate USAF, implicat în mai multe evenimente OZN din zona Rendlesham/RAF Bentwaters, vorbeşte de „o lumină puternică ce emana dintr-un obiect care se afla pe solul pădurii, [...] o navă cu formă triunghiulară lungă de aproximativ 2,7 metri pe 2 metri înălţime"... „Am văzut lumini albastre şi galbene învârtindu-se în jurul ei." El a examinat nava, a făcut fotografii (care au fost toate rebutate) şi schiţe. Pe o latură se vedeau simboluri pe care le-a copiat în carnet şi care sunt reproduse în text. După circa 45 de minute, „lumina navei a început să se intensifice, [...] s-a ridicat de la sol fără zgomot. [...] A manevrat printre copaci şi a ţâşnit cu o viteză incredibilă".

Jim Penniston mai spune că, după întâlnirea sa cu OZN-ul aterizat în pădure, a fost interogat în prezenţa unor persoane din Ministerul britanic al Apărării. Rolul acestora a fost unul pasiv, interogatoriul fiind desfăşurat practic de doi ofiţeri USAF, care nu i-au fost prezentaţi şi pe care Penniston nu-i cunoştea dinainte. Dar simpla prezenţă a unor persoane care lucrează pentru Secretariatul DS8 al aerului demonstrează interesul Ministerului britanic al Apărării pentru evenimentele din pădurea Rendlesham, interes care nu se regăseşte în dosarele OZN declasificate de către Ministerul Apărării.

Celălalt martor care a scris un text pentru cartea Lesliei Kean este chiar colonelul Halt. El confirmă că a găsit urme şi reproduce şi o bună parte din înregistrarea pe reportofon. în opinia sa, obiectul, văzut de la 100-200 de metri, prin binoclu, semăna cu un ochi. întrucât s-a insinuat că cei în cauză văzuseră de fapt luminile unui far din apropiere, Halt precizează că, pe lângă cele deja descrise, „în tot cursul evenimentului, am văzut cu toţii farul de la Orford Ness, ceva mai la dreapta şi cam la un kilometru şi jumătate depărtare". Colonelul mai precizează: „Un alt obiect trimisese fascicule pe sol, în acea noapte, în apropiere de depozitul nostru de armament (nuclear - *n.n.).* Lucrul acesta m-a îngrijorat foarte mult. Ce căuta acolo?".

Halt adaugă că i-a devenit clar ulterior că „agenţi din cadrul Biroului pentru Investigaţii Speciale [...] al Air Force s-au aflat în bază şi au investigat în secret cazul", interogând martorii, folosind chiar metode extreme, spunându-le că, dacă vor vorbi despre cele văzute şi cu altcineva, îşi vor periclita carierele.

La o conferinţă ţinută în 2012 în Las Vegas, colonelul Charles Halt, şi-a exprimat opinia că OZN-urile observate atunci au avut o origine extraterestră sau extradimen-

sională. Colonelul declara acum: „Am auzit mulţi oameni care spuneau că ar fi timpul ca guvernul să numească o agenţie pentru a investiga [fenomenul OZN]; dar, oameni buni, există deja o agenţie [secretă], una foarte specială şi compartimentată, care investighează fenomenul de ani buni, şi mai există şi rolul foarte activ jucat de multe dintre agenţiile noastre de informaţii, care, probabil, nici măcar nu ştiu în detaliu ce se întâmplă după ce colectează şi transmit datele. Este cam înfricoşător, nu-i aşa?". El a adăugat: „în ultimii ani, britanicii au desecretizat o tonă de informaţii, dar a văzut vreodată cineva care au fost concluziile lor sau a auzit ceva despre cazul Bentwaters în mod oficial? Când documentele au fost date publicităţii, s-a văzut că intervalul de timp în care am fost implicat în incident lipseşte - a dispărut pur şi simplu? Nimic altceva nu lipseşte".

Halt a precizat că el nu a fost niciodată hărţuit privind rapoartele pe care le-a făcut cu privire la incidentele OZN de la Bentwaters. „Probabil, din mai multe motive. Numărul unu, rangul meu şi o parte din sarcinile pe care le-am avut, dar şi pentru că, de la bun început, am făcut o bandă [de reportofon, de la faţa locului] foarte detaliată şi am făcut mai multe copii privind tot ce ştiam despre caz, şi acestea i-au făcut să fie mai retraşi. Poate că sunt paranoic. Nu ştiu, dar cred că a fost bine când am făcut acele casete".

Documentele desecretizate cuprind corespondenţa purtată de Ministerul Apărării, între 1983 şi 1995, în legătură cu acest caz. Din dosar reiese că oficialii ministerului au fost incapabili să explice incidentul, dar, întrucât, iniţial, datorită unei confuzii privind data evenimentului, s-a considerat că radarele nu înregistraseră nimic, s-a decis că incidentul „nu avea nicio semnificaţie pentru apărare". Poziţia finală a ministerului, semnată în 1995 de ministrul apărării, Lordul David Trefgarne, era că „... este extrem de

improbabil ca o violare a spaţiului aerian al Regatului Unit să fi fost marcată de o asemenea desfăşurare de lumini. Cred că este la fel de improbabil ca o activitate de recunoaştere sau de spionaj să fi fost anunţată în acest mod. Credem că faptul că domnul colonel Halt a raportat aceste evenimente abia după aproape două săptămâni de la producerea lor, ca şi maniera reţinută în care a tratat problema, ne dau o indicaţie privind importanţa [redusă - *n.n.],* în termeni de apărare, pe care trebuie s-o atribuim incidentului".

Nick Pope, care a avut acces, prin poziţia sa, la dosarele, pe atunci secrete, ale incidentului, a mai descoperit un fapt ignorat la început, anume că în noaptea de 26/27 decembrie, un operator radar de la baza RAF Watton (Norfolk) a urmărit un obiect neidentificat care, venind dinspre coastă, a dispărut de pe ecran în dreptul pădurii Rendlesham. în noaptea respectivă, şi alte staţii de radar, inclusiv cea a aeroportului *Heathrow* din Londra, au semnalat un obiect neidentificat, care aparent a aterizat în zona celor două baze militare.

Pope va susţine în continuare că fie (1) o navă neidentificată a aterizat în spaţiul aerian britanic, fie (2) locţiitorul comandantului unei baze US Air Force din Anglia, operaţională, înzestrată cu arme nucleare, ca şi un mare număr din oamenii săi, mint sau au avut halucinaţii. Ambele situaţii „ar trebui să prezinte interes pentru Ministerul Apărării".

Unii dintre martorii evenimentului au acum probleme de sănătate. Se vorbeşte de un proces federal. Foşti membri ai Congresului au trimis, la începutul lunii mai 2013, o scrisoare către secretarul departamentului cu afacerile veteranilor, ca şi preşedintelui SUA, cerându-le sprijinul întrucât două persoane care s-au apropiat de obiectul acela nu-şi pot obţine acum dosarele medicale.

Investigatorul american Robert Hastings, interesat în incidente OZN la silozurile cu rachete intercontinentale, este de părere că OZN-urile văzute în pădurea Rendlesham au fost aparent interesate de armele nucleare aflate la baza militară RAF Bentwaters. Hastings a intervievat cei doi controlori de trafic aerian ai US Air Force, care au fost de serviciu acolo, în acel interval de timp. Interviurile, înregistrate pe bandă în 2007, pot fi accesate de doritori pe internet. Martorii au declarat că au urmărit un OZN pe radar şi au văzut obiectul şi cu ochiul liber. Nick Pope a aflat că şi operatorul radar Nigel Kerr, de la RAF, a urmărit pe radar, în mod independent, acelaşi obiect aerian neidentificat.

Unul dintre controlorii de zbor USAF, Ike Barker, i-a spus lui Hastings că OZN-ul, care avea forma unei sfere de culoare portocalie şi mărimea unui avion de vânătoare-bombardier, a fost văzut prin geamul turnului de control al traficului aerian, în acelaşi moment în care el a fost observat şi pe radarul turnului. Apoi, potrivit mai multor surse USAF, pe care Hastings le-a intervievat, obiectul s-a îndepărtat rapid în direcţia ariei de depozitare a armelor (WSA), care conţinea bombe nucleare tactice. Conform informaţiilor pe care Hastings le-a strâns ceva mai târziu, OZN-ul a plutit în apropierea Ariei WSA, îndreptând fascicule de tip laser către instalaţii.

Deşi mărturia lui Barker diferă oarecum în detalii de relatarea lui Halt, ambele confirmă faptul că, în zorii zilei de 28 decembrie 1980, un OZN a manevrat foarte aproape de cel mai mare depozit de arme nucleare din Europa de Vest, situat în Suffolk, Anglia. Mai mult, colonelul Halt spune că personalul de la securitatea bazei a raportat ulterior că obiectul zburător a ţintit cel puţin unul dintre buncăre cu raze de tip laser.

Hastings mai scrie că, în 1994, a intervievat şi un alt colonel USAF în retragere, responsabil pe atunci cu securitatea armelor nucleare, dar identitatea căruia nu o poate dezvălui. Acesta a confirmat şi el incidentul, adăugând că, în urma lui, două bombe nucleare tactice au fost extrase din depozit şi trimise cu un avion cargo la baza Kirtland din New Mexico, pentru a fi inspectate. El spunea că raportul pe care 1-a citit în acest sens nu menţiona rezultatele tehnice ale acestei investigaţii, cu alte cuvinte că nu poate spune dacă cele două bombe au fost cumva afectate negativ de fasciculele luminoase.

Cu toate acestea, purtătorul de cuvânt al guvernului britanic, Lord Strabolgi, declara: „Nu există nimic în măsură să convingă guvernul Majestăţii Sale că ar fi existat fie şi o singură vizită a unei nave extraterestre". Ufologul Robert Hastings se întreba, dacă ar fi aşa, de ce totuşi aceste documente au fost înconjurate până atunci de atâta secret.

El mai spune: „Dacă incidentul de la WSA a avut loc cu adevărat, şi aceste mărturii dramatice dovedesc că, se pare, aşa a fost, atunci OZN-urile prezintă în mod evident o ameninţare pentru apărarea Marii Britanii". în aceste condiţii, ufologul este cel puţin mirat că Ministerul Apărării susţine oficial că evidenţele sale nu demonstrează o asemenea ameninţare. în mod clar, fapte importante despre incidentele din pădurea Rendlesham sunt încă ascunse de către guvernul britanic, în ciuda afirmaţiei sale, recent amintite, că este transparent cu publicul în ceea ce cunoaşte (sau, mai precis, nu cunoaşte) despre fenomenul OZN.

Lordul Hill-Norton, fostul şef al Statului Major al Apărării, nu fusese nici el convins de această poziţie a ministerului, afirmând că incidentul din pădurea Rendlesham „se profila ca o potenţială coajă de banană" pentru apărare, într-o scrisoare către Michael Heseltine, pe atunci ministru

al apărării, el scria: „... dacă raportul [lui Halt...] este corect, aceasta înseamnă că spaţiul aerian şi teritoriul britanic sunt vulnerabile într-un grad îngrijorător la pătrunderea nepermisă a unui inamic. Dacă, pe de altă parte, raportul trebuie respins, avem o dovadă - care mi se pare nu mai puţin îngrijorătoare - că numeroase persoane din *US Air Force,* aflate la o importantă bază militară de pe teritoriul britanic, sunt capabile de serioase erori de percepţie, ceea ce poate avea consecinţe grave în termeni militari".

într-o altă scrisoare privind acest incident, Michael Heseltine scria: „Vă pot asigura că nu există nicio fărâmă de adevăr în afirmaţia că ar fi fost o muşamalizare privitor la presupusele observaţii OZN" inclusiv la Rendlesham.

Trebuie precizat că desecretizarea documentelor privind incidentul în cauză nu a decurs fără anumite eforturi. După ani de încercări infructuoase, investigatorul David Clarke a obţinut, în februarie 2001, 190 de pagini privind cazul Rendlesham, cinci documente fiind totuşi reţinute. Dintre acestea, două au fost desecretizate apoi în septembrie acelaşi an, după un apel la avocatul poporului. Celelalte trei au fost făcute publice în noiembrie 2002.

Absenţa multor documente Rendlesham era cunoscută încă din anul 2000, dar cei ce răspundeau de ele nu au putut spune nici când, nici de ce, au fost distruse, întrucât nici certificatele de distrugere nu au fost păstrate mai mult de cinci ani. Explicaţia oficială a spus că ar fi fost contaminate cu azbest prin depozitarea lor în subsolul vechii clădiri a War Office din Whitehall. La început, toate documentele de acest tip, mai vechi de 5 ani, erau sistematic distruse de Ministerul Apărării, spunându-se că „nu au valoare istorică". în felul acesta, s-au pierdut toate documentele din 1947-1967. Documentele ulterioare, conţinând evenimente până în 1984, au fost incinerate înainte

de 1990, deci nu s-ar putea suspecta o reavoinţă specială faţă de documentele din 1980-1981.

Au supravieţuit, în schimb, fişierele din birourile DI 55 şi DI 52, iar oficialităţile afirmă că în acest birou s-a copiat tot ce era esenţial din fişierele OZN ale Ministerului Apărării, deci că, dacă în fişierele distruse au fost informaţii cu adevărat extraordinare, de pildă privind incidentul Rendlesham, acestea au supravieţuit.

Incidente OZN ale aviaţiei civile

în documentele desecretizate sunt raportate şi incidente implicând aeronave civile, de pildă cel din ianuarie 1995, când un Boeing 737 al companiei British Airways a evitat în ultimul moment o coliziune cu un OZN. Căpitanul şi membrii echipajului au văzut obiectul, dar investigaţia efectuată de Autoritatea Aeronautică Civilă n-a reuşit să-l identifice. Un incident asemănător s-a petrecut în decembrie 1996, în apropierea Aeroportului din Glasgow, când o aeronavă a văzut fulgerări de lumini albe şi roşii. Raportul menţionează doar că s-a dovedit că nu a existat o activitate Royal Air Force (RAF) în zonă.

în ziua de 23 aprilie 2007, un avion cu elice efectua un zbor comercial de rutină de la Southampton către Insula Alderney, din Canalul Mânecii. în timp ce se pregătea să aterizeze, pilotul Ray Bowyer a zărit, strălucind în lumina zilei, plutind pe cer, la o distanţă de circa 25 kilometri, un obiect galben, în formă de trabuc, având dimensiunile unui Boeing 737. Straniul obiect a fost văzut şi de câţiva pasageri.

Pilotul a alertat Controlul Traficului Aerian din Jersey, care a cerut şi altor piloţi să semnaleze dacă văd ceva neobişnuit. Dintre aceştia a depus un raport doar un singur pilot, al unui avion cu reacţie, afirmând că a zărit, pentru scurt timp, un obiect similar.

încă în timp ce vorbea cu controlul de la sol, Bowyer a văzut şi un al doilea OZN, cu o formă identică, la o distanţă mai mare. După aterizare pilotul a trimis un raport asupra incidentului către Autoritatea Aeronautică Civilă.

RAF a afirmat ulterior că pe radarele de Apărare Aeriană nu a apărut nimic şi că s-a decis că nu se impune nicio investigaţie, întrucât observaţiile au avut loc în spaţiul aerian francez. în documentele desecretizate ale Ministerului Apărării, cazul apare ca neidentificat.

Nick Pope comenta acest caz spunând: „Pilotul şi câţiva dintre pasagerii săi au văzut un OZN, despre care spuneau că era lung de o milă... Şi l-au văzut şi alţi piloţi, dar au spus că nu vor să raporteze. în momentul în care a reieşit că „incidentul s-a petrecut, la o diferenţă de câteva sute de metri, în spaţiul aerian francez", s-a considerat că „nu era cazul ca britanicii să se implice. în mod clar a fost o abandonare scandaloasă a responsabilităţii".

Pe 2 decembrie 2012, la ora 12.55, un *Airbus A320,* avion cu o capacitate de până la 220 pasageri, se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Glasgow, Scoţia. Cerul era degajat, luminile de aterizare fuseseră aprinse.

Erau la 13 mile de aeroport, deasupra zonei Baillieston, la o altitudine de 1.200 metri, când pilotul şi copilotul au văzut, chiar în faţă, venind spre ei, un obiect care a trecut la circa 100 de metri sub avion, înainte ca membrii echipajului să aibă timp să schiţeze vreo manevră de evitare ori chiar să apuce să vadă mai bine ce anume era. Dar ambii piloţi au spus că obiectul avea culoarea albastră, cu ceva galben sau argintiu, era „mai mare decât un balon" şi avea o mică porţiune frontală bine evidenţiată.

Reproducem, în rezumat, discuţia dintre pilot şi turnul de control:

A320: Chiar acum a trecut ceva foarte aproape sub noi şi sistemul de evitare a coliziunilor nu ne-a prevenit că există ceva în zonă;

Control: Nu avem nimic pe radar şi nu există nici un alt trafic în zonă;

A320: Nu suntem siguri ce a fost, dar era destul de mare şi era albastru cu galben;

Control: Am înţeles. Aveţi o estimare a înălţimii?

A320: Puteam fi între patru şi cinci sute de picioare deasupra, deci a fost la o altitudine de cam 3.500 de picioare... a fost după mai puţin de zece secunde din clipa în care l-am zărit... nu pot spune în ce direcţie mergea, dar a trecut chiar sub noi;

Control: Credeţi că a fost un planor sau ceva în genul acesta?

A320: Poate un avion ultrauşor... oricum, era prea mare pentru a fi un balon;

în perioada incidentului, radarul turnului de control nu a arătat nicio urmă în preajma avionului A320. Investigaţii detaliate ulterioare, implicând şi alte radare din zonă, nu au dus la nicio concluzie. Controlul aerian a confirmat că nu s-a găsit niciun semnal de la vreun alt obiect în timpul incidentului. Singura menţiune a fost o scurtă „traiectorie neidentificată" prinsă de radarul din Prestwick, la 1,3 mile nautice spre est de poziţia avionului A320 şi cu 28 de secunde mai devreme de momentul întâlnirii.

După aterizare, pilotul era în mod clar şocat de cele întâmplate, considerând că a existat un risc foarte mare de coliziune. El şi-a manifestat imediat intenţia de a completa un raport *Airprox* către Autoritatea Aeronautică Civilă a Regatului Unit. Astfel de rapoarte se înaintează în cazul tuturor incidentelor în care avioanele puteau intra în coliziune.

UK Airprox Board, care a investigat în continuare cazul, a luat în considerare variantele posibile pentru aeronava implicată. Cei doi piloţi ai avionului A320, după observaţia lor fugară, nu au fost în măsură să distingă niciun detaliu privind forma obiectului întâlnit, menţionând doar culoarea.

Membrii comisiei de investigare au considerat că, în absenţa unor semnale radar, era puţin probabil ca obiectul să fi fost un avion, elicopter sau balon cu echipaj uman. S-a apreciat de asemenea că un balon meteorologic ar fi trebuit să apară pe radar; în plus, nu era permis să se lanseze astfel de baloane în zonă.

Un planor nu putea fi complet exclus, dar era extrem de puţin probabil, pe de o parte deoarece erau restricţii severe pentru planoare în zona aeroportului, iar pe de altă parte deoarece temperatura era foarte joasă, ceea ce facea să nu existe curenţii de aer care să favorizeze zborul planoarelor. Un deltaplan sau parapantă cu motor ar fi fost vizibile pe radar, dar, din nou, condiţiile atmosferice excludeau activitatea lor. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul deltaplanelor sau parapantelor obişnuite.

Raportul comisiei Airprox menţiona în consecinţă că „investigarea surselor disponibile de supraveghere nu a fost în stare să identifice urmele niciunei activităţi care să corespundă cu cele descrise de pilotul avionului A320. în plus, nu au existat alte informaţii care să indice în zonă o prezenţă sau activitate în acest sens... Membrii comisiei nu au fost, prin urmare, în stare să ajungă la o concluzie privind identitatea aeronavei care a produs conflictul, deci comisia nu a dispus de suficiente informaţii pentru a putea determina o cauză sau un risc". Cu alte cuvinte, investigatorii nu au putut stabili ce anume a fost obiectul care a cauzat incidentul.

Aviatori trimişi să doboare OZN-uri

Colin Andrews, David Cayton, Ron Laytner şi alţi investigatori au scos la lumină cazul interesant al *Dr.ing. Milton Torres,* maior în retragere, decorat de mai multe ori, după ce fusese aviator, timp de 20 de ani, participând la peste 300 de misiuni de luptă în Vietnam, iar apoi profesor respectat la Universitatea Internaţională din Florida şi posesorul mai multor patente în domeniul aerospaţial.

S-a întâmplat în 1957, când războiul rece între SUA şi Uniunea Sovietică era în toi. Locotenentul Torres, pe atunci de 26 de ani, era detaşat într-unui dintre cele trei escadroane americane de aviaţie staţionate în Anglia, la baza militară Manston, din Kent, la circa 140 de kilometri nord de Londra. Aşa cum îşi amintea, în noaptea de 20 mai, era de serviciu, într-un cort la capătul pistei, jucând cărţi cu colegii săi. La un moment dat a sunat alarma. Au aruncat cu toţii cărţile, au alergat spre pistă, punându-şi pe drum măştile de oxigen, după care au urcat în cele două avioane *F-86D Super Sabre.* Trebuia să se ridice imediat la 10.000 de metri. La început s-au îndreptat spre Marea Nordului, apoi au primit ordin să se întoarcă spre Norwich, să-şi armeze fiecare cele 24 de rachete *Aeromite* de 1,75 ţoii, poreclite *Mighty Mouse* şi să fie pregătiţi să tragă în ţinta de care se apropiau, folosind radarul de bord.

Erau oare bombardiere sovietice deasupra Angliei? Torres era bulversat. N-ar fi dorit să fie el cel care trage primul foc într-un al treilea război mondial. A cerut autentificarea ordinului şi a primit-o. Nu era un exerciţiu, ci o misiune reală... Zbura cu viteza maximă, de peste 1.200 kilometri pe oră. De la sol i s-a spus că se află la 15 mile de ţintă, dar el nu vedea nimic din cauza norilor groşi, deşi era deja la înălţimea de 10.000 de metri. Cei de la sol i-au explicat că era un obiect de mari dimensiuni

care trecuse peste Irlanda şi Anglia. Deocamdată ţinta staţiona deasupra oraşului Ipswitch.

Torres a relatat ulterior că, la un moment dat, obiectul a apărut pe radarul său de bord. „De obicei ţintele sunt clare. Acesta era ceţos şi enorm. N-am văzut niciodată ceva asemănător". Stătea aproape nemişcat cât timp cele două avioane au trecut în dreptul său. Torres aprecia că era „neutru gravitaţional" deoarece numai astfel putea pluti în aer la 10 kilometri altitudine.

Controlul de la sol i-a ordonat lui şi avionului însoţitor să tragă fiecare o salvă de 24 rachete în ţintă. Când s-au apropiat la circa 500 de metri şi chiar se pregăteau să apese clapa de deschidere a focului, obiectul a dispărut de pe ecranul radarului, în mai puţin de o secundă. Operatorii de la centrul de control de la sol erau şi ei şocaţi. Raza de acţiune a radarului lor era de 250 de mile, în jurul ţintei, în toate direcţiile. Obiectului i-au trebuit 1,6 secunde să străbată această distanţă. „Vocile de la controlul radar de la sol au estimat viteza sa la 10.000 de mile pe oră. Controlorii britanici, de obicei calmi, băutori de ceai, erau acum surescitaţi şi vocea le tremura". Cele două avioane de vânătoare zadarnic ar fi încercat să-1 urmărească.

Torres comenta acum: „N-am idee cum a fâcut-o. Indivizii ăştia au un control incredibil privind locul în care se află, unde merg şi cum merg. Nu era niciun chip să înţelegem. într-o zi, dacă trăiesc destul de mult, poate voi afla. Ăştia erau mult dincolo de tot ce aveam noi pe planşetele proiectanţilor".

Locotenentul Torres a întors avionul său spre baza Manston. „Abia acum mi-am dat seama că a lipsit puţin să fiu ucis... Dacă atacam lucrul acela necunoscut aş fi fost probabil vaporizat". După aterizare a primit imediat un mesaj să-şi sune superiorul, pe o linie securizată. I s-a transmis că a fost o misiune ultrasecretă, pe care nu avea

voie s-o discute cu nimeni, nici măcar cu colegii săi. A doua zi un oficial de la ambasada americană, care i-a fluturat documente ale Agenţiei Naţionale de Securitate, 1-a interogat, după care i-a atras atenţia să nu mai discute incidentul nici măcar cu comandantul său, altfel i se va retrage brevetul de pilot. Torres a încercat la rândul său să pună câteva întrebări, dar i s-a refuzat orice răspuns.

în 1992 Torres a trimis autorităţilor britanice un raport asupra celor întâmplate, fără a primi vreo reacţie. Abia recent, documentele desecretizate de Ministerul britanic al apărării confirmă incidentul din 1957, dar îl plasează în luna aprilie. Obiectul nu a fost considerat atunci ca sovietic, întrucât în acest caz ordinul de a deschide focul ar fi presupus proceduri mai complexe...

în ianuarie 1962, George Filer III, fost maior U.S. Air Force, ofiţer de informaţii şi pilot cu 5.000 de ore de zbor, era staţionat la baza RAF din Sculthorpe, Anglia. în timpul unui zbor de rutină, după ce terminase de realimentat avionul de vânătoare, la 9.000 metri altitudine, deasupra Mării Nordului, a fost anunţat de la punctul de control din Londra că radarul a observat o aeronavă neidentificată, la 300 de metri deasupra unei zone între Oxford şi Stonehenge. Era aproape de apusul soarelui când au primit ordin să intercepteze obiectul. De la 30 de kilometri, radarul avionului a prins ţinta. „Era un ecou extraordinar de puternic, ca şi acela produs de un pod sau un vapor de mari dimensiuni. Această navă era mai mare decât tot ce am văzut în aer până atunci. îmi amintea de ecoul radar al Podului Brooklyn (1.800 m) sau al Podului Firth of Forth din Scoţia (2.500 m)... Semnalul era clar şi solid, nu ca acelea primite de la un nor. Apreciam că nava aceea trebuia să fi fost din oţel sau un metal rezistent. Aveam 680 km/h, iar când am ajuns la o distanţă de 16 kilometri, OZN-ul a realizat, aparent, că venim să-1

interceptăm... Era o noapte întunecată; vedeam în faţa noastră doar lumini difuze, ca şi acelea ale unui crucişător pe mare. Când eram la opt kilometri, brusc OZN-ul parcă a înviat; luminile s-au intensificat extraordinar de mult, iar obiectul a accelerat într-un mod similar cu decolarea, noaptea, a unei navete spaţiale... şi a dispărut. Am aflat ulterior că astfel de nave uriaşe sunt numite nave-mamă, deoarece, la fel ca un port-avion, ele poartă nave de mai mici dimensiuni". Filer a întrebat Punctul de Control din Londra dacă a fost lansată vreo rachetă în zonă; dar cei de acolo erau tot atât de nedumeriţi ca şi el.

Deşi incidentul a fost menţionat în registrul de navigaţie, ca şi în raportul de operaţii al zilei următoare, nu i s-a mai acordat o atenţie specială. Totuşi, după câteva săptămâni, Filer şi echipajul său au primit o invitaţie să ia masa, la baza militară RAF Sculthorpe, cu prinţul Philip, duce de Edinburgh (soţul reginei Elisabeta II), care era interesat de cele întâmplate. între altele, prinţul a menţionat: „Unchiul meu, care m-a crescut, contele Mountbatten, a văzut un OZN de aproape, în timp ce era în marina militară", adăugând că el însuşi a discutat „în multe ocazii" cu alte echipaje de aviatori care au fost trimise să intercepteze OZN-uri şi că „acest complex de la Stonehenge şi Silbury Hill din Anglia, ar putea reprezenta de fapt vizite ale unei rase nepământene, într-un trecut îndepărtat".

A adăugat, ceea ce declarase şi cu alte ocazii presei, anume că „există multe motive pentru a crede că ele [OZN-urile] există. Sunt atât de multe dovezi de la martori credibili" (citat din numărul din 28 martie 1954 al publicaţiei *Sundcty Dispatch* din Londra). Merită să menţionăm că Prinţul Philip are la activ 5.986 ore de zbor, pe 59 tipuri de avioane, fiind promovat la gradul de amiral a flotei, feldmareşal al armatei, şi mareşal al Royal Air

Force. Dar el a fost şi abonat mult timp la revista britanică de ufologie *Flying Saucer Review.*

Acest incident 1-a făcut pe pilotul George Filer III interesat de fenomenul OZN. Azi el este director, pentru regiunea estică a SUA şi pentru statul New Jersey, al asociaţiei MUFON, probabil cea mai importantă asociaţie din lume dedicată acestui fenomen. De asemenea el are un site internet *(Filer 's Files)* extraordinar de bogat şi actualizat săptămânal, dedicat noutăţilor în domeniu. Obiectivul acestui site este să demonstreze nu doar că există o activitate inteligentă extraterestră, ci că cele chiar şi o mie de OZN-uri raportate lunar reprezintă dovada că nave spaţiale avansate tehnologic desfăşoară o supraveghere a Pământului.

Filer a publicat pe site-ul său o notă despre această întâlnire, adăugând şi alte detalii. Astfel, Sir Peter Horsley, care a fost, timp de şapte ani, ofiţerul de ordonanţă (consilier) pentru Maiestatea Sa Regina şi Prinţul Philip, a dedicat în autobiografia sa *„Sounds From Another Room""* un capitol lung privind subiectul OZN, incluzând detalii privind investigaţiile sale privind observaţiile raportate de piloţi, detalii pe care el le comunica şi Prinţului Philip. Horsley susţine chiar că s-a întâlnit cu un umanoid extraterestru care ar fi vrut să-1 vadă şi pe prinţul Philip. Sir Peter Horsley era mareşal al aerului şi a fost adjunctul comandantului şef al formaţiei *Strike Command* al Royal Air Force (RAF), dar şi un erou în al doilea război mondial, zburând cu bombardiere Mosquito pe frontul german. Filer adaugă: „Generali din vârful RAF, cum ar fi generalul Martin, credeau că farfuriile zburătoare erau vehicule extraterestre de pe o altă planetă locuitorii căreia încercau să ne avertizeze asupra pericolelor unui război nuclear".

Deşi poate părea surprinzător faptul că un membru al familiei regale britanice ar avea un interes în fenomenul OZN, prinţul Philip nu este primul. Unchiul său, care 1-a crescut, Lordul Louis Mountbatten, a avut interese similare. Prinţul Philip i-a povestit lui Filer şi camarazilor săi că Mountbatten a avut un interes deosebit în OZN-uri şi a văzut personal OZN-uri de la mică distanţă.

în cel de al doilea război mondial, Mountbatten a fost unul dintre cei trei comandanţi supremi aliaţi (ceilalţi doi au fost Eisenhower şi MacArthur), având un sfert de milion de militari sub comanda sa directă. Mai târziu, el a fost ultimul vicerege al Indiei, cel care a instrumentat independenţa faţă de Anglia. Mountbatten a devenit, din 1954 până în 1959, *First Sea Lord Admirai* al flotei britanice cel mai înalt rang în Marina Regală, şi a fost comandant al Flotei din Mediterană în anii '50. în articolul lui Filer pe acest subiect este înserată şi o fotografie a lui Mountbatten împreună cu preşedintele Kennedy. Autorul se întreabă dacă nu cumva ei au discutat şi despre OZN-uri, subiect care îi interesa pe amândoi.

în biografia publicată în 1985 de Philip Ziegler, scria că Montbatten era convins că OZN-urile vin de pe o altă planetă, dar nu ar fi „avioane" conduse de piloţi cu înfăţişări aproape umane, ci sunt ele însele adevăraţii locuitori: marţieni, venusieni, jupiterieni sau ce ar mai fi. De ce ar trebui - spunea el - ca viaţa de pe o altă planetă, cu condiţii total diferite, să semene cu viaţa de pe planeta noastră? în 1955 Lordul Mountbatten şi-a pus teoria la încercare, investigând un incident OZN, literalmente în propria sa ogradă. în cartea lui Timothy Good, *Above Top Secret* (trad. rom. „OZN Top Secret") există un raport scris de Mountbatten asupra anchetei pe care a făcut-o pe moşia sa din Broadlands.

Frederick Briggs, un fost sergent, pensionar al armatei britanice, lucra aici pe câmp când - aşa cum spunea - a văzut o navă mare, bombată, plutind deasupra sa. Apoi, din centrul navei a coborât o coloană de lumină şi o figură umanoidă a descins din ea. Mountbatten afirma că a intervievat personal pe domnul Briggs şi „acesta nu a dat impresia că ar fi genul de om care ar suferi de halucinaţii, sau ar inventa în vreun fel o astfel de poveste."

Britanicii au urmărit oficial OZN-urile din 1950

Documentele OZN desecretizate în perioada 2008-2013 arată existenţa, în guvernul britanic, în perioada 1950-1952, a unui „Grup de lucru pentru farfuriile zburătoare" (în original *Flying Saucer Working Party),* înfiinţat în 1950 de către consilierul ştiinţific principal al Ministerului Apărării, marele pionier radar Sir Henry Tizard, care afirma că observaţiile OZN nu ar trebui să fie respinse fără a efectua o anumită investigaţie ştiinţifică adecvată. Cei din grup au ajuns însă, într-un raport din 1951, la concluzia că toate OZN-urile au fost doar false identificări, farse şi iluzii, recomandând să nu mai fie irosit niciun timp sau efort pe acest subiect, deci nu se mai efectueze investigaţii suplimentare pe viitor.

Dar în 1952 Ministerul Apărării a fost târât înapoi, fără tragere de inimă, în problematica OZN după un val de apariţii în timpul unui mare exerciţiu NATO, în care numeroşi piloţi Royal Air Force (RAF), au observat OZN-uri care aveau viteze extraordinare şi efectuau manevre imposibile, iar unele dintre obiecte au fost văzute şi de mai mulţi operatori radar. în consecinţă, Ministerul Apărării nu doar că a continuat investigarea OZN-urilor, dar a ţinut sub observaţie apropiată şi comunitatea ufologilor. Chiar şi Nick Pope recunoştea că, atunci când răspundea de acest

subiect, s-a abonat, anonim, la publicaţiile acestora şi s-a strecurat pe ascuns la conferinţele lor. El sublinia că Ministerul Apărării a avut mereu un singur lucru în minte cu privire OZN-uri: „Oricâte prostii s-ar raporta despre acest subiect, nu am pierdut din vedere faptul că, din toate aceste sute de mii de observaţii, dacă fanii ar avea dreptate doar într-un singur caz, asta ar schimba totul".

Reginald V. Jones, fost director al spionajului britanic, în cartea sa *The Most Secret War* (1978) a inclus un capitol despre OZN-uri. Contele Mountbatten of Burma, era convins că OZN-urile sunt extraterestre, la fel ca şi Lord Dowding, mareşal al aerului. De OZN-uri a mai fost pasionat fostul şef al Statului Major, Lordul Hill-Norton, iar membrii ai Parlamentului, precum Martin Redmond şi Norman Baker au ridicat problema OZN-urilor în Parlament.

Un alt dosar interesant conţine un răspuns din 1965 trimis de Ministerul Apărării, la o cerere a Air Force din SUA, privind cazurile britanice OZN. între altele în acest răspuns scrie că „politica noastră este să minimalizăm subiectul şi să evităm să-i acordăm o atenţie exagerată". Drept rezultat, în Marea Britanie n-a existat niciodată o presiune polică pentru un studiu oficial, aşa cum a fost în SUA proiectul Blue Book.

Suspiciunile se îndreptau desigur spre ipoteza că în spatele apariţiilor erau ruşii, nu marţienii. Cu toate acestea, Ministerul Apărării şi RAF şi-au păstrat minţile deschise, drept pentru care termenii de referinţă ai proiectului OZN al Ministerului Apărării implicau pur şi simplu investigarea tuturor observaţiilor OZN pentru a vedea dacă ele aduc dovezi privind orice posibilă ameninţare pentru Regatul Unit, sau orice „interes pentru apărare", un concept mai general, definiţia căruia a fost evitată cu grijă.

într-un alt dosar desecretizat se găseşte o informare, pregătită pentru Ministerul Apărării, în 1979, de ofiţerul

de informaţii John Asteraki responsabil pe atunci cu OZN-urile, în vederea unei dezbateri, în Camera Lorzilor, privind fenomenul OZN şi motivele pentru care extra-tereştrii ar dori să viziteze Pământul. Asteraki se întreba cum se face că, într-un Univers atât de mare, extratereştrii ar fi interesaţi să ne viziteze tocmai pe noi. El scria că ar fi prudent să se ia în considerare numărul de stele din univers, numărul acelora care ar putea avea planete locuibile şi o listă a locurilor interesante din Univers pe care o comunitate inteligentă ar dori să le viziteze. Apoi adăuga: „O vizita pe o planetă nesemnificativă (Pământul) a unei stele neinteresante (Soarele), probabil nu va avea loc mai mult de o dată la o mie de ani, chiar dacă se presupune că fiecare comunitate inteligentă efectuează, să zicem, 10 lansări pe an". După care trăgea concluzia că „pretenţiile conform cărora s-ar fi efectuat mii de vizite în ultimul deceniu, sau cam asa ceva, sunt mult prea mari pentru a fi credibile".

Iată o mostră de gândire pripită şi superficială, care trece la concluzii definitive fără să cunoască subiectul şi fără să vadă mai departe de lungul nasului. Din păcate, nu e singurul care procedează astfel.

Alte incidente OZN

Analiza rapoartelor, acoperind o jumătate de secol, arată o interesantă modificare a imaginii OZN-urilor. în timp ce în anii '40 sau '50 obiectele tindeau să aibă formă de disc sau farfurie, în ultimii ani ai secolului predominau triunghiurile negre şi masive. Dr. David Clarke suspec-tează că aceste imagini au fost influenţate de avansurile în tehnologie, de mass-media şi de cinematografie, de pildă în ultimul timp de serialul TV „Dosarele X" sau de filme ca *‚Jndependence Day"*.

Printre documentele, privind fenomenul OZN, desecretizate de Ministerul Apărării al Regatului Unit se găsesc istorii extrem de variate.

Un val de observaţii OZN şi de extratereştri în West Wales, pe parcursul anului 1977, a ţinut primele pagini ale tabloidelor, până la a compara regiunea cu Triunghiul Bermudelor. Parlamentarul local, Nicholas Edwards, spunea că a fost „inundat" cu rapoarte de la localnici, deci a solicitat Ministerului Apărării să facă o investigaţie. De pildă, el primise o scrisoare de la proprietara unui hotel care susţinea că a văzut un obiect ca un dom aterizând „aşa cum cade Luna" în spatele unui bunker al corpului de voluntari civili pentru apărare. Apoi au apărut „doi umanoizi fără faţă", înalţi şi îmbrăcaţi într-un costum argintiu, care au efectuat nişte măsurători. Ea a spus parlamentarului că întâmplarea a lăsat-o într-o stare de şoc. Ministerul Apărării a cerut poliţiei RAF să facă „o anchetă discretă" în zonă, trimiţând şi un ofiţer de la baza RAF Brawdy. Acesta a spus ulterior că suspectează că incidentul a fost regizat de un amator de farse, cu un costum de protecţie argintiu, din cele utilizate la o rafinărie din apropiere.

Avioanele răpite de extratereştri sau distruse de un OZN constituie un motiv care revine cu regularitate în literatura SF sau în legendele contemporane, de la dispariţia căpitanului Schaffner în Marea Nordului, în 8 septembrie 1970, în urmărirea unui obiect strălucitor, la pierderea a şase avioane în „zborul 19", în 1945, în Triunghiul Bermudelor (reluată şi în scena care deschide filmul „întâlnire de gradul III"), sau dispariţia pilotului australian Frederick Valentich, în urma întâlnirii cu un OZN, deasupra strâmtorii Bass, în 1978, tragedie care rămâne neexplicată chiar şi după 34 de ani, aşa cum recunoaşte şi ediţia din 2012 a documentului elaborat de

Departamenul Transporturilor din Australia, care conţine concluzia: „Cauza dispariţiei avionului nu a fost stabilită".

O preocupare a ministerului consta în posibilitatea ca OZN-urile semnalate să fi fost avioane dintr-un proiect secret „prieten", care au pătruns în spaţiul aerian britanic, fară ştirea Ministerului Apărării, de pildă, un presupus hipersonic spion experimental american, numit Aurora.

încă din anii 1992-1994 circulau zvonuri că avionul Aurora ar opera de la baza aeriană *Royal Air Force* (RAF) Machrihanish, din peninsula scoţiană Kintyre. Un raport neconfirmat, publicat în ziarul *The Scotsman,* în 1992, pretindea că au fost văzute de controlorii de trafic aerian ţinte de mare viteză părăsind aeroportul, iar rezidenţii s-au plâns de misterioase „boom"-uri sonice. în timp ce guvernul Regatului Unit nega oficial că ar şti ceva de cauza acestor raportări, anunţa în secret anumite ministere că serviciile de informaţii n-ar fi surprinse dacă ar afla că „Aurora" există. Menţionăm că nici azi nu există dovezi că un avion cu acest nume ar fi fost vreodată construit.

în 1995, biroul pentru OZN-uri din Ministerul Apărării a solicitat ataşatului militar britanic al aerului de la Washington să vadă care este „linia în privinţa OZN-urilor" a Departamentului american al Apărării. Documentul desecretizat acum spune că „au fost întrebate diverse persoane [din comandamentul spaţial] şi răspunsul primit a fost mereu priviri goale". Iar pe pagina web a Departamentului Apărării scria că SUA nu au niciun interes în rapoartele OZN. Ataşatul notează că această politică „este consistentă cu a noastră, dar, în plus, descurajează politicos abordările din partea publicului".

Un OZN-ul „în formă de Toblerone" (faimoasa bară triunghiulară de ciocolată elveţiană) a fost văzut plutind deasupra districtului Annandale din Scoţia, în iulie 1994. Fişierul desecretizat include o schiţă a obiectului, estimat a

avea lungimea de 10-12 metri şi diametrul de 6 metri, care a plutit la vreo trei metri deasupra solului, fără lumini pe el şi a fost observat „cel puţin 40 de minute". David Clarke dă vina, maliţios, pe pofta de o ciocolată a martorului.

Un caz radar instructiv din aceste documente este cel petrecut pe 5 octombrie 1996. în mijlocul unui val de observaţii OZN, poliţia a raportat apariţia unor lumini colorate intermitente deasupra golfului *The Wash* din estul Angliei, alertând paza de coastă, care la rândul ei a contactat aviaţia militară. Radariştii acestuia sesizaseră deja un „blip" stând nemişcat deasupra orăşelului Boston din Lincolnshire. Dar cum semnalul nu şi-a schimbat poziţia timp de 9 ore, s-a ajuns la concluzia că a fost doar un ecou cauzat de turnul înalt de 83 metri al bisericii din localitate. Iar luminile văzute de poliţişti s-a spus că fuseseră probabil stele aflate aproape de orizont.

în urma acestui incident, înnoiembrie 1996, parlamentarul Martin Redmond a scris o scrisoare şi ministrului apărării Michael Heseltine, întrebându-1 de ce RAF n-a ridicat un avion pentru a intercepta un OZN văzut de poliţişti în Skegness şi Boston, din zonă, o observaţie care se spune că a fost confirmată de radare. în acelaşi dosar apare investigaţia detaliată a cazului, condusă de un ofiţer RAF. Acesta a consultat Observatorul Regal de la Greenwich, care a spus că luminile puteau fi stele strălucitoare şi planeta Venus, iar ecourile radar puteau fi cauzate de turnul bisericii din Boston...

Un alt caz regăsit în documentele desecretizate este cel din 26 ianuarie 1997 la ora 22.40. Un bărbat (cu identitatea confidenţială) îşi conducea maşina pe o şosea lângă orăşelul *Ebbw Vale* din sudul Ţării Galilor când a văzut „o stea masivă" apropiindu-se de maşina sa. Apoi un „tub de lumină" a coborât din cer sub un unghi de 45 de grade. „Lumina a învăluit maşina, rămânând aşa circa cinci

minute. Martorul a oprit motorul, a stins farurile, a coborât şi a făcut câţiva paşi în lumina strălucitoare. Nu se auzea niciun sunet, cum ar fi fost normal, de pildă dacă ar fi fost proiectorul unui elicopter"; aparatul de radio şi telefonul mobil nu mai funcţionau. Când omul nostru s-a întors în maşină, a constatat că era plin de praf. Ajuns acasă s-a simţit din ce în ce mai rău. A raportat cazul a doua zi dimineaţa, când încă se simţea rău. A avut apoi probleme dermatologice care au necesitat tratament medical. Nu există nicio menţiune că acest caz ar mai fi fost urmărit sau investigat ulterior.

în documente apar câteva cazuri interesante observate pe radar. Pe 15 august 1997, în jurul prânzului, patru membri ai echipajului unui trauler care pescuia în Marea Nordului, la 19 mile nord-est de Fraserburgh, au zărit „un obiect rotund plat şi strălucitor", zburând la altitudine joasă, la o distanţă de cel mult o milă. Obiectul a fost vizibil circa 30 de minute şi a fost prins şi pe ecranul radarului navei. La un moment dat OZN-ul s-a apropiat de martori, apoi s-a îndepărtat, „dispărând aproape instantaneu".

în dimineaţa de 15 februarie 1999, controlorii traficului aerian din Prestwick din Scoţia au prins pe radar un OZN imens. Semnalul părea să vină de la un obiect lung de zece mile, lat de două, trecând cu o viteză de circa 1.800 km/oră deasupra Mării Irlandei. înregistrarea de pe bandă a fost examinată şi de experţii forţelor aeriene. întrucât însă în acea zonă radarele militare nu înregistraseră nimic, cazul a fost considerat închis.

Un caz cu „dovadă materială" s-a petrecut la ora 4 în zori, într-o zi de martie 1997 într-o zonă suburbană din Birmingham. Observatorul a fost trezit de lătratul câinilor şi a văzut prin geam, plutind deasupra grădinii sale, un obiect triunghiular albăstrui, de mari dimensiuni, care s-a-

depărtat însă fulgerător când martorul a ieşit din casă. în urma sa a rămas pe sol o cantitate din aşa-numitul „păr de înger", o substanţă gelatinoasă, asemănătoare pânzei de păianjen, semnalată adesea în conexiune cu observaţiile OZN, dar şi cu apariţiile Fecioarei Maria. La fel ca aşa-numitul ectoplasm, această substanţă se evaporă foarte repede, fără a lăsa urme. Investigarea cazului s-a încheiat printr-o solicitare adresată de militari martorului de a trimite un eşantion pentru a fi examinat, după care totul a fost dat uitării.

False OZN-uri

Fişierele cu rapoarte OZN din această colecţie includ şi detalii ale unui tip particular de „observaţii", care au devenit obişnuite începând de prin anul 2003, şi anume formaţii de lumini portocalii rotitoare, care trec încet pe cerul nopţii. Acestea sunt, de cele mai multe ori, „lanterne chinezeşti", sau mini-baloane cu aer cald, frecvent lansate cu ocazia unor petreceri sau festivaluri muzicale şi purtate de vânt. David Clarke opinează că mai multe rapoarte existente la Ministerul Apărării pot fi explicate astfel.

Tot David Clarke a remarcat că printre miile de fişiere OZN desecretizate există şi un dosar cu un titlu curios: „OZN-uri - 3 decembrie 1976: Atenţie, este vorba de un porc zburător".

Aşa cum s-a aflat ulterior, totul a pornit de la intenţia formaţiei Pink Floyd, de a-şi promova albumul *Animals* folosind un balon roz, lung de 12 metri, umplut cu heliu, având forma unui porc, ancorat cu frânghii deasupra unei faimoase termocentrale dezafectate de la Battersea, lângă Londra. Balonul fusese realizat de aceeaşi firmă germană care construise pe vremuri dirijabilele Zeppelin.

în prima zi din decembrie 1976, când se planificase lansarea albumului, a fost angajat chiar şi un lunetist care să împuşte porcul dacă ar fi scăpat de sub control. Nenoro-

cirea s-a petrecut însă pe 3 decembrie, când lunetistul nu mai era prezent şi când vântul puternic a rupt frânghiile, eliberând balonul, care şi-a luat zborul.

A urmat un val straniu de rapoarte OZN. Prima observaţie a venit de la un pilot care a raportat că a văzut un porc zburător în timp ce ateriza pe aeroportul Heathrow. Dacă e să credem anumite relatări, el a fost pus să sufle în fiola pentru alcoolemie, înainte ca raportul să-i fie luat în serios. Peste câteva minute porcul a fost văzut zburând la 1.500 de metri deasupra capitalei britanice. Un elicopter al poliţiei 1-a şi urmărit un timp. Obiectul a fost văzut apoi de numeroşi locuitori din cartierele Croydon şi Brixton din sudul Londrei, care au apelat Ministerul Apărării pentru a depune rapoarte privind observaţii OZN.

Autoritatea Aeronautică Civilă a emis o alertă către toţi piloţii, spunând că „un porc zburător roz, lung de 40 de picioare", era scăpat deasupra oraşului şi a fost zărit şi de radarul de lângă Chatham, în Kent, la o altitudine de 5.400 de metri, plutind spre est, în direcţia Germaniei. Dar, la scurt timp după acest anunţ, OZN-ul a devenit obiect pe deplin identificat, căzând pe un câmp din comitatul Kent.

Printr-o coincidenţă, la scurt timp după desecretizarea documentelor privind acest incident, pe 26 septembrie 2011, deasupra centralei Battersea a fost ancorată din nou (se pare că mai bine) o replică a aceluiaşi porc zburător, pentru a promova reeditarea albumelor de studio ale formaţiei Pink Floyd.

Contribuţia poliţiei britanice

La aşa-numita „Audiere a Cetăţenilor privind Dezvăluirea", organizată la *National Press Club* din Washington, în perioada 29 aprilie - 3 mai 2013, a vorbit şi *Gary Heseltine* din Regatul Unit, proaspăt pensionat din poliţia britanică, pentru care a lucrat timp de 24 de ani. El afirma

că vorbeşte în numele tuturor ofiţerilor de poliţie din lume care au fost martori ai unor întâlniri OZN. în 2002, Heseltine a creat şi un site destinat rapoartelor de acest tip, venite de la poliţiştii britanici. în 2013 avea pe acest site peste 425 de cazuri, dintre anii 1901 şi 2012, implicând peste 940 de ofiţeri britanici de poliţie.

O statistică arată că peste 70% erau cazuri raportate de mai mulţi ofiţeri, permiţând o coroborare a evenimentelor. Unele astfel de cazuri au avut şi şase sau mai mulţi martori poliţişti, care au văzut cele întâmplate din locaţii geografice diferite.

Heseltine a reprodus trei cazuri britanice din baza sa de date. în octombrie 1984, în apropierea bazei *RAF Northholt* din Middlesex, doi ofiţeri de poliţie în uniformă, care patrulau în zonă, au zărit o navă triunghiulară neagră, plutind tăcut la joasă înălţime. Avea mărimea a trei terenuri de fotbal. Când Heseltine le-a cerut martorilor să precizeze mai clar ce au vrut să spună, martorul a spus că estimarea lor era precisă deoarece au văzut obiectul chiar deasupra a trei terenuri de fotbal alăturate.

într-o altă ocazie, în octombrie 1978, trei poliţişti în uniformă au observat, într-o zonă rurală din Buckinghamshire, un obiect imens (descris ca având dimensiunile unui teren de fotbal) care s-a materializat într-o clipă, brusc şi fără zgomot, în faţa ochilor lor şi foarte aproape de locul în care stăteau. Mai multe obiecte de mici dimensiuni zburau în jurul navei principale, care a proiectat o fâşie largă de lumină spre sol, în timp ce a traversat peisajul timp de câteva minute, după care a dispărut într-o clipită. Martorii spuneau că a fost de parcă cineva ar fi aprins iar apoi ar fi stins un bec.

în mai 1981 sau 1982, doi poliţişti înarmaţi protejau un ministru conservator într-o locaţie secretă din North Yorkshire. La 5.30 dimineaţa, în timp ce patrulau în jurul

reşedinţei, au observat că lumina răsăritului de soare s-a întunecat brusc. Când au privit în sus, să vadă ce s-a întâmplat, au văzut un obiect cilindric enorm, purpuriu închis, lung cât un teren de fotbal şi cu un şasiu pronunţat în partea de jos, plutind deasupra casei la o altitudine de 60-90 metri. Obiectul a rămas nemişcat timp de 5-10 minute; apoi, brusc şi fără zgomot, a accelerat spre orizont cu o viteză extraordinară şi s-a făcut nevăzut.

Alte două ţări care i-au atras atenţia lui Heseltine au fost Statele Unite şi Belgia. Multe cazuri din SUA sunt ieşite din comun, aşa cum a ilustrat cu două exemple.

Imediat după miezul nopţii, pe 14 decembrie 1994, 15 ofiţeri de poliţie din comitatul Trumbull, statul Ohio, au observat mai multe OZN-uri circulare, din puncte geografice diferite. într-unui dintre cazuri, motorul automobilului sergentului Toby Meloro s-a oprit brusc. Când a coborât din vehicul, el a observat un OZN plutind chiar deasupra capului său. îndată ce obiectul s-a îndepărtat, fără zgomot, maşina a putut fi repornită şi poliţistul a şi urmărit, pentru scurt timp, apariţia.

Pe 5 ianuarie 2000, în Illinois, mai mulţi ofiţeri de poliţie au observat, din locaţii geografice diferite şi uneori de foarte aproape, o navă triunghiulară imensă.

în sfârşit, Heseltine a ţinut să menţioneze că între 1989 şi 1991 sute de ofiţeri de poliţie au văzut obiecte triunghiulare de mari dimensiuni pe cerul Belgiei. Numeroase cazuri au implicat mai mulţi poliţişti în acelaşi timp şi multe dintre observaţii au fost făcute de la distanţe foarte mici şi/sau au fost confirmate de observatori civili şi de radare militare.

„în numele tuturor ofiţerilor de poliţie din lume", Heseltine a ţinut să sublinieze în încheiere că „ceea ce au observat mulţi dintre ei au fost nave autentice, de natură fizică şi care au manevrat într-o manieră pe care poliţiştii

care au fost martori n-au mai văzut-o nici înainte nici după respectivele întâlniri". El a adăugat: „Cer acestei adunări să accepte mărturiile lor colective ca autentice, oferind dovezi suplimentare convingătoare că multe dintre aceste observaţii reprezintă nave structurate, ieşite din comun şi necunoscute, care zboară în speţiul aerian pământean... Eu cred că mărturiile colective, dovezile prin imagini şi urme fizice, adunate în peste 60 de ani de cercetare OZN, reprezintă o confirmare copleşitoare a faptului că unele observaţii OZN reprezintă o implicare extraterestră în curs de desfăşurare pe planeta Pământ".

Controverse după desecretizare

După terminarea, pe 20 iunie 2013, a operaţiei de desecretizare şi punere la dispoziţia publicului a tuturor documentelor OZN aflate în posesia Ministerului britanic al Apărării, operaţie care a ţinut cinci ani şi a implicat în total 209 fişiere, cu aproximativ 52.000 de pagini, comentariile au fost amestecate.

în loc pentru ca terminarea desecretizării să fi fost salutată de ufologi ca un pas înainte, partizanii teoriei conspiraţiei au prezentat întregul proces ca pe o muşamalizare; şi aceasta deoarece documentele puse în circulaţie nu oferă niciun argument pentru convingerile lor. Un motiv pentru care ufologii sunt supăraţi în urma ultimei tranşe de dosare OZN desecretizate este că acestea nu conţin absolut nimic de real interes, şi sunt, de fapt, destul de jenante pentru fanii pro-OZN, aşa cum a comentat de altfel şi BBC.

Şi jurnalistul Bill Cox, într-un articol din 3 iulie 2013 din Herald Tribune, remarcă satisfacţia lui David Clarke atunci când a constatat că documentele OZN desecretizate nu conţin nicio „armă fumegândă" din care să se poată deduce o prezenţă extraterestră. Atitudinea lui Clarke

poate fi ilustrată şi prin declaraţia sa, cum că citatul său preferat din ecourile apărute în mass media în primele două zile după anunţ este cel din New York Times, care scrie: „Dr. Clarke, care a abordat fenomenul OZN dintr-o perspectivă sociologică, a remarcat că multe observaţii OZN au fost făcute în oraşul Glasgow, între ora 22.00 şi miezul nopţii, perioada în care se închid pub-urile".

Aşadar Clarke insinua că doar oamenii beţi văd OZN-uri, ceea ce nu era un semn de bună credinţă, dovedind că el dă mai mult credit unor clişee perimate, în loc să examineze la rece acele date care au fost obţinute din surse de încredere, având martori credibili. în plus, el îşi depăşeşte în mod clar limitele fireşti ale proiectului său atunci când pretinde că doar pe baza unor dosare puse la dispoziţie de armata britanică poate rezolva problema OZN-urilor la nivel mondial, odată şi pentru totdeauna.

în mod firesc, unul dintre cei care au reacţionat la declaraţiile lui Clarke a fost Nick Pope. El a comentat pe 26 iunie 2013, din Washington D.C., că afirmaţiile repetate ale Ministerului britanic al Apărării precum că OZN-urile nu au nicio semnificaţie pentru apărare au fost „destinate doar să ia Parlamentul, media şi marele public din cârca noastră", adică a militarilor, dar că cei din Ministerul Apărării ştiau că realitatea era alta.

Cât despre afirmaţiile lui David Clarke, Pope spunea: „Unii ar folosi, probabil, termenul de «idiot util» pentru a descrie modul în care el repetă ca un papagal sloganul Ministerului Apărării că fenomenul OZN nu are «nicio semnificaţie pentru apărare»".

Evident, au apărut şi comentarii care puneau la îndoială faptul că, în felul acesta, s-au desecretizat chiar toate fişierele cu OZN-uri. Ufologul Robert Hastings, cel care s-a evidenţiat prin investigarea relaţiilor dintre OZN-uri şi armele nucleare scria într-un articol, pe 22 iunie 2013, la

două zile după ce s-a anunţat terminarea operaţiei de desecretizare, că disponibilizarea tuturor fişierelor OZN, ca şi închiderea biroului OZN în decembrie 2009, reprezintă „decizii calculate" ale Ministerului britanic al Apărării pentru a se preface că nu mai este interesat de fenomenul OZN, deşi numărul rapoartelor de observaţii venite de la marele public din Marea Britanie a atins un nivel foarte ridicat.

în rezumat, Hastings consideră că ceea ce a realizat Ministerul Apărării a fost declasificarea selectivă a fişierelor OZN, prin care au fost lansate cu surle şi trâmbiţe în mass-media documente de nivel inferior, cu evenimente în general lumeşti, în timp ce fişierele foarte sensibile continuă să fie ţinute departe de ochii publicului. Această tactică de propagandă este cunoscută, fiind numită „Spin". Scopul ei este de a modifica povestea reală, astfel încât să pară că oficialităţile au doar un interes minor în fenomenul OZN, dacă nu cumva un astfel de interes nici nu există.

Hastings consideră că şi „US Air Force a folosit aceeaşi prestidigitaţie, în 1969, pentru a-şi lua din cârcă publicul american, prin închiderea Proiectul Blue Book", atunci când a afirmat că guvernul american nu are niciun interes în fenomenul OZN. Peste câţiva ani s-a dovedit că, în acelaşi timp, alte organisme, inclusiv CIA şi NSA, au continuat să studieze în secret incidentele OZN care puteau ameninţa securitatea naţională a Americii. Hastings este convins că militarii erau profund îngrijoraţi de unele incursiuni OZN, de pildă de cele în zonele în care se aflau rachete sau bombe nucleare.

Hastings a solicitat şi opinia lui Nick Pope, care a precizat: „Legea libertăţii de informare *(Freedom of Information Act)* din Marea Britanie conţine excepţii de mare anvergură, care acoperă domenii precum apărare, securitate şi informaţii", deci multe documente sensibile

OZN pot rămâne secrete în continuare. Ceea ce s-a dat publicităţii - spune Pope - nu include unele dintre cele mai interesante fişiere, documente, filme şi fotografii. Despre acestea. Ministerul Apărării pretinde uneori că au fost „distruse din greşeală" sau „pierdute".

Pope mai adaugă că ufologul Jenny Randles a descoperit ceva ce cunosc şi americanii, anume că „Ministerul Apărării nu a fost niciodată - şi nu este nici acum - organismul potrivit să colecteze astfel de date şi să cheltuiască resurse preţioase pe un subiect care are nevoie într-adevăr să fie demistificat şi plasat pe tărâmurile studiului ştiinţific".

Proiectul Condign

Un studiu despre OZN-uri, destinat exclusiv militarilor

Printre documentele desecretizate în Marea Britanie există unul în care şeful biroului pentru OZN-uri al Ministerului Apărării admite că, deşi s-au primit multe rapoarte, nu s-a făcut nicio cercetare privind OZN-urile, nici de DI 55, „nici de oricine altcineva". Documentul adaugă: „Nu facem cercetări privind fenomenul, nici nu am făcut aşa ceva şi vom face doar dacă se va ivi un motiv întemeiat în acest sens, de pildă dovada unei ameninţări. Deocamdată nu a fost detectată nicio ameninţare care să poată fi atribuită unui obiect zburător neidentificat".

Aceste revelaţii jenante au determinat Ministerul Apărării ca, după un an, să găsească un buget subţire de 50.000 de lire pentru a plăti la DI 55 un studiu de prioritate scăzută, bazat pe o evidenţă informatizată a rapoartelor OZN disponibile.

Pope a relatat că ideea realizării raportului exista încă din 1993; el însuşi a fost implicat în obţinerea resurselor,

dar nu a colaborat la realizarea lui. Informaţiile militare erau intrigate de anumite cazuri OZN, de aerodinamica şi sistemele de propulsie „scoase parcă din scenariile de la Star Trek". Pope scrie că, în timpul pregătirii proiectului, „nu s-a spus nimic în mod deschis, însă după ce au fost eliminate explicaţiile convenţionale ale unora dintre cele mai sugestive cazuri OZN, degetele au rămas îndreptate sugestiv în sus. Şi de câte ori era menţionată întrebarea cine pilota aceste OZN-uri, foloseam extraordinara formulă «oamenii aceştia»". La una dintre întâlniri, „o informare absolut fantastică", a luat parte şi şeful său, care 1-a întrebat mai târziu exasperat pe Pope: „Ce au vrut să spună cu «oamenii aceştia»?".

Proiectul (cu numele de cod „*Condign*"), un *memorandum ştiinţific şi tehnic* de 460 de pagini privind „Fenomene aeriene neidentificate în zona de apărare aeriană a Regatului Unit" *(Unidentified Aerial Phenomena in the UK Air Defence Regiori).* Studiul, care poartă numărul *55/2/00,* e clasificat drept *Secret - UK Eyes Only* (doar de citit şi numai de persoane autorizate din Regatul Unit) şi a fost realizat, în perioada 1996-2000, de un ofiţer de informaţii în retragere, identitatea căruia a rămas până azi necunoscută.

Nimeni din afara Ministerului Apărării nu a ştiut de existenţa acestui studiu până la cererile variate şi repetate, făcute în baza Legii libertăţii de informare, de doi cercetători britanici, care au prins de veste: Dr. David Clarke, conferenţiar de jurnalism la Universitatea Hallam din Sheffield şi colegul său Gary Anthony. La insistenţele lor, în septembrie 2005, Ministerul Apărării al Marii Britanii a acceptat desecretizarea, în bună parte, a documentului şi punerea lui la dispoziţia marelui public.

Din documentele desecretizate recent, reiese că Ministerul Apărării a deliberat timp de şase luni cum trebuie să răspundă la previzibila întrebare care va urma, şi anume că

de ce s-au cheltuit 50.000 lire sterline, bani publici, pe un studiu OZN, în timp ce, oficial, s-a susţinut, tot timpul, că ministerul nu este în niciun fel interesat de acest subiect. Soluţia a fost găsită într-una dintre constatările subsidiare ale studiului, şi anume că unele OZN-uri ar putea fi „formaţiuni plasmatice" rare, iar studierea acestui fenomen ar putea avea aplicaţii militare potenţiale, ca „tehnologii pentru noi tipuri de armament", ca şi în recomandările privind siguranţa zborurilor.

Pe data de 7 mai 2006, solicitanţilor li s-a pus la dispoziţie primul volum (*Executive Summary),* iar pe 15 mai întregul material se găsea postat pe Internet.

Valoarea lui este cu atât mai mare cu cât, după ce peisajul ufologic a fost saturat de o seamă de documente fabricate special de diverse agenţii militare, pentru dezinformarea marelui public, cei interesaţi aveau acum acces la un studiu tehnic despre OZN-uri, efectuat de structuri ale armatei, pentru uzul exclusiv al Ministerului Apărării, un studiu care s-a dorit să rămână secret, de la care ne putem deci aştepta la o maximă sinceritate în privinţa importanţei pe care militarii o acordă „Fenomenelor Aeriene Neidentificate" (FAN).

Din păcate, aşa cum arătau şi numeroase comentarii apărute la scurt timp, citirea documentului a scos în evidenţă şi amatorismul unora dintre abordări. Sub pretextul de a nu fi influenţat, autorul raportului nu au avut nicio consultare cu ufologii, care i-ar fi putut atrage atenţia că pe alocuri este „reinventată roata", ori că sunt ignorate informaţii importante, de natură să pună sub semnul întrebării anumite concluzii. Astfel, autorul afirmă că nu au avut acces la unele rapoarte în domeniu, deşi aceste rapoarte sunt binecunoscute celor în temă, alteori apar erori privind anumite date istorice, ceea ce dă impresia de superficialitate.

Militarii tratează fenomenul cu seriozitate

Ceea ce surprinde în primul rând în studiul consacrat „fenomenelor aeriene neexplicate" (FAN - termenul preferat de armata britanică) este seriozitatea cu care serviciile britanice de informaţii militare tratează fenomenul OZN. Nici urmă de persiflarea prezentă atunci când oficialităţile se adresează marelui public, dimpotrivă, printre rânduri străbate nedumerirea în faţa unui fenomen neînţeles şi de mari proporţii.

Astfel, în studiu scrie: „Martori credibili au raportat, cu regularitate, obiecte zburătoare neidentificate". Multe evenimente sunt descrise de observatori antrenaţi: din aviaţia militară, poliţie, garda de coastă, piloţi civili etc. „Există numeroase rapoarte ale unor obiecte zburătoare neidentificate, în formă de ţigară de foi, toroidală, sferică şi o serie de alte înfăţişări, mişcându-se în atmosfera pământeană datorită acţiunii unor forţe de o natură necunoscută. Uneori s-au raportat aterizări, dar nu s-au putut examina decât unele adâncituri sau «urme circulare». De asemenea există mărturii despre animale afectate".

în două treimi din imaginile colectate, inclusiv în culori, pe videocamere şi nu numai din Regatul Unit, „fenomenele aeriene neexplicate" au fost descrise ca având diverse forme: sferă sau minge, disc, ţigară de foi, de obicei cu marginile mai puţin clare decât în cazul discurilor, stea, oval (considerat o variantă mai plină a discurilor), triunghi, piramidă, con, dreptunghi, cilindru, diamant, romb, bumerang, arc etc.

„Proiect Condign" analizase peste 10.000 de posibile observaţii OZN, adunate timp de câteva decenii, în bună parte de personalul militar. Studiul nu a luat în considerare obiectele ce aveau o mişcare uniformă sau o coadă vizibilă

(cel mai probabil ele erau sateliţi şi meteoriţi). S-au reţinut în schimb cazurile în care obiectul plutea nemişcat (22%), se rotea în jurul axei (14%), se deplasa cu mare viteză (9%) etc. în foarte multe cazuri apărea o combinaţie între diverse tipuri de mişcare.

în timpul zilei, FAN apar cel mai des ca discuri „metalizate", obiecte în formă de ţigară de foi sau halouri difuze luminoase. Efectuând studii de corelaţie, s-a arătat că 64% din FAN sunt observate pe întuneric (80% între orele 18.00 şi 06.00) şi numai 19% în plină zi. Obiectele mari, triunghiulare, alungite sau în formă de diamant apar doar noaptea sau în amurg.

O treime din totalul rapoartelor a semnalat mai mult de o singură lumină. în patru cazuri au fost văzute chiar opt lumini. Au fost zile cu rapoarte multiple, până la 13, cu FAN apărute în general în acelaşi interval de timp. Numărul de rapoarte a fost neobişnuit de mare în anumiţi ani, ca de pildă în 1996. între 1987 şi 1996 numărul de zile în care *nu au existat* rapoarte FAN a descrescut semnificativ, de la 280 la 130.

Martorii afirmau că obiectele posedau „lumini de navigaţie", sau „faruri", cu una sau mai multe culori. Multe rapoarte vorbesc de flash-uri colorate sau de „fascicule de lumină" care creează impresia că „inspectează obiecte la nivelul solului". în unele rapoarte, martorul scrie că vizitatorii „au folosit o rază de lumină care m-a izbit".

FAN pot fi albe sau pot avea una sau mai multe culori. Culoarea roşie apare mai ales în centru. în 6,6% din cazuri nu s-a raportat nicio lumină, obiectele fiind percepute „ca entităţi solide în atmosferă". Nu există dovezi că FAN ar fi semnalate mai frecvent în preajma bazelor militare aeriene, navale, terestre, sau nucleare, dar ele sunt văzute adesea în preajma aeronavelor în zbor.

Faptul că observatorii raportează sunete (de obicei un „bâzâit", „sunet ascuţit" sau „trosnet"), relativ rar (doar în 2,8% respectiv 4,5% din cazuri, în două eşantioane) s-ar putea datora supraaprecierii vitezei obiectului de un observator neantrenat, condiţiilor atmosferice absorbind zgomotul (vânt, nori etc.), sau distanţei mai mari decât se crede (de pildă în spaţiul extraterestru). Dar nu este exclusă nici ipoteza că „obiectul", deşi se mişcă cu mare viteză, are capacitatea de a nu perturba atmosfera. Se mai ia în considerare şi posibilitatea ca „obiectul" să nu aibă masă ori să aibă o masă neglijabilă.

Statisticile sunt ilustrate cu 36 de imagini, din Belgia, Rusia, Argentina etc. Bogăţia formelor ar putea ascunde desigur fenomene diferite. Autorul se declară nemulţumit de calitatea rapoartelor, deoarece nu există înregistrări sonore care să poată fi analizate, sunt puţine fotografii sau înregistrări video şi nu s-au efectuat niciun fel de măsurători pe timpul observaţiei.

Documentul militar britanic recunoaşte că „fenomenele aeriene neexplicate" au o serie de proprietăţi de neînţeles: „Toate datele arată că FAN îşi poate schimba poziţia mai rapid decât manevrele oricărui avion", el are capacitatea de a „pluti", de a ateriza şi a decola vertical, să se deplaseze fără (sau cu puţin) zgomot şi să aibă, conform unor rapoarte, chiar comportament „inteligent". „S-a raportat că obiectele pot schimba direcţia de zbor instantaneu, se pot opri, pot accelera sau decelera" într-un mod imposibil pentru aeronavele pământeşti. Studiul precizează că în câteva rare ocazii radarele au putut determina viteza FAN. într-un caz în care obiectul, de formă triunghiulară, a fost urmărit şi vizual, acesta şi-a mărit în două secunde viteza de la 185 km/oră la 1820 km/oră şi a coborât într-o secundă de la altitudinea de 2100 metri la 900 metri.

Capacităţile de manevrabilitate, lipsa bangului sonic etc. au făcut ca autorul studiului să recunoască faptul că „una dintre postulatele extreme este cea după care FAN reziduale (cele care nu pot fi nicicum explicate) ar fi de fapt vehicule aeriene artificiale, utilizând un potenţial ştiinţific şi principii inginereşti dincolo de cunoştinţele curente. Ele ar trebui să aibă, conform numeroaselor rapoarte, sisteme de propulsie care să asigure o gamă extraordinară de viteze şi acceleraţii, ca şi, probabil, capabilităţi în acelaşi timp *endo-* şi exo-atmosferice. Dacă acest postulat este adevărat, pot exista, în fapt, mijloace de propulsie dincolo de înţelegerea noastră curentă din Regatul Unit". Există şi alte proprietăţi neobişnuite. De pildă, uneori se spune că un FAN s-a împărţit în două sau că două FAN s-au contopit...

Pentru un astfel de vehicul urmează încă să fie înţelese: materialele, aparent lipsite de inerţie, necunoscute pentru tehnologiile pământene, ca şi agentul propulsor, care ar putea fi: antimaterie, câmpul gravitaţional, magnetic, electrostatic, câmpuri de torsiune (sau combinaţia acestora), dar şi câmpuri deocamdată nedescoperite de noi. Ar mai trebui înţelese şi proprietăţile plasmei de la suprafaţa vehiculului etc. care permit unui vehicul să anuleze aparent frecarea cu atmosfera. Masa FAN, care nu a putut fi determinată, ar putea să fie foarte mică sau absentă. Nu este exclus ca FAN, deşi are aparenţa unui obiect solid, să nu fie de fapt. O altă întrebare - spune studiul - este cum pot pretinşii „vizitatori" să supravieţuiască excepţionalelor acceleraţii, deceleraţii sau manevre în unghi. Neînţeles este şi modul lor de comunicare, ce n-a putut fi interceptat.

FAN pot fi văzute pe radar, dar există cazuri în care sunt observate vizual dar nu şi pe radar, sau invers. Au existat şi observaţii ale FAN cu mai multe radare de mai multe tipuri simultan, dar aceste cazuri au fost rare şi nu

au permis precizarea unor parametri. Se poate presupune că dincolo de raza vizuală, în spatele norilor, etc. sunt numeroase FAN pe care radarele ar trebui să le vadă; totuşi observaţiile radar sunt mult mai puţine decât ne-am aştepta. Pentru ca detectarea radar să aibă loc, trebuie ca ţinta să fie radar-reflectantă şi semnalul reflectat să se încadreze între pragurile stabilite pentru a fi afişate. Uneori ţintele sunt luate drept stoluri de păsări; alteori, deoarece se mişcă prea repede, ele depăşesc limita superioară a capacităţii de măsurare a vitezei prin efect Doppler. Radarul urmăreşte ţinta cu o anumită frecvenţă a impulsurilor, iar dacă semnalul primit de la ţintă nu se reconfirmă cu aceeaşi frecvenţă, sau dacă se află la o înălţime imposibilă pentru un vehicul pilotat, el va fi automat rejectat ca zgomot, deci nu va fi afişat pe ecran. Autorul studiului admite că unele FAN pot fi la o altitudine mai mare decât capacitatea de observaţie a radarului (cca 30 km).

Sunt menţionate şi alte cauze ale invizibilităţii radar, acestea au fost însă eliminate de cenzură în varianta desecretizată.

Memorandumul serviciilor de informaţii al armatei britanice se referă şi la rapoartele privind „întâlnirile apropiate" cu *Fenomenele Aeriene Neexplicate* (FAN). în apropierea acestora, aparatura electrică şi electronică poate fi scoasă temporar din uz, iar motoarele automobilelor se pot opri, ca să pornească atunci când fenomenul se depărtează. Memorandumul nu neagă nici faptul că există şi rapoarte conform cărora „fenomenele aeriene neexplicate" au avut efecte asupra oamenilor. în unele cazuri, martorii au simţit o căldură puternică sau chiar au suferit arsuri. Există indicii că acestea nu au fost cauzate de raze infraroşii sau ultraviolete ci de microunde de înaltă frecvenţă. A existat cel puţin un caz fatal, în care a fost vorba probabil de raze x sau de un flux de protoni. De asemenea

s-au raportat cazuri de paralizie. Raportul afirmă că efectul putea fi provocat de afectarea nervilor motori de un câmp cu un potenţial electric ridicat sau, eventual, de microunde pulsatorii.

Ministerul Apărării al Regatului Unit nu dispune de artefacte tangibile, disponibile pentru a fi expuse public sau aduse la cunoştinţa autorităţilor. Au fost uneori prezentate materiale presupuse a fi de origine extraterestră, dar ele nu au conţinut elemente necunoscute.

în ciuda mărturiilor existente, autorul simte nevoia unor cercetări suplimentare, cu alte imagini, unghiuri, dimensiuni, viteze, sunete, mirosuri, pe cât posibil de la martori multipli, pentru a filtra mai bine explicabilul de inexplicabil.

Accidente aviatice produse de OZN-uri

Desecretizarea raportului Condign a revelat că unele persoane din structurile de apărare ale Regatului Unit au luat în serios ideea că OZN-urile puteau juca un rol în pierderile inexplicabile de avioane militare britanice. Studiul serviciilor de informaţii militare din Regatul Unit consacră, în mod firesc, un loc special accidentelor aeriene cu cauze necunoscute, în care „apariţia bruscă şi neaşteptată a unui FAN nu poate fi exclusă".

în 1997, autorul raportului Condign a examinat date privind accidentele fatale implicând avioane militare ale RAF, culese de Inspectoratul pentru Siguranţa Zborurilor *(Inspectorate of Flight Safety - RAF Bentley Prior).* Doar accidentele fără supravieţuitori din ultimii 20 de ani au fost luate în considerare, întrucât înregistrările incidentelor dinainte de 1976 fuseseră distruse, ceea ce înseamnă că autorul proiectului Condign a omis câteva cazuri binecunoscute. în concluzie, nu s-a putut stabili o corelaţie fermă între evenimentele OZN de joasă altitudine şi accidentele

aviatice. în 30 de ani au fost 128 de accidente *Royal Air Force* în spaţiul aerian britanic. Studiul apreciază că doar şapte dintre acestea (între 1975 şi 1994) puteau fi cauzate de o eventuală întâlnire cu un FAN.

Totuşi, studiul menţiona că „există posibilitatea ca să fi avut loc accidente fatale în trecut". Este posibil ca FAN să fi apărut brusc în faţa avionului, derutând pilotul sau obligându-1 la o manevră violentă. întâlnirea putea să se producă în apropierea solului, unde marja de manevră era foarte redusă. Chiar dacă riscul unei astfel de întâlniri era mai mic decât cel al ciocnirii cu nişte păsări, totuşi el nu putea fi eliminat.

Au fost examinate riguros şi rapoartele privind coliziunile cu obiecte zburătoare neidentificate evitate în ultimul moment. De obicei acestea s-au petrecut noaptea. Piloţii vorbeau, fireşte, de lumini de navigaţie ale unor aeronave misterioase. Toate întâlnirile au fost sub 6.000 de metri. Toate cazurile luate în considerare au fost confirmate de cel puţin doi membri ai echipajului şi, ocazional, şi de un alt avion.

Uneori au fost şi confirmări radar. Luminile erau cele raportate în mod obişnuit pentru un FAN. Dar descrierile obiectului întâlnit menţionau adesea şi: «dungi», «bot», «coadă» ori alte detalii. După părerea autorilor studiului, acestea erau pure iluzii, fireşti din partea unor persoane care nu cunoşteau despre ce este vorba.

întrucât autorul materialului şi-a propus să explice rapoartele privind FAN prin ipoteza că ele ar fi formaţii plasmatice, în cazul avioanelor urmărite de OZN-uri el sugerează că formaţia plasmatică va fi alimentată de gazele evacuate din motoare. în acest scop sunt evocate numeroase alte ipoteze, încă nedovedite, dar pe care autorul le propune spre examinare, mai ales pentru potenţialele utilizări în viitor. Pierzându-se tot mai mult în hăţişul

presupunerilor nedovedite, dar cu iz ştiinţific, el adaugă că „rapoarte frecvente venite din Rusia sugerează că plasmele/corpurile încărcate electric încep să reacţioneze la prezenţa unei aeronave de la distanţa de 10 kilometri [...]. Frecvent echipajul unor avioane mari a descoperit (şi desigur autorităţile aviatice ruse dau acum instrucţiuni în acest sens) că dacă plasma apare în faţa avionului, astfel încât este imposibil să te depărtezi de entitatea atrasă prin acceleraţie, se pot realiza manevre de ocolire, lăsând-o în spate, unde se va disipa, fără a mai reprezenta un pericol". Ideea continuă, făcând aluzie la avioanele ruseşti pierdute din cauza fulgerelor globulare. Totuşi nu e clar - spune studiul - dacă aceste cazuri sunt aceleaşi cu „cele patru accidente mortale pe care ei le-au avut urmărind «OZN-uri», de unde interesul lor particular în acest fenomen şi marele număr de articole publicate".

Studiul recunoaşte reţinerea aviatorilor de a raporta întâlniri OZN. „Este clar că întâlnirile aeriene inexplicabile sunt dezbătute între membrii personalului navigant şi s-ar putea afla mult mai multe din interviuri. Totuşi, trebuie înţeles că ei nu doresc să discute acest subiect cu nicio persoană sceptică, sau să reproducă o astfel de conversaţie în altă parte. Se crede că multe evenimente civile datorate FAN rămân neraportate. Aceasta deoarece, în primul rând, cei din echipaje au stabilit foarte probabil că FAN sunt benigne, apoi ei sunt preocupaţi de reputaţia lor ca profesionişti şi, în sfârşit, de efectul pe care o publicitate nedorită ar putea-o avea asupra afacerilor companiei."

în concluzie, studiul postulează că „deşi obiecte neidentificate apar cu regularitate în spaţiul aerian al Regatului Unit, nu există o ameninţare ostilă din partea lor pentru avioanele noastre; ele nu aparţin unei alte naţiuni şi *nu există dovezi* ale unei activităţi extraterestre, în afara celei,

foarte probabile, în anumite cazuri, a legăturii cu meteoriţii". în alt loc, ideea e reluată sub forma: „Nu s-a găsit *nicio dovadă,* nici a unui control inteligent al obiectelor, nici a presupuselor «inspecţii ale locurilor strategice din Regatul Unit», nici a unei *ostilităţi* sau *ameninţări* [...] nu s-au găsit lucruri care să prezinte *interes direct pentru informaţiile de apărare*" (sublinierile noastre).

Principala recomandare pe care studiul o dă aviatorilor militari este ca aceştia să fie instruiţi că „ar fi prudent să se evite încercările de «vânare» a FAN" şi „în timpul interceptării unui FAN nu trebuie făcută nicio tentativă de dejucare a mişcărilor acestuia". Pentru avioanele civile se preciza că „deşi FAN par să fie benigne... pe cât posibil, piloţii sunt sfătuiţi să nu facă manevre, altele decât cele de depăşire", altfel spus că „nu este necesar să se efectueze manevre violente " evitare în cazul unei întâlniri faţă în faţă". Totuşi, î^r arma unor verificări făcute de Clarke, nu s-a găsit ni cio dovadă că aceste recomandări ar fi fost distribuite vreodată către RAF respectiv la Autoritatea Aeronautică Civilă.

Ministerul Apărării fusese aparent tulburat de referinţele din volumul 3 al studiului, care se ocupa de aspectele de securitate a zborurilor, sugerând că anumite accidente fatale din *Royal Air Force* (RAF) puteau fi cauzate de deruta pilotului căruia i-a apărut brusc în faţă un OZN 1" i document menţiona că observaţia putea pune sub .mul întrebării judecata comisiilor care anchetaseră ac. .dentele şi care nu luaseră în considerare şi această posibilitate.

În căutarea unor explicaţii

Studiul „Condign" subliniază că „sunt mii de rapoarte numai în spaţiul aerian britanic, din 1950 încoace". „Interesul Ministerului Apărării în aceste fenomene este necesară pentru a se asigura că niciun astfel de obiect nu

constituie o ameninţare pentru spaţiul aerian britanic şi pentru bunuri".

în august 1950, în Marea Britanie, la sugestia lui Sir Henry Tizard, care considera că „farfuriile zburătoare trebuie investigate", s-a constituit un grup de lucru. în SUA au existat, în aceeaşi perioadă - spune studiul - proiectele Sign, Grudge şi BlueBook, iar mai târziu raportul Condon. „Alte naţiuni au de asemenea un interes continuu în acest sens, mai ales China, Cehia, URSS (şi apoi statele CSI), Brazilia, Africa de Sud şi Spania, care în 1997 a dat publicităţii 66 «dosare OZN». Totuşi nu a existat niciun schimb de astfel de date la nivelui serviciilor de informaţii militare. Din nefericire, interesul public şi suspiciunile în Regatul Unit au rămas până azi neschimbate, rezultând într-o demonstraţie publică «OZN» în faţa Ministerului Apărării în martie 1995".

Pentru a încerca o explicaţie pentru FAN, s-au luat în considerare fenomene naturale sau artificiale cum ar fi: vehicule aeriene, farse, fenomene atmosferice şi meteorologice, fenomene celeste, ionosferice, ca şi efecte ale câmpurilor magnetice asupra creierului. Mici stoluri de păsări, de pildă de pescăruşi sau roiuri de fluturi, reflectând întâmplător lumina care cade pe ele pot fi raportate noaptea ca FAN, mai ales că zboară fără zgomot şi eventual în formaţie triunghiulară. Totuşi păsările şi insectele cad mult sub pragul de detecţie radar.

FAN mai pot fi produse şi de fluorescenţă şi luminiscenţă (fotoluminiscenţă, bioluminiscenţă, catodoluminiscenţă, fosforescenţă etc.). Studiul a examinat efectele interesante ale sonoluminiscenţei, asupra microsferelor de gaz dintr-un lichid, posibilă explicaţie pentru luminile subacvatice.

Includerea sau neincluderea unor rapoarte FAN în categoria miraje presupune îndeplinirea unor condiţii

meteorologice, precum şi de distanţă, apropiere de orizont etc. în Regatul Unit aceste condiţii ar putea fi uneori întrunite în largul mării.

O persoană obişnuită, când aude de un „fenomen aerian neexplicat" (FAN) spectaculos, se gândeşte înainte de toate la un avion militar experimental, cum ar fi SR-71, FI 17, B2 „Stealth", ori la alte tipuri (o parte din textul desecretizat a fost aici cenzurată). Dar „niciunul dintre aceste avioane nu poate sta nemişcat deasupra unui punct şi apoi să accelereze, deci ele nu pot fi cauza rapoartelor în care apar respectivele fenomene". Ar mai putea fi luate drept FAN zboruri ale unor avioane fără pilot, planoare şi parapante (interesante pentru că nu produc zgomot). Rotoarele elicopterelor, luminate de sus sau de jos, pot crea iluzia unui FAN discoidal. Zborurile în formaţie sau la joasă înălţime sunt supuse unor restricţii severe; în timp ce FAN sunt deseori observate în preajma clădirilor înalte, avioanele evită sistematic astfel de zone.

Faptul că sunt relativ rare şi zboară la altitudini joase fără zgomot face ca baloanele cu aer cald să fie adesea confundate cu FAN. Diametrul lor tipic este de 22 metri, iar înălţimea de 26 metri. Utilizarea arzătoarelor cu gaz, mai ales noaptea, poate produce impresia de „sfere luminoase". Şi baloanele captive, cu diametrul de circa 6 metri şi înălţimea de zbor de până la 60 de metri, pot fi luate drept FAN, mai ales de cei care le văd dintr-o maşină aflată în mers. Radiosondele meteorologice şi baloanele care le transportă dau naştere uneori la rapoarte FAN. Dar punctele şi momentele de lansare ale acestora, ca şi alte date asociate, sunt cunoscute, ceea ce poate evita confuziile.

Şi sateliţii pot fi luaţi drept FAN, deşi mişcarea lor este foarte regulată. Altitudinea acestora este, de obicei, între 200 şi 1.800 de kilometri. Perioada în care ei înconjoară

Pământul este, în mod corespunzător, de la 88 la 122 minute. Sateliţii reflectă lumina solară după ce s-a lăsat întunericul sau înainte de ivirea zorilor. Intensitatea luminoasă poate fi, pe scurte perioade, comparabilă cu a celor mai strălucitoare stele. Panourile solare pot cauza flash-uri luminoase. Un satelit cu formă neregulată ori care „se dă peste cap" poate produce o lumină fluctuantă sau cu întreruperi.

Pot fi raportate ca FAN unele fenomene din atmosfera înaltă (la altitudini de ordinul zecilor de kilometri). Meteoriţii au fost adesea confundaţi cu FAN atât de observatori vizuali, cât şi de radare. Dar există şi fenomene de tip plasmatic, în special cele care însoţesc furtunile, sau cele descrise ca „lumini nocturne", care se datoresc încărcării electrice. Mişcarea acestora ca obiect fizic este adesea o iluzie, ceea ce se mişcă fiind de fapt numai lumina văzută de observator.

Anumite fenomene meteorologice pot induce, la observatorii nefamiliarizaţi, impresia că se confruntă cu un FAN. între acestea sunt: norii lenticulari, având de multe ori diametre de ordinul kilometrilor, norii luminoşi, aflaţi la înălţimi de până la 80 de kilometri, în stratosferă, care rămân luminaţi de Soare şi o oră după apusul acestuia; alte fenomene de reflecţie după apusul Soarelui, halouri, coroane, Soare fals, coloane luminoase şi alte fenomene formate în jurul Soarelui, al Lunii sau al altor surse, de obicei datorită unor microcristale de gheaţă, aflate la mare înălţime.

Anumite „lumini nocturne" sunt cauzate - conform autorilor studiului - de fenomene electrostatice în ionosferă. Curenţi de electroni se îndreaptă spre suprafaţa Pământului, iar în locul în care se opresc, la o înălţime de circa 50 km, se constituie în formaţiuni cu lumină proprie *(airglows*), cauzată de recombinarea electronilor cu atomi

ionizaţi. Acestea apar ca pete luminoase, deplasându-se pe cerul nocturn; au dimensiuni unghiulare apreciabile; pot fi de câteva sute de metri, fiind vizibile chiar şi de la 100 de kilometri. Viteza lor, uneori mare, poate crea impresia că obiectul e mult mai jos decât este în realitate. Astfel de formaţiuni pot fi uneori observate şi pe radar.

Printre posibilele explicaţii naturale ale unor FAN, studiul britanic mai menţionează şi „focul Sfântului Elmo", o descărcare tip corona, dintr-un obiect ascuţit împământat, aflat într-un câmp electric puternic. El are aspectul unui glob albastru sau alb-albăstrui, de mărimea unei portocale, dar care poate ajunge şi la diametrul de 30 de centimetri, plutind deasupra obiectului ascuţit, uneori minute în şir. După furtuni se mai pot observa, la altitudinea de câteva zeci de kilometri, unele tipuri de fenomene luminoase tranziente, cauzate de gaze ionizate.

Documentul militar britanic ia în considerare şi ipoteza unui investigator francez, după care OZN-urile apar de-a lungul unor linii drepte (numite „ortotenice"). Geologii au constatat că acestor aliniamente le corespund în subteran falii ale scoarţei, râuri subterane etc. „S-a presupus că ele sunt asociate, de asemenea, unor «curenţi magnetici» (sau unui tip de «curent» sau «forţă» necunoscută)". Interesant că aceste linii sunt marcate la suprafaţă de multe ori şi prin vechi situri: temple, fortificaţii, cercuri de piatră, locuri sacre, biserici clădite în locul unor altare precreştine etc.

Studiul britanic detaliază ipotezele legate de fenomenele luminoase produse de-a lungul faliilor tectonice. Luminile au - conform studiului - diferite forme: triunghiuri cu colţurile rotunjite, discuri, sfere, pătrate cu coadă etc. Studiile statistice arată posibile legături între evenimentele geologice şi FAN. Deşi la început se vorbea de piezoelectricitate, mai recent se preferă alte ipoteze, inclusiv radioactivitatea naturală, razele cosmice, termo- sau

triboluminiscenţa, cauzată în particular de încărcarea electrică prin frecare şi descărcările statice. Forţele fizice şi electrice se acumulează săptămâni sau luni în ariile de activitate seismică. în momentul fracturii, particulele încărcate electric se manifestă luminos, mai frecvent înainte şi după un cutremur, chiar dacă acesta este de foarte mică intensitate.

FAN par atrase (în sensul unei observări mai frecvente) de vârfuri muntoase, cariere, creste pietroase, peşteri şi mine, dar şi de linii de înaltă tensiune, antene de emisie, de apă şi de zăcăminte minerale. Astfel, multe FAN au fost raportate încă din antichitate, dar şi în secolele trecute, mai ales în zonele miniere. în cazul faliilor aflate sub apă (de pildă sub Lacul Loch Ness), s-au raportat lumini subacvatice de culoare verde şi formă sferică sau triunghiulară. Este foarte probabil să existe mai multe categorii de „lumini" cauzate de fenomene geologice diferite.

Studiul este de părere că pentru cazul Regatului Unit, o analiză vizând legătura dintre fenomenele luminoase şi cutremure este dificil de realizat, deoarece ar trebui să se poată separa acele FAN care pot fi atribuite fenomenelor geologice de celelalte, cu altă origine. Ar mai trebui să se ţină cont că apariţiile luminoase pot fi produse şi de cutremure de foarte mică intensitate ori că zonele cu activitate seismică pot fi slab populate, deci cu puţini potenţiali martori.

O cercetare interesantă, amintită în studiu, este cea din mica vale *Hessdalen*, la sud-est de Trondheim, în Norvegia. Aici apar FAN în mod sistematic, cu o frecvenţă de şase-şapte pe săptămână şi până la două-trei pe zi. Uneori lumina rămâne plutind nemişcată şi două ore, înainte s-o ia din loc. în 1983 a fost demarat proiectul Hessdalen. O staţie automată, cu opt tipuri de aparate, a încercat să adune cât mai multe date despre acest fenomen. Viteza

„obiectelor" a variat de la 0 la 30.000 km/oră. Fenomenul a fost captat şi pe radar, iar uneori numai pe radar. Contrar aşteptărilor, nu s-a înregistrat nicio activitate seismică. Câmpul magnetic a fost perturbat la apariţia FAN. Când a fost îndreptată o rază laser asupra obiectului, acesta şi-a schimbat caracteristicile, revenind la forma iniţială când raza laser a fost oprită. Explicaţii pot fi evident multiple. Nu s-a detectat radioactivitate, dar fenomenul era la distanţă. Cercetările sunt încă în curs.

Studiul a încercat să stabilească, fără succes, corelaţii între freceventa raportării FAN şi diverşi factori, cum ar fi: data calendaristică, ora, locaţia geografică, „platforme" (aer, sol, mare), sunetul auzit, număr de lumini, condiţii atmosferice, solare, geomagnetice, cutremure, furtuni, dar şi activităţi umane, cum ar fi influenţa unor cărţi sau filme apărute în respectiva perioadă. Din păcate, rapoartele sunt adesea incomplete în aceste privinţe.

Nu s-au pus în evidenţă corelaţii nici cu activitatea solară. Soarele are o periodicitate de 11,4 ani a petelor solare şi de 23 de ani a activităţii magnetice. Faptul că FAN sunt urmărite sistematic doar de circa 50 de ani face dificilă o analiză a frecvenţei acestora în funcţie de activitatea solară. Legătura dintre activitatea solară şi FAN ar fi greu de dovedit statistic şi pentru că între timp s-au înmulţit aparatele de zbor, ca şi alte obiecte artificiale care pot fi raportate drept FAN. Există şi alţi factori care s-au modificat între timp, cum ar fi cei legaţi de schimbările climatice.

Teoria plasmatică a OZN - reinventarea roţii

Ufologul britanic Isaac Koi considera documentul „Condign", imediat după publicarea sa, „deosebit de util şi valoros", înainte de toate ca „un studiu de caz privind pericolele inerente unei cercetări ştiinţifice desfăşurate în se-

creţ, expusă riscului de ineficienţă şi ineficacitate". Părerea sa era că ne aflăm în faţa unei compilaţii efectuate poate chiar de o singură persoană, fără contribuţia unor oameni de ştiinţă din domeniile relevante şi fără a se consulta cu ufologii care ar fi putut preciza ce ipoteze au mai fost evocate în trecut, ce argumente au fost aduse în decursul timpului pentru a respinge aceste presupuneri ca nefondate, prezentând şi cazurile care nu pot fi explicate prin respectiva ipoteză.

Pe scurt, spune autorul comentariului, raportul „reinventează roata", întrucât teoria privind plasma a fost propusă în ultimii 40 de ani ca o soluţie a enigmei de nenumăraţi ufologi, cercetători şi ingineri. Raportul nu dă impresia că ar cunoaşte lucrările respective, nici numeroasele argumente care s-au adus împotriva acestei teorii. Desigur, adaugă Isaac Koi, faptul că raportul este defectuos „nu înseamnă nici că teoria cu corpurile plasmatice (sau orice altă teorie) este în mod necesar falsă şi bineînţeles nu înseamnă că presupunerile despre extratereştrii care vizitează Pământul sunt adevărate".

De pildă, în raport se prezintă, ca o noutate, că „formaţiile plasmatice se crede că sunt responsabile pentru multe rapoarte FAN" (deci, nicidecum pentru toate, aşa cum a preluat o bună parte din presă). Cel ce citeşte atent documentul va constata însă că teoria plasmatică este de fapt un şir de supoziţii puţin sau deloc verificate. Astfel, pe baza a trei eşantioane de date, se emite ipoteza că formaţiunile plasmatice sunt create de fulgere, dar atunci când se trece la detalii se vede că doar pentru un singur eşantion s-a obţinut o anumită corelaţie, şi aceea slabă. Materialul mai susţine că formaţiunile plasmatice se formează şi prin intrarea în atmosferă a unor micrometeoriţi; dar după ce se dau nenumărate statistici privind meteoriţii, nu se aduce nicio dovadă privind modul în care meteoriţii

devin formaţiuni plasmatice, mai ales unele care să poată fi luate drept OZN-uri. O serie de ipoteze sunt preluate, evident, din literatura aflată la îndemână, dar, din păcate, se citează doar ceea ce convine autorului, nu şi criticile - şi ele la îndemână de mult timp - aduse acestor ipoteze.

Autorul studiului ignoră astfel că şi raportul Condon (1969) sau Philip Klass (1974) afirmase că unele OZN-uri ar fi formaţiuni plasmatice. Ipoteza a fost respinsă încă de atunci de Prof. James E. McDonald, unul dintre cei mai buni specialişti în fizica atmosferei. Ulterior, comunitatea ştiinţifică a tot încercat să găsească o legătură între fulgere, fulgere globulare, fenomene plasmatice şi rapoartele OZN cu adevărat stranii, însă fără succes.

Trecând în revistă explicaţiile posibile pentru „fenomenele aeriene neexplicate" (FAN), studiul nu putea să omită fulgerele globulare. La ora actuală există mai multe teorii privind acest fenomen, niciuna nefiind în stare să-i dea o explicaţie completă. Totuşi autorul studiului consideră că multe FAN ar putea fi fulgere globulare. Cică ele ar putea explica şi „hublourile" luminoase ale OZN-urilor raportate de numeroşi martori. Când se apropie de obiecte bune conducătoare de electricitate, se pot produce descărcări care ar putea fi luate drept fascicule de lumină ş.a.m.d.

Majoritatea fulgerelor globulare au dimensiunea unei mingi, deşi autorul crede că ele pot ajunge şi la 15-20 de metri. Au de cele mai multe ori culoare portocalie, galbenă sau albă, dar pot fi şi roşii-roz sau albastru-violete şi rar de alte culori ori de culori amestecate. Conturul lor este ceţos. Pot pluti, dar se pot şi deplasa cu viteze care o depăşesc pe cea a sunetului. Emit un sâsâit. De multe ori nu sunt perfect sferice. Pot da impresia că se rotesc; se pot descompune în globuri mai mici.

Fulgerele globulare au o durată de viaţă de câteva secunde sau minute, cea mai longevivă cunoscută a durat 15

minute. Nu sunt clare deloc condiţiile în care se produc. Ele pot intra în cameră şi să iasă de acolo, prin mici deschizături, sau se pot disipa. Au intrat şi în cabina unor piloţi, au oprit motorul unui avion sovietic (1956), au distrus un avion de vânătoare (1948) etc. Uneori s-a raportat o căldură degajată, alteori nu. în contact cu apa, aceasta poate fierbe. Produc arsuri serioase, pot săpa găuri în pământ. S-au semnalat şi „fulgere-ghirlandă", cam de zece ori mai rar decât fulgerele globulare.

Memorandumul recunoaşte că o bună parte din rapoartele FAN se referă totuşi la condiţii în care nu se puteau produce fulgere globulare. Deci o parte din rapoartele de FAN „trebuie atribuite altor cauze".

Autorul studiului încearcă să prezinte drept cea mai îndreptăţită astfel de cauză a FAN „*plasma*" - un corp gazos încărcat electric. Din păcate, imediat după enunţarea ipotezei, speculaţiile încep să abunde. De pildă, se scrie: „Agregarea aerosolilor poate acumula o încărcătură electrică [...] ca în norii de furtună", transformându-se în „plasmă prăfoasă". Particulele de praf s-ar organiza în interiorul volumului de plasmă în structuri care ar fi responsabile de detaliile raportate ale OZN-urilor. Astfel de FAN s-ar forma cu precădere în preajma vulcanilor, a cutremurelor de pământ, ca şi în alte locuri poluate, cum ar fi carierele sau centralele electrice. Memorandumul recunoaşte totuşi că „ar fi necesar un volum considerabil de efort pentru a investiga în mod corespunzător această sugestie. Privitor la ea, nu e disponibilă nicio informaţie critică în baza de date creată pentru acest studiu".

Autorul studiului multiplică totuşi ipotezele, presupunând că formaţiunile de plasmă pot avea forme variate: inel, bumerang, cilindru etc., dar şi forme triunghiulare, cu mai multe centre etc., deşi recunoaşte imediat că „rezultatele modelării nu sunt decât o aproximaţie, întrucât

structura reală a plasmei FAN nu a fost niciodată supusă măsurătorii".

Există o anumită corelaţie între rapoartele de FAN şi activitatea meteorică. în consecinţă, autorul emite încă o ipoteză că „în anumite condiţii, materialul rezidual al unui meteorit poate genera o plasmă plutitoare sau un «fulger globular» în atmosfera joasă". Meteoriţii care intră în atmosferă - spun ei - „ating o temperatură foarte înaltă, ionizantă, şi rămân în stare gazoasă înainte de a se dispersa [...] formând o plasmă, văzută ca un curent luminos, transformată (datorită variaţiilor densităţii atmosferice şi altor factori) într-unui sau mai multe corpuri plasmatice. Plasma formată din vaporizarea unui meteorit solid de o mărime suficientă va conţine milioane de particule. Aceste particule se vor încărca electric" datorită frecării, a câmpului electric pământean, a eventualelor furtuni... în consecinţă, spune memorandumul, *,J>are o posibilitate* serioasă ca activitatea meteorică să fie responsabilă pentru *anumite* rapoarte FAN" (sublinierile noastre).

în studiu sunt incluse şi alte consideraţii şi calcule care încearcă să convingă (cu un succes discutabil) cititorul că, în anumite situaţii, „aerosolii prăfoşi încărcaţi electrostatic" sau globurile de plasmă, în ciuda fragilităţii lor şi a duratei limitate de viaţă, ar putea crea radarelor sau unui martor ocular impresia că reprezintă un obiect solid, ori chiar un vehicul nepământean....

Faptul că FAN poate pluti, se poate mişca în sus sau în jos, eventual de repetate ori, se poate divide sau reuni, că se poate deplasa contra vântului, emană fascicule luminoase etc. sunt proprietăţi compatibile cu ipoteza că ele sunt corpuri plasmatice plutitoare. Dar autorul studiului introduce şi alte ipoteze: o formaţiune plasmatică, luată drept FAN, „se poate forma într-un loc unde condiţiile sunt propice formării sale, dar să rămână invizibil până ce

călătoreşte într-o altă locaţie, unde, pentru un timp, va fi susţinută prin sine sau prin atributele ambientale". Faptul că în foarte multe rapoarte scrie că „FAN s-a îndepărtat cu mare viteză" este interpretat de autorul studiului drept o iluzie optică. De fapt, spun ei, este vorba de un glob de plasmă care se „dezumflă" (viaţa acestora e foarte scurtă).

„Fasciculele de lumină" sau flash-urile de diferite culori, care creează impresia că „inspectează obiecte la nivelul solului" ar fi de fapt fie manifestările unui câmp invizibil (şi deocamdată neidentificat), fie descărcări electrice.

Pentru a explica diferitele forme ale OZN-urilor, autorul presupune că formaţiunile plasmatice s-ar organiza uneori, deocamdată nu se ştie de ce şi cum, în triunghiuri, pătrate, diamant, ţigară, eventual cu hublouri, care creează iluzia că sunt legate între ele... Spaţiul dintre ele ar fi doar aparent solid, fiind vorba de fapt de „o reflecţie totală internă", fenomen care rămâne şi el, deocamdată, la nivelul speculaţiilor.

în ipoteza că FAN sunt formaţiuni plasmatice, ele ar putea fi atrase electrostatic de corpul avioanelor. Acele „foo fighters" au fost semnalate mai des în al doilea război mondial, deoarece avioanele zburau atunci mai jos, iar suprafaţa avioanelor era mai puţin netedă, producând mai multă încărcătură electrică, prin frecarea cu aerul.

Faptele des menţionate în apropierea FAN: supraîncălzirea acumulatoarelor auto şi a obiectelor metalice, ca şi magnetizarea uneori remanentă, faptul că aparatele de radio pierd postul sau se sting, ar putea fi un efect magnetic al plasmei.

Se mai presupune că FAN emană „un soi de câmp, nu în mod necesar în toate cazurile", care are influenţă asupra oamenilor numai de la mică distanţă. Ar putea fi vorba de câmpuri magnetice, electrice/electrostatice sau electro-

magnetice, eventual în gama radiofrecvenţelor sau a microundelor.

Modularea câmpului magnetic, chiar de intensitate mică, pe anumite frecvenţe - spune studiul - poate produce în mintea subiecţilor (mai ales pe lobii temporali ai creierului) efecte pe care aceştia le vor descrie ca întâlniri apropiate OZN. Aceasta ar putea fi - după autorul raportului - explicaţia pentru lacunele de timp, deşi nu există dovezi experimentale în acest sens şi, aşa cum recunoaşte autorul studiului, „nu au existat tentative de a considera aspectele fiziologice şi psihologice legate de FAN, privind «întâlnirile apropiate», incluzând şi pretinsele scenarii cu «răpiri» şi «contactaţi»".

Toate ipotezele pleacă de la investigaţiile cu finalitate medicală, vizând efectele unor câmpuri asupra creierului, efectuate în 1991 şi apoi în 1996, în Canada, în primul rând de către M.A. Persinger şi colaboratorii. Aceştia afirmă că prin pulsaţii cu 4-16 Hz ale unui câmp magnetic puternic au fost evocate în mintea unor persoane imagini vii, fragmente de amintiri vizuale etc., care pentru subiect par reale. Totuşi, pe de altă parte, spune autorul studiului, „nu există probe concluzive că toate FAN emit câmpuri magnetice - ele ar putea fi şi de altă natură, incluzând chiar câmpuri despre care cunoaştem foarte puţin".

Pentru autorul studiului, şi anumite sunete sau mirosuri raportate de martori la întâlnirile apropiate ar putea fi cauzate de acţiunea formaţiunilor plasmatice direct asupra nervilor auditivi sau olfactivi. Lăsăm cititorul, cel care a mai citit câte ceva despre fenomenul OZN, să aprecieze singur cât sunt de acceptabile ipotezele de mai sus... Cu atât mai mult cu cât autorul studiului despre care vorbim recunoaşte, vorbind de formaţii plasmatice, că viaţa acestora „poate varia de la câteva secunde la câteva zeci de minute, în mod excepţional".

Analistul militar nu exclude ipoteza extraterestră

Documentul militar britanic nu exclude ipoteza extraterestră ca explicaţie pentru „fenomenele aeriene neexplicate" (FAN). El afirmă astfel, negru pe alb:

„Pentru a asigura o abordare ştiinţifică imparţială, nu poate fi eliminată posibilitatea unui soi de vehicul exotic, de origine terestră sau spaţială, până nu s-au examinat toate dovezile disponibile", menţionând că, în privinţa ipotezelor privind FAN, „nivelul final este posibilitatea, extremă, a obiectelor extraterestre aflate sub un tip de control". Deci nu se poate elimina complet din discuţie ipoteza că FAN ar fi mai mult decât apariţii naturale şi ar folosi principii ale fizicii despre care azi nu avem cunoştinţă. Adaugă însă că o astfel de ipoteză nu va putea fi acceptată decât atunci când vor fi aduse în acest sens şi *dovezi* pe care nimeni să nu le poată respinge, dar care din păcate lipsesc la ora actuală.

Studiul adaugă că, pentru „întâlnirile apropiate" de gradul 3 sau 4, „e clar că anumite rapoarte, provenind din diferite zone ale lumii, par să prezinte similitudini, dincolo de simpla coincidenţă". Se reaminteşte că, în SUA, rapoarte mult mai detaliate nu au permis guvernului formularea unor concluzii oficiale. în 1967, un document informativ intern din SUA postula că rapoartele OZN sugerează „fie o activitate sub control extraterestru, fie o activitate clandestină, fie una pentru care nu s-a găsit încă explicaţia ştiinţifică".

Se admite că nu trebuie eliminată posibilitatea ca studiul FAN să ducă la descoperiri extraordinare, chiar la relevarea unor tehnologii extraterestre, mult mai avansate faţă de ceea ce cunoaştem pe Pământ, legate de pildă de

atributele şi abilităţile care permit vehiculului şi ocupanţilor deplasări interplanetare şi posibil intergalactice.

Autorul precizează că anumite performanţe raportate, cum ar fi acceleraţiile, deceleraţiile, manevrele ascuţite, implicând şi un pilot, nu pot fi încă înţelese la stadiul actual al cunoştinţelor noastre. Semne de întrebare privesc şi principiile de propulsie, care pot fi date de antimaterie, câmpuri cu torsiune sau câmpuri încă insuficient cunoscute. Dacă am presupune că este implicată şi o tehnologie extraterestră, trebuie să admitem că „aceste tehnologii ne-au depăşit cu mii de ani". „Chiar dacă s-ar descoperi că un astfel de vehicul există şi a fost produs de alte fiinţe inteligente, orice tentativă de a reproduce excepţionalele performanţe atribuite FAN nu s-ar putea face decât utilizând tehnologiile noastre actuale. [...] Dacă efectele ar putea fi reproduse într-o manieră controlată, pare posibil să se găsească şi aplicaţii militare."

Referitor la presupuşii vizitatori, studiul afirmă, în mod neaşteptat, că „anumiţi ufologi au tras concluzia, pe baza unor rapoarte de la persoane credibile, că acele entităţi pot evita suprasarcinile enorme din manevrele descrise; poate nu au masă; poate au chiar capacitatea de a se materializa şi dematerializa". „întrucât aceste entităţi pot, de asemenea, conform rapoartelor, să apară şi să dispară după dorinţă, având şi inteligenţă, se poate presupune că ele pot şi decide când şi dacă să fie vizibile sau nu faţă de oameni".

De unde ar veni vizitatorii? Deocamdată SUA au cheltuit fară succes milioane de dolari (în programul SETI) în căutarea inteligenţei cosmice. Dar viaţa în Univers ar putea avea şi alte înfăţişări decât cele cunoscute. Ea „ar putea fi dincolo de posibilităţile simţurilor noastre sau ar putea fi sub o altă formă decât cea pe care o cunoaştem". Deoarece nu s-au captat comunicaţii electronice între

vizitatori, aceste „entităţi" ar putea comunica „utilizând un mediu pe care nu-1 folosim ori nu-1 înţelegem".

Din păcate, în ciuda marelui număr de rapoarte, lipsesc dovezile solide. Studiul spune că în zona Regatului Unit nu există rapoarte *de încredere* despre aterizări şi decolări ale unor „obiecte" transportând *fiinţe,* nu există artefacte tangibile, *disponibile* pentru a fi expuse public sau aduse la cunoştinţa autorităţilor. Oricum, Ministerul Apărării nu dispune de vreun astfel de material. Obiectele care au fost totuşi presupuse a fi de origine extraterestră nu au conţinut elemente necunoscute. Deci nu se pot face măsurători şi examinări care să ducă la replicarea FAN ca un vehicul aerian. In Rusia şi Ucraina se pretinde că au fost analizate ştiinţific astfel de obiecte. Rezultatele nu sunt cunoscute; o situaţie similară este valabilă şi pentru SUA. Dacă rezultatele ar fi devenit publice, s-ar fi rezolvat poate problema originii extraterestre a „OZN"-urilor.

În concluzie, nu există *dovezi* care să lege FAN de vreun tip de vehicul zburător de origine extraterestră sau de vreo *ameninţare.* Deşi - scrie, în mod surprinzător, studiul - „există totdeauna posibilitatea ca unele evenimente, relativ rar raportate, să aibă o bază supranaturală", se recomandă să se urmărească, pe cât posibil, o ipoteză naturală. în acest spirit, studiul, deşi nu respinge varianta extraterestră, preferă să renunţe la ea, încercând să explice caracteristicile excepţionale ale FAN, presupunând că acestea ar fi, în bună parte, „plasmă gazoasă plutitoare, încărcată electric"...

Concluziile studiului

Raportul „Condign" spune că a existat intenţia unei examinări raţionale, ştiinţifice, înainte de toate, a rapoartelor privind incidentele din spaţiul aerian britanic. Memorandumul a căutat să evite focalizarea pe evenimente sin-

gulare, de asemenea, nu şi-a propus să combată ipoteza extraterestră decât în măsura în care aceasta nu se baza pe dovezi palpabile.

Autorul studiului nu avea permisiunea de a face investigaţii suplimentare, nici măcar să stea de vorbă cu martorii pentru a clarifica anumite aspecte; prin urmare, toată analiza s-a bazat strict pe analiza rapoartelor, provenite de la „martori credibili", organizate într-o bază de date. Interviurile nici nu ar fi fost probabil eficace, având în vedere timpul scurs, ca şi reţinerea unor martori de a da detalii despre ce au văzut. Evident, au fost preferate rapoartele cu mai mulţi martori, pentru a elimina sau a reduce iluziile şi deformările memoriei.

în concluzie - spune studiul - deoarece nu s-au descoperit diferenţe semnificative în activitatea FAN înainte şi după terminarea Războiului rece", înregistrarea în baza de date a caz' . *ior FAN nu şi-ar mai avea rostul. Mai general, se spune în concluzie, „n-ar trebui să mai existe de acum înainte o cerinţă pentru DI55 să monitorizeze rapoartele FAN întrucât ele nu oferă, demonstrabil, informaţii utile pentru structurile informative ale apărării", în mod remarcabil, se mai recunoaşte faptul că în privinţa FAN, „unele dintre informaţiile «date publicităţii» de alte naţiuni pot fi ridiculizări sau dezinformări deliberate".

Studiul sugerează totuşi, în mai multe capitole, nec sitatea de a efectua cercetări, pentru progresul aero icii, în domenii cum ar fi: utilizarea plasmei pentru i uucerea frecării aerodinamice ori crearea unui „înveliş" plasmatic pentru reducerea vizibilităţii radar. Materialul examinează şi diferite tipuri de propulsie: electrică, nucleară, magnetică, hipersonică, deci şi ipotezele motoarelor cu arc electric, plasmă staţionară, motoare ionice, propulsie prin emisie de câmp, energie proiectată prin laser, câmpuri cu torsiune, gravitaţionale, microunde etc. O atenţie specială

este acordată motoarelor cu antimaterie (antiprotoni). Se precizează, de pildă, că un gram de antimaterie ar putea lansa o încărcătură de o tonă spre planeta Marte. O ţară angajată deja în această direcţie are la ora actuală o capacitate anuală de producţie de câteva miligrame de antiprotoni. Se dau datele tehnice ale unui conteiner care ar putea servi depozitării antiprotonilor. S-au propus aplicaţii ale antimateriei şi în tomografie, terapie şi detectoare biomedicale.

Aceste abordări ne fac să bănuim că autorul studiului credea că, cel puţin în parte, FAN sunt vehicule utilizând tehnologii încă necunoscute pe Pământ, plasma nefiind decât un *înveliş* menit să le confere anumite caracteristici „exotice". Ideea nu e nouă. însuşi Philip Klass, un adversar declarat al ipotezei extraterestre a OZN-urilor, a inclus într-o carte a sa din 1974 o scrisoare de la ufologul Richard Hali, în care acesta precizează că „fulgerele globulare [...] seamănă foarte puţin cu un raport OZN tipic. Fulgerul globular nu a fost observat niciodată să aibă o formă geometrică distinctă, să fie văzut astfel în plină zi, să persiste mai mult de câteva minute (de obicei doar câteva secunde), nici să prezinte o suprafaţă cu aparenţă metalică, uneori cu detalii de tipul unor hublouri. Or, OZN-urile au prezentat toate aceste caracteristici". Iar la o conferinţă din 1967, despre legătura dintre OZN-uri şi fenomenele plasmatice, Prof. James Campbell a sugerat că poate chiar OZN-urile generează la suprafaţa lor pelicule plasmatice. El credea astfel că plasma este „rezultatul sistemului de propulsie al OZN-urilor, implicând energie de tipul microundelor". Stanton Friedman spunea că „poate fi realizată o abordare complet nouă privind propulsia în aer şi în spaţiu pe baza interacţiunii dintre câmpurile electrice şi magnetice, cu fluide conducătoare de electricitate adiacente vehiculelor, pentru a produce propulsie

sau ridicare şi a elimina probleme ale zborurilor hipersonice, precum frecarea, boom-ul sonic, supraîncălzirea etc.".

Studiul britanic, citit mai atent, de fapt „se spală pe mâini", recunoscând că ştim încă foarte puţin şi recomandând efectuarea unor investigaţii mult mai profunde privind legăturile dintre FAN şi corpurile plasmatice, respectiv câmpurile magnetice.

Urmând o sugestie din concluziile studiului, s-a decis ca totuşi pe viitor serviciile de informaţii militare să nu mai aibă sarcina realizării altor lucrări privind OZN-urile.

Franţa

Jandarmeria şi armata franceză au luat în serios fenomenul OZN

Oficialităţile franceze poartă, de mult timp, un interes nedisimulat faţă de fenomenul OZN. în 1954, în urma unui val de observaţii, la Ministerul Forţelor Armate a fost înfiinţată o secţie de reflecţie şi de culegere de mărturii OZN. în 1962, a fost creat Centrul Naţional de Studii Spaţiale (CNES). Seriozitatea cu care a fost privit fenomenul OZN se reflectă şi în câteva articole şi declaraţii din anii '70, din care reproducem mai jos unele opinii.

De pildă, într-un articol publicat în 1971, de căpitanul Guillaume Kervendal şi Charles Garreau, în revista oficială a jandarmeriei franceze, ca un comentariu la câteva cazuri investigate din Franţa, se scria: „Fenomenul OZN există. El nu poate fi explicat întotdeauna prin fulgere globulare, plasmă globulară, gaze de mlaştină, isterie colectivă, interpretarea eronată a unor obiecte cunoscute sau fenomene naturale. El reprezintă, înainte de toate, o problemă de natură ştiinţifică". „Deja, de vreo douăzeci de ani, numeroşi cercetători încearcă să descopere inteligenţa

care se ascunde în spatele acestor manifestări şi care pare să urmărească o exploatare sistematică a planetei noastre".

„Fenomenul - natural sau de origine extraterestră - merită să fie studiat cu maximă rigoare. Dar până ce guvernanţilor şi cercetătorilor ştiinţifici din lumea întreagă nu li se va prezenta o dovadă palpabilă, existenţa fenomenului nu va putea fi decât controversată. [...] Abordarea trebuie făcută printr-un studiu statistic, fundamentat pe calculul probabilităţilor, ceea ce nu se va putea realiza decât dacă cercetătorii dispun de tot mai multe informaţii, fapte, dar mai ales de cazuri studiate imediat, conform unor metode riguroase, codificate, de către anchetatori de încredere, care respectă reguli precise, indiferent de timp, de loc ori de circumstanţe."

„Un fenomen natural poate fi interpretat ca o manifestare OZN, tot aşa cum şi o observaţie OZN se poate prezenta sub forma unei trombe sau minitornade. [...] Este deci necesar ca anchetatorul să dea dovadă de spirit deschis, astfel încât toate observaţiile, chiar şi cele mai insolite, să facă obiectul unei anchete sistematice."

„De teama ridicolului, martorii evită adesea să se destăinuie chiar şi apropiaţilor. Ei trebuie să ştie că vor fi ascultaţi atent şi vor fi luaţi în serios, iar dacă doresc aceasta, anonimatul lor va fi păstrat cu stricteţe."

în continuare, articolul recunoaşte că o anchetă nu poate izbuti decât dacă dispune de trei tipuri de mijloace: legale, de personal şi materiale-financiare.

Mijloacele legale trebuie să permită, între altele, mandatarea oficială a anchetatorilor, indiferent de locul observaţiei. Este necesară o „unitate de doctrină". Nu e bine să fie neglijată niciuna dintre piste; nu e cazul să fie îndepărtată, dintru început, niciuna dintre ipotezele posibile; este necesar ca ancheta să poată răspunde la toate întrebările cercetătorilor, oficiali sau privaţi.

Mijloacele de personal trebuie să permită trimiterea imediată pe teren a investigatorilor, pentru cazurile considerate importante. Aceasta presupune existenţa unui „Stat Major", care să cunoască ultimele teorii privind OZN-urile şi care, la nevoie, să se poată deplasa şi el pe teren, în vederea evitării eşecului unei investigaţii.

Mijloacele materiale şi financiare trebuie să asigure efectuarea de analize în laboratoare specializate. Uneori vor fi necesare chiar elicoptere, aparate de filmat în infraroşu, contoare de măsurare a radioactivităţii etc.

Materialele culese prin anchetă vor trebui valorificate, atât statistic, cât şi pentru cercetare ştiinţifică, în cadrul unor organisme abilitate.

Chiar dacă unii declară că OZN-urile nu există şi chiar dacă în acest caz nu avem enigme judiciare sau probleme de ordin administrativ, „un jandarm nu poate rămâne indiferent dacă un automobilist, copleşit de emoţie, sună la uşa lui pentru a-i semnala că un aparat, în formă de disc sau minge de rugby, care nu făcea niciun zgomot, a trecut pe deasupra sa, la joasă altitudine". „OZN-urile constituie, poate, cea mai mare enigmă a tuturor timpurilor. Deci achetarea lor n-ar trebui neglijată."

în 1974, Jean-Claude Bourret, de la postul de radio *France Inter,* i-a luat un interviu ministrului francez al apărării *Robert Galley.* Este probabil primul interviu din istorie privind problematica OZN luat la acest nivel. Citām mai jos extrase din răspunsurile ministrului.

„Convingerea mea profundă este că faţă de aceste fenomene trebuie să adoptăm o stare de spirit foarte deschisă; [...] la ora actuală există o seamă de lucruri neexplicate sau rău explicate." „în 1954, în cadrul Ministerului Forţelor Armate, a fost creat un grup de reflecţie şi de culegere a mărturiilor privind apariţiile de obiecte neidentificate." Martorii sunt jandarmi, piloţi, şefi de centre aeriene şi este

tulburător câte elemente din rapoarte erau convergente. „Trebuie să rămânem deschişi. înaintaşii noştri din secolele trecute au negat şi ei multe lucruri care nouă azi ni se par absolut obişnuite, cum ar fi piezoelectricitatea, electricitatea statică, fără a mai vorbi de fenomene legate de biologie."

Privitor la urmărirea fenomenului OZN de către armată, spunea ministrul, „am avut un număr oarecare de observaţii radar", între care, „timp de zece minute, un ecou radar inexplicabil şi deocamdată neexplicat." Au fost şi ecouri considerate misterioase, care au fost explicate; „dar rămâne un rest de observaţii neexplicate. [...] în străinătate, există fenomene similare. Ele sunt destul de bine cunoscute. [...] Numărul de mărturii privind OZN-uri, ale piloţilor militari francezi, este relativ modest comparativ cu ceea ce găsim în străinătate. Totuşi există câteva care au fost consemnate".

După ce ministrul a negat că ar avea schimburi de informaţii în această privinţă cu organizaţii militare din alte ţări, el a arătat că „din 1970, mărturiile au fost trimise Grupului de Studii ale Fenomenelor Aeriene" şi vor fi transmise ori de câte ori se va petrece ceva extraordinar.

„Armata Aerului a considerat, de fapt, începând din 1970, că OZN-urile nu reprezintă niciun pericol - deci nu este de datoria sa ca să le studieze pe plan ştiinţific. Noi considerăm că acest rol este al Centrului Naţional de Studii Spaţiale (CNES), unde persoane ca domnul Poher fac o treabă pe care noi o considerăm foarte interesantă. [...] De fiecare dată când apare ceva insolit, noi îl expediem la acest organism care, în fond, lucrează în contul naţiunii."

Au fost puse în evidenţă „fenomene de corelaţie, explicate de domnul Poher, între variaţiile câmpului magnetic şi trecerea unor obiecte zburătoare neidentificate. Există

aici o serie de fenomene relativ tulburătoare care ar putea căpăta la un moment dat o explicaţie. [...] Dar, pentru moment, suntem obligaţi să recunoaştem că sunt lucruri pe care nu le înţelegem".

„Mai este şi multiplicarea, cu totul impresionantă, a observaţiilor vizuale, a acestor fenomene luminoase, când sferice, când ovoidale, şi care se manifestă prin deplasări extraordinar de rapide."

Relativ la mărturiile făcute către jandarmerie, privind umanoizi observaţi în preajma unor OZN-uri, „eu aş fi extrem de prudent. Dar dacă ascultătorii dumneavoastră ar putea să vadă - este tulburătoare acumularea de informaţii venite de la jandarmeria aeriană, jandarmeria mobilă sau jandarmeria însărcinată cu anchetele teritoriale, informaţii care au fost transmise, prin grija noastră, către CNES. Ceea ce cred este că jandarmii sunt persoane serioase, care, când fac un raport, nu-1 fac la întâmplare". Deocamdată însă rapoartele „sunt foarte disparate. Deci totul este încă foarte fragmentat". „Nu trebuie pusă la îndoială buna credinţă a martorilor care sunt, după toate aparenţele, sinceri, dar la ora actuală este extrem de prematur să tragem de aici chiar şi cea mai mică concluzie".

într-un articol publicat de locotenent-colonelul Gaston Alexis în revista *,yArmees d'aujourd'hui",* din aprilie 1976, se releva că printre martorii fenomenului OZN erau: 5% astronomi, 5% cercetători, 10% piloţi civili şi militari, 12% ingineri, 20% tehnicieni, 13% militari, 35% muncitori, agricultori şi păstori. Deci nici vorbă - se comenta în continuare - ca acest fenomen să fie raportat doar de „analfabeţi" sau de „îmbibaţi cu alcool". Se estima că circa 8% din rapoarte descriu un fenomen „observat realmente, dar necunoscut", subliniind în concluzie că „diversitatea şi caracteristicile fenomenului permit să afirmăm că nu este vorba de o tehnologie omenească".

Institutul pentru înalte Studii în Apărarea Naţională *(IHEDN)* din Franţa a realizat în 1976 o lucrare, publicată în revista institutului nr. 11/1978, în care scria, între altele: „Există o problemă OZN. [...] Fenomenul OZN va putea fi explicat fizic, dar numai pe baza unor principii complet noi ale fizicii. [...] Ipoteza cu extratereştri nu trebuie considerată ca ridicolă. Chiar dacă planetele vecine din Sistemul Solar sunt lipsite de viaţă, mulţi savanţi cred că viaţa inteligentă este destul de răspândită în galaxia noastră, adică în alte sisteme solare".

„Cantitatea enormă de mărturii reprezintă, ea singură, un fapt de care este imposibil să nu ţii cont." „Când guvernele afirmă că «nu există o ameninţare OZN», aceasta este fără îndoială o modalitate de a linişti populaţia. Dar nimic mai fals decât să deducem de aici că responsabilii militari nu ar fi interesaţi de fenomen. [...] Dacă într-un sistem perfect, din punctul de vedere al supravegherii spaţiului aerian, se manifestă (ca obiect real sau ca o halucinaţie) un OZN, care poate fi luat drept un avion inamic, declanşându-se un tir nuclear, nu reprezintă oare aceasta un pericol imens?"

Studiul făcea şi cinci recomandări:

(1) *Jnformaţia.* E bine că noutăţile privind OZN-urile sunt difuzate neîngrădit pentru informarea concetăţenilor noştri. Dar autorităţile responsabile de siguranţa publică trebuie să vegheze ca să se spună întregul adevăr şi astfel fenomenul să fie adus la proporţiile juste, în vederea evitării psihozelor."

(2) „*Cercetarea ştiinţifică.* Opinia unor cercuri ştiinţifice, că există multe alte probleme de cercetat şi că orice credit acordat OZN-urilor va afecta cercetări mai urgente, [...] este de înţeles. Dar nu e mai puţin adevărat că studiul serios al fenomenului [OZN] este util şi de dorit, ...

[consecinţele descoperirilor] putând fi importante, cu un buget care nu va fi exorbitant."

(3) „*Cercetarea militară.* Armatele rămân atente faţă de eventuale ameninţări. Este suficient să ştim că un organism din sânul Ministerului Apărării caută să afle cât mai multe. Poate că organismul ar trebui să devină interarme. Această cercetare nu ar trebui în niciun fel să jeneze activităţile cercetătorilor civili."

(4) „*Controlul grupurilor de ufologi.* Maniera în care investigatorii aparţinând unor grupuri private [OZN] se răspândesc prin toată Franţa, pentru a interoga martorii, suscită unele îngrijorări, [...] mai ales că unele grupări distribuie, fară control, cârduri de investigator noilor lor abonaţi."

(5) *îmbunătăţirea procedurilor şi a mijloacelor de informare şi anchetă.* Se simte necesitatea unei coordonări la nivel naţional a tot ce se face pentru mai buna cunoaştere a fenomenului OZN. [...] Ar trebui să se poată trimite la faţa locului o echipă pluridisciplinară, îndată ce se semnalează apariţia unui OZN, pentru o anchetă «la cald». Jandarmii ar trebui să poată dispune de un chestionar, redactat de oameni de ştiinţă. [...] Ar trebui ca prelevările de eşantioane şi analizele să facă obiectul unor instrucţiuni precise."

Organizaţii şi publicarea arhivei OZN

în urma unor preocupări de tipul celor de mai sus, în 1974 au fost date jandarmeriei instrucţiuni privind fenomenul OZN, iar în 1977, graţie insistenţelor lui Claude Poher, se înfiinţează - în cadrul Centrului Naţional de Studii Spaţiale (CNES) din Toulouse, un fel de echivalent francez al NASA - Grupul de Studii ale Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate (GEPAN). Pe atunci (şi mult timp după aceea), GEPAN a fost singura structură publică civilă, oficială, din lume dedicată studierii fenomenului

OZN. Acest grup a activat de atunci neîntrerupt, finanţat din fonduri publice. Principalele sale trei obiective erau: nevoia de a răspunde unei curiozităţi legitime a marelui public, voinţa de a spori cunoştinţele privind mediul aerospaţial şi necesitatea de a verifica în ce măsură ne confruntăm cu o ameninţare, naturală sau artificială.

GEPAN a fost reorganizat în 1988 sub numele de „Serviciul de Expertiză al Fenomenelor de Reintrare Atmosferică" (SEPRA), sub conducea lui Jean-Jacques Velasco. în 1999, numele SEPRA a devenit prescurtarea pentru „Serviciul de Expertiză a Fenomenelor Rare Aerospaţiale", iar în septembrie 2005, SEPRA s-a reorganizat din nou, sub conducerea lui Jacques Patenet, devenind GEIPAN „Grupul de studii şi informare asupra fenomenelor aerospaţiale neidentificate" (*Groupe d'etudes et informations sur Ies phenomenes aerospatiaux non identifîes),* activ şi la ora actuală. Principalele sale sarcini sunt: colectarea, înregistrarea şi arhivarea rapoartelor OZN, în vederea întocmirii unei baze de date, analiza informaţiilor, făcând apel la specialişti din diverse domenii, şi comunicarea cu publicul interesat, prin publicarea de rapoarte periodice şi gestiunea accesului la arhive.

Supravegherea şi controlul activităţilor GEIPAN au fost încredinţate unui „Comitet Director" din care fac parte 15 membri, reprezentând jandarmeria, poliţia, securitatea civilă, forţele armate aeriene etc., ca şi instituţii ştiinţifice, între care CNRS, CNES şi Meteo France. Comitetul este prezidat de Yves Sillard, fost director general al CNES şi fost „delegat general" pentru armament.

La sfârşitul lunii decembrie 2006 s-a anunţat că, treptat, vor fi puse la dispoziţia marelui public, pe Internet, circa 100.000 de pagini de arhivă adunate până în acel moment la GEIPAN. Era vorba de circa 1.600 de cazuri de observare a unor OZN-uri, investigate oficial în Franţa,

acoperind peste 30 de ani, cazuri asupra cărora s-au realizat 3.000 de procese-verbale şi s-au strâns circa 6.000 de mărturii. Sunt documente întocmite de jandarmerie, rapoarte de expertiză, schiţe şi relatări ale martorilor, jurnale, secvenţe video sau audio, corespondenţă interguvernamentală etc. Niciun dosar nu a fost considerat secret militar, singura grijă, în momentul publicării documentelor, rămânând respectul pentru identitatea şi viaţa privată a persoanelor implicate.

La data de 27 martie 2007, primele documente au putut fi deja accesate, eliberarea lor urmând să se termine până la sfârşitul anului. Ştirea a făcut imediat înconjurul lumii. Cazurile erau clasificate în patru categorii: A: perfect identificabile (9%), B: probabil identificate, fără probe certe (33%), C: neidentificabile din lipsa unor date fizice şi/sau din cauza impreciziei mărturiilor (30%), D: inexplicabile, în ciuda preciziei mărturiilor şi a calităţii materialelor colectate (28%). Acestea din urmă deci nu au putut fi prezentate nici ca iluzii ori contrafaceri, nici ca fenomene naturale.

Spre deosebire de documentele desecretizate şi făcute publice on-line în alte locuri, cele franceze nu sunt acoperite cu porţiuni înnegrite peste informaţiile care n-ar trebui să fie cunoscute. Prin gestul său, guvernul francez s-a dovedit în acest domeniu mai deschis decât orice altă ţară importantă din lume, invitând şi alte naţiuni să-i urmeze exemplul.

întâlniri apropiate

Dăm mai jos câteva exemple de întâlniri apropiate, existente în bazele de date franceze, dintre cele considerate atent examinate, dar rămase inexplicabile.

Maurice Masse, de 41 de ani, era un fermier, cu soţie şi doi copii, din satul *Valensole,* de la poalele Alpilor francezi.

La 1 iulie 1965, ora 5.30 dimineaţa, a ajuns la câmpul său cultivat cu levănţică, aflat la circa 1.600 de metri de casa în care locuia. La 5.45, pe când fuma o ultimă ţigaretă înainte de a-şi porni tractorul, a auzit un şuierat ascuţit venind de după un zid. Gândindu-se că ar putea fi un elicopter militar, s-a îndreptat într-acolo, văzând, la circa 90 de metri, un aparat aterizat între tufele plantaţiei sale.

De vreo săptămână observase, împreună cu tatăl său, că în fiecare noapte cineva îi vizitează culturile, provocând pagube, aşa că, bănuind că a dat peste făptaşi, s-a apropiat prudent, cu gândul să-i surprindă pe intruşi. Dar obiectul aterizat, de mărimea unui automobil (lat de 3-3,50 metri şi înalt de vreo 2,50 metri), avea o formă stranie, de ou, o cupolă superioară transparentă, culoare neutră, mată, fiind aşezat pe şase picioare articulate, care înconjurau un pivot central înfundat în sol. Masse era obişnuit cu elicopterele din zonă, dar acest vehicul nu semăna cu ele. S-a gândit că ar putea fi un aparat militar experimental.

Alături erau doi omuleţi aşezaţi pe vine, unul cu faţa, celălalt cu spatele spre martor. Când i-a văzut, a rămas şocat, înalţi de 1-1,20 metri, aveau urechi clăpăuge, capul chel, foarte mare, gâtul scurt, o deschizătură circulară, fără buze, în loc de gură. Purtau combinezoane mulate, verzi şi conversau printr-un soi de gargariseală. Când Masse a ajuns la vreo şapte-opt metri de ei, l-au zărit, s-au ridicat şi unul dintre omuleţi a îndreptat spre el un mic tub, iar omul nostru a simţit în clipa următoare că nu se mai poate mişca.

Cei doi au mai rămas acolo, discutând, încă 4-5 minute, fără să-l scape din ochi. Masse spune că a avut impresia (telepatic?) că se amuzau pe seama lui, dar că nu voiau să-i facă rău. Apoi s-au dus la aparat şi au intrat printr-o portieră culisantă. I-a mai văzut, prin cupolă, trebăluind ceva, după care s-a auzit un zgomot surd, aparatul s-a înălţat puţin, şi-a retras tubul din pământ, apoi a început să se rotească, s-a

ridicat oblic, „mai repede decât un avion cu reacţie", iar la vreo 30 de metri înălţime a dispărut pur şi simplu.

Masse şi-a recăpătat controlul mişcărilor abia peste vreo 15 minute. A examinat imediat urmele, printre care şi gaura adâncă de circa 30 de centimetri. Locul aterizării era reavăn, dar s-a întărit repede, ajungând la consistenţa betonului. Masse s-a întors acasă pe la ora 9.00, unde a povestit aventura vecinului său, patronul localului *Cafe des Sports*. De la acesta, noutatea a ajuns la jandarmerie. După incident, Masse s-a simţit mult timp fără putere şi a fost somnolent câteva săptămâni, devenind, dintr-o persoană care lucra în această perioadă a anului zi-lumină, incapabil să rămână treaz mai mult de 3-4 ore, ceea ce i-a cauzat pagube importante, ca de altfel şi curioşii care au venit să cerceteze urmele aterizării.

Cazul a fost anchetat de poliţia din Digne, care a tras concluzia că Masse nu minte şi nu halucinează. Credibilitatea martorului, fost luptător în Rezistenţă şi respectat de toţi pentru hărnicia şi corectitudinea sa, era dincolo de orice îndoială. Au urmat şi anchete ale jandarmeriei. Au examinat în mod independent cazul şi cercetătorii Jimmy Guieu (care, vrând să ia o probă de pământ, şi-a rupt lama cuţitului), Aime Michel, Dr. Pierre Guerin, renumit astronom, şi astrofizicianul Jacques Vallee. Au fost culese mostre de sol şi plante.

Magistratul consilier Chautard, de la Curtea de Apel din Lyon, a efectuat o investigaţie privată, dezvăluind cu această ocazie şi concluziile anchetei jandarmeriei, în care scria: „Suntem înclinaţi să ne gândim că plantaţia de levănţică a domnului Masse a fost obiectul unei vizite insolite, pare-se extraterestre".

Masse a povestit ulterior, în particular, că a mai văzut OZN-uri deasupra proprietăţii sale şi cu alte ocazii. El va declara în 1972 unui ziarist: „Nu pot spune tot ce am văzut; nimeni nu m-ar crede". El s-a arătat prudent şi cu alte ocazii,

afirmând că „nu doreşte să fie închis într-un azil". Decedat în 2004, Masse a dat dovadă în ultimii săi ani de viaţă de un „sentiment cvasireligios", ca urmare a misteriosului „contact" cu făpturi venite de pe un alt tărâm.

O altă întâlnire apropiată care a pus pe gânduri autorităţile franceze a fost cea din satul *Cussac,* regiunea Auvergne, în centrul Franţei, într-o zonă muntoasă, la peste 1.000 de metri altitudine. La data de 29 august 1967, doi copii, Franşois (14 ani) şi sora lui, Anne-Marie (9 ani), jucau cărţi, la marginea unei şosele, nu departe de sat, păzind o cireadă de vite. Era răcoare, dar cerul era senin. Pe la ora 10.30, băiatul s-a ridicat, chemându-şi câinele, pentru că unele vaci intraseră pe izlazul vecin. în acest moment a zărit, pe partea cealaltă a şoselei, în spatele unui gard de nuiele, la vreo 80 de metri, patru făpturi mici, pe care le-a luat la început drept copii. „Ia te uită, nişte copii negri", a spus el. Sora sa 1-a întrebat: „îi strigi să vină?". Franşois, apropiindu-se, şi-a dat seama însă că se întâmpla ceva straniu. Şi-a chemat deci sora să vadă şi ea. Cei patru erau negri „mătăsoşi" din cap până în picioare, fără să le poată distinge feţele sau detalii de îmbrăcăminte. Cu o înălţime de 1-1,2 metri, aveau braţele lungi şi fine, picioarele scurte şi subţiri, iar craniul şi bărbia mai mari decât ar fi fost normal.

Franşois şi Anne-Marie au observat imediat, în spatele lor, ascunsă parţial de gard, şi o sferă de 4-5 metri diametru. Era atât de strălucitoare încât era greu să te uiţi la ea. Nu se vedea nicio uşă sau hublou. Fata spunea că a observat trei sau patru picioare. Unul dintre cei patru omuleţi era ghemuit, trebăluind ceva pe jos; alţi doi se vedeau din profil, iar cel de al patrulea ţinea în mână un obiect rectangular, poate o oglindă, care reflecta lumina soarelui. Acesta a fost primul care a sesizat că sunt observaţi, alertându-şi agitat camarazii. Pe rând, aceştia au sărit pe partea de sus a sferei, unde au dispărut. Apoi sfera s-a ridicat şuierând, cu o mişcare elicoidală, cu rotiri tot mai

largi. în acest moment, vacile au început să mugească în cor. Cel de al patrulea omuleţ, care aparent a mai luat ceva de pe jos, a ajuns sfera din zbor, când aceasta se ridicase deja la vreo 15 metri de sol. Ambii copii au remarcat că avea „picioare palmate", iar fata, că avea nasul ascuţit.

Sfera s-a mai rotit de câteva ori, luminozitatea sa crescând în acest timp. Apoi, după ce a atins o anumită înălţime, şuieratul a încetat, iar obiectul s-a îndepărtat drept spre nord-vest. Câinele lătra la el ca şi când ar fi vrut să-l urmărească. Se simţea un miros sulfuros. Toată observaţia putea să fi durat cam 30 de secunde.

Vacile continuau să mugească, îngrămădindu-se una lângă cealaltă, chiar şi cu vacile de pe izlazul vecin. Copiii n-au mai văzut sfera dispărând, fiind obligaţi să se ocupe de ele. Au fost atât de îngroziţi de cele întâmplate încât au decis să le mâne spre fermă, mult înainte de ora prevăzută. Un sătean, care i-a întâlnit la 10 minute după incident, povestea că ambii plângeau, vizibil în stare de şoc, iar vitele erau extrem de agitate.

Tatăl copiilor, primarul din Cussac, când i-a văzut venind, a remarcat şi el neobişnuitul situaţiei şi a anunţat jandarmii din Saint Flour, la o distanţă de 19 kilometri. Aceştia au sosit la locul incidentului în jurul orei 16. Se simţea încă mirosul sulfuros şi au descoperit o pată de iarbă îngălbenită în locul în care copiii văzuseră obiectul. Au adunat probe şi şi-au anunţat superiorii. A fost găsit şi un paznic, aflat nu departe de locul întâmplării, care, deşi nu a văzut sfera, a declarat că a auzit şuieratul puternic din momentul decolării.

Cei doi au fost în stare de şoc circa o săptămână. Franşois, care avea ochii sensibili, a lăcrimat timp de cel puţin un sfert de oră după incident şi apoi, timp de mai multe zile, lăcrima în fiecare dimineaţă după ce se trezea. Anne-Marie nu a dormit următoarele două nopţi.

Mai mulţi ufologi au efectuat numeroase anchete şi contraanchete, care însă nu au făcut decât să precizeze unele detalii, confirmând întâmplarea. Merită să menţionăm că pe atunci în satul Cussac nu numai că nu exista televiziune, dar nu era nici măcar un aparat radio, singurul mediu de informare fiind un ziar local; deci posibilitatea unei farse sau a unei contaminări informaţionale este practic exclusă. în cei 40 de ani trecuţi de la acest incident, cei doi fraţi nici nu au dezminţit şi nici nu au contrazis în vreun fel cele declarate iniţial.

O altă întâlnire faimoasă este cea de la *Trans-en-Provence,* aflat în sud-estul Franţei. Aici, la data de 8 ianuarie 1981, către ora 17, când începuse să se întunece, Renato Nicolaî, zidar pensionat, îşi făcea de lucru prin grădina casei. Deodată a văzut un aparat aterizând, cu un şuierat uşor, dar fără urmă de fum sau flacără. După cum a declarat martorul, „maşinăria avea forma a două farfurii lipite faţă în faţă, era plumburie şi poseda o nervură de jur-împrejurul circumferinţei". Măsura circa 1,80 metri înălţime, 2,50 metri diametru. După scurt timp, obiectul a decolat şi a dispărut. Observaţia a durat 30 sau 40 de secunde.

„Sub aparat am văzut, pe când se ridica, două piese rotunde, care puteau fi reactoare sau picioare. Mai erau şi alte două cercuri, care puteau fi trape. Cele două reactoare sau picioare ieşeau în afara părţii de jos a aparatului cam cu 20 de centimetri", a completat Nicolaî. Mergând la locul aterizării, martorul a găsit o urmă circulară neagră, cu diametrul de circa doi metri.

Un vecin - jandarm - a fost chemat în grabă la locul incidentului. El a prelevat probe de lucernă şi de pământ pentru a le trimite, spre analiză, la GEPAN. Aici s-a constatat că solul fusese tasat, ca de o greutate foarte mare, conţinea oxid de fier şi a fost supus unei temperaturi de circa 600 de grade. Mostrele de lucernă, trimise la institutul de

studii agricole INRA, erau iradiate invers proporţional cu pătratul distanţei până la locul aterizării şi au suferit procese anormale de degradare.

Interogarea lui Nicolaî de către specialiştii GEPAN a înlăturat ipoteza unei farse. Martorul era un om obosit, bolnav, care nu citea nici cărţi, nici ziare, singura sa sursă de informare fiind televizorul. A declarat că auzise de OZN-uri, dar nu ştia ce sunt alea. Părerea sa fermă era că văzuse un aparat militar secret.

în 2007, Jean Jacques Velasco, cel care a condus SEPRA (urmaşa GEPAN) din 1988 până în 2005, declara săptă-mânalului *L'Express*: „Afacerea m-a zguduit profund. Chiar şi după 26 de ani, rămân convins că acele urme nu puteau fi produse prin mijloace omeneşti".

Un alt caz interesant este cel din oraşul *Nancy,* capitala istorică a Lorenei f iiceze. Aici, un cercetător ştiinţific în biologie celui ar , care nu a dorit să-şi facă public numele, a asistat, la 21 octombrie 1982, la ora 12.35, în grădina din faţa casei sale, la aterizarea unui aparat neidentificat. De la distanţă a crezut că e un avion care venea din direcţia sud-est. Apoi a desluşit că era un obiect mic, lunguieţ, strălucitor, cu aspect metalic, cu diametrul de vreun metru şi grosimea de circa 80 de centimetri. Martorul 1-a putut distinge bine, întrucât cerul era fară nori, iar soarele se afla în spatele său, deci vizibilitatea era excelentă. Avea o vite î nu prea mare, iar omul nostru a fost convins i r' .că obiectul va trece, mai departe, pe deasupra casei, i ^r la un moment dat traiectoria s-a schimbat, iar apariţia s-a îndreptat direct spre el, ceea ce 1-a obligat să se dea înapoi 3-4 metri.

Aparatul s-a oprit, planând la circa un metru deasupra solului. Partea de sus era albastru-verzuie, iar cea de jos avea un aspect gri metalizat. Nu emitea niciun sunet, nu degaja nici căldură, nici frig, nici lumină şi aparent nici magnetism sau electromagnetism. A rămas aşa douăzeci de

minute, după care s-a ridicat brusc pe verticală, înălţându-se, până a dispărut. La momentul plecării, firele plantelor au devenit drepte, ca apoi să-şi reia poziţia naturală. Martorul era foarte sigur de reperele orare, deoarece îşi verifica tot timpul ceasul.

Omul a alertat jandarmii, pentru a cerceta acest fenomen. Depoziţia sa a fost luată la circa cinci ore de la eveniment. Dată fiind seriozitatea şi formaţia ştiinţifică a martorului, grupul GEPAN a studiat în detaliu cazul, inclusiv mostrele de ştir uscate în mod misterios din zona vizitată de bizarul musafir. Nu a rămas nicio urmă pe sol, iarba nu era nici calcinată, nici strivită. Extremităţile frunzelor unei tufe de ştir s-au uscat complet, de parcă ar fi fost supuse unui câmp electric de mare intensitate. Din păcate, eşantioanele fiind examinate cu întârziere, ipoteza nu a putut fi probată fără niciun dubiu.

Incidente aviatice din Franţa

între documentele puse la dispoziţia marelui public, pe Internet, de GEIPAN se află şi câteva în care au fost implicaţi piloţi.

La 28 ianuarie 1994, Jean-Charles Duboc era la comanda unui Airbus A320, efectuând zborul Air France AF3532 între Nisa şi Londra. Alături de el se afla Valerie Chauffour, copilot. La ora 13.14, survolau, la altitudinea de 11.900 de metri, localitatea Coulommiers, nu departe de Paris. Condiţiile meteorologice erau excelente. Stewardul-şef, prezent în acel moment în cabina de pilotaj, a observat în stânga un obiect, pe care 1-a calificat drept balon meteorologic. Copilotul a văzut şi el obiectul. Pilotul a fost de părere că era mai degrabă un avion în viraj, înclinat la 45 de grade. Totuşi, în doar câteva secunde, toţi trei au căzut de acord că ceea ce vedeau nu semăna cu nimic cunoscut. Vizibilitatea excelentă - de 200-300 de kilometri -, dar şi prezenţa unor

nori altocumulus i-au permis pilotului să estimeze că fenomenul este la altitudinea de 10.500 de metri şi la o distanţă de 46 de kilometri, ceea ce însemna că dimensiunile sale erau enorme. Frapa şi faptul că obiectul îşi schimba forma. La început părea o pălărie maronie, apoi arăta ca o lentilă. Copilotul spunea că semăna cu o bârnă. La început obiectul părea staţionar, apoi au avut impresia că se deplasa. După un minut sau două de observare, a devenit transparent, pentru ca apoi să dispară aproape instantaneu, ca şi cum ar fi decis brusc să devină invizibil.

Duboc, luând legătura cu centrul de control al navigaţiei aeriene de la Reims, a aflat că nu exista niciun aparat de zbor în vecinătate. Totuşi, conform procedurilor în vigoare, cei de la Reims au informat despre observaţie Centrul de operaţii al apărării aeriene (CODA) de la Taverny. Aceştia au confirmat că radarele de la centrul de control Cinq-Mars-la-Pile, aparţinând CODA, tocmai au înregistrat, timp de 50 de secunde, traiectoria unui obiect care intersectase zborul AF 3532, traiectorie care nu corespundea cu niciun zbor anunţat. Fenomenul a dispărut în acelaşi moment şi de pe radar, şi din faţa echipajul avionului.

CODA a efectuat investigaţiile care se impuneau. Acestea au exclus ipoteza unui balon meteorologic şi au precizat că lungimea aproximativă a obiectului era de 250 de metri.

La sosirea, peste o oră, la Londra, pilotului i s-a cerut să facă un raport. Acesta a refuzat, motivând că nu are cum să depună mărturie privind un fenomen pe care nu-l poate identifica.

La 26 august 1998, la 32 de minute după miezul nopţii, echipajul unui DC-10 a observat şase puncte extrem de luminoase care evoluau orizontal, paralel cu orizontul, într-o formaţie compactă, având aspectul unei stele, urmată de o coadă. Pilotul, fost pilot de vânătoare şi astronom amator, nu a putut explica fenomenul care, timp

de 10 secunde, a descris un arc de cerc de circa 90 de grade, ceea ce, având în vedere că distanţa era „foarte dificil de estimat", conduce la viteze mult peste cea a sunetului. Nicio observaţie radar nu a fost corelată acestei observaţii. S-a presupus că ar fi fost un meteorit sau intrarea în atmosferă a unui satelit, dar ancheta care a urmat nu a găsit nicio explicaţie a fenomenului.

La 12 septembrie 1998, la ora 21.53, echipajul unui zbor în direcţia Dijon a văzut, trecând la o distanţă destul de mare deasupra, două puncte luminoase. La început martorii le-au luat drept avioane militare, dar apoi au remarcat traiectoria bizară a punctelor, care urcau, coborau, efectuau zigzaguri. Aviaţia militară a confirmat că nu e prezent niciun trafic aerian în zonă. Pe de altă parte, radarele nu au detectat nimic. Ancheta care a urmat nu a permis identificarea observaţiei.

La 15 octombrie 2004, conducătorul unei patrule de avioane Mirage 4 a fost alertat de unul dintre coechiperi, care se vedea urmărit de o aeronavă „în poziţia ora 5". După ce 1-a urmărit şi comandantul, timp de 15-20 de secunde, obiectul a dispărut. La început a fost convins că era un avion de vânătoare, dar controlorii de zbor de la sol au spus că acolo nu detectaseră nimic, deci observaţia a rămas neidentificată.

La 8 octombrie 2000, puţin după ora 17, deasupra departamentului Yvelines, pilotul şi copilotul unui avion în plină ascensiune, cu destinaţia Grenoble, au sesizat, timp de câteva zecimi de secundă, un obiect rotund, cenuşiu, cu diametrul de câţiva metri, trecând extrem de rapid pe sub carlinga avionului. Pentru un moment echipajul s-a temut ca obiectul să nu lovească cumva ampenajul din spate.

Având în vedere că a fost pusă în pericol securitatea zborului, s-a făcut o anchetă riguroasă asupra cazului. S-a suspectat că a fost un balon sau poate o pasăre mare, dar toate încercările de identificare au rămas fără rezultat.

La 9 decembrie 2002, în Departamentul Nord, un instructor particular de pilotaj, decola cu avionul său, având la bord şi doi elevi. Toţi trei au văzut dintr-o dată un far extrem de luminos, deplasându-se drept spre ei, devenind o formă sferică şi schimbându-şi brusc direcţia atunci când coliziunea părea deja iminentă. Turnul de control nu a văzut nimic, dar nici radarele.

Raportul COMETA

Probabil cea mai interesantă realizare franceză în privinţa conştientizării importanţei fenomenului OZN 1-a constituit raportul transmis, în iulie 1999, preşedintelui republicii Jacques Chirac şi primului-ministra Lionel Jospin, de către grupul „COMETA", compus din ofiţeri superiori, ingineri, specialişti în ştiinţe fizice, ştiinţe ale vieţii şi ştiinţe umaniste.

Raportul este rezultatul a trei ani de studii, cu sprijinul a numeroşi colaboratori şi al Asociaţiei Auditorilor Institutului pentru înalte Studii în Apărarea Naţională (IHEDN). Grupul a fost prezidat de Denis Letty, general de aviaţie, printre membrii lui numărându-se generalul de aviaţie Bruno LeMoine, amiralul Marc Merlo, Michel Algrin, doctor în ştiinţe politice, generalul Pierre Bescond, inginer de armamente, toţi foşti „auditori" IHEDN, dar şi Denis Blanchet, superintendent-şef al poliţiei naţionale, din cadrul Ministerului de Interne, Christian Marchal, director ştiinţific la Oficiul Naţional de Cercetare în Aeronautică, şi generalul Alain Orszag, doctor în fizică. La lucrările grupului au mai contribuit şi alţi specialişti, între care Jean-Jacques Velasco, cercetător şi ufolog, Franşois Louange, specialist în analize foto, şi generalul Joseph Domange, de la IHEDN.

Rezultatele proiectului au fost publicate, după expedierea lor către preşedinte şi prim-ministru, la 16 iulie 1999,

sub forma unui document de 90 de pagini: *Les OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer,* tradus şi tipărit prompt şi în româneşte, cu titlul „OZN-urile şi Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim". Raportul începe cu un preambul de Andre Lebeau, fost preşedinte al Centrului Naţional pentru Studii Spaţiale (CNES), şi este prefaţat de generalul de aviaţie Bernard Norlain, fost director al IHEDN. Raportul este însoţit de şapte anexe deosebit de interesante, privind: observaţii radar în Franţa, observaţii OZN făcute de astronomi, viaţa în Univers, colonizarea Spaţiului Cosmic, Cazul Roswell şi posibila dezinformare, vechimea fenomenului OZN şi elemente de cronologie, reflecţii privind aspecte diverse: psihologice, sociologice şi politice ale fenomenului OZN.

Proiectul COMETA apreciază că „realitatea fizică a OZN-urilor, cu performanţe de zbor neatinse pe Pământ, controlate de fiinţe inteligente, este «cvasicertă»". Ca explicaţii: farsele şi contrafacerile constituie rare excepţii; conspiraţia şi manipulările datorate unor mici grupuri ultrasecrete nu sunt de luat în considerare în mod serios, ca de altfel nici variantele cu fenomene naturale, parapsihologice ori halucinaţii colective. Ipoteza unor arme secrete este, de asemenea, improbabilă. în schimb, aşa cum subliniază şi generalul Letty, „acumularea de observaţii bine documentate, făcute de martori credibili, ne arată că de acum înainte trebuie să luăm în considerare toate ipotezele privind originea OZN-urilor, în special ipoteza extraterestră".

„Ipoteza extraterestră - consideră autorii raportului - este de departe cea mai bună ipoteză ştiinţifică; ea nu este desigur probată într-o manieră categorică, dar există în favoarea sa argumente puternice, iar dacă ea se va dovedi exactă, consecinţele sunt extrem de importante". Deşi nu există până în prezent probe privind acţiuni ostile din

partea OZN-urilor, există cel puţin câteva cazuri în care se poate vorbi de încercări de intimidare. Chiar dacă „niciun accident, şi în consecinţă niciun act ostil, n-a avut drept cauză, cel puţin oficial, un OZN," persistenţa fenomenului, estimează autorii, ar trebui să dea loc unei „reflecţii privind consecinţele strategice, politice şi religioase pe care le-ar produce eventuala confirmare a acestei ipoteze".

Studiul îşi pune întrebarea: Ce atitudine trebuie să luăm dacă totuşi OZN-urile au origine extraterestră? Ce strategie ar trebui să adoptăm? Care sunt situaţiile pentru care ar trebui să ne pregătim? Lucrarea ia în discuţie mai multe scenarii, care ar trebui aprofundate prin implicaţii la nivel politic, militar, religios şi al informării marelui public.

Generalul Bernard Norlain, fost director al IHEDN, subliniază, în contribuţia sa la acest dosar, că „se pun probleme concrete, la care trebuie răspuns prin acţiuni". Studiul se termină cu recomandări în sensul întăririi şi dezvoltării studiului fenomenului OZN. Ar trebui creat un comitet special, la cel mai înalt nivel guvernamental, însărcinat cu dezvoltarea unor ipoteze, strategii şi pregătirea unor acţiuni de cooperare cu alte ţări. Raportul spune că trebuie învinse prejudecăţile de până acum şi teama de ridicol, propunând în acest sens chiar şi ţinerea unor conferinţe de informare în marile şcoli militare, ori încheierea unor acorduri între Uniunea Europeană şi Statele Unite.

Leslie Kean a invitat trei personalităţi dintre cele implicate în proiectul „COMETA" să scrie câte un text pentru a fi inclus în cartea ei: „*UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record'*, apărută în 2011. Yves Sillard, fost director general al CNES, cel care a înfiinţat GEPAN, iar la ora actuală este preşedintele „comitetului director" al GEIPAN, îşi începe textul cu fraza: „Realitatea obiectivă a fenomenelor aeriene neidentificate,

cunoscute mai bine publicului larg sub numele de OZN, nu mai este pusă sub semnul întrebării. Datele înregistrate de GEIPAN se bazează pe metode riguroase de analiză şi control. Cazurile aeronautice vin din partea unor martori competenţi, antrenaţi să facă faţă unor situaţii neobişnuite şi să reacţioneze cu calm". între altele, Sillard mai menţionează: „Dezvoltarea ştiinţei, chiar în deceniile următoare, va conduce în mod sigur la numeroase concepte noi, absolut impredictibile astăzi. Ceea ce ni se pare că reprezintă un obstacol insurmontabil pentru civilizaţiile mai avansate care călătoresc de pe exoplanete pe Pământ probabil că ne va apărea, atunci, într-o lumină cu totul diferită"...

O a doua personalitate, al cărei text ocupă un întreg capitol, este Jean-Jacques Velasco, responsabilul GEPAN şi SEPRA timp de douăzeci şi unu de ani, din 1983 până în 2004. El recunoaşte că atunci când era în această funcţie, şi-a impus, „după cum şi era de datoria mea, o mare rezervă în exprimarea oricăror interpretări sau concluzii pe subiectul OZN". Dar acum poate spune fără ezitare că „OZN-urile - ca obiecte materiale - există şi sunt distincte de oricare fenomen obişnuit. Aceste cazuri sunt puţine la număr, dar extraordinarele lor caracteristici şi efecte fizice nu lasă loc pentru ambiguităţi. [...] Ele par să fie «obiecte artificiale şi controlate», iar caracteristicile lor fizice pot fi măsurate de sistemele noastre de detecţie, în special de radare". între performanţele inexplicabile ale acestor obiecte, Velasco menţionează „zborul staţionar şi complet lipsit de zgomot, acceleraţiile la viteze care sfidează legea inerţiei, exercitarea unor efecte asupra sistemelor electronice de navigaţie sau de transmisiuni şi aparenta capacitate de a induce întreruperi ale curentului electric. Când sunt întâlnite avioane, civile sau militare, aceste obiecte par capabile să anticipeze şi să neutralizeze manevrele defensive ale piloţilor".

Velasco preciza că atunci când s-a creat GEPAN, organismul avea în spate o reţea formată din poliţie, jandarmerie, Forţele Aeriene, Marină, staţii meteorologice şi oficialităţi aeronautice, respectând cu toţii o metodologie comună, prin care datele colectate să fie raportate şi centralizate. Cazurile colectate astfel erau examinate periodic de un consiliu ştiinţific, format din experţi în diferite domenii relevante. Aceştia clasificau cazurile în patru categorii: (A) identificate, (B) probabil identificate, (C) date insuficiente şi (D) inexplicabile, „în ciuda relatărilor precise ale martorilor şi ale dovezilor de calitate recuperate de la locul observaţiei". Acestea din urmă erau împărţite în continuare, conform clasificării propuse de Prof. J. Allen Hynek (între care, de pildă, întâlnirile apropiate de gradul III).

Velasco descrie câteva dintre cazurile neidentificate spectaculoase, investigate de GEIPAN şi precursoarele sale, observând că, „de fapt, cazurile aeronautice oferă cele mai convingătoare rezultate în această problemă". El citează şi un studiu făcut de Dominique Weinstein, care a catalogat 1.305 observaţii aparţinând unor piloţi. Dintre acestea, aproape 37% proveneau de la avioane militare, 27% de la aviaţia civilă, iar restul de la avioane particulare. în 12% din cazuri, observaţia a fost confirmată prin radar, în 3,5% a fost afectată aparatura de bord. Douăzeci şi două de cazuri se referă la coliziuni evitate în ultima secundă, iar şase cazuri cuprind „lupte aeriene" sau manevre de luptă între OZN şi aparatul de zbor.

Jean-Jacques Velasco propune „ipoteza şocantă" că există o legătură între fenomenul OZN şi armele nucleare. El evocă în acest scop declaraţii îngrijorate ale oficialităţilor americane, care, în 1949, constatau că „fenomenele aeriene neidentificate" apar în preajma unor „instalaţii sensibile" militare, deci „au legătură cu Apărarea Naţio-

nală a Statelor Unite". Velasco remarcă şi o corelaţie a apariţiilor cu testele nucleare şi reaminteşte incidentele în care OZN-uri au blocat rachete nucleare, în 1966, în Dakota de Nord, în 1967, în Montana etc. El îşi „permite speculaţia" că ar putea fi vorba de sonde ale unor „civilizaţii extraterestre", având motivaţia „de a ne monitoriza planeta din cauza îngrijorării pe care au produs-o manifestările oamenilor".

A treia personalitate franceză, inclusă cu un text în cartea Lesliei Kean, este generalul-maior de aviaţie în retragere Denis Letty. El descrie câteva întâlniri dramatice cu OZN-uri ale unor piloţi francezi. Acestea au fost cauza pentru care, în 1996, în cadrul Asociaţiei auditorilor veterani ai Institutului Francez pentru înalte Studii de Apărare Naţională (IHEDN - asociaţie de planificare strategică finanţată de guvern), s-a luat hotărârea creării unei Comisii pentru Studii Aprofundate, prescurtat „COMETA", care a efectuat, timp de trei ani, cercetări asupra implicaţiilor fenomenului OZN.

URSS, Rusia.
Programe de urmărire a OZN-urilor

Ufologia rusă a început, la sfârşitul anilor '50, prin conferinţele şi articolele inginerului Iurii Fomin, de la societatea unională pentru răspândirea cunoştinţelor ştiinţifice şi politice, şi ale lui Felix Zigel, cadru didactic la Institutul de Aviaţie din Moscova. Pe atunci, în presa sovietică erau permise doar articolele care combăteau existenţa fenomenului OZN, taxat drept o fantezie caracteristică ţărilor capitaliste. Totuşi, armata a păstrat un interes ascuns pentru elucidarea cauzelor sale.

La insistenţele lui Ziegel, în 1967, la Moscova s-a înfiinţat Departamentul OZN al Comisiei unionale de explorare spaţială a Asociaţiei Voluntare pentru Sprijinirea

Armatei, Aviaţiei şi Marinei (DOSAAF). Participau peste 200 de oameni de ştiinţă, ingineri, reprezentanţi militari, jurnalişti etc., şef fiind generalul-maior Porfinii Stoliarov, iar adjunct pe probleme ştiinţifice - Zigel. La 10 noiembrie, la televiziunea centrală, cei doi au invitat populaţia să le trimită rapoarte. Acestea nu au întârziat să sosească.

Din păcate, în aceeaşi lună - noiembrie 1967 - autorităţile au dat ordin ca departamentul să fie desfiinţat. Deşi s-a negat oficial existenţa unei astfel de organizaţii, azi se crede că aici s-au adunat multe rapoarte privind observaţiile OZN. S-a mai spus că la sfârşitul anilor '70 s-a evaluat că pentru o treime din rapoarte nu existau explicaţii convenţionale.

Nu peste mult timp, şi Academia de Ştiinţe a URSS a difuzat o rezoluţie, în care condamna cercetările OZN. Se pare că motivul principal a fost teama oficialităţilor militare că publicitatea în jurul observaţiilor OZN poate duce la divulgarea unor secrete militare. Cenzura a interzis nu doar orice articol despre OZN-uri, dar chiar şi menţionarea termenului de „Obiecte zburătoare neidentificate".

Situaţia a luat o turnură neaşteptată după incidentul de la Petrozavodsk, capitala Republicii Autonome Karelia. Aici, în zorii zilei de 20 septembrie 1977, a apărut pe cer o uriaşă „meduză luminoasă", împrăştiind o mulţime de raze subţiri deasupra oraşului. Graţie neglijenţei cenzurii, întâmplarea a ajuns pe paginile celor mai importante publicaţii sovietice. La ora actuală se ştie că fenomenul a coincis cu lansarea satelitului Cosmos-955, de la baza Pleseţk. Oricum, cazul a deschis nişte zăgazuri.

în 1978, a fost demarat un program, desfăşurat apoi timp de 13 ani, care cerea fiecăruia dintre cei patru milioane de militari sovietici să elaboreze rapoarte detaliate privind observaţiile OZN. Un rol important în acest proces 1-a avut Iuri Andropov, foarte interesat de fenomenul OZN. El a fost şeful KGB din 1967 până în 1982, iar

ulterior, între 1982 şi 1984, urmaşul lui Leonid Brejnev la conducerea URSS. în planul de stat pe 1978, la capitolul „Cercetări în domeniul apărării" a fost inclus programul „Investigarea fenomenelor aeriene şi spaţiale neidentificate, a originii lor posibile şi a influenţei asupra echipamentelor şi a personalului". Programul a fost împărţit în două: *„Setka MO" (Ministerstva Oboroni Set* - reţeaua Ministerului Apărării) şi *‚JSetka AN" (Akademii Nauk Set* - reţeaua Academiei de Ştiinţe). în acest scop, la 18 octombrie 1978 a avut loc o şedinţă importantă la Academia de Ştiinţe a URSS, în prezenţa unor cercetători care ulterior au participat le aceste proiecte.

în 1981, numele programelor de cercetare au fost schimbate în „Galaktika" (MO, respectiv AN), iar în 1986 în „Gorizont" (cu aceleaşi MO şi AN). La scurt timp după tentativa de puci anti-Gorbaciov din 1991 (dar după alte versiuni chiar în 1990), aceste programe au fost oprite. Totuşi, un grup de experţi din Departamentul de Fizică Generală şi Astronomie al Academiei Ruse de Ştiinţe ar fi continuat, până în 1996, să lucreze asupra subiectului, analizând rapoartele OZN.

Participanţii la şedinţa inaugurală din 1978 reprezentau diferite institute sau unităţi militare. Programul civil a fost centrat pe IZMIRAN, Institutul de Magnetism Terestru şi Difuzare a Undelor Radio al Academiei de Ştiinţe a URSS. Iulii Platov, de la acest institut, a devenit şeful programului civil. Din partea armatei, cercetarea fenomenului OZN urma să fie coordonată de K. Ivanov, adjunctul şefului Statului Major General al Marinei Militare sovietice, care era şi şeful informaţiilor Marinei Militare. Din documentul elaborat cu prilejul acestei prime şedinţe, reiese că Ministerul Apărării era preocupat de faptul că fenomenul OZN ar putea interfera cu activităţile militare, inclusiv cu zborurile cosmice.

Instrucţiunile pentru colectarea datelor au fost redactate, în cadrul Marinei Militare, la începutul anului 1980. Instrucţiunile semnate de viceamiralul V.K. Saakian specificau că datele OZN mai serioase trebuiau imediat telegrafiate la două unităţi militare, una din oraşul Mîtişci, de lângă Moscova, cealaltă din Leningrad. Prin „date serioase" se înţelegeau cazurile în care existau urme fizice ale fenomenului, cele în care s-a produs un deces al unui militar în contact cu fenomenul şi cele în care a fost afectată funcţionarea aparaturii. Instrucţiunile au fost distribuite, prin adrese expediate de la Departamentul de Fizică Generală şi Astronomie, către diverse organisme şi organizaţii. Ziarul *Nedelia* a publicat un apel al responsabililor proiectului în care, printre altele, îi sfătuia pe cei ce au văzut fenomene neobişnuite să încerce mai întâi să elimine toate explicaţiile convenţionale posibile: fenomene astronomice, obiecte făcute de mâna omului etc., iar dacă nu există o astfel de explicaţie, atunci să facă o descriere cât mai detaliată a obiectului şi să expedieze raportul la Departamentul de Fizică Generală şi Astronomie.

într-unui dintre primele documente ale SETKA-AN s-a decis ca în loc de „OZN" să se folosească termenul de „fenomene atmosferice anormale". Cenzura asupra termenului „OZN" a fost înlăturată abia în 1989.

S-au constituit şi două centre de cercetare. Cel din cadrul Ministerului Apărării avea acces la observaţiile militarilor, cel subordonat Academiei de Ştiinţe la cele culese de institute de cercetări, centre hidrometeorologice şi diverse publicaţii. Obiectivele cercetării erau, de asemenea, diferite - militarii erau preocupaţi de influenţa OZN-urilor asupra echipamentelor şi a personalului, ca şi de posibilitatea de a utiliza proprietăţile OZN-urilor: invizibilitatea radar şi excepţionala manevrabilitate. A existat şi suspiciunea că ele ar fi nişte mijloace de spionaj.

Academia de Ştiinţe era interesată în primul rând de studierea naturii fizice a fenomenului. Se spune că programele au fost cerute de Comisia Militar-Industrială, preconizându-se ca ambele centre de cercetare să aibă un schimb de informaţii, dar Vladimir Rubţov, implicat în aceste proiecte, nu este convins că armata a pus la dispoziţia cercetătorilor civili toate datele de care dispunea.

în planurile cincinale care au început în 1981 şi 1986, autorităţile au inclus programe speciale, dedicate cercetării fenomenelor aerospaţiale neidentificate. în ianuarie 1980, şeful Statului Major General al Forţelor Armate ale URSS a emis un regulament, cerând să i se raporteze neîntârziat „orice fenomen inexplicabil, exotic, extraordinar", inclusiv observaţii OZN, cu instrucţiuni privind modul de colectare. Din acest moment, toţi militarii din URSS, inclusiv cei staţionaţi în alte ţări, ştiau că dacă observă un OZN trebuie să facă un raport scris superiorilor lor. în 13 ani, cât a rămas în vigoare acest proiect, s-au strâns 3.000 de rapoarte oficiale, asupra a circa 400 de evenimente individuale. 90 la sută din acestea pot fi explicate prin cauze convenţionale, precum: lansări de rachete, baloane de mare altitudine etc. Dar circa 300 de observaţii au rămas inexplicabile, chiar şi după cea mai scrupuloasă examinare. Poate nu pare mult, dar este vorba de rapoarte detaliate, din surse sigure, verificate la faţa locului de ofiţeri cu experienţă, care aveau drept atribuţie de serviciu să trimită spre centru doar cazurile cu adevărat importante.

Colonelul în retragere Boris Sokolov, care a fost implicat din 1980 în acest proces, a declarat nu demult că „timp de zece ani Uniunea Sovietică a devenit un gigantic post de urmărire a OZN-urilor... militarii erau interesaţi de OZN-uri, inclusiv din cauza credinţei că dacă vor descifra secretele OZN-urilor vor putea câştiga competiţia cu potenţialii inamici, prin încorporarea acestor tehnologii".

La un moment dat, prin anii "85-" 86, s-a făcut un raport privind toate cazurile adunate până atunci de pe teritoriul URSS. Circa 70% din toate observaţiile au primit explicaţii fireşti, din punctul de vedere al ştiinţei „clasice". Majoritatea cazurilor au *fost puse în* legătură cu tehnologia aeronautică ori cu tehnologia rachetelor, cu lansarea de obiecte în spaţiu, cu părţi din rachetă, de pildă primele trepte, care au căzut înapoi la sol, cu reintrarea în atmosferă a unor obiecte cosmice, cu dezastre aviatice, cataclisme naturale etc. Din restul de 30%, jumătate puteau fi explicate în mai multe feluri, întrucât nu existau suficiente date şi probe materiale pentru o concluzie certă. Generalul estima că mai rămânea un rest de 10-15%, format din cazuri care nu puteau fi explicate în niciun fel.

în majoritatea incidentelor, s-au observat lumini în diverse configuraţii, dar au fost văzute şi obiecte materiale, în formă de disc, de cilindru sau ceva similar. Nu s-a putut explica ce anume erau aceste apariţii. Periodic, se intensifica interesul populaţiei pentru astfel de fenomene. Atunci reveneau mereu şi mereu aceleaşi întrebări din partea jurnaliştilor din toată lumea.

Generalul Nikolai Alexeevici Sciam, fost vicepreşedinte al Comitetului de Preşedinţie al KGB, afirma în 2007 că documentele OZN din fosta URSS nu au fost niciodată secrete. El a ilustrat aceasta prin traseul hârtiilor. Un cetăţean vedea un fenomen luminos şi scria un raport. Ofiţerul de serviciu al unei instituţii sau al unui departament special recepţiona informaţia, o nota într-un registru şi trimitea raportul la centru, ataşându-i o scrisoare însoţitoare. în toate aceste operaţii nu era niciun secret.

După ufologul Iuri Striganov, „Comisia Academică" a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a demonstra că nu există OZN-uri, ci, cel mult, observaţii eronate ale unor lansări de rachete sau, eventual, fulgere globulare, astfel

încât această comisie a servit drept paravan, prin care să distragă atenţia asupra investigaţiilor militare OZN, care au fost mult mai serioase. Dar, în ciuda declaraţiilor nonşalante, „fenomenele anormale" au dus uneori la căderea comunicaţiilor radio ori la funcţionarea defectuoasă a unor echipamente militare. Au existat, de asemenea, rapoarte provenind de la personal militar, inclusiv de la ofiţeri superiori, asupra unor activităţi stranii ale OZN-urilor deasupra unor baze sovietice de rachete balistice sau asupra unor cosmodromuri. în câteva rânduri au fost chiar lansate rachete sol-aer împotriva nepoftiţilor vizitatori. Militarii erau mai puţin interesaţi de argumentele ştiinţifice, rămânând deschişi la ipoteza că OZN-urile ar putea fi manifestări ale unei civilizaţii extraterestre. Dar cel mai mult îi preocupa impactul fenomenului asupra tehnicii militare şi asupra personalului.

Iulii Platov şi Boris Sokolov au publicat o lucrare intitulată „Istoria cercetării de stat a OZN-urilor în URSS", în care ei afirmă că cele două programe s-au bazat pe presupunerea că există o probabilitate ridicată ca fenomenele stranii observate să aibă o origine tehnico-militară şi pe aceea că unele caracteristici descoperite ar putea căpăta utilizări militare. Derularea programelor OZN a fost ţinută secret pentru „a reduce interesul publicului". Cei doi autori au mai subliniat că bugetul redus al programelor nu a permis implicarea unor echipamente mai sofisticate. De pildă, nu s-a putut testa ipoteza existenţei unor fenomene precum formaţiunile de plasmă de mari dimensiuni din atmosferă. Tot ce s-a realizat a fost colectarea şi analizarea unor rapoarte şi elaborarea unor modele fizice ale fenomenului.

Atitudinea celor doi a fost criticată de ceilalţi ufologi ruşi, atât pentru unele afirmaţii, care minimalizau amploarea fenomenului şi care s-au dovedit neadevărate, cât şi

pentru faptul că aceştia nu au permis ca rapoartele colectate să fie examinate şi de investigatori independenţi (nu neapărat străini, întrucât documentele puteau conţine şi unele date secrete).

La 31 mai 2002, în ziarul *Komsomolskaia Pravda,* Andrei Pavlov a publicat un articol ciudat, bazat pe un interviu cu colonelul Aleksandr Plaksin, numit aici geofizician militar. El a fost omul de legătură între programul militar şi cel academic, pentru „studiul fenomenelor anormale", începând din 1978 până în 1991. Plaksin a descris cele două programe ruseşti. Comisia militară nu a lucrat niciodată cu martori civili care au văzut OZN-uri sau pretindeau că au fost în contact cu entităţi nepământene, fiind interesaţi doar de rapoartele oficiale primite de la unităţile militare sovietice, rapoarte care conţineau măsurători făcute cu e^ipament tehnic militar. Din motive lesne de înţeles nu a intrat în mai multe detalii.

Plaksin estima că 20% din obiectele neidentificate raportate prin aceste programe aveau consistenţă fizică şi proprietăţi pe care, cu legile naturii pe care le cunoaştem azi, nu le putem explica. Celelalte semnalări de OZN-uri ar fi formaţii naturale de plasmă. Cercetătorii ruşi au dovedit că, atunci când anumite fluxuri de radiaţii solare străpung câmpul magnetic protector al Pământului, ele pot produce perturbări în funcţionarea aparaturii, dar şi efe< e vizuale spectaculoase, care pot fi luate drept OZN-[1]

Plaksin afirmă că în cei 13 ani, în care a fost ii. ^ucat în cercetarea fenomenului OZN, nu a avut acces la nicio dovadă palpabilă a faptului că pe planeta noastră ar exista manifestări ale unor civilizaţii extraterestre. Cu toate acestea, el menţiona că, din cauza secretului militar, nu poate nici acum divulga tot ce ştie. Colonelul a precizat totuşi că nu a existat niciun OZN prăbuşit în Kazahstan, în 1978, nu există niciun depozit secret cu fragmente de

OZN-uri în Mîtişci (zona Moscovei) şi nici buncăre ultrasecrete în arhipelagul Novaia Zemlia, aşa cum pretind unele zvonuri.

Institutul militar implicat în programele pentru fenomene anormale a cooperat cu alte institute ale Academiei de Ştiinţe pentru crearea de aparatură ultrasensibilă în studiul fenomenului OZN. Aceste echipamente au permis estimarea dimensiunilor OZN-urilor, a densităţii şi vitezei lor. Conform lui Plaksin, cercetătorii militari sovietici au ajuns chiar să poată prezice apariţia unor valuri OZN.

Prima prelucrare amplă a datelor colectate, privind fenomenul OZN, a fost făcută pe calculatoarele *EVM ES 1022* din renumitul centru ştiinţific „Akademgorodok" din Novosibirsk. Concepţia şi analiza rezultatelor a aparţinut Institutului de Matematică a secţiei siberiene a Academiei Sovietice de Ştiinţe. Rezultatul a constat într-un raport de 45 de pagini de grafice şi formule. Totuşi, în cele din urmă, nu se poate spune ce anume s-a câştigat prin aceste programe.

Opiniile lui Vladimir Rubţov

în articolul „Ufologia Sovietică", publicat în decembrie 2005 în revista *FA TE Magazine, Vladimir Rubţov,* la ora actuală directorul Institutului independent de Cercetare a Fenomenelor Neidentificate (RIAP) din Harkov, Ucraina, remarcă faptul că „ufologia actuală este un amestec eterogen de cercetare serioasă, amuzament, religii populare şi isterie". După 1986, specialiştii în domeniu au putut să participe la congrese internaţionale şi să facă schimburi de opinii cu colegii din alte ţări. într-o atmosferă de destindere, chiar şi rapoartele secrete OZN deţinute de Ministerul Apărării au devenit accesibile publicului. Din păcate, situaţia a fost exploatată şi de mulţi falşi ufologi.

în 1980, Rubţov îşi susţinuse teza de doctorat asupra aspectelor filosofice şi metodologice ale căutării inteligenţei extraterestre. Scriind apoi o carte pe baza disertaţiei sale, el a dorit să introducă un capitol despre fenomenul OZN. Din cauza cenzurii asupra acestui subiect, a avut nevoie de aprobarea unei comisii academice. Spre surpriza sa, aprobarea a venit foarte repede. Mai mult, i s-a oferit imediat posibilitatea să lucreze în cadrul unei echipe de experţi dedicată fenomenului OZN.

Cercetătorii din acest domeniu credeau în ipoteza extraterestră şi aveau motive să presupună că nu toate observaţiile sunt raportate. Rubţov a înţeles de ce cu ocazia unei prelegeri despre fenomenul OZN, pe care a ţinut-o la o şcoală de aviaţie militară. Auditoriul părea la prima vedere pasiv, dar mai târziu piloţii, în discuţii neoficiale, i-au explicat că se găseau între ciocan şi nicovală. Pe de o parte, regulamentele Statului Major General îi obligau să trimită un raport imediat ce observau un fenomen aerospaţial neidentificat, pe de altă parte, ei ştiau foarte bine că făcând un astfel de raport riscau să fie trimişi la spital pentru examinări lungi, neplăcute şi care se puteau termina rău. Era mai înţelept ca un pilot care întâlnea un OZN să lase impresia că nici nu 1-a văzut.

Cu această ocazie, lui Rubţov i-au fost arătate documentele unui caz inedit de contact radio cu un OZN. La 9 aprilie 1975, la şcoala de aviaţie militară Jerdevka din regiunea Tambov, după ce avioanele au decolat pentru un zbor de instruire, radarul a detectat o „ţintă" neidentificată. Crezând că poate este unul dintre avioanele-şcoală, operatorul radarului i-a dat câteva comenzi, pe care ţinta le-a îndeplinit conştiincios. Ceilalţi piloţi i-au semnalat surprinşi că a folosit inadecvat indicativul lor. Operatorul, înţelegând că ceva nu-i în regulă, s-a adresat încă o dată

„ţintei" cu o comandă falsă, pe care obiectul a executat-o, după care a intrat în zona moartă a radarului şi a dispărut.

Există multe astfel de istorii. Rubţov crede că la ora actuală ar trebui nu atât un program oficial, de mare anvergură, de culegere de rapoarte, cât o schimbare în atitudinea oficială faţă de fenomenul OZN. Dr. Iulii Platov şi Dr. Vladimir Rubţov au publicat în acest sens, în 1991, la editura Academiei de Ştiinţe, o carte, intitulată „OZN-urile şi ştiinţa modernă", destinată comunităţii academice sovietice. Din păcate - spune Rubţov -, ea a fost singura carte de acest nivel în fostul spaţiu sovietic şi nu a avut ecoul scontat.

Multitudinea şi seriozitatea observaţiilor au confruntat autorităţile sovietice cu trei întrebări: Este real fenomenul OZN? Dacă da, ce este el de fapt? Prezintă cumva un pericol? La prima întrebare s-a răspuns pozitiv. Pentru a doua ar trebui să se treacă de la observaţiile vizuale ale martorilor la cele instrumentale, deci la radare, sisteme de supraveghere şi/sau instrumente special concepute în acest sens. Aceste instrumente ar trebui să aibă capacitatea de a monitoriza întregul spaţiu circumterestru, de la câteva sute de metri la câteva mii de kilometri altitudine. Din păcate, un astfel de sistem cere un efort financiar considerabil, comparabil cu cel pentru bomba atomică sau pentru primul Sputnik, iar situaţia din Rusia de după 1990 nu mai e propice unor astfel de proiecte.

Vladimir Rubţov crede astfel că prin culegerea în continuare a unor rapoarte privind observaţii, deci a „folclorului ufologic", nu se va ajunge prea departe. Este necesară o cercetare conformă cu metodologia ştiinţifică şi culegerea sistematică de dovezi fizice. Dincolo de rumori şi fantezii, e clar că există dispozitive mecanice care zboară în atmosfera pământeană, având capacităţi tehnice mult deasupra oricărei aeronave făcută de om. Ipoteza conform

căreia aceste dispozitive au origine extraterestră este în principiu verificabilă, deci e ştiinţifică. E drept, dacă această ipoteză s-ar adeveri, ne-am afla în faţa altor probleme, mult mai dificile. Dar acesta este mersul cunoaşterii umane.

Incidente dramatice

Conform colonelului în retragere Iurii Sokolov, în spaţiul ex-sovietic „au existat 40 de cazuri în care piloţii au întâlnit OZN-uri. La început li s-a ordonat să le intercepteze şi să le doboare. Când piloţii s-au angajat în urmărire, OZN-urile au accelerat, piloţii au pierdut controlul şi avioanele s-au prăbuşit. Aceasta s-a întâmplat de trei ori, iar în două dintre ele pilotul şi-a pierdut viaţa. După aceasta, piloţii au primit ordin să observe obiectul, dar să schimbe direcţia şi să se îndepărteze. [...] în mod cert, piloţii au perceput OZN-urile ca un pericol". Sokolov a mai adăugat că „militarii erau interesaţi de OZN-uri inclusiv datorită credinţei că, dacă vor descifra secretele OZN-urilor, vor putea câştiga competiţia cu potenţialii inamici, prin încorporarea acestor tehnologii".

De altfel, în 1980, conform lui Sokolov, N. Abacharayev, candidat în ştiinţe tehnice, a brevetat un aparat de zbor „în formă de OZN", bazat pe supraconductibilitate. Alte rapoarte spun că în URSS s-au elaborat şi vehicule lenticulare propulsate de o plasmă rotitoare, care creează un câmp magnetic. Descărcările plasmei dădeau naştere unor lumini pulsatorii, care se accelerau când viteza vehiculului creştea.

Personalul navigant civil era şi în Rusia foarte reţinut să atragă atenţia pasagerilor asupra unor eventuale OZN-uri sau să facă rapoarte, din convingerea că aceasta poate dăuna afacerilor.

Vasilii Alexeev, general-maior la Centrul de comunicaţii spaţiale al forţelor aeriene ruseşti, i-a declarat în 2002

lui Michael Hesemann că în 1980, când lucra la Marele Stat Major, a primit multe rapoarte venite de la unităţi, privind un număr impresionant de observaţii ale unor fenomene neexplicate. Pe vremea aceea majoritatea au fost pur şi simplu respinse ca nefondate. Subiectul era considerat, în bună măsură, unul închis. „O dată ce s-a stabilit în mod oficial cum stau lucrurile, nu numai că nu îţi venea să mai crezi, dar nici nu era indicat să crezi."

„Totuşi, în teritoriu, oamenii voiau să ştie ce anume s-a întâmplat, voiau să ştie unde să separe adevărul de ficţiune. Apoi, informaţiile care se adunau la noi nu erau poveşti sau rumori, ci declaraţiile unor martori oculari ai fenomenului, cuprinse în documente şi rapoarte ale unor oficiali. Uneori aceste informaţii erau atât de fascinante încât era imposibil să nu le dai credit. Aşa că treptat problematica a început să nu mai fie considerată atât de fantastică şi a început să fie examinată nu doar la Ministerul Apărării, ci şi de alte departamente guvernamentale. Acest interes s-a manifestat prin trimiterea unor experţi în locurile în care OZN-urile - să le numim astfel - apăreau cu o anumită frecvenţă. Cunosc o serie de baze militare care intră în această categorie. De regulă ele sunt obiective de importanţă strategică, complexe de rachete, instituţii de cercetare militară, într-un cuvânt locuri cu o mare concentrare de ştiinţă avansată şi, într-o anumită măsură, de pericol... Aici apar OZN-urile cel mai des. Mai mult decât atât, ofiţerii sau comandanţii de la faţa locului, care cunoşteau câte ceva despre fenomenul OZN, dar nu primiseră instrucţiuni oficiale în acest sens, au avut iniţiativa să investigheze ei înşişi apariţiile, colectând date ş.a.m.d. Ştiu că în câteva locuri ei au învăţat chiar să creeze situaţii care să provoace apariţia unui OZN. Un OZN va veni acolo unde există o activitate militară, incluzând, să zicem, transportul unor încărcături «speciale».

Era suficient să se simuleze ori să se programeze în mod virtual o astfel de deplasare pentru ca OZN-ul să apară... într-un anumit poligon de testare - nu-1 voi numi, deşi nu mai prezintă un secret -, ofiţerii au învăţat chiar să facă un soi de contact. La început OZN-ul apărea; era de cele mai multe ori sferic, dar avea şi alte forme. Contactul a fost realizat prin indicaţii fizice; militarii indicau cu mâna în diferite direcţii, iar sfera se aplatiza în acea direcţie. Dacă ridicai mâna de trei ori, sfera se aplatiza de trei ori pe verticală. La începutul anilor '80, urmând directivele conducerii superioare sovietice, s-au realizat experimente utilizând dispozitive tehnice (teodoliţi, staţii radar şi altele); deci obiectele neidentificate au fost înregistrate, prin dovezi palpabile, prin date furnizate de instrumente de măsură"...

„Cunosc un caz în care lucrătorii unui institut de cercetări de lângă Moscova au zburat la Novosibirsk. Cred că se duceau să investigheze un accident aviatic. Când s-au întors, au scris un raport despre faptul că avuseseră o întâlnire cu un OZN, care a însoţit un timp, în zbor, avionul lor. Fiind persoane curioase şi înclinate spre analiza ştiinţifică, şi-au distribuit imediat rolurile, astfel încât pe parcursul observaţiei unul examina şi dicta, alţii executau schiţe, un al treilea grup cronometra. în felul acesta, urmărirea obiectului a căpătat o oarecare bază ştiinţifică. Nu a mai fost doar o simplă observaţie vizuală, ci o echipă ştiinţifică în plină activitate în timp real."

Şi colonelul Aleksandr Plaksin a făcut trimirere la câteva cazuri prin detalii fascinante. De pildă, în 1974, deasupra aeroportului Povorino din Borisoglebsk (regiunea Voronej) a apărut, la înălţimea de 7 kilometri, un nor negru imobil, inexplicabil, lung de circa un kilometru şi jumătate. Radarele de la sol indicau în interiorul său o aeronavă. A fost ridicat un avion de vânătoare pentru

intercepţie, cu doi piloţi la bord. îndată ce au intrat în „nor" au auzit, prin casca de protecţie, un ţiuit atât de puternic încât depăşea pragul dureros. Concomitent, pe tabloul de bord a apărut indicaţia „altitudine periculoasă", iar avionul a început să se scuture violent. Cei doi piloţi au reuşit cu multă dificultate să scoată avionul din nor. Acesta a plutit acolo în total patru ore, după care a dispărut. Sovieticii nu au reuşit niciodată să afle din ce era format acel „nor". Dar astfel de „nori" stranii au fost semnalaţi în mai multe rânduri deasupra fostei URSS şi apoi a Rusiei.

La 14 septembrie 1981, un MIG-23 se afla în zbor de antrenament în apropierea oraşului Muncaci (Mukachevo), din vestul Ucrainei. Brusc, în faţa avionului a apărut, din neant, o sferă de foc, care a distrus partea din faţă a aeronavei. Pilotul a avut timp să se catapulteze. A. Plaksin afirmă că au fost raportate mai multe astfel de incidente, dar niciunul nu a putut fi explicat de cercetarea efectuată prin programele OZN.

Un caz mult mediatizat s-a petrecut la 4 octombrie 1982. Atunci, deasupra unei baze secrete din Ucraina, cu silozuri conţinând rachete balistice intercontinentale cu focos nuclear, a plutit fără zgomot, între orele 16.00 şi 20.00, un gigantic OZN discoidal. Avea diametrul de circa 900 de metri, o formă geometrică perfectă, suprafaţa netedă, fară hublouri sau alte semne particulare. Focoasele nucleare ale rachetelor erau îndreptate către Statele Unite (ele au fost dezmembrate abia la începutul anilor '90). Camera subterană de comandă a rachetelor era dublată de una similară aflată la Moscova. în timp ce OZN-ul plutea deasupra, pe panourile din ambele locuri s-a aprins o lampă indicând activarea, într-un mod derutant, a codurilor de lansare a rachetelor nucleare intercontinentale, în ciuda faptului că nimeni nu apăsase niciun buton. Mai ales

cei de la Moscova au fost extrem de alarmaţi. Am fost atunci la un pas de declanşarea unui război nuclear. Din fericire, după 15 secunde totul a revenit la normal. întregul incident a fost atestat prin numeroase mărturii şi investigaţii ulterioare, inclusiv în 1995, de David Ensor, corespondent renumit al canalului *ABC News,* care a intervievat în acest scop zeci de cercetători, militari şi oficiali guvernamentali ruşi.

A doua zi după incident, a fost trimisă de urgenţă la faţa locului o comisie de anchetă, din care a făcut parte şi o echipă condusă de colonelul Boris Sokolov. Acesta a făcut imediat legătura între prezenţa OZN-ului şi inexplicabilul incident,pe care 1-a şi recunoscut în declaraţiile sale mai vechi. Totuşi, în anul 2000, el şi-a schimbat opinia, poate şi ca urmare a unor presiuni venind din afară, prezentând lucrurile într-un mod diferit, ceea ce a fost interpretat ca un semn că se doreşte muşamalizarea cazului.

Ufologul rus Mihail Gershtein a fost întrebat, la începutul anului 2013, într-un interviu, ce caz din Rusia ar putea fi considerat cea mai bună dovadă că OZN-urile nu sunt de pe planeta noastră. El a răspuns că un exemplu ar putea fi răpirea din 1980 de lângă Orsk, având doi martori suplimentari. Cazul a fost studiat de „Setka-AN". Patru persoane (dintre care una lucrând în poliţie) au zărit un OZN lângă un râu. Apoi, doi dintre ei, care mergeau spre râu cu undiţe, au văzut un umanoid înalt, după care şi-au pierdut cunoştinţa. Unul dintre ei şi-a revenit, dar a văzut doar o încăpere închisă şi a auzit o voce care i-a ordonat să se arunce în jos printr-o trapă. Cel de al doilea răpit era încă fără cunoştinţă. OZN-ul plutea destul de jos, deasupra plajei nisipoase. Cel ce se trezise a evacuat prin trapă corpul prietenului său, apoi a sărit şi el. Imediat după aceasta OZN-ul şi-a luat zborul. După câteva minute, au apărut alte două persoane. Ei nu au mai văzut OZN-ul, dar

au văzut cele două persoane dispărute stând pe nisip, fără să se zărească urme de paşi care să arate cum au ajuns aici. Cazul a fost studiat independent de către două grupuri de oameni de ştiinţă de la Novosibirsk, ajungându-se la concluzia că a fost o răpire reală cu pierdere de memorie.

Cosmonauţii sovietici rup tăcerea

Investigatorul şi popularizatorul german al fenomenului OZN Michael Hesemann a prezentat în 2002, la Congresul internaţional OZN de la Laughlin (Nevada, SUA), interviuri filmate cu cosmonauţi şi ofiţeri sovietici de rang înalt implicaţi în cercetarea spaţiului cosmic. Desigur, întrebarea principală a fost dacă aceştia au cunoştinţă despre întâlniri cu obiecte sau fenomene inexplicabile. Peste patru ani a fost dată publicităţii traducerea în limba engleză a acestor interviuri, din care spicuim mai jos câteva declaraţii.

Vladimir Kovalionok, general-maior, participant în 1981 la misiunea Saliut 6, spunea: „Numeroşi cosmonauţi au văzut fenomene care sunt mult dincolo de experienţa pământenilor. Timp de zece ani nu am abordat niciodată acest subiect. întâlnirea de care mă întrebaţi s-a petrecut la 5 mai 1981... Eram deasupra Africii de Sud, deplasându-ne spre Oceanul Indian. Tocmai făcusem nişte exerciţii de gimnastică când am văzut prin hublou, în faţa mea, un obiect pe care nu-1 pot explica. în spaţiu este imposibil să determini distanţele. Un obiect poate părea îndepărtat şi uriaş, deşi de fapt e aproape. Un nor de praf poate să apară ca un obiect mare. Totuşi, nu pot să-mi dau seama ce am văzut - era ceva imposibil conform legilor fizicii. Obiectul avea formă eliptică şi zbura paralel cu noi în linie dreaptă. La un moment dat, a fost ca o explozie de lumină aurie, ceva extraordinar de frumos de privit. Apoi, după o secundă sau două, a existat o a doua explozie şi au apărut două sfere aurii, deosebit de frumoase.

După această explozie am văzut doar un fum alb, apoi o sferă ca un nor. înainte de a intra în întuneric, în timp ce zburam în zona de crepuscul, le-am pierdut din vedere. Cele două sfere nu s-au mai întors."

Musa Manarov, cosmonaut în 1991 pe staţia orbitală MIR, declara: „S-a întâmplat în cursul unei misiuni de cuplare, când atenţia noastră era concentrată asupra capsulei spaţiale care se apropia lent. Eram aproape de hubloul cel mare, de unde puteam vedea vizitatorii... Urmăream totul foarte atent... Filmam cu un aparat profesional Betacam.

Dintr-o dată am remarcat ceva sub nava spaţială. în primul moment păruse un soi de antenă, dar când m-am uitat mai bine mi-am dat seama că nu era deloc o antenă. M-am gândit atunci că era o parte din construcţie, dar apoi am văzut că obiectul s-a pus în mişcare, îndepărtându-se de navă. Aşa că am luat aparatul radio şi le-am spus celor din capsulă: «Hei, băieţi, vedeţi că pierdeţi ceva». Asta bineînţeles că i-a alarmat... Se ştie că se poate rupe sau pierde ceva doar în perioadele de mare solicitare, cum ar fi lansarea. Or, acum era doar o deplasare lină...

Iar acest «ceva» s-a pus în mişcare în jos. în timp ce se depărta, ne-a atras atenţia tuturor. Părea că se roteşte. Era dificil să-i estimezi dimensiunile. Pot spune doar că nu era foarte aproape, întrucât eu aveam camera foclizată pe infinit. Dacă ar fi fost un şurub sau altceva apropiat, nu s-ar fi putut vedea clar. Trebuia să fi fost la cel puţin 300 de picioare (n.n. - 90 de metri), întrucât aceasta era atunci distanţa până la capsulă, iar obiectul era dincolo de ea. S-ar putea să fi fost un soi de OZN. Nu putem spune nimic sigur. în orice caz, nu a fost o piesă mai mare sau un gunoi spaţial, nici vreo parte a rachetei ori aşa ceva. Acestea ar fi fost localizate... Supravegherea spaţială, a noastră şi a americanilor urmăreşte toate obiectele mai mari din spaţiu.

Ştim în fiecare minut poziţia lor şi direcţia de zbor. Dacă un astfel de obiect s-ar fi apropiat de MIR, ar fi fost imediat localizat, iar noi am fi fost anunţaţi... dar, conform spuselor lor, nu fusese nimic."

Ghenadii Strekalov, cosmonaut în misiunea MIR, spunea: „Era în anul 1990. Priveam către Newfoundland. Atmosfera era perfect limpede. Atunci a apărut brusc o sferă. Aş putea să o compar cu un glob din pomul de Crăciun. Era frumoasă, lucioasă, strălucitoare. L-am chemat la hublou pe comandantul Ghenadii Manakov... Din nefericire, aşa se întâmplă, n-am reuşit să încărcăm destul de repede aparatul pentru a filma. Sfera a dispărut la fel de brusc cum a apărut. Am urmărit-o cam zece secunde. Ce a fost, ce dimensiuni avea, nu am idee. Nu o pot compara cu nimic. A avut asupra mea efectul unui trăsnet... Am raportat observaţia la Centrul de Control al Misiunii, dar nu am spus că am văzut un OZN. Am spus doar că am văzut un soi de fenomen neobişnuit. Trebuie să fiu atent când îmi aleg cuvintele. Nu vreau să facă cineva cine ştie ce speculaţii sau să mă citeze eronat."

Pavel Romanovici Popovici, cosmonaut, general al forţelor aeriene sovietice, declara: „Am avut o singură dată o întâlnire cu «necunoscutul», cu ceva ce nu poate fi explicat. Era în 1978, când mergeam de la Washington la Moscova. Avionul era la o altitudine de 9.300 de metri. Deodată, când m-am uitat prin parbriz, am remarcat ceva la 1.300 de metri deasupra noastră, zburând pe o traiectorie paralelă - un triunghi echilateral alb, strălucitor, ca o pânză de corabie. Aveam 960 de kilometri pe oră, dar obiectul trebuie să fi avut o viteză de cel puţin 1.500 de kilometri pe oră, după modul în care ne-a depăşit. Am atras atenţia asupra lui atât echipajului, cât şi pasagerilor. Am încercat să ne dăm seama ce ar putea fi, dar orice tentativă de a-l identifica drept ceva cunoscut a eşuat.

Acest obiect avea caracteristicile unui OZN şi a rămas neidentificat. Nu arăta ca un avion, având în vedere că era un triunghi perfect. La vremea aceea nu exista niciun avion având această formă."

Ghenadii Raşetnikov, general-colonel, comandantul Academiei de Apărare Aeriană „Jukov" din Tver, fost comandant al forţelor aeriene din Extremul Orient, recunoştea că „au fost, într-adevăr, nişte incidente misterioase în cursul activităţilor militare. Au apărut uneori ţinte pe radarele avioanelor sau ale centrelor de rachete antiaeriene şi nu s-a putut determina ce anume erau. Apoi, cunosc cazuri în care avioane în zbor au descoperit o ţintă, iar când au ajuns la distanţa prevăzută, în care sistemul automat trebuia să opereze rachetele, brusc întregul sistem de lansare s-a deconectat. A dispărut totul, inclusiv ţinta. S-a interpretat că nava efectuase o manevră de eschivare ieşită din comun. Ea a fost reperată din nou şi atacul a fost reluat, iar situaţia s-a repetat. Au fost mai multe astfel de incidente misterioase. De când sunt la Institutul de învăţământ Superior Militar am aflat că au existat tentative de a efectua cercetări în acest sens. Au existat mai multe studii ştiinţifice pe probleme ufologice, dar nu s-au găsit aplicaţii practice pentru utilizarea rezultatelor"...

„Când apare o ţintă neidentificată, ea este prinsă de radarele noastre. Uneori nu este vizibilă şi cu ochiul liber. De multe ori, observaţiile sunt făcute vizual, de simpli cetăţeni. Am primit astfel de informaţii şi de la grăniceri, dar şi din alte surse. Nu le ignorăm niciodată. Se fac verificări. Nu pot să spun însă în ce măsură acestea urmează o abordare ştiinţifică sau sunt doar acţiuni administrative.

încercăm să luăm în serios problematica OZN. S-a adunat o cantitate însemnată de materiale intersante, care necesită un studiu serios şi cere o implicare la nivel guvernamental... Eu personal am ordonat de mai multe ori

în trecut ca avioanele de vânătoare să vadă dacă o ţintă neidentificată era sau nu un OZN. Şi au fost cazuri în care aceasta s-a dovedit într-adevăr o ţintă misterioasă, care n-a putut fi identificată, deşi a fost reperată de anumite sisteme de detecţie din supravegherea terestră, maritimă sau aeriană. Uneori s-a deschis şi focul asupra lor".

Şi cosmonautul *Musa Manarov* a văzut în timpul misiunii MIR din 1991 un obiect care nu a putut fi identificat.

Iuri Gagarin rămâne în istorie ca primul om care a ajuns în spaţiul cosmic, înconjurând Pământul într-o capsulă spaţială, la 12 aprilie 1961. Cu mult înaintea declaraţiilor de mai sus, la 21 aprilie 1967, în timpul unei vizite în Anglia, el afirma: „în timpul zborului meu, în afara celor deja ştiute, am mai văzut ceva. Depăşeşte orice închipuire - dacă voi primi permisiunea să relatez, toată lumea va rămâne uluită...". Se spune că el ar mai fi declarat, cu altă ocazie, că OZN-urile sunt reale şi zboară cu viteze incredibile.

Gagarin nu a mai avut însă ocazia să lămurească aceste afirmaţii întrucât, peste nici un an, la 27 martie 1968, şi-a pierdut viaţa, prăbuşindu-se în regiunea Vladimir, nu departe de Moscova, într-un zbor de antrenament, cu un avion de vânătoare MIG, alături de pilotul-instructor Vladimir Serioghin.

Comisia care a fost creată pentru examinarea accidentului includea oficialităţi din Ministerul Apărării şi proiectanţi ai avionului. După examinarea modului în care au acţionat piloţii, dar şi a stării tehnice a avionului prăbuşit, ei au afirmat că Gagarin şi Serioghin au antrenat avionul „într-un regim de zbor supercritic şi într-o periculoasă scădere de viteză, în condiţii meteorologice complexe".

în anii care au urmat, au fost avansate şi alte explicaţii pentru moartea primului om care a zburat în spaţiu: schimbarea rapidă a altitudinii, pentru a evita un obiect,

interferenţa cu o altă navă sau scăderea nivelului de oxigen în cabină. Adepţii teoriei conspiraţiei au speculat desigur şi despre posibilitatea unui sabotaj, în ciuda faptului că nu exista niciun indiciu în acest sens.

în aprilie 2011, la a cincizecea aniversare a primului zbor în spaţiu, Alexander Stepanov, oficial de nivel înalt al arhivelor Kremlinului, a anunţat publicarea unui volum omagial de peste 700 de pagini, care include şi documente de arhivă, până la ora aceea clasificate. între acestea se găseşte şi un document de două pagini cu concluziile comisiei, evidenţiate într-un decret al Comitetului Central al Partidului Comunist şi al Consiliului de Miniştri, datat 28 noiembrie 1968, declarat iniţial drept „absolut secret". Documentul este semnat de Leonid Brejnev, şeful Partidului Comunist. Volumul include şi note ale investigatorilor şefi, oficiali cu rang înalt din Ministerul Apărării: Leonid Smirnov şi Dmitrii Ustinov.

Documentele declasificate în aprilie 2011 aruncă acum o lumină diferită asupra morţii misterioase a lui Gagarin, afirmând că motivul accidentului a fost o manevră foarte bruscă, pentru a evita un balon meteorologic. Există şi varianta mai puţin probabilă că aviatorii voiau să evite intrarea în limita superioară a primului strat de nori. Stepanov a afirmat: „Sper că astfel vor fi abandonate multele speculaţii care circulă în Rusia în cărţi pseudoistorice privind moartea lui Gagarin".

Anunţul a fost urmat desigur de discuţii animate între ufologi. Unul dintre aceştia şi-a amintit că „într-un raport CIA, clasificat" se spunea că Gagarin era profund dezamăgit de întregul sistem sovietic, a devenit alcoolic şi, beat fiind, a comis o sinucidere spectaculoasă. Alţii au comentat ironic că, desigur, dacă CIA spune ceva, atunci precis aşa şi este...

Ufologul rus Mihail Gershtein a confirmat, într-un interviu dat în 2013, că există într-adevăr multe observaţii neobişnuite ale cosmonauţilor în spaţiul din jurul Pământului. Dar de fiecare dată ei vorbesc doar de „ceva ieşit din comun", nicidecum de un „vehicul spaţial categoric nepământean". Un obiect luminos văzut pe orbită poate fi şi identificarea eronată a treptelor inferioare ale rechetei purtătoare, a unor sateliţi, bucăţi de gheaţă sau resturi aruncate din navă ş.a.m.d. în spaţiu nu poţi estima corect distanţele ori să spui ceva sigur privind natura sau dimensiunile obiectelor văzute. în măsura în care el a stat de vorbă cu cosmonauţii, niciunul nu era sigur că a văzut ceva care „cu siguranţă nu era din lumea noastră".

Desecretizări după 1989

Până în 1989, deşi au existat excepţii, subiectul OZN era practic interzis în mass-media oficială sovietică. Un dezgheţ s-a produs în acel an, la iniţiativa lui Gorbaciov, astfel încât cazuri faimoase, cum ar fi cele de la Kiev sau Voronej din vara şi toamna 1989, au căpătat o mediatizare extraordinară. La începutul anului 1990, de pildă, Gorbaciov, preşedintele URSS, răspundea unor întrebări puse de muncitori din Urali, spunând că „fenomenul OZN există şi trebuie tratat cu seriozitate".

Studiul „Condign", elaborat de serviciile de informaţii militare din Regatul Unit, aprecia că în fosta Uniune Sovietică investigarea „fenomenelor aeriene neexplicate" (FAN) s-a desfăşurat cu seriozitate. în acest cadru, în 1989, a fost creat un „Comitet OZN", sub egida Societăţii Unionale de Ştiinţă şi Inginerie, la care în 1990 s-a alăturat un centru interindustrial de cercetări ufologice (*SOYUZUFOSENTR*), care coordona raportările. Acest centru avea statutul de institut subordonat Academiei de Ştiinţe a URSS şi a fost condus de Dr. Vladimir G. Ajaja, cercetă-

tor care fusese anterior comandant de submarin, dar era angrenat în programele OZN încă din 1980. A fost organizată şi o formă de instruire, pentru a studia „ufologia ca o ştiinţă a obiectelor zburătoare neidentificate, a relaţiei lor cu Universul şi în particular cu biotehnosfera pământeană. Cursul, care dura zece săptămâni, se ocupa de observarea, caracteristicile şi aspectele astronomice şi psihofizice ale problematicii". „Institutul a realizat aparatură dedicată urmăririi fenomenului, de pildă pentru fotografii în radiaţii infraroşii sau ultraviolete. Se pare că s-au obţinut imagini inexplicabile, incluzând «sfere speciale, figuri de umanoizi». [...] Dacă aceste imagini există întradevăr, ele nu au fost publicate niciodată. [...] Conform lui Ajaja, anumite teorii atribuie imaginile manifestării unor substanţe a căror natură e puţin cunoscută în prezent. Această substanţă fi capabilă să formeze materie organică şi să r[1] . înă vizibilă temporar ochiului uman."

V.V. AleAundrov, inginer-şef de proiect, şi I.N. Glazov, cosmonaut, erou al Uniunii Sovietice, ambii de la Centrul de pregătire a cosmonauţilor, au desfăşurat cercetări în domeniul „zonelor anormale" şi a „locurilor de aterizare". Autorul studiului britanic afirmă că „este posibil ca, corelat şi cu alte date, cercetătorii ruşi să fi descoperit tipuri noi de câmpuri".

în 1990, în cadrul Academiei de Aviaţie Militară, f i format Asociaţia Ufologică Unională, sub conduct generalului-maior de aviaţie Pavel R. Popovk», pilot-cosmonaut. Tot în 1990, generalul de aviaţie Igor Malţev, şeful Statului Major General al Forţelor Armate, a pus la dispoziţia publicului numeroase documente şi fotografii cu OZN-uri. El a publicat în numărul din 19 aprilie 1990 al ziarului *Raboceaia Tribuna* şi sinteza a peste o sută de observaţii, raportate de diferiţi comandanţi de unităţi militare.

în mod firesc, existenţa unor cazuri spectaculoase OZN în spaţiul ex-sovietic a stârnit curiozitatea amatorilor de senzaţional din Occident, între care şi pe cea a adepţilor conspiraţionismului, care au avut impresia că pot avea acum dovada că toate marile puteri au avut legături cu extratereştri, legături ţinute în cel mai strict secret. Această curiozitate a fost rapid satisfăcută de cetăţeni ruşi întreprinzători, care au început să fabrice istorii, documente, filme etc. despre OZN-uri prăbuşite, baze subterane în care se colaborează cu extratereştri etc. (în general copiate după istoriile care circulau deja în SUA) şi să vândă toate acestea pe bani frumoşi amatorilor occidentali naivi. Deşi nu există dovezi clare în acest sens, este foarte posibil ca, la fel ca în SUA, o parte din această dezinformare să fi fost produsă şi de agenţii specializate ale armatei, în primul rând în scopul discreditării cercetării fenomenului OZN şi a ridicării unei perdele de ceaţă peste anumite proiecte militare secrete. între altele, aceste evoluţii au generat discuţii aprinse şi nu totdeauna foarte politicoase între ufologii ruşi, dintre care unii au căzut în plasa falsificatorilor sau le-au făcut jocul.

Colonelul în retragere Gherman Kolchin, respectat investigator OZN, afirma că arhivele secrete ale Ministerului Apărării, privind fenomenele neidentificate, erau situate într-un poligon secret de testare de lângă orăşelul Krasnîi Kut, din regiunea Saratov. Tot potrivit declaraţiilor lui, colonelul Boris Sokolov a ars 400 de dosare, cu cazurile cele mai şocante, celelalte dosare fiind între timp vândute unor ufologi americani care vizitaseră Moscova în 1993. Tot din declaraţiile lui Kolchin reieşea că în anul 1997 nu mai activa niciuna dintre comisiile pentru fenomene anormale, nici cea a Academiei, nici cea militară.

Se mai ştie că la 24 octombrie 1991, generalul Nikolai Alexeevici Sciam, vicepreşedintele Comitetului de Preşe-

dinţie al KGB *(Komitet Gosudarstvenoy Bezopasnosti),* a pus oficial la dispoziţia Asociaţiei Ufologice Unionale din URSS (preşedinte Pavel Popovici) documente, însumând 127 de pagini, având titlul „Cazuri de observare a unor fenomene insolite pe teritoriul URSS, 1982-1990". în scrisoarea însoţitoare se afirmă că KGB nu a fost preocupat în mod expres de studiul OZN-urilor, dar a primit numeroase astfel de rapoarte de la persoane particulare sau diverse agenţii.

Cele mai multe documente proveneau de la piloţi militari sau de la personalul aeroporturilor ori erau transcrieri de pe banda magnetică ale unor conversaţii. Unele documente erau scrise de mână, altele erau dactilografiate. Existau şi numeroase schiţe. Documentele se refereau la semnalări de obiecte zburătoare care n-au putut fi explicate nici ca fenomene naturale, nici ca rezultat al activităţii umane. Formele acestor obiecte (disc, trabuc etc.), dimensiunile, luminile însoţitoare, manevrele, viteza, influenţa asupra motoarelor etc. corespundeau foarte bine cu cele semnalate în alte zone de pe glob.

în iunie 2007, jurnalistul Alexei Egorov a reuşit să realizeze, pentru canalul de televiziune NTV, unul dintre cele mai mari din Rusia, un interviu despre acest subiect chiar cu generalul Sciam, aflat acum în retragere. Interviul, transcris, a ajuns la ufologul Philip Mantie, directorul asociaţiei de profil BUFORA din Marea Britanie, a fost tradus şi apoi postat pe net cu permisiunea reţelei NTV. Reproducem mai jos, în rezumat, câteva idei din acest interviu.

Generalul Sciam, născut în 1940, a lucrat în KGB din 1966 până în 1992, fiind implicat mai ales în proiecte tehnice şi ştiinţifice. După 1992, a ocupat diferite posturi în mediul privat. Generalul spunea că subiectul OZN-urilor a apărut în URSS în anii "70. S-a dat un decret al

Guvernului şi al Comitetului Central al Partidului Comunist, care stipula necesitatea cercetării fenomenului. Toate agenţiile militarizate ţinând de KGB, de Ministerul Apărării, de Ministerul de Interne şi de grănicieri trebuiau să raporteze la „centru" detalii despre eventuale incidente de tip OZN. Trebuia scris ce anume au văzut martorii, ce au simţit, dar şi împrejurările în care s-au petrecut lucrurile. Treptat, s-a adunat o cantitate importantă de materialele. Prin acelaşi decret, câteva instituţii academice erau obligate să ia măsuri pentru a cerceta, pentru fiecare incident, fenomenele observate şi efectele lor, în vederea formulării unei concluzii. Principala organizaţie care se ocupa de toate acestea, în cadrul Academiei de Ştiinţe, era Institutul de Studii Spaţiale. Cazurile interesante erau totdeauna investigate cu multă atenţie. Experţi, cercetători mergeau la locul incidentului, interogau martorii, luau probe de sol, efectuau diferite măsurători etc., după care, pe baza rezultatelor, se enunţa concluzia. Această activitate a fost continuată mai mulţi ani.

KGB, în sine, nu a fost angajat în niciun fel în cercetarea incidentelor. Nu poseda un organism în acest sens. Se ocupa doar de colectarea, păstrarea şi trimiterea periodică a materialelor la Institutul de Studii Spaţiale sau la alte departamente, depinzând şi de felul evenimentului.

întrebat despre soarta documentelor OZN înmânate în 1991, generalul Sciam a relatat că în urmă cu 2-3 ani a avut o întâlnire cu un grup de ufologi ruşi care au recunoscut, cu regret şi cu supărare, că, la figurat vorbind, acestea „au părăsit Rusia". Persoane lipsite de scrupule, profitând de vidul legislativ şi de incertitudinea care domnea peste tot, le-au înstrăinat, zice-se, în schimbul a 500 de dolari...

Nikolai Sciam este sceptic în privinţa mulţimii rapoartelor OZN. Multe dintre observaţii s-au dovedit a fi: teste,

lansări, elicoptere, avioane - spunea generalul. Spaţiul din jurul Pământului este plin de obiecte făcute de mâna omului, care reintră la un moment dat în straturile mai joase ale atmosferei. Apoi, mai sunt fenomene meteorologice, cum ar fi mirajele. în privinţa prăbuşirilor, se ştie că se întâmplă şi dezastre, sunt chiar şi avioane care se rup în zbor, după care cad la sol. Cu alte cuvinte, sunt o mulţime de lucruri care, distorsionate, „pot crea o lume ca în basmele cu zâne, cu umanoizi şi civilizaţii nepământene care atacă Pământul". Generalul afirma că el însuşi, spre regretul său, nu a întâlnit în viaţa lui niciun fapt, eveniment sau ceva similar care să-l facă să afirme, cu o oarecare certitudine şi credibilitate, că s-ar fi datorat manifestărilor unei civilizaţii extraterestre.

Şi în legătură cu anumite fotografii sau filme de OZN-uri, generalul Sciam rămâne rezervat. El spunea că acestea puteau reprezenta dispozitive elaborate pentru programul spaţial sovietic. Au existat, la un moment dat, nenumărate proiecte, de pildă pentru punerea la punct a unor aparate care să coboare pe suprafaţa planetelor Marte sau Venus. Aparatele aveau de multe ori formă sferică, optimă pentru astfel de situaţii. Toate programele spaţiale erau precedate de proiecte militare. Au fost apoi şi experimentele cu rachete intercontinentale. Treapta întâi sau a doua se separă şi cade la sol. Unele părţi puteau avea formă de disc.

Dacă în experimentele derulate avea loc un eşec, toate fragmentele trebuiau adunate cu multă grijă, pentru ca proiectantul să poată stabili cauzele eşecului. Aceste operaţii erau îndeplinite totdeauna de „unităţi speciale", iar zona era închisă pentru oricine altcineva.

La 21 iulie 2009, reţeaua de ştiri *Russia Today (RT),* parte a agenţiei ruseşti de presă *RIA Novosti,* proprietate de stat, anunţa şi desecretizarea dosarelor deţinute de marina militară rusă privind incidente inexplicabile raportate

de submarine şi nave militare. între acestea sunt şi numeroase cazuri de posibile întâlniri OZN. Evident, majoritatea documentelor se referă la observaţii făcute în mări sau lacuri.

Multe înregistrări datează din epoca sovietică şi au fost compilate de un grup special al marinei care colecta rapoarte ale unor incidente inexplicabile din partea submarinelor şi navelor militare. Grupul a fost condus de amiralul Nikolai Smirnov. S-a comentat pe marginea acestor rapoarte că obiectele neidentificate depăşeau tehnologic tot ce a construit vreodată umanitatea.

Vladimir Ajaja, fost ofiţer naval, comandant de submarin şi faimos ufolog rus, afirma că materialele publicate sunt de o extraordinară valoare. El estima că „50% din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele; 15% sau mai mult cu lacurile. Astfel, OZN-urile tind să fie în conexiune cu apa. [...] Nu mai cad pradă fanteziilor la vârsta mea. Faptele de care dispun arată că vizitatorii utilizează apa drept combustibil pentru navele lor. [...] în Australia, un OZN a fost văzut aterizând pe un rezervor conţinând 38 de tone de apă. Când a decolat, nu a mai rămas apă deloc în rezervor. în aer se simţea miros de ozon, semn clar că au descompus apa în oxigen şi hidrogen, pe acesta din urmă comprimându-1 la o presiune de sute de atmosfere."

Vladimir Ajaja relata că un submersibil nuclear rus, care era în misiune de luptă în Oceanul Pacific, a detectat, la un moment dat, prin sonar, şase obiecte neidentificate subacvatice. După ce toate manevrele posibile pentru a scăpa de ele s-au dovedit ineficiente, căpitanul a ordonat ridicarea la suprafaţă, în ideea că le va putea comunica americanilor să plece. Obiectele au urcat şi ele, după care au fost văzute luându-şi zborul prin atmosferă.

Fostul comandant de submarin contraamiral în retragere Iurii Beketov îşi amintea că multe evenimente misterioase

s-au petrecut în regiunea Triunghiului Bermudelor. Instrumentele refuzau să funcţioneze, fără un motiv anume, sau detectau un bruiaj puternic. Fostul ofiţer credea că acestea puteau fi cauzate în mod deliberat de OZN-uri. El a comentat că „în câteva ocazii instrumentele au indicat obiecte materiale mişcându-se cu o viteză incredibilă. Calculele au arătat viteze de circa 400 km/oră, greu de realizat chiar şi la suprafaţă. Era ca şi cum obiectele sfidau legile fizicii. Există o singură explicaţie: creaturile care le-au construit ne depăşesc de departe ca nivel de dezvoltare".

Igor Barklay, căpitan de rangul I şi fost ofiţer de informaţii al marinei, declara că OZN-urile „apăreau adesea în locurile unde se concentrau flotele noastre sau ale NATO: în apropiere de Bahamas, Bermude, Puerto Rico. Ele au fost văzute cel mai des în zonele cele mai adânci ale Oceanului Atlantic, în partea de sud a Triunghiului Bermudelor şi, de asemenea, în Marea Caraibelor".

Un alt loc în care oamenii raportau frecvent întâlniri OZN este Lacul Baikal, din Siberia, cel mai adânc corp de apă dulce de pe Pământ. Pescarii povesteau despre lumini puternice care vin din adâncuri şi despre obiecte care îşi iau zborul din apă. Se mai povestea că în 1982 un grup de şapte scafandri militari, antrenându-se în Baikal, ar fi zărit, la o adâncime de 50 de metri, „un grup de creaturi umanoide îmbrăcate în costume argintii". Scafandrii ar fi încercat să le captureze, dar rezultatul a fost că trei scafandri au murit, iar ceilalţi patru au fost grav răniţi.

Oficial, marina militară rusă neagă realitatea acestor întâlniri cu OZN-uri. O sursă din conducerea marinei aprecia că istoriile puteau să-şi aibă originea în rapoartele comandanţilor de nave, care au luat drept OZN-uri obiecte de origine neclară, dar pământeană. „Iluzia unui OZN putea fi produsă de bancuri mari de peşti, cadavrele unor peşti mari, gunoaie plutitoare sau fenomene naturale rare."

Ajaja crede că termenul de „extratereştri" dat celor ce se află în spatele fenomenului OZN nu este pe deplin corect. „Nu există dovezi că vizitatorii ar veni de pe vreo altă planetă. Nimeni nu ştie de unde vin. Nu este exclus ca să vină din partea unei civilizaţii din lumi paralele sau din ocean. [...] Ştiinţa modernă cunoaşte foarte puţin despre ce anume se întâmplă în adâncurile oceanului. [...] Oamenii vizitează rareori marile adâncuri. Ar fi deci foarte important să analizăm ce poate fi găsit aici. Au fost incidente în care oamenii de ştiinţă au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor."

Vladimir Ajaja adăuga: „Sunt multe baze OZN în Rusia. Unele dintre ele se găsesc în zona lacurilor Ladoga şi Baikal, ca de altfel şi în Peninsula Kola. [...] Mă gândesc la baze subacvatice şi-mi spun: de ce nu? Nimic nu trebuie respins pur şi simplu. [...] Scepticismul este calea cea mai simplă: nu crezi nimic, nu faci nimic".

Zvonuri şi dezinformări

Associated Television Inc. din Hollywood a produs în 1998 filmul *The Secret KGB UFO Files.* Nucleul filmului este constituit - zice-se - din extrase de pe patru bobine cinematografice realizate în primăvara anului 1969 şi provenind din arhivele secrete KGB. într-un fragment pot fi văzuţi militari sosind la liziera unei păduri de mesteceni, nu departe de oraşul Ekaterinburg (pe atunci Sverdlovsk). Aici, pe jumătate înfipt în solul nisipos şi sprijinit, aproape vertical, de copaci, se găsea un obiect discoidal, alb, cu diametrul de circa 6 metri. Soldaţi, ofiţeri şi civili cu figuri preocupate trebăluiau în jurul obiectului. Filmările s-au făcut din trei puncte diferite, dintre care unul mobil, dar niciuna dintre imagini nu arată obiectul decât din faţă.

Un al doilea set de înregistrări arată disecţia unei fiinţe aparent umanoide, de mici dimensiuni. Pe masa de autopsie nu mai era decât un tors, cu un singur umăr vizibil şi

un braţ detaşat. Coşul pieptului nu era mai mare decât al unui câine de talie mijlocie, braţul avea patru degete. Toate aceste resturi aveau culoarea *verde...* Persoanele care lucrau cu cadavul aveau mănuşi, dar nu purtau nici măşti de protecţie, nici ochelari.

Filmul american era prezentat de binecunoscutul actor Roger Moore. Realizatorii au luat o declaraţie de la un scriitor rus, pe nume Veniamin G. Vereşceaghin, care se arăta convins că obiectul găsit căzuse în pădure încă din toamna anului 1968 (când mai mulţi martori au văzut aparent prăbuşirea). El a publicat şi o carte (arătată în film) în care argumentează această ipoteză. între timp au apărut, pe căi ocolite, şi documente scrise din arhiva KGB care fac referire la operaţiunile de recuperare şi a fost găsit şi un martor, în persoana fostului lucrător KGB Pavel A. Klimcenkov, care susţine, în faţa camerei de luat vederi, că a participat personal la această operaţiune. Iniţial se crezuse că obiectul căzut era un avion spion american, apoi s-a constatat că nicio putere pământeană nu poseda astfel de aeronave, nici tehnologiile necesare pentru a produce componentele sale.

S-a mai constatat - se spunea în film - că cele patru bobine proveneau din perioada respectivă şi aveau calitatea folosită pentru astfel de operaţiuni. Uniformele, indicativele militarilor, totul, pleda pentru autenticitatea peliculei. A fost identificată şi sala de disecţii, la Moscova, şi, coincidenţă sinistră, s-a descoperit că în acea perioadă trei cadre medicale de la respectiva prosectură decedaseră (fişele de deces sunt prezentate în film), toate în aceeaşi zi şi toate de „congestie cerebrală"...

în filmul american apar şi două personalităţi ale ufologiei mondiale: *Vladimir Ajaja,* directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale al Societăţii de Radioelectronică şi Telecomunicaţii din Moscova, şi cunoscutul investigator american (între altele al cazului

Roswell) *Stanton Friedman.* Amândoi sunt de părere că din datele aflate la dispoziţie se poate concluziona că, în cazul de la Sverdlovsk, e posibil să ne confruntăm cu un „Roswell" rusesc. S-a emis chiar ipoteza că şi industria militară sovietică ar fi putut profita, la rândul ei, din „retroingineria" unor artefacte găsite în acest OZN. Evident, datele nu sunt suficiente pentru a avea certitudini. Interesant că nicăieri nu s-a făcut vreo aluzie la faimosul film „Santilli", despre presupusa autopsie a unui omuleţ de la Roswell.

Prima impresie pe care filmul a produs-o asupra cunoscătorilor a fost că „bobinele din arhivele secrete" prezentau un caz fabricat. Filmul putea fi făcut într-adevăr de KGB, în perioada respectivă, dar să fie unul „demonstrativ" ori de „şcoală", destinat vizionării şi discutării, ca un „studiu de caz", ori poate pentru testarea psihologică a unor persoane din structurile KGB. Astfel de situaţii erau cunoscute şi în alte ţări. Mai puţin probabil, dar posibil totuşi, filmul putea fi făcut pentru dezinformare, ridiculizare şi crearea unei perdele de ceaţă care să discrediteze ufologia şi să acopere cercetări militare secrete.

Din păcate însă, pentru o istorie atât de frumoasă, investigatorii care au plecat pe firul cazului au descoperit repede că nimeni nu auzise in Rusia de scriitorul Vereşceaghin, deci nici de cartea arătată în film, şi, ceea ce este mult mai grav, a fost găsită o persoană care a declarat că filmul cu obiectul căzut în pădure fusese turnat recent, în Rusia, de o firmă particulară, chipurile pentru un clip publicitar, în care, conform comenzii, trebuiau să apară soldaţi în uniforme şi cu armament specific KGB-ului în 1969... Cu această ocazie s-au observat şi mici inadvertenţe legate de costume etc. Nu existaseră nici personajele care ar fi făcut autopsia... Tot atunci, cineva a remarcat că, pe genericul filmului, nu scria că ar fi vorba despre un film documentar, ci despre unul de *„entertainment*

în interviul din iunie 2007, jurnalistul Alexei Egorov l-a întrebat pe generalul Sciam dacă el ar fi fost informat în caz că s-ar fi petrecut cu adevărat cele ilustrate în acest film. Generalul a răspuns că fireşte că ar fi fost informat, deoarece un incident de o asemenea anvergură nu putea trece fără a fi menţionat, dar el nu avea cunoştinţă despre o astfel de prăbuşire sau autopsie.

Dar acest film este doar un mic exemplu. în Occident, ani la rând s-a zvonit că şi în URSS ori în „lagărul socialist" au existat nu doar OZN-uri prăbuşite, dar şi colaborări ale autorităţilor sovietice (apoi ruse) cu extratereştrii, eventual în baze subterane asemănătoare celor din SUA ş.a.m.d. Cel mai bun specialist în acest domeniu a fost socotit investigatorul OZN din Ucraina *Dr. Anton A. Anfalov.* El afirma că informaţiile sale provin din surse „de mare încredere": cercetători, militari, funcţionari guvernamentali aflaţi dincolo de orice dubiu.

Anfalov ştia, de pildă, că la unitatea militară 25840 de la Odinţovo, lângă Moscova, şi la unitatea militară 73790, aflată lângă *Jitkur,* pe cel de al patrulea poligon central de testare *Kapustin Yar,* ar exista laboratoare echivalente celor americane de la *,^4ria 51"* sau *Dulce,* cu vehicule extraterestre capturate, dintre care unele funcţionale, cu omuleţi morţi sau vii etc. Anfalov mai oferea codul şi localizarea altor nouă unităţi militare implicate, dar şi numele unor proiecte sovietice vizând OZN-urile: *Setka AN, Setka MO* (între 1978 şi 1984), *Galaxy MO, Galaxy AN* (1984-86), *Horizon MO, Horizon AN* (1986-1990) şi *Treadl, Tread2, Tread3* (în anii "90). Un document existent în cadrul acestui al treilea proiect ar fi conţinut informaţiile pe care le aveau ruşii privitor la prăbuşirea de la Roswell şi la organizaţia MJ-12.

Ca şi în cazul americanilor, autorităţile ruseşti ar fi fost corupte - spunea el - prin mici „cadouri" tehnologice primite de la vizitatorii din spaţiu pentru a închide ochii la

ilegalităţile şi abuzurile pe care extratereştrii le comit pe Pământ: exploatarea unor minereuri, experimente genetice pe vite (găsite mutilate) şi, mai ales, răpirea unor oameni, marcarea lor prin implanturi, utilizarea lor drept cobai etc.

Surprinzător poate pentru adepţii teoriei conspiraţiei, Anton Anfalov şi-a retras aceste afirmaţii în decembrie 2009. La început, el a trimis unui alt ufolog un e-mail, pe care-l reproducem în bună parte mai jos (sublinierile şi stilul sunt ale lui Anfalov).

Adevărul este absenţa totală a *oricărei* recuperări de OZN-uri în ex-URSS, prin *orice mijloace posibile...* în URSS *nu au avut loc niciodată* recuperări OZN... *niciun* echipament nepământean capturat, *niciun* cadavru de extratereştri, *niciun* studiu substanţial (deoarece practic nu era nimic de studiat), *nicio* bază militară secretă cu dovezi ascunse (echipamente, tehnologii, resturi de OZN-uri, cadavre etc., inclusiv nicio bază subterană din Rusia implicată în aşa ceva). Am verificat în acest sens două baze militare subterane de mari dimensiuni din munţii Ural - cei de acolo au fost uluiţi şi *s-au distrat* când au auzit de ideile mele.

Nimic. KGB şi GRU au mai degrabă *mâinile goale* în privinţa fenomenului OZN. Şi *nu mai există niciun secret,* deoarece *aproape orice despre OZN-uri în Rusia a fost desecretizat de mult timp.* Şi nu de către mine. Ultima desecretizare a fost publicarea unei cantităţi masive de rapoarte OZN de către marina militară rusă. Cu această ocazie au vorbit mulţi foşti comandanţi militari (inclusiv fostul comandandant al marina militare sovietice amiralul Vladimir Cernavin); au vorbit atât de deschis despre OZN-uri şi despre tot ce ştiau în acest sens. Şi nici ei nu ştiau prea multe.

Am fost doar *un agent de dezinformare.* Deci, mare *ruşine* mie şi mare păcat pentru *timpul şi efortul irosite* urmărind fantoma unei pisici negre într-o cameră întune-

cată, în care nu a fost niciodată vreo pisică. *Misterul OZN a rămas, în întregime, un mister pentru sovietici şi pentru ruşi,* în ciuda *studierii extensive* a fenomenului OZN, din 1978 până în 1991, prin diverse programe clasificate, militare/ştiinţifice - «Setka AN/MO», «Galaxy AN/MO», «Horizon AN/MO»...

Naivii din SUA pot să creadă încă faptul că sovieticii au recuperat multe OZN-uri prăbuşite (pe baza mai vechilor mele articole stupide, inclusiv unul scris cu Philip Mantie). *Dar, cu siguranţă, nu asta e realitatea. De fapt,* studiul sovietic al fenomenului OZN a fost aproape un *fiasco* total. în mare, *tot* ce s-a obţinut au fost cantităţi imense de *hârtie* cu multe, multe sute de rapoarte OZN militare (sau nu), pe care nimeni *nu* le înţelegea. Militarii sovietici şi KGB-ul au avut de fapt OZN-uri doar pe hârtie, dosare, dintre care unele au fost declasificate, iar altele aruncate, întrucât *nu* au fost considerate ca fiind ceva cu adevărat semnificativ... Acesta este adevărul... Regret profund că am fost atât de naiv încât să pun în circulaţie o cantitate atât de mare de date complet false, despre atât de multe prăbuşiri sovietice de OZN-uri, care de fapt nu s-au întâmplat niciodată... Şi lumea trebuie să afle!!!"

în acelaşi ton trebuie să interpretăm şi faptul că, după un interviu televizat din 7 decembrie 2012, fostul preşedinte al Rusiei Dmitri Medvedev a fost înregistrat cu o declaraţie care a făcut imediat înconjurul Globului. Un jurnalist 1-a întrebat dacă, atunci când un nou preşedinte intră în funcţie şi primeşte servieta cu butonul nuclear, nu primeşte cumva şi nişte fişiere secrete privind contactele cu extratereştrii.

Medvedev a răspuns vesel: „împreună cu servieta cu codurile nucleare, preşedintele ţării primeşte şi un dosar special «ultrasecret». Acest dosar conţine în întregime informaţii despre extratereştrii care au vizitat planeta

noastră. [...] în acelaşi timp, i se mai înmânează un raport al unui serviciu special absolut secret care controlează extratereştrii care se găsesc pe teritoriul ţării noastre... Informaţii mai detaliate privind acest subiect puteţi găsi în binecunoscutul film numit «Men in Black»... Nu o să vă spun câţi dintre aceştia sunt printre noi, deoarece nu vreau să produc panică", a încheiat el.

Evident, toţi au înţeles că primul-ministru Medvedev a ironizat astfel zvonurile care circulă, el practicând şi în alte ocazii acest gen de umor. Ufologul rus Vădim Cernobrov a mai adăugat că a fost un bun exemplu despre cum se poate evita răspunsul la o întrebare precisă, în condiţiile afişării unei politici de transparenţă (*glasnosti).*

Despre ufologia rusă la ora actuală

La un sondaj de opinie, făcut în anii 1990, 11% din locuitorii din Rusia au declarat că au văzut OZN-uri. Desigur, mulţi dintre aceştia doar au interpretat greşit nişte baloane, lansări de rachete, Staţia Spaţială Internaţională etc. Dar, chiar dacă numai 10% din observaţii au fost OZN-uri reale, avem aproximativ 1,5 milioane de martori oculari ai unor OZN-uri.

Agenţia RIA Novosti a publicat şi ea câteva sondaje în 2012 şi 2013, ilustrând interesul mediei din Rusia pentru subiectul contactelor extraterestre. Conform unuia dintre sondaje, aproape 40 la sută din ruşi cred în fenomene supranaturale; această cifră este mai mare în rândul femeilor şi a celor care s-au declarat religioşi. 22 la sută din ruşi cred în semne şi în horoscoape, dar numai 6 la sută cred în extratereştri şi doar 2 la sută în zombi. Dintre atei, doar 7 la sută au încredere în horoscoape. Creştinii ortodocşi ruşi alcătuiesc cea mai mare parte a celor care cred în semne (26 la sută), comparativ cu 13 la sută în rândul adepţilor altor religii şi 7 la sută în cazul ateilor.

Dar 57 la sută din cei chestionaţi au spus că nu cred în niciunul dintre fenomenele menţionate.

Conform unui alt sondaj, aproape unul din patru ruşi (23 la sută) se aşteaptă ca rasa umană să fie contactată de reprezentanţi ai unei civilizaţii extraterestre în următorii 50 de ani. Totuşi, majoritatea ruşilor (53 la sută) au spus că nu cred în extratereştri. Fundaţia pentru Opinia Publică, cea care a realizat sondajul, a adăugat că „cei care cred că un contact cu extratereştri ar fi benefic pentru omenire au fost de două ori mai mulţi decât cei care cred contrariul". Sondajul, care a chestionat 1.500 de respondenţi, a avut o marjă de eroare de cel mult 5 la sută.

La începutul anului 2013, ufologul polonez Piotr Cielebias i-a luat un interviu ufologului rus din generaţia de mijloc Mihail Borisovici Gershtein. La una dintre întrebări acesta aprecia că, la ora actuală, numărul real de rapoarte de OZN-uri din Rusia nu poate fi estimat, deoarece nu există un centru comun pentru studiul OZN către care să fie dirijate aceste rapoarte. Fiecare grup OZN are propria bază de date, pe care nu o împărtăşeşte cu celelalte grupuri OZN. Mai mult, la ora actuală ufologia este prost văzută şi oamenii, chiar dacă au observat ceva, pur şi simplu nu vor să vorbească despre asta. De pildă, la Sankt-Petersburg a avut loc o observaţie de masă a unei apariţii extrem de spectaculoase, explicată până la urmă prin exerciţii militare cu rachete de semnalizare deasupra Lacului Ladoga. Din păcate, au fost primite doar opt apeluri din întreaga populaţie de 5 milioane a oraşului!

Ufologul american Paul Stonehill, fost cetăţean rus, comenta în 2006 că totuşi Rusia actuală nu mai este cea din 1997, preşedintele Puţin şi guvernul său având o viziune diferită asupra a tot ce afectează forţele armate, inclusiv asupra fenomenului OZN. Nikolai Subbotin, un ufolog rus activ, povestea că în vara anului 2002 a avut o

discuţie cu un căpitan din arma rachete strategice, care spunea că a văzut un registru pentru evenimentele privind „fenomene atmosferice anormale" foarte asemănător cu cele introduse prin programele „Setka" de la sfârşitul anilor '70. în acest registru figurau şi evenimente recente, iar ofiţerul care se ocupa de el trimitea cu regularitate rapoartele către un centru militar special, despre care ştia doar el. Aceasta însemna fie că programul de cercetare a fost reînviat, fie că nu a fost niciodată oprit.

De altfel, Mihail Gershtein a arătat că, după câte ştia el, programul „Setka" şi urmaşele sale au dovedit că OZN-urile au un comportament inteligent. Au existat doar trei posibile variante: a) nave extraterestre, b) fenomene naturale necunoscute, cu o componentă inteligentă şi c) nave supersecrete ale „principalului nostru posibil duşman", adică SUA, camuflate ca nave extraterestre. Aceste concluzii au fost formulate după încheierea proiectului „Krug" („Cercul"), în 1983-1984 - un studiu activ al apariţiilor OZN lângă Centrul pentru testarea zborurilor de la Akhtubinsk, folosind echipamente sensibile şi numeroase posturi de observaţie. Dar aceste concluzii au fost ale participanţilor militari. Academia de Ştiinţe a declarat pur şi simplu că OZN-urile (ca nave extraterestre) nu există. Desigur, ei ascundeau sub covor toate cazurile de aterizări OZN, răpiri etc., inclusiv cele implicând personal militar.

Proiectele „Setka" etc., pe cât se ştie, nu au aflat nimic „solid" şi concludent. Ele au dovedit existenţa unui fenomen neobişnuit, dar, deşi în documentele declasificate sunt menţionate diverse explicaţii posibile, inclusiv cea a formaţiunilor naturale plasmatice, de fapt nu s-au putut găsi dovezi nici pentru originea sa naturală, nici pentru cea extraterestră. Din 1996, a încetat şi studiul oficial de OZN-urilor efectuat de Academia Rusă de Ştiinţe. La ora

actuală, în Rusia există doar grupuri de ufologi amatori, fără bani, echipament şi experienţă.

O altă întrebare a vizat faptul că, în urmă cu câtva timp, mass-media a menţionat că dosarele marinei militare ruse sunt pline de istorii despre întâlniri cu obiecte subacvatice neidentificate. Cum s-ar putea explica aceste cazuri? Sunt cu adevărat baze extraterestre în oceanele noastre? Gershtein consideră că nu toate fişierele OZN ale marinei au fost declasificate. Dacă el ar vedea personal astfel de documente, ar putea răspunde cu un grad mai mare de certitudine.

Următoarea întrebare a plecat de la faptul că unii au încercat să explice fenomenul OZN prin tehnologii pământene, secrete şi sofisticate. Alţii au spus că sunt experimente naziste cu farfurii zburătoare. Gershtein a negat categoric aceste teorii. El scrisese chiar o carte gratuită, pusă pe internet, intitulată „Moartea OZN-urilor fasciste", destinată demitizării acestor istorii. După el, toate poveştile cu OZN-uri naziste sunt o adunătură de înşelătorii, apărute în anii '50 în anumite reviste din Germania Occidentală, iar mai târziu, în unele cercuri neonaziste. Unii autori polonezi au adăugat propriile înşelătorii la această legendă - de exemplu, Igor Witkowski cu povestea lui despre „Clopotul" sau „dispozitivul nazist de testare OZN". Există, de asemenea, şi o farsă rusă binecunoscută despre OZN-urile naziste - un articol de 1 aprilie al ediţiei ruse a revistei *popular Mechanics*". Desigur, a fost o sarcină foarte simplă ca aceste poveşti să fie demitizate.

La întrebarea lui Cielebias dacă guvernul rus tăinuieşte cumva anumite informaţii OZN, Mihail Gershtein a răspuns că nu crede asta. El a avut ocazia să discute subiectul OZN cu militari aflaţi la un nivel foarte înalt, atât pensionari, cât şi din serviciul activ, dar şi cu şefii unor regiuni de apărare antiaeriană. Cu toţii au declarat că

programele de studiu al fenomenului OZN de către cercurile militare au fost închise odată cu destrămarea Uniunii Sovietice (1991). Spre deosebire de perioada precedentă, după acest moment nu au mai existat nici măcar instrucţiuni care să spună ce trebuie să facă militarii în cazul întâlnirii cu un OZN. Dar în astfel de situaţii ei aveau oricum grijă să nu raporteze „halucinaţia" la nivelurile superioare, pentru a nu avea probleme. Militarii pur şi simplu nu ştiu ce este acest fenomen şi mulţi dintre ei cred în sursa extraterestră a OZN-urilor.

La întrebarea de principiu dacă este acceptabilă originea extraterestră, răspunsul lui Gershtein a fost că nişte nave şi nişte ocupanţi cu însuşiri atât de avansate nu sunt, în mod sigur, de pe Pământ. Dar există multe alte posibilităţi în afara originii strict extraterestre - de pildă, de pe o altă linie de timp, alte dimensiuni din Universul nostru sau chiar din alte universuri. Astfel, dacă vin de pe altă planetă, ei ar putea utiliza alte dimensiuni pentru călătorii cu viteze mai mari decât cea a luminii. Distorsiunile de timp, semnalate în interiorul sau în preajma unor OZN-uri aterizate, sugerează manipulări ale conţinutului spaţiu-timp. Fenomenul OZN nu este atât de simplu cum cred mulţi oameni şi studiul său pretinde o nouă abordare.

Brazilia

Armata braziliană desecretizează dosarele OZN

La data de 20 mai 2005, pentru prima dată în istoria lor, Forţele Aeriene Braziliene - *Fuerza Aerea Brasileira* (FAB) primeau în audienţă, în mod oficial, o comisie formată din cercetători de vârf ai fenomenului OZN, pentru a discuta deschis observaţiile făcute în ţară şi accesul la documente OZN clasificate, aflate în mai multe unităţi militare din

Brasilia - capitala federală. Această decizie a guvernului brazilian a fost rezultatul presiunii exercitate prin campania „OZN-urile: Libertatea de informare acum", condusă de Adelmar J. Gevaerd, editorul revistei *Brazilian UFO Magazine* şi şeful Comisiei braziliene a cercetătorilor OZN (CBU), formată din şase investigatori civili binecunoscuţi în domeniu.

După zece luni de campanie, desfăşurată prin intermediul revistei „Brazilian UFO Magazine", ca şi prin alte mijloace, investigatorii au primit un telefon de la maiorul Antonio Lorenzo, purtătorul de cuvânt al FAB, care i-a invitat la o discuţie la sediul aviaţiei militare din capitala ţării - Brasilia. Lorenzo a apreciat efortul ufologilor şi le-a dat câteva detalii privind fişierele existente, ca şi asupra procedurilor proprii FAB.

O primă întâlnire a avut loc la 20 mai 2005, la sediul Centrului Integrat de Apărare Aeriană şi Controlul Traficului Aerian (CINDACTA). Timp de două ore, ufologii au fost informaţi asupra procedurilor CINDACTA de investigare a fenomenului OZN şi au putut vizita facilităţile de control aerian, înţelegând modul în care personalul militar poate detecta OZN-urile.

O a doua întâlnire, mai importantă, a avut loc la Comandamentul Forţelor Aeriene Braziliene (COMDABRA), unde investigatorii au fost informaţi cu privire la problemele esenţiale ale apărării aeriene în Brazilia, zonele înconjurătoare din America de Sud şi Oceanul Atlantic. Cu această ocazie, generalul de brigadă Atheneu Azambuja, comandantul COMDABRA, a admis că armata braziliană a detectat şi înregistrat sistematic OZN-uri (numite „H Traffic") încă din 1954, subliniind preocuparea militarilor privind acest fenomen.

Aşa cum declara generalul de brigadă Telles Ribeiro, şeful centrului de comunicaţii al FAB, „vrem ca toate in-

formaţiile pe care le-am deţinut în ultimele decenii privind acest subiect să fie puse complet la dispoziţia marelui public, prin intermediul comunităţii OZN".

Surpriza cea mai mare a fost când cercetătorilor le-au fost puse la dispoziţie trei dosare, conţinând informaţii anterior clasificate, privind cazuri OZN. Primul dosar, din 1954, privea urmărirea unui avion de către un OZN la ţărmul atlantic al statului Paranâ. Al doilea dosar, mult mai important, conţinea zeci de cazuri din zona Amazonului şi o cantitate impresionantă de peste 100 de imagini, culese în cadrul unui program oficial de investigaţie OZN efectuat de către militari, în perioada septembrie-decembrie 1977. Al treilea dosar privea aşa-numita „Noapte Oficială OZN din Brazilia", petrecută în luna mai 1986, când 21 de obiecte neidentificate, de peste 100 de metri în diametru, au blocat sistemul brazilian de control al traficul aerian, mai ales deasupra oraşelor Rio de Janeiro, Săo Jose dos Campos şi Săo Paulo, mai multe avioane de vânătoare fiind ridicate - fără succes - pentru a intercepta intruşii.

Reprezentanţii FAB prezenţi la aceste întâlniri au admis că ufologia, în particular cea practicată de comunitatea civilă OZN din Brazilia, este o activitate serioasă. Ei au garantat că se vor face şi alţi paşi până ce investigatorii vor putea examina, cât mai cuprinzător, toate dosarele militare OZN.

în cadrul acestei acţiuni, în 2008 au fost făcute publice alte două seturi de acte, iar la mijlocul anului 2009 CBU era în posesia altor foste documente militare secrete din anii '60 şi '70 privind fenomenul OZN. Majoritatea acestora a fost eliberată pe 4 mai, conţinând, între altele, 195 de pagini şi 180 de fotografii privind acţiunea *„Operagăo Prato",* condusă de Forţele Aeriene Braziliene în perioada septembrie-decembrie 1977, în zona Amazonului. La data de 10 august 2009, Gevaerd era în măsură să

anunţe că operaţiunile de desecretizare a documentelor privind fenomenul OZN în Brazilia au avansat mai bine decât s-a aşteptat. Prin faptul că revista *ISTOE,* a doua ca tiraj din Brazilia, a publicat o copertă atrăgătoare şi un articol de opt pagini dedicat documentelor, fapt fară precedent, se putea spune că desecretizarea a ajuns la cunoştinţa marelui public. Reacţiile au fost considerabile, iar articolul a fost republicat în sute de ziare locale şi site-uri web, potenţând interesul oamenilor pentru fenomenul OZN.

La 30 septembrie 2009, guvernul brazilian a declasificat un nou set de documente OZN semnificative, până atunci secrete, care acoperă acum anii '80. Acestea se alătură dezvăluirilor făcute între timp şi care acoperă anii '50, '60 şi '70, toate cu documente şi informaţii foarte importante. în felul acesta, numărul de pagini desecretizate s-a ridicat la peste 4.000. Acest set avea o semnificaţie specială întrucât conţinea zeci de rapoarte OZN din noaptea de 19 mai 1986, numită „Noaptea Oficială OZN din Brazilia".

A.J. Gevaerd a reuşit să organizeze şi un grup de 30 de voluntari pentru a traduce 500 de pagini de documente în limba engleză, pentru a le face accesibile cititorilor din alte ţări. El a asigurat că activitatea va continua, pe măsură ce vor fi eliberate şi alte documente.

Declaraţiile generalului Socrates da Costa Monteiro

în revista braziliană *Brazilian UFO Magazine* a apărut, în aprilie 2010, un interviu exclusiv luat de A.J. Gevaerd, redactor al revistei, generalului de brigadă în retragere Socrates da Costa Monteiro, care a ocupat poziţii înalte în ierarhia forţelor aeriene din Brazilia, iar între 1990 şi 1992 a fost ministru al aeronauticii. în calitatea sa de comandant al CINDACTA I (centru integrat de apărare aeriană şi

control al traficului aerian), Monteiro a fost mult timp responsabil cu semnalările OZN în toată Brazilia, dar în special pentru partea centrală şi de sud-est.

In interviu, Monteiro a reamintit câteva întâmplări din experienţa sa personală, când el şi colegii săi s-au întâlnit cu fenomene inexplicabile, cum ar fi lumini care au urmărit avionul în care erau. Şi alţi piloţi, de pildă cei care zburau pe ruta Brasilia-São Paulo, obişnuiau să raporteze lumini care se ţin de avioanele lor. Operatorii erau deja obişnuiţi cu aceste întâmplări şi puneau doar întrebări de rutină: durata evenimentului, altitudinea etc.

în 1977, în zona Amazonului a avut loc o amplă operaţiune privind fenomenul OZN, aşa-numita *Operagão Prato.* O parte din documentele aferente a fost desecretizată până în 2010. Se vorbeşte în ele despre obiecte care mergeau în zigzag, se opreau, atingeau viteze incredibile, urmăreau avioanele braziliene de vânătoare sau erau urmărite de acestea ş.a.m.d.

Monteiro a precizat: „Unii colegi mi-au vorbit despre lumini care îşi schimbau culoarea şi care le urmăreau avioanele. Luminile păreau să vină ori să plece cu o viteză incredibilă. Am auzit multe astfel de istorii şi m-am interesat despre unele, întrucât sunt o persoană curioasă. De pildă, am reţinut din proiectul Blue Book al forţelor aeriene nord-americane că mulţi piloţi au fost urmăriţi de «anomalii». Unii dintre ei şi-au pierdut chiar viaţa, cum a fost cazul lui Thomas Mantell, în ianuarie 1948. Unii cred că acestea sunt mai degrabă fenomene meteorologice. Cât despre mine, eu cred că orice este posibil".

Şi radarele CINDACTA au înregistrat numeroase fenomene stranii. Conform procedurii, trebuia să se raporteze doar ceea ce s-a observat, fără exprimarea unor opinii privind cauzele. Tocmai de aceea, toate aceste fenomene aeriene - pentru care nu existau explicaţii - au fost numite pe atunci „anomalii electronice". Monteiro n-a putut

afirma că acestea ar fi fost de natură extraterestră, deoarece nu avea nicio dovadă în acest sens. El a menţionat: „Decenii de-a rândul, militarii au raportat activităţi OZN pe teritoriul Braziliei. Totuşi, în lipsa unei explicaţii rezonabile, aceste rapoarte au fost lăsate deoparte, aşteptând vremurile în care natura obiectelor şi identitatea echipajului lor vor putea fi înţelese. [...] Aveam obiceiul să nu comentăm lucruri pe care nu le puteam dovedi. Prin urmare, am evitat discuţiile asupra acestor cazuri, întrucât nu dispuneam de date concrete pentru a identifica natura acestor obiecte. Trebuia luată în considerare şi problematica fenomenelor meteorologice. Dar şi unele baloane pot atinge altitudini incredibile". El a amintit în acest sens şi fenomenul meteorologic numit „Focul Sfântului Elmo" sau fulgerele globulare. „Dar sunt şi obiecte luminoase mult mai voluminoase. Orice pilot comercial care a zburat mai sus de 10.000 de metri s-a confruntat cu aşa ceva."

Monteiro aprecia că este firesc ca documentele militare privind fenomenul OZN să fie desecretizate, din cel puţin două motive: „O dată, pentru a lămuri ce este acest fenomen, a doua oară, pentru a evita ca oamenii să spună că noi ascundem adevărul. Prevăd că ei ar putea spune «guvernul ascunde oamenilor fenomene misterioase», ceea ce nu e adevărat. Deci fişierele trebuie deschise pentru a evita această situaţie. [...] Eu nu am desecretizat aceste fişiere pe când eram ministru deoarece nu mi s-a cerut niciodată s-o fac. Dacă mi s-ar fi cerut, le-aş fi făcut publice". Chiar şi cele în care „au fost ridicate de la sol avioane de vânătoare, care nici măcar nu s-au putut apropia de acele obiecte". Brigadierul a mai precizat că - cel puţin cât a fost ministru - nu a avut cunoştinţă să fi existat cereri sau presiuni din partea altor state pentru a împărtăşi informaţiile deţinute privind fenomenul OZN.

CINDACTA avea un sistem computerizat extrem de puternic şi sofisticat, integrând toate semnalările de pe

întregul teritoriu brazilian. în interviul dat ufologului şi publicistului A.J. Gevaerd, Monteiro a precizat: „Toate observaţiile radar erau înregistrate pe benzi magnetice şi păstrate timp de 30 de zile, după care benzile erau şterse pentru a fi folosite la noi înregistrări. Uneori pe ecran au apărut semnale cu obiecte care se opreau şi apoi se puneau în mişcare. Nu ştiam ce ar putea fi. Deci luam doar notă de toate acestea şi, în lipsa unei definiţii mai potrivite, numeam aceste artefacte «anomalii electronice». Asta deoarece erau semnale electronice pe care nu ştiam cum să le interpretăm".

Au fost şterse chiar şi evenimentele care au declanşat operaţii de intercepţie (cum a fost cel din 19 mai 1986), deşi, în mod excepţional, unele au fost păstrate 2-3 luni. Dar, ori de câte ori se întâmpla un eveniment special, „noi făceam rapoarte, pe care le expediam fără comentarii suplimentare, deoarece nu ştiam ce a fost sau ce explicaţii să dăm".

„A fost şi un caz mai special, întrucât a implicat în mod serios echipamentele noastre. CINDACTA avea facilităţi de radar şi de telecomunicaţii în Gama (oraş-satelit al capitalei federale Brasilia)", a continuat Monteiro. Pe atunci el era proaspăt comandant CINDACTA, iar într-o seară, pe la ora 22.00, căpitanul João Bernardo Vieira, comandantul bazei militare din Gama, i-a dat un telefon afirmând: „E plin de farfurii zburătoare în jurul nostru". Monteiro îşi amintea că i-a răspuns: „Nu fi nebun omule. Ce se întâmplă de fapt acolo?". Dar Vieira insista: „Nu sunt nebun. Sunt cu adevărat aici şi aruncă cu pietre în noi". A adăugat chiar că soldaţii începuseră să tragă cu puştile. Monteiro a dat ordin ca aceştia să înceteze imediat: „Nu trageţi! Retrageţi oamenii în barăci, deoarece nu vreau să rămână nimeni aproape de chestia aceea".

întrebat de reporter cum puteau aceste obiecte arunca pietre, Monteiro a răspuns că nu ştie mai mult decât i-a

spus Vieira, dar presupune că „sistemul de propulsie ridica pietre de la sol, iar soldaţii au interpretat că simt atacaţi. Sau poate piloţii «chestiei» aceleia au propulsat un suflu puternic, ridicând pietrişul, speriind soldaţii, ca să-i oprescă de la un răspuns mai dur". Monteiro i-a ordonat lui Vieiro ca toţi cei circa 25 de soldaţi care au fost de faţă să se retragă în barăci, să ia o foaie de hârtie şi, fiecare în parte, să descrie cât mai exact ce anume a văzut, adăugând: „Le veţi interzice să vorbească unul cu altul şi veţi lua măsuri pentru a pune în aplicare aceasta". Descrierile i-au fost aduse lui Monteiro, la CINDACTA, a doua zi dimineaţa, la ora 8.00.

Soldaţii nu aveau cine ştie ce şcoală, astfel că din descrierile şi din desenele lor nu s-a putut deduce decât că văzuseră ceva straniu. Obiectele aveau lumini strălucitoare, care-şi schimbau culoarea, se roteau uşor şi s-au apropiat foarte mult de oameni. Unul dintre ei a cerut permisiunea să deschidă focul şi aşa au început împuşcăturile. Aparent, focurile trase nu au atins obiectele zburătoare. Monteiro a făcut pe această bază un raport pe care 1-a trimis la Forţele Armate Aeriene (EMAER), fără a adăuga opinii sau speculaţii personale.

După mai mult de douăzeci de ani de la acest eveniment, Monteiro 1-a reîntâlnit pe Vieira, care i-a reconfirmat incidentul, ca şi disponibilitatea sa de a furniza detalii celor interesaţi.

Monteiro îşi amintea şi de alte cazuri OZN. De pildă, în timp ce era supus unor investigaţii într-un spital din São Paulo, unul dintre medici i-a cerut permisiunea să-1 întrebe dacă crede în OZN-uri. Fostul ministru i-a răspuns: „Nu ştiu dacă există sau nu; lumea crede în ceea ce-i place să creadă...". Ca urmare, medicul i-a istorisit că într-un orăşel din statul São Paulo, stând pe la ora 2.00 noaptea pe balconul camerei de hotel, a văzut un obiect imens, coborând drept în piaţa centrală a localităţii. Obiectul era la cel mult 30 de metri de el. Era convins că văzuse o navă nepământeană.

Operaşão Prato

Unul dintre cazurile importante desecretizate (probabil parţial) în perioada 2005-2009, în Brazilia, este cel numit „Operaţia farfuria", în engleză „*Operation Saucer"* sau în original *„Operagão Prato".* A fost o investigaţie îndelungată ultrasecretă, efectuată de *Fuerza Aerea Brasileira* (FAB - Forţele Aeriene Braziliene) asupra unui val de observaţii OZN din 1977 şi 1978.

în ultimele trei luni din 1977 şi în prima jumătate din 1978, statul brazilian Parâ, de la gurile fluviului Amazon, a fost invadat de OZN-uri [...] Nu au fost doar simple observaţii sau simple lumini misterioase călătorind la mari altitudini. A fost vorba de obiecte strălucitoare, de diferite forme şi dimensiuni, zburând peste regiunea *Baia de Marajo* la joasă altitudine, la câţiva metri deasupra copacilor şi emiţând fascicule luminoase stranii asupra oamenilor. Numeroşi săteni s-au plâns de faptul că au fost atacaţi de sfere sau mingi strălucitoare de lumină, unii fiind răniţi sau chiar ucişi.

Baia de Marajo este un golf la gura fluviului Amazon, aflat la circa 800 de kilometri nord de capitala *Brasilia.* Populaţia afectată de acest fenomen a dat diverse nume obiectelor tăcute şi strălucitoare: „lumini vampir", „goangele", „chestia" sau „*chupa-chupa*". Acest din urmă apelativ - însemnând în portugheză „cel ce suge" - se datora cicatricelor negre lăsate pe gâtul, capul sau alte părţi ale corpului victimelor întâlnirilor. Conform ziarului citat, „aparent ei au pierdut sânge... bărbaţi şi femei se plângeau de ameţeli şi slăbiciune după ce fuseseră atacaţi. Locuitorii oraşelor Colares, Santo Antonio do Tauâ, Mosqueiro şi Baia do Sul se gândesc şi azi cu groază la acele zile. Panica atinsese chiar capitala statului, Belem, prin şiruri de rapoarte privind lumini stranii şi atacuri *chupa-chupa* în câteva cartiere ale oraşului".

Drept urmare, armata braziliană a lansat investigaţia numită „*Operagão Prato".* Raportul militar realizat în urma acestor evenimente cuprinde 2.000 de pagini, 500 de fotografii şi 16 ore de film. El a fost trimis ofiţerilor superiori din Forţele Aeriene Braziliene. La vremea aceea ţara era o dictatură militară, motiv pentru care documentele au fost clasificate „strict secrete" timp de 23 de ani. Serviciile de informaţii şi serviciile speciale ale FAB s-au luptat până în ultimul moment ca raportul să rămână clasificat.

O dezvăluire timpurie a acestor operaţii a fost făcută de căpitanul FAB Uyrange Hollanda, care a fost comandantul operaţiilor declanşate de guvernul brazilian pentru investigarea faptelor şi care a stat personal de vorbă cu martorii întâlnirilor cu *chuppa-chuppa.* El a dat în 1997 un interviu lui Adelmar J. Gevaerd, editorul revistei braziliene lunare *Brazilian UFO Magazine,* descriind mai multe cazuri investigate atunci.

Un astfel de caz a fost cel al Claudomirei Paixao din Baia do Sul. Ea declarase că în noaptea de 18 octombrie 1977 „m-am trezit când o lumină stranie a pătruns prin geamul casei. Aerul devenise înnăbuşitor. La început lumina era verzuie. Mi-a învăluit capul şi faţa. Când m-am trezit complet, lumina devenise roşie. Am putut zări o creatură, ca un om, purtând un soi de costum de scafandru. Avea şi un dispozitiv ca un pistol. L-a îndreptat spre mine, iar obiectul a clipit de trei ori şi am simţit de parcă m-ar fi împuşcat în piept, aproape în acelaşi loc. Era fierbinte şi durea, ca şi când m-ar fi împuns cu nişte ace. Cred că mi-au luat sânge. Eram îngrozită. Nu puteam nici măcar să-mi mişc buzele".

Tot în Baia do Sul, un bărbat de 50 sau 60 de ani, văzând OZN-ul, şi-a luat puşca şi, deşi ceilalţi strigau „Nu trage! Nu trage!", a descărcat-o spre el. L-a învăluit o lumină, după care a stat paralizat 15 zile. Putea vedea, auzi şi vorbi, dar nu se putea mişca.

La *Colares,* un pescar a văzut OZN-uri intrând şi ieşind din apele golfului Baia de Marajo. în câteva rânduri a văzut o lumină albăstruie mişcându-se sub apă. La un moment dat, militarii - membri ai operaţiei FAB - au fotografiat un disc scufiindându-se în apă nu departe de o barcă de pescuit. Căpitanul Hollarida, chemat acolo, a stat de vorbă cu pescarul îngrozit. După câteva săptămâni, căpitanul însuşi a avut ocazia să fie martor la apariţia unei lumini albastre, cu raza de circa 300 de metri, care a înconjurat barca, după care s-a lăsat spre fundul apei. Nu s-a auzit niciun sunet.

în interviul dat, căpitanul Hollanda spunea că şi în alte rânduri investigatorii au fost martori la unele evenimente. El însuşi afirma că a mai fost de faţă, într-un grup, când dintr-o navă cilindrică a coborât, pe un fascicul de lumină, un extraterestru umanoid care s-a holbat la ei. Căpitanul credea că OZN-urile erau sonde extraterestre, menite să colecteze date despre pământeni, fără a avea intenţia să-i vatăme.

„Operagão Prato" nu a fost finalizată niciodată. FAB a oprit cercetările în iunie 1978, fară să dea nicio explicaţie. Oficialităţile au negat existenţa acestei operaţii până în 2005. La scurt timp după interviul acordat *Revistei UFO,* în 1997, căpitanul Hollanda „a fost găsit de fiica sa, spânzurat cu cordonul halatului de baie, la etajul doi al casei sale".

Noaptea Oficială OZN din Brazilia

Printre documentele desecretizate de armata braziliană între anii 2005 şi 2009, o semnificaţie specială o au rapoartele privind activitatea OZN din noaptea de 19 mai 1986, numită popular „Noaptea Oficială OZN din Brazilia" *(Brazilian Official UFONight).*

Atunci, 21 de obiecte sferice, fiecare având - conform surselor militare - un diametru estimat de 100 de metri, au

fost detectate de radare şi reperate de piloţi civili blocând literalmente traficul aerian pe principalele aeroporturi din Brazilia, cum ar fi Sao Paulo sau Rio de Janeiro. în urmărirea intruşilor, au fost ridicate, timp de câteva ore, fară succes, mai multe avioane de vânătoare.

La câteva zile după aceste incidente, ministrul aeronauticii din Brazilia, generalul de brigadă Octavio Moreira Lima, a organizat o conferinţă de presă, transmisă prin reţeaua tv, în care a dezvăluit deschis cele întâmplate, ca şi faptul că, în urmărirea intruşilor, a fost pus în alertă întregul sistem de apărare aeriană. Pentru a intercepta aceste obiecte, „forţele aeriene i-au ridicat de la sol pe cei mai experimentaţi piloţi, cu şase aparate de zbor F-5 şi F-103", fără succes. Piloţilor care au participat la acţiunile de urmărire, ca şi comandanţilor lor, li s-a permis să vorbească deschis despre detaliile incidentului.

Brigadierul Socrates da Costa Monteiro a fost, în acea perioadă, comandantul Regiunii Aeriene IV, de sud-est, a Braziliei, cu sediul în São Paulo. în această calitate, el a fost responsabil, la 19 mai 1986, cu aria afectată de aşa-numita „Noapte oficială braziliană OZN". Pentru a intercepta cele circa 20 de sfere luminoase, care zburau deasupra statelor braziliene Rio de Janeiro, São Paulo şi Goias, au fost ridicate de la bazele din Santa Cruz şi Anapolis avioane de vânătoare F5E şi Mirage. Niciunul dintre aceste avioane nu au fost capabil să se apropie de obiectele neidentificate. Unul dintre OZN-uri s-a ridicat la un moment dat, în câteva secunde, la altitudinea de 180 km deasupra coastei atlantice în zona São Paulo, pentru ca apoi să se întoarcă şi să fugărească avioanele de vânătoare. Monteiro a precizat: „Am văzut că nu ne putem apropia de aceste obiecte. în cazul de care vorbim, piloţii au încercat de mai multe ori, dar OZN-ul pur şi simplu accelera şi lăsa avioanele în urmă".

Monteiro declarase cu o altă ocazie că Forţele Aeriene Braziliene înregistraseră de-a lungul multor ani astfel de cazuri, iar în acea noapte unele „artefacte" au accelerat de la 250 km pe oră la 1.500 în mai puţin de o secundă. Acum, în interviul dat lui Gevaerd, brigadierul a precizat că tehnicienii lui vorbeau de fapt chiar de 4.000 km pe oră, ţinând cont de viteza cu care obiectele au dispărut de pe ecranele radarelor. Dar această valoare nu a fost confirmată oficial, întrucât radarele nu mai dau măsurători de încredere la astfel de viteze.

Leslie Kean a inclus în cartea sa *„UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*" un text scris de „generalul cu patru stele Jose Carlos Pereira (retr.), ofiţerul brazilian cu cel mai înalt rang care a vorbit vreodată despre OZN-uri". El a fost şeful Comandamentului Apărării Aeriene al Braziliei (COMDABRA) din 1999 până în 2001, apoi a devenit comandant al Operaţiilor Forţelor Aeriene până în 2005, având în subordine 27.000 de persoane, între care 13 generali. O parte din textul din carte este extras dintr-un interviu dat de generalul Pereira lui A. J. Gevaerd.

Aşa cum relatează generalul, în noaptea de 19 mai 1986, colonelul Ozires Silva, preşedintele unei companii petroliere braziliene, şi pilotul său, comandorul Alcir Pereira de Silva, zburau cu un mic avion cu reacţie către São Jose dos Campos, când radarele din diferite locuri au indicat 21 de OZN-uri pe cer între Sâo Paulo şi Rio de Janeiro. Cei doi au urmărit timp de 30 de minute unul dintre aceste obiecte, care se deplasa cu mare viteză şi părea să sară dintr-un punct în altul, dar nu au reuşit să ţină pasul cu el. Obiectele au fost văzute şi de piloţii unor avioane comerciale.

Cele 21 de obiecte sferice, având fiecare - conform surselor militare - un diametru estimat de 100 de metri, au fost detectate de radare şi reperate de piloţi civili, blocând literalmente traficul aerian pe principalele aeroporturi din

Brazilia. Toate obiectele au fost detectate, din locaţii diferite, de radare lucrând atât de la sol, cât şi din avioane, deci pe diferite frecvenţe, fiind observate şi vizual. Nu a existat niciun risc de confuzie sau de interpretare greşită.

Generalul Pereira a apreciat că „în cursul acestui eveniment, armata nu s-a temut de niciun fel de invazie. Avioane militare înarmate cu rachete au decolat şi au ajuns la obiecte în mai puţin de două minute [...] Comunicaţiile radio nu s-au întrerupt nicio clipă, iar ţara nu a fost expusă niciunei ameninţări, de niciun tip. Avioanele au aterizat în siguranţă şi piloţii s-au întors nevătămaţi. Misiune îndeplinită!".

Dar, continuă el, „ajungem la cea mai mare dintre întrebări: ce au fost obiectele acelea? Nimeni nu ştie. Nu erau avioane străine aflate în atac. Au fost obiecte zburătoare neidentificate Cred că până la 90 la sută din totalul observaţiilor (neidentificate) nu sunt raportate niciodată. [...] Prin urmare, numărul de cazuri care ajung la cunoştinţa armatei este aproape nesemnificativ. [...] Este un pas uriaş pentru o ţară să recunoască în mod oficial existenţa OZN-urilor, aşa cum a făcut Franţa. Desecretizarea informaţiilor nu i-a determinat pe oameni să intre în panică şi nu cred că ar face-o dacă s-ar deschide mai multe dosare. [...] Iar dacă există o ţară care nu intră niciodată în panică, aceasta este Brazilia. Ba chiar dimpotrivă; poate că vom crea chiar o nouă temă de samba pentru sărbători".

Pereira militează pentru ca ţările dezvoltate social şi tehnologic să înfiinţeze agenţii guvernamentale care să se ocupe de problematica OZN. Dar „dacă ar fi să acceptăm că pe Pământ vine ceva din spaţiu, cred că Naţiunile Unite ar trebui să fie răspunzătoare, în loc să lase aceasta în sarcina fiecărei ţări".

Vorbind despre explicaţiile posibile ale fenomenului, generalul scrie că „dacă avansezi ipoteza că s-ar putea ca extratereştrii să fie printre noi şi că s-ar putea să facă lucruri pe care nu le înţelegem, ideea vine în contradicţie cu

gândirea ştiinţifică. [...] îmi întemeiez opiniile pe cunoştinţele pe care le avem la dispoziţie astăzi, obţinute de ştiinţă aşa cum înţelege ea actualmente Universul. Acesta este avertismentul de care trebuie să se ţină seama. Dacă ne bazăm doar pe cunoştinţele actuale, sunt obligat să resping orice posibilitate să vină cineva din spaţiul extraterestru pe Pământ. [...] Pe de altă parte, nu aş afirma niciodată că nu există, pe undeva, o civilizaţie care să aibă un avans de un milion de ani faţă de noi. Prin urmare, insist cu modestie că actualele noastre cunoştinţe sunt, în mod inerent, insuficiente pentru înţelegerea tuturor lucrurilor. [...] Fenomenul OZN a demonstrat că mai avem multe de aflat în domeniul fizicii şi al altor ştiinţe".

Ca argument, Pereira roagă cititorii să se gândească doar la câte descoperiri au fost făcute în ultima sută de ani şi unde ne vom afla peste altă sută de ani, pentru a înţelege ce ar putea însemna un avans de un milion de ani sau mai mult. Investigarea ştiinţifică a fenomenului OZN, combinată cu alte subiecte din domeniul ştiinţei şi filosofiei, ne-ar putea apropia de răspunsurile la perenele întrebări rămase fară răspuns: „cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm".

Sunt interesante şi comentariile generalului de brigadă Socrates da Costa Monteiro. El a recunoscut că nu a discutat incidentele din acea noapte nici cu piloţii, nici cu responsabilii superiori, nici cu ministrul de atunci al aeronauticii, întrucât nu intenţiona să întreprindă o investigaţie detaliată. „Ştiam că ea nu ar fi dus nicăieri. [...] Deoarece aşa este mereu, cel puţin aici în Brazilia".

La întrebarea lui Gevaerd dacă aceste obiecte nu reprezentau o ameninţare la securitatea naţională, la traficul aerian civil, Monteiro a răspuns că „nu, noi ştiam că nu era nicio ameninţare. Eram convinşi că intenţiile lor erau să ne cunoască mai bine pe noi". în decursul incidentelor de

acest tip, a adăugat Monteiro, „noi urmam o doctrină de neagresiune". Nu a exitat în acest sens un ordin oficial, dar „era o concluzie logică, odată ce ştiam că un artefact capabil de astfel de manevre de zbor nu poate fi lovit. Ar fi fost chiar o nebunie din partea noastră să încercăm ceva împotriva lui. Ştiam că nimeni nu va fi atât de smintit să încerce un atac. Această «chestie» ne putea, pur şi simplu, pulveriza cu un fascicul de lumină. Totuşi, nu am interzis apropierea de nave, pentru a le putea vedea de aproape. De fapt, toţi militarii mureau de curiozitate să vadă obiectul de aproape".

întrebat dacă în astfel de situaţii nu s-a gândit că în spatele acestor fenomene, numite pe atunci doar „anomalii electronice", ar putea fi o inteligenţă nepământeană, Monteiro a răspuns: „Mi-ar plăcea să gândesc astfel. Mi-ar plăcea să pot spune că sunt convins de asta, că sunt sigur, dar eu sunt cam sceptic privitor la lucrurile pe care nu le pot dovedi. Totuşi, în cazul în care mă întrebaţi dacă cred că cele observate sunt doar invenţii, vă spun că nu. Nu cred că e cazul. Dar problema e că nu pot spune ce anume sunt chestiile acestea". Provocat în continuare, fostul ministru a precizat: „Consider că este foarte greu să afirmi că nu poate exista nimic dincolo de cunoştinţele noastre ori dincolo de lumea noastră. Asta ar fi neadevărat. îmi doresc să pot spune că «ei» sunt aici, dar nu am avut încă şansa să-i văd de aproape".

Reuniunea de la Iguassu

Se pare că, aşa cum s-a întâmplat peste tot în lume, nici în Brazilia documentele desecretizate nu au spus întregul adevăr despre ce anume ştia guvernul privind fenomenul OZN. Deşi guvernul brazilian a pus la dispoziţia marelui public aproximativ 4.500 de pagini de documente, înainte clasificate, privind fenomenul OZN, au mai rămas şi multe

nedivulgate. în decembrie 2012, lângă splendidele cascade Iguassu, din Brazilia, s-a desfăşurat cel de-al IV-lea Forum Internaţional OZN, sub coordonarea lui Ademar Jose Gevaerd. Cu această ocazie s-a lansat aşa-numita „Scrisoare de la Cascadele Iguassu". Documentul, semnat de aproape 30 de vorbitori, din peste o duzină de ţări, ca şi de circa 600 de persoane care au asistat la lucrări, cerea să se desecretizeze toate arhivele secrete OZN ale Ministerului Apărării din Brazilia şi să se creeze, sub egida Forţelor Aeriene Braziliene, o comisie oficială pentru investigaţii OZN.

Ca răspuns la scrisoarea de la Iguassu, care cerea ca toate documentele privind subiectul OZN, aflate încă în posesia Forţelor Navale şi Forţelor Aeriene, să fie făcute publice, în concordanţă cu Legea accesului la informaţii *(Access to Information Act),* la 18 aprilie 2013 a fost convocată o şedinţă la sediul Ministerului Apărării, din capitala federală Brasilia. Şedinţa a fost o continuare a unei întruniri anterioare, de la începutul aceleiaşi luni, când ministerul a discutat procedurile administrative în acest sens.

La şedinţa din 18 aprilie au participat peste 20 de persoane. în numele ministrului apărării, ambasadorul Celso Amorim, secretarul pentru coordonarea şi organizarea instituţională a Ministerului Apărării, Ari Matos Cardoso, ca şi alţi oficiali din minister, i-au primit pe membrii Comisiei Braziliene de Cercetători OZN (CBU). La întrunirea care a durat circa 75 de minute au fost prezenţi, de asemenea, câţiva reprezentanţi ai Forţelor Aeriene Braziliene, ai Forţelor Navale şi ai Armatei Terestre, toate subordonate Ministerului Apărării. Toţi aceştia au fost rugaţi să respecte pe deplin solicitările ufologilor. în timpul şedinţei, cercetătorii OZN au prezentat dificultăţile întâmpinate în accesarea documentelor clasificate secret

sau ultrasecret. Aşa cum spunea A.J. Gevaerd, „multe probleme au rămas nesoluţionate, privind incidente faimoase, cum este cazul Varginha, incidentul Mearim sau observaţiile din Insula Trinidad".

Secretarul Ari Matos a declarat că acele cazuri pentru care informaţiile nu sunt desecretizate pentru marele public sunt excepţii. „Regula generală este ca toate documentele să fie făcute accesibile. Unele cazuri trebuie să treacă de termenele legale, dar este o problemă care va fi curând rezolvată."

Potrivit directorului Departamentului pentru organizare şi legislaţie al Ministerului Apărării, Adriano Portella, militarii au depus toate eforturile pentru a respecta termenele impuse de Legea accesului la informaţii pentru declasificări şi punerea documentelor la dispoziţia publicului. „Legea prevede un termen de doi ani de la promulgare pentru revizuirea unei informaţii care a fost clasificată ca secret sau ultrasecret... Treaba fiind terminată, documentele vor fi declasificate în intervalele prevăzute de lege."

Conform evaluării lui Ari Matos, cel mai important rezultat al întâlnirii a fost stabilirea parteneriatului reciproc între militari şi ufologi. „Legea accesului la informaţii a deschis pentru marele public posibilitatea de a cunoaşte o mare cantitate de informaţii produse de guvern. Trebuie deci creat un mijloc corespunzător de contact pentru a satisface atât cercetătorii OZN, cât şi societatea în ansamblu", a conchis secretarul.

După întâlnirea cu militarii, ufologii brazilieni au sărbătorit evenimentul, spunând că niciodată în trecut ministerul apărării al unei ţări nu a invitat oficial cercetători ai fenomenului OZN pentru a discuta cum să desfăşoare investigarea acestui fenomen, dar şi despre utilizarea informaţiilor care ar putea rezulta astfel. Gevaerd a adău-

gat că şi el este „foarte fericit să anunţe această informaţie întregii comunităţi de ufologi din lume.

Desecretizarea OZN din Brazilia este rezultatul direct al strategiilor noastre din ultimii ani, prin campania menţionată mai sus, iar şedinţa de la Ministerul Apărării este o recunoaştere a ei". A.J. Gevaerd aprecia că, pe lângă utilitatea sa nemijlocită, procesul dezvăluirilor OZN din Brazilia constituie un răspuns ferm - chiar dacă dureros pentru unii - la scepticismul manifestat faţă de ufologie, un răspuns clar la credinţa populară că ufologii ar fi - după expresia unora - „o adunătură de farsori nebuni".

Alte istorii cu OZN-uri

O întâlnire inexplicabilă în Alaska

La 17 noiembrie 1986, un avion Boeing 747 al liniilor aeriene japoneze efectua zborul cargo JAL 1628, de la Paris, prin Keflavik (Islanda) şi Anchorage (Alaska) spre aeroportul Narita din Tokyo. în timp ce traversa peninsula Alaska de la nord la sud, între Fort Yukon şi Anchorage, două ţinte mici şi una enormă au fost urmărite, vizual şi pe radarul de bord, timp de mai mult de o jumătate de oră. Cel puţin una dintre ţinte a fost confirmată şi de la sol de radarul militar al Administraţiei Aeronautice Federale (FAA) din SUA. Echipajul de zbor era format din căpitanul Kenju Terauchi, fost pilot militar, cu peste 10.000 de ore de zbor, primul ofiţer Takanori Tamefiiji şi inginerul de zbor Yoshio Tsukuda.

La ora locală 17.10 avionul zbura la o altitudine de 10.600 de metri. Se înserase, dar nu era complet întuneric. „Deodată - a spus el - la 600 de metri sub noi am văzut ceva care semăna cu două fâşii de lumină. Am luat legătura cu turnul de control din Anchorage. Mi-au spus că pe radarul lor nu se vede nimic." Dar ceva emitea aceste lumini şi, indiferent ce ar fi fost, era interesat de avion,

întrucât îşi ajusta viteza în funcţie de acesta, „de parcă s-ar fi jucat cu noi". Situaţia a durat circa şapte minute, după care cabina a fost inundată de o lumină orbitoare. Acum „obiectul zbura de parcă nu ar fi existat ceva numit gravitaţie. Accelera, se oprea, înainta cu viteza noastră, în aceeaşi direcţie, părând că stă nemişcat, apoi schimba din nou direcţia. Este imposibil ca o aeronavă să zboare astfel. Dacă am fi încercat, ne-am fi rupt în bucăţi în văzduh. Cu alte cuvinte, obiectul părea să fi învins gravitaţia".

După alte cinci minute, obiectul s-a topit în întunericul care se înteţea. Dar curând a apărut un altul, mult mai mare, „de câteva zeci de ori mai mare decât un jumbo jet" (care are 70 de metri lungime), scăldat într-o lumină albastră. Din nou, radarul turnului de control nu vedea nimic. Apoi şi acest obiect a dispărut. Terauchi a mai observat şi câteva siluete neobişnuite deasupra localităţii Fairbanks (Alaska).

Convorbirea publicată ulterior de FAA confirmă cererea pilotului Terauchi de a preciza dacă există un eventual trafic în zonă, confirmă şi observaţiile radar de la sol, dând şi permisiunea ca avionul să facă orice manevră necesară pentru a evita o eventuală coliziune. Drept urmare, la ora 18.32, avionul JAL 1628 a coborât de la 10.500 la 9.500 de metri, iar la 18.36 a făcut o întoarcere completă de 360 de grade, pentru a vedea dacă poate scăpa astfel de obiectul neidentificat. Au urmat şi alte eschive. La 18.48, obiectul se afla la 13 km de avion, în stânga, puţin mai în spate, iar la 18,53 obiectul nu mai era vizibil.

Administraţia Aeronautică Federală din SUA (FAA), dar şi U.S. Air Force au confirmat că mai multe radare ale lor au urmărit avionul 747 şi obiectul de mari dimensiuni. Ulterior însă ele s-au delimitat, afirmând că obiectele radar au fost probabil fenomene meteorologice. în cele din urmă, un purtător de cuvânt al FAA a declarat: „Acceptăm

descrierea dată de echipaj, dar nu suntem în măsură să susţinem ceea ce au afirmat".

în zilele care au urmat, declaraţiile oficiale privind incidentul au devenit tot mai negative, aruncând o îndoială asupra observaţiilor radar sau vizuale. Totuşi, la o conferinţă de presă din 5 martie 1987, Paul Steucke, purtătorul de cuvânt al FAA, a afirmat că, „după câte ştim, întregul echipaj este format din persoane de mare integritate, care au raportat cu acurateţe ceea ce au văzut".

Cazul avionului JAL a fost analizat de specialistul în optică Dr. Bruce Maccabee, care a împărţit incidentul în patru faze. în prima fază, căpitanul Terauchi a văzut în depărtare nişte lumini care păreau să urmărească avionul 747. Pilotul a crezut iniţial că este vorba de avioane militare, dar Centrul de Control i-a comunicat că nu exista niciun trafic în zonă. în faza a doua, întregul echipaj a observat cum luminile s-au deplasat abrupt în faţa avionului. Maccabee scria: „Observaţia nu putea fi o halucinaţie a întregului echipaj. Luminile nu puteau fi stele sau planete. Acestea erau vizibile şi înainte ca «navele» să fi apărut în faţa avionului şi au rămas vizibile şi după ce «navele» au dispărut. Nu putea fi un fenomen natural. Nu există un fenomen natural prin care să se explice aranjamentul rectangular al luminilor în rânduri orizontale, scânteierile ocazionale, spaţiul rectangular întunecat dintre rânduri, reorientarea perechii de cadre luminoase de la una deasupra celeilelte la una în spatele celeilalte, căldura pe care căpitanul a simţit-o pe faţa sa şi aşa mai departe".

A treia fază a avut loc atunci când „navele" s-au depărtat şi puteau fi zărite doar ca „două lumini albe, ceţoase, palide", în timp ce radarul de bord al avionului a sesizat un „ecou". Maccabee acceptă că acest ecou putea fi cauzat de „o defecţiune temporară care s-a autoreparat", aşa cum a

sugerat FAA, dar el adaugă că „pare mult mai plauzibil că a fost un obiect acolo".

Ultima fază, şi cea mai controversată, este cea în care căpitanul Terauchi a fost unicul martor care a văzut o aşa-zisă navă spaţială gigant, „de două ori mai mare decât un portavion". Maccabee acceptă că „pare cel puţin plauzibil că el a interpretat greşit norii luminaţi într-un mod particular pe care echipajul spunea că i-a văzut în spatele avionului. în ciuda câtorva ecouri ciudate ale radarelor, provenind din această zonă, faptul că radarul n-a putut evidenţia o traiectorie continuă a unei ţinte primare necunoscute face confirmarea radar cel puţin ambiguă". Aceasta înseamnă că ultima fază a observaţiei nu este atât de convingătoare precum cele precedente. Dar chiar şi aşa, aparent, „JAL 1628 a fost însoţit pe o porţiune a zborului său de cel puţin două OZN-uri veritabile".

într-o seară de decembrie 1986, doi jurnalişti de la agenţia *Kyodo News* din Tokyo se prezentau, conform înţelegerii, la camera de hotel în care stătea căpitanul Kenju Terauchi, care avea să le istorisească întâlnirea OZN. Pilotul încălca prin gestul său o cutumă nescrisă, dar respectată de toţi aviatorii, cea de a nu vorbi public despre astfel de observaţii. Ulterior el va plăti pentru aceasta.

După ce istoria a fost publicată, s-a spus că pilotul văzuse planetele Jupiter sau Marte. Dar putea oare un pilot cu experienţa lui să facă o astfel de confuzie şi să-şi rişte astfel cariera prin mărturia sa? O altă explicaţie putea fi o operaţie militară secretă a SUA. Dar ce anume, o dată ce cazul nu fost lămurit nici până azi?

Pentru cele declarate, compania JAL 1-a lăsat pe Terauchi la sol, dându-i o muncă de birou. El a fost reinstalat ca pilot abia peste mai mulţi ani. Acum e pensionar, duce o viaţă liniştită şi vorbeşte cât poate de rar despre aventura sa.

în investigaţiile sale, Leslie Kean a făcut apel şi la John Callahan, fost şef al Diviziei de Accidente, Evaluări şi Investigaţii din cadrul FAA, în perioada 1981-1988. Acesta a scris un text interesant, inclus în cartea jurnalistei. între altele, el amintea că un specialist de la Centrul Tehnic al FAA din Atlantic City, New Jersey, a creat un program care sincroniza imaginile radar cu conversaţiile, dar şi cu deplasarea altor ţinte din zonă. Aplicând programul pentru incidentul OZN al avionului japonez JAL 1628, a fost recreat pe calculator momentul apropierii OZN-ului, observarea lui pe radarul avionului etc. Agenţii CIA, văzând acest „grafic", au fost categorici: obiectul nu putea fi văzut deoarece nu era acolo. Altfel spus, „pe cine o să credeţi, ochii voştri mincinoşi sau guvernul?".

în analiza care a urmat, Callahan le-a cerut atât inginerilor hardware, cât şi celor software să spună ce erau acele puncte văzute de radare. Fiecare spunea că la el totul era în regulă, dar poate era o problemă a celeilalte părţi. Când Callahan a insistat: „Avem o ţintă acolo sau nu?", singurul răspuns a fost al unui tehnician: „Religia mea îmi interzice să cred în OZN".

A urmat o prezentare pentru consilierii ştiinţifici ai preşedintelui Ronald Reagan şi reprezentanţi ai CIA. După ce toate problemele tehnice au fost lămurite, unul dintre cei de la CIA a spus: „Acest eveniment nu s-a petrecut; noi nu am călcat niciodată aici. Confiscăm toate aceste date şi considerăm că aţi depus un jurământ de tăcere", întrebat, în particular, de Callahan ce crede totuşi că s-a întâmplat acolo, cel de la CIA a recunoscut că a fost „un OZN şi este pentru prima dată când există o jumătate de oră de date radar pe care se poate lucra". Nu considera însă că publicul putea fi informat.

Raportul detaliat al FAA asupra evenimentului, benzile cu înregistrările radar, cele de voce, graficul realizat de

centrul tehnic au fost puse într-un loc sigur, aşteptând să fie confiscate de reprezentanţii CIA, dar nu se ştie de ce nu a mai venit nimeni să le ia. Callahan scrie în continuare: „Când mă pregăteam să mă pensionez, în august 1988, unul dintre administratori, grăbit să mă vadă plecat de acolo, a împachetat toate lucrurile [...] şi mi le-a trimis acasă. De atunci aceste date şi înregistrarea video s-au aflat în posesia mea"...

El adaugă că până şi controlorii de la FAA ignoră modul de funcţionare a sistemului de radare FAA, care sunt concepute să urmărească doar aeronavele care se comportă convenţional. „Echipamentul actual al FAA nu va detecta o navă spaţială decât dacă ea reduce viteza la o valoare similară cu aceea a avioanelor actuale." Un OZN foarte mare va fi luat drept fenomen meteorologic, unul care stă nemişcat apare doar ca un punct mic, care va fi neglijat. întrucât el nu are transpondere, deci „semnătură", multe radare îl vor exclude ş.a.m.d. Din cauza acestor particularităţi ale radarelor, FAA nu va investiga o întâlnire decât dacă obiectul întâlnirii poate fi identificat de un pilot ca fiind ceva cunoscut.

Vânătoare de OZN-uri lângă Teheran

Din documentele oficiale desecretizate reiese, cu regularitate, chiar dacă implicit, faptul că militarii recunosc fără ezitare că fenomenul OZN este real. Un astfel de document este şi cel privind incidentul care a avut loc în Iran, deasupra Teheranului, la 19 septembrie 1976. Era la şapte ani după închiderea proiectului Blue Book, deci după anunţul oficial conform căruia armata afirma că nu ar mai avea niciun interes în întâlnirile OZN.

Documentele date publicităţii în SUA, după mulţi ani, de Defense Intelligence Agency (DLA) şi National Security Agency (NSA), confirmă ceea ce se ştia deja, pe alte

canale, şi anume că, în seara acelei zile, mai mulţi cetăţeni au sunat la aeroportul din Teheran, spunând că au văzut lumini neobişnuite pe cer. Ca urmare, controlorul de zbor a ieşit, a văzut cu ochii săi şi a urmărit apoi timp de o oră un obiect „rectangular", împreună cu o luminţă roşie care se rotea în jurul lui. Abia apoi s-a decis să anunţe, la ora 00.30, comandamentul forţelor aeriene iraniene. Cei de acolo au verificat toate zborurile cunoscute şi, pentru că nu au găsit nicio explicaţie, l-au alertat pe generalul Yousefi, comandant adjunct pentru operaţii. Acesta, după mai multe consultări, a ordonat ca de la baza militară de lângă Hamadan, aflată la aproape 300 de kilometri spre vest, să fie ridicat, pentru intercepţie, un avion F-4 Phantom.

S-a stabilit că obiectul se găsea la 74 km nord de Teheran. Luminile sale erau însă atât de puternice încât se vedeau de la peste 110 km. Când interceptorul a ajuns la 46 km de OZN, toate instrumentele sale, inclusiv cele de comunicaţii, au rămas fără curent. în aceste condiţii, pilotul s-a văzut obligat să abandoneze misiunea şi să se întoarcă la bază.

Comandamentul a trimis imediat un alt interceptor. Şi acesta a anunţat că vede obiectul şi l-a localizat pe radar. Estima că ar avea mărimea unui avion Boeing tanker (circa 50 de metri). Era un cilindru orizontal extrem de luminos şi din el ţâşneau lumini albastre, verzi, portocalii şi roşii, într-o secvenţă rapidă. Apoi apariţia a făcut ceva evaluat de pilot ca un gest ostil. A „emis" un mic obiect roşu care şi-a luat zborul către F-4. Pilotul a început să armeze pentru a deschide focul asupra „rachetei". într-o clipă, întregul panou de control şi de comunicaţii al avionului său s-a deconectat. Pilotul a făcut imediat o mişcare violentă de eschivă. Când s-a îndepărtat suficient de mult de „cilindru", instrumentele avionului F-4 au început să funcţioneze din nou. Pilotul a continuat să observe că micul obiect roşu se întoarce la punctul de plecare, dar un

alt obiect similar îşi ia zborul, de această dată spre pământ. Pilotul relata că a urmat un set de semnale luminoase, interpretate de el ca o comunicare coordonată între micul obiect aterizat şi cilindru. O inspecţie ulterioară de teren, pe timp de zi, în locul presupusei aterizări, n-a scos în evidenţă niciun fel de urme.

Dacă raportul făcut cu această ocazie nu s-ar fi „scurs", prin surse ale forţelor aeriene iraniene, probabil cazul ar fi rămas necunoscut. După ce raportul a ajuns la oficialităţile americane, obţinerea lui, prin legea libertăţii de informare, dar şi pe alte căi (de pildă prin congresmani), a devenit ceva mai simplă. în urma intervenţiilor de acest fel, DIA şi NSA au decis să publice documentele care confirmă incidentele. în aceste documente apar fraze precum „un raport extraordinar", „cazul este clasic" şi „îndeplineşte toate criteriile pentru un studiu temeinic al fenomenului OZN", ceea ce confirmă că aceste organizaţii sunt conştiente de realitatea şi importanţa unor astfel de întâlniri.

Dar, pe lângă documentele cu descrierea incidentului, a apărut şi un document surpriză. Căpitanul Henry Shields, ofiţer operativ NSA (aviator militar), a publicat întâmplarea într-un număr din 1978 al revistei de spionaj *„MIJI Quarterly*", purtând clasificarea „secret". Aparent, s-a decis că acest tip de cazuri e bine să fie cunoscut de agenţii care au misiuni legate de „contramăsuri electronice" într-un război electronic, cum ar fi: bruiajul, confuzia semnalelor, interferenţa cu instrumentele etc. De mare interes este introducerea, aflată imediat sub titlul articolului: „La un moment dat, în cariera sa, orice pilot se poate aştepta să întâlnească incidente care niciodată nu vor fi explicate în mod adecvat sau în întregime, prin raţionament sau investigaţii suplimentare. Articolul care urmează narează un astfel de episod, aşa cum a fost el raportat de două echipaje F-4 Phantom ale Forţelor

Aeriene Imperiale Iraniene către sfârşitul anului 1976. Nu a mai apărut nicio informaţie sau explicaţie suplimentară, întâmplarea va fi probabil pusă de-o parte şi uitată, dar ea constituie o lectură interesantă şi posibil tulburătoare".

Iată că o astfel de recunoaştere, care nu diferă cu nimic de ceea ce susţin şi ufologii, poate fi spusă într-un document secret. De ce nu se poate spune oare şi deschis, oficial, marelui public? Oare nu a venit încă momentul?

Leslie Kean a inclus în cartea sa *„UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go On the Record*" un întreg capitol, scris de generalul iranian în rezervă Parviz Jafari, nimeni altul decât cel care în noaptea de 18 septembrie 1976, pe când avea gradul de maior, a primit ordin să abordeze cu avionul său F-4 acel OZN luminos observat nu departe de Teheran, după ce un alt avion, înaintea sa, eşuase în această misiune. El a relatat pe larg incidentul, insistând pe faptul că atunci când a încercat să lanseze o rachetă în direcţia misteriosului intrus, toate echipamentele electronice s-au deconectat, revenind la starea normală abia după ce avionul a ieşit din raza obiectului.

în Mexic, armata cooperează cu ufologii

Autorităţile mexicane şi-au schimbat radical atitudinea faţă de fenomenul OZN după un incident, din 5 martie 2004, în care a fost implicat un avion militar mexican, piloţi şi alt personal militar. în urma incidentului, armata a solicitat ca o echipă de ufologi să participe la interpretarea înregistrărilor făcute. S-a spus atunci că s-a deschis astfel o eră de colaborare între ufologii şi militarii mexicani, bazată pe respect reciproc şi interesul comun de a afla adevărul privind activitatea OZN.

Incidentul a avut loc în spaţiul aerian al oraşului Ciudad del Carmen, aflat pe malul golfului Mexic, în statul mexi-

can Campeche. Aici, la 5 martie 2004, un bimotor militar îşi facea zborul de rutină pentru a descoperi avioane ale contrabandiştilor cu narcotice.

Aparatul tip Merlin C26A era pilotat de maiorul Magdaleno Jasso Nufiez, iar doi locotenenţi de înaltă calificare operau senzorii, radarul şi echipamentul performant pentru detectare şi înregistrare, atât în spectrul vizual, cât şi în infraroşu.

Acest gen de aeronave a fost conceput special pentru proceduri de supraveghere şi detecţie, nu pentru manevre de luptă. Dacă identificau un zbor de contrabandă, se raporta imediat la bază, de unde erau ridicate avioane de vânătoare pentru interceptare.

Pe la ora 17.00, echipajul a observat pe radar un obiect aflat la circa 3.000 de metri deasupra oraşului Ciudad del Carmen. Conform protocolului, s-au apropiat de el, pentru a avea o mai bună vizibilitate şi a înregistra ţinta cu echipamentele de la bord. Concomitent, maiorul Jasso a raportat prin radio detectarea unui posibil suspect, cerând ca interceptoarele să fie puse în alertă. în timp ce încă nu exista un contact vizual, dar aparatura o înregistra clar prin radar şi infraroşu, ţinta a făcut o manevră surprinzătoare, depărtându-se cu o viteză extraordinară. Maiorul Jasso a încercat s-o urmărească, dar în zadar.

Dar după numai câteva momente, obiectul s-a întors şi a început să urmărească el de data asta aparatul Merlin C26A. Acum însă nu mai era singur, ci avea şi un însoţitor identic, ambele obiecte fiind detectate, dincolo de orice îndoială, atât de radar, cât şi de camera cu termoviziune. Timp de câteva minute, avionul a făcut manevre pentru a avea o mai bună vizibilitate, totuşi, în mod inexplicabil, ţinând cont de mărimea şi claritatea ţintelor şi de distanţa redusă, echipajul tot nu reuşea să stabilească un contact vizual cu ele.

Iată însă că în timpul acestor manevre s-a întâmplat ceva şi mai uluitor. în câteva secunde, spre deruta echipajului, au apărut de nicăieri alte obiecte necunoscute, de aceeaşi mărime şi caracteristici, fiind acum în total unsprezece. Maiorul Magdaleno Jasso a raportat prin radio noua situaţie, cerând instrucţiuni. Cel mai înfricoşător pentru echipajul cu lungă experienţă în domeniu era că obiectele, ale căror intenţii erau imprevizibile, se aflau foarte aproape, aşa cum arătau aparatele, dar nu puteau fi zărite cu ochiul liber, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte.

în mijlocul confuziei şi descumpănirii echipajului, obiectele necunoscute au format un cerc în jurul avionului militar mexican. Maiorul Magdaleno Jasso a raportat către bază că este într-o stare de alertă roşie, înconjurat de unsprezece obiecte misterioase, camuflate printr-o tehnologie avansată necunoscută, care permitea evitarea contactului vizual. Maiorul şi-a păstrat totuşi calmul, la fel şi echipajul, care continua să măsoare şi să înregistreze toate detaliile acestui incident ieşit din comun.

La un moment dat, pilotul a decis să stingă toate luminile avionului. După câteva minute stresante, cele unsprezece obiecte au dispărut. C26A s-a întors apoi fără probleme la baza militară, iar maiorul Magdaleno Jasso împreună cu echipajul său au făcut un raport complet asupra incidentului.

Secretarul Apărării a declanşat o anchetă, care să studieze şi să evalueze fiecare element al întâmplării: afirmaţiile făcute de echipaj, imagini, măsurători înregistrate de echipamente, ca şi evaluarea completă a datelor meteorologice. Cazul a fost luat foarte în serios de personalul Departamentului Apărării, iar după câteva săptămâni de investigaţii, generalul Clemente Vega Garcia, secretar al Apărării şi comandantul tuturor forţelor armate din Mexic, a decis să-1 invite pe ufologul şi jurnalistul mexican Jaime

Maussan pentru o colaborare complementară, punându-i la dispoziţie, la 22 aprilie 2004, copii după toate înregistrările făcute pe radar şi prin termoviziune, dar şi datele colectate în cursul incidentului. S-a apelat la el şi la echipa sa de experţi atât pentru o opinie avizată privind cele întâmplate, cât şi pentru a elucida motivele aflate în spatele lor şi posibilele consecinţe.

Generalul Vega şi colaboratorii săi s-au arătat foarte deschişi în discutarea subiectului cu ufologii şi şi-au manifestat clar interesul în continuarea investigaţiilor, pentru a stabili adevărul în privinţa celor întâmplate. A fost autorizată intervievarea echipajului Merlin C26A de către Jaime Maussan, fără nicio cenzură, oferind, de asemenea, toate facilităţile pentru a prezenta cazul populaţiei mexicane.

Din studiul şi analiza elaborate de Rodolfo Garrido Cotham rezultă că în zonă nu există activitate vulcanică sau mişcări tectonice care să explice eventual fenomenul. Nu au fost semnalate nici fenomene electrice în atmosferă. Situaţia meteo era optimă, vânt de maximum 35 km pe oră, umiditate 72%, temperatura de 34°C la sol şi -27°C la 3.000 de metri, vizibilitatea de 96% în medie. Nu existau condiţii pentru producerea fulgerelor globulare. Nu au fost semnalate erupţii solare în acea perioadă, deci şi posibilitatea unor efecte luminoase de tipul Focului Sf.Elmo era înlăturată.

La 11 mai 2004, în Mexico City a fost organizată o conferinţă internaţională de presă, la care s-au prezentat rezultatele investigaţiilor realizate de Departamentul Apărării şi de echipa de specialişti condusă de Jaime Maussan. Conlucrarea pe marginea incidentului a fost calificată drept istorică, deschizând o eră de colaborare între ufologii şi militarii mexicani, o colaborare bazată pe respect reciproc şi interesul comun de a afla adevărul privind activitatea intensă OZN din Mexic.

Armata chiliană cere ajutorul specialiştilor din SUA

La începutul lunii februarie 2007, în staţiunea Vina del Mar, aflat la 120 de kilometri de Santiago de Chile, s-a desfăşurat cel de-al 10-lea Congres Internaţional OZN. Aici, în faţa a o mie de persoane, reprezentanţii armatei chiliene au făcut publice materiale din ultimii 30 de ani privind înregistrări şi rapoarte militare asupra unor întâlniri OZN.

Rodrigo Fuenzalida, directorul asociaţiei *Agrupacion de Investigaciones Ovniologicas de Chile* (AION), a apreciat că Chile, cu o populaţie de 15,5 milioane, este pe locul cinci în lume în privinţa numărului de rapoarte oficiale privind observaţii OZN, după Statele Unite, Peru, Brazilia şi Rusia. El a mai spus că armata, în momentul în care a consimţit să îşi deschidă fişierele şi să le supună unei analize de specialitate, a dat dovadă de un comportament matur. Observaţiile OZN nu mai sunt ceva extraordinar. Experţii apreciază că sunt 60 de milioane de persoane pe glob care au fost martore ale acestui fenomen, deşi numai zece la sută au fost dispuse să vorbească despre aceasta, temându-se de ridicol.

Divulgarea informaţiilor OZN, până acum secrete, a fost autorizată de generalul de divizie Oscar Izurieta Ferrer, comandantul-şef al forţelor armate chiliene. Expunerile au fost făcute la congres de Rodrigo Bravo, căpitan în Divizia a 5-a a armatei. El a prezentat fotografii şi înregistrări video, cu accent pe întâlniri OZN ale piloţilor militari în ultimii 10 ani.

între altele, a fost rulată şi comentată o înregistrare video care arată urmărirea unui OZN, efectuată de nave de suprafaţă şi de elicoptere ale marinei militare chiliene în urmă cu şapte ani. O altă urmărire a avut loc la 27 martie 2000, când un avion militar *Citation 2* s-a întâlnit, la o altitudine de 1.000 de metri şi la o distanţă de 100 de kilometri de capitala ţării, cu un OZN având o lungime de 40 de metri.

Rodrigo Bravo a confirmat că la 2 aprilie 1997, pe aeroportul Chacalluta al oraşului Arica, pilotul unui avion de vânătoare T-212 a urmărit pe cer, timp de nouă minute, un obiect portocaliu alungit. Un alt incident cu caracteristici similare a avut loc la începutul anului 2000 în regiunea sudică Los Lagos, unde trei elicoptere militare au întâlnit un OZN în plină zi. „Membrii echipajelor au văzut la sol un obiect care s-a ridicat rapid, poziţionându-se în faţa lor şi ameninţând cu ciocnirea - a relatat căpitanul Bravo - pentru ca apoi OZN-ul să facă mişcări în zigzag şi, în cele din urmă, să dispară cu o viteză extraordinară." La data de 18 martie a aceluiaşi an, în localitatea Graneros, la vreo 70 de kilometri sud de Santiago, echipajul unui avion militar a raportat că un obiect alungit, de culoarea plumbului, a decolat şi a trecut rapid prin spatele lui. „Toate aceste cazuri au fost certificate de Comitetul pentru Studierea Fenomenelor Aeriene Anormale (*Comite de Estudios de Fenomenos Aereos Anomalos* - CEFAA), organismul din Chile cel mai autorizat pentru astfel de situaţii", a adăugat militarul.

CEFAA a fost înfiinţat în 1997, este condus de generalul Ricardo Bermudez Sanhueza şi este subordonat Direcţiei Generale a Aviaţiei Civile din Chile (DGAC). CEFAA a fost condus până în 2002 de generalul Ricardo Bermudez. După aceea, el a mai fost şi director al Facultăţii Tehnice de Aeronautică şi apoi ataşat pentru aviaţie în Marea Britanie, ocupând şi alte funcţii importante, revenind la conducerea CEFAA în 2010.

Generalul a inclus în cartea Lesliei Kean un text asupra investigării fenomenului OZN în Chile, text în care afirmă că „am ajuns la concluzia că pe cerul planetei se petrecea ceva şi noi nu ştiam ce anume". El preciza că prioritatea activităţii CEFAA este securitatea zborurilor. Dintre cazurile examinate, 4 la sută nu au putut fi explicate, în ciuda tuturor mijloacelor folosite. Fenomenele erau periculoase pentru siguranţa zborurilor şi pentru că „observarea unui fenomen necunoscut reprezintă în mod cert o importantă sursă de

distragere a atenţiei, care poate să afecteze atât echipajul aeronavei, cât şi personalul din turnul de control".

Un alt membru remarcabil al CEFAA este căpitanul Rodrigo Bravo Garrido, tânăr ofiţer activ în aviaţia militară chiliană, care a primit permisiunea să publice în 2010 o carte intitulată „*Ufologia Aeronautica*", în care sintetizează cazurile OZN la care a avut acces. Căpitanul este prezent, în cartea Lesliei Kean, cu un text în care expune câteva din cazurile dramatice de întâlnire OZN ale unor avioane civile sau militare din Chile. Una dintre concluziile sale personale este că „fenomenul OZN este cel mai interesant dintre toate fenomenele care afectează planeta noastră, sfidând la modul absolut orice explicaţie logică. Deocamdată, s-ar părea că depăşeşte capacitatea noastră de înţelegere [... dar] afectează aviaţia din toate ţările lumii şi acesta este aspectul de care trebuie să ne ocupăm".

CEFAA a acordat de la bun început o mare importanţă cooperării internaţionale în domeniul fenomenului OZN, având ca obiective: promovarea noilor descoperiri, stimularea universităţilor să abordeze subiectul, marginalizarea şarlatanilor şi pseudoinvestigatorilor, unitatea metodologiilor şi standardizarea recomandărilor destinate operatorilor de trafic aerian. CEFAA a cerut în acest scop ambasadei SUA o colaborare a Pentagonului privitor la un mare număr de observaţii inexplicabile din zona de coastă a statului. La niciuna dintre solicitări nu s-a primit vreun răspuns. La 25 februarie 2011, lumea ufologilor a mai asistat la o premieră de excepţie. în vederea analizei fenomenelor aeriene neidentificate (FAN) care ar putea afecta siguranţa traficului aerian, guvernul din Chile a încheiat o înţelegere cu NARCAP (*National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena).* NARCAP este o organizaţie ştiinţifică neguvernamentală, nonprofit, înfiinţată în 1999 în SUA, avându-i de atunci şi până azi ca director ştiinţific pe Dr. Richard Haines şi ca director executiv pe Ted Roe. Organizaţia a fost dedicată în primul rând problematicii întâlnirilor dintre avioane şi fenomene

aeriene neidentificate (FAN). în anii scurşi, Dr. Haines a realizat un catalog cu peste 3.400 de astfel de incidente, făcând şi o analiză cuprinzătoare a rapoartelor de FAN realizate de către piloţii şi controlorii de trafic aerian din SUA în ultimii 50 de ani. în timp, NARCAP şi-a apropiat numeroşi investigatori şi specialişti tehnici OZN din întreaga lume.

Obiectul înţelegerii prevede: „Schimbul de informaţii relevante privind cazuri de FAN. [...] Schimbul de informaţii, pe o bază permanentă, privind metodologia de investigare, având în vedere că aceasta tinde să evolueze în timp, în funcţie de noile idei ştiinţifice, instrumente şi capacităţi de analiză, mai ales în privinţa procedurilor şi acţiunilor recomandate piloţilor şi controlorilor de trafic, înainte, în timpul şi după întâlnirea cu un FAN". Un alt obiectiv este „sprijinirea avansului cercetării FAN prin angajarea în studii mixte de cercetare şi prin promovarea coordonată a observaţiilor către comunitatea ştiinţifică şi aeronautică".

într-o scrisoare către NARCAP, după semnarea înţelegerii, generalul Bermudez îşi exprima satisfacţia pentru demararea unei fructuoase colaborări, menţionând că „ambele organizaţii sunt de acord că FAN există şi sunt conştiente de necesitatea unui studiu ştiinţific complet al domeniului". El arăta că „CEFAA este într-o cooperare strânsă cu comunitatea ştiinţifică, cu universităţile şi cu toate serviciile legate de aviaţie. Comisia are privilegiul să conteze pe unii dintre cei mai remarcabili oameni de ştiinţă din ţară, în calitate de consultanţi, ca şi pe sprijinul Forţelor Armate şi al Corpurilor de Poliţie, câştigând astfel respectul investigatorilor şi al marelui public. Echilibrul realizat prin încorporarea de membri civili şi militari în CEFAA este unic în lume. înţelegerea de cooperare între organizaţiile noastre [...] este un mare pas înainte în investigarea FAN şi a posibilelor sale implicaţii pentru siguranţa traficului aerian, fie el civil, comercial sau militar. [...] Obiectul studiului nostru nu aparţine unei

singure ţări şi sperăm că într-un viitor apropiat şi alte guverne vor urma acest exemplu, astfel încât să permită descoperirea naturii reale a fenomenului, *printr-un efort unit internaţional*" (sublinierea lui Bermudez).

Comentatorii ştirii şi-au exprimat speranţa că pe viitor această relaţie va include şi un oficial guvernamental american, dar şi legături cu agenţii similare din alte ţări, ceea ce deocamdată nu s-a conturat.

Există şi unele persoane mai puţin optimiste. Jurnalistul american Bernard L. Thouanel scria că s-a întâlnit cu generalul Bermudez şi cu asociaţii săi la sfârşitul anului 1999, în Chile, după ce a fost publicat Raportul Cometa. Şi Jean-Jacques Velasco (din partea SEPRA din Franţa) încheiase atunci un acord similar, când a vizitat Chile, în 2000. Din păcate, înţelegerea aceea nu a funcţionat, iar Thouanel este sceptic că un acord similar ar funcţiona mai bine azi. El a asistat la întâlniri ale membrilor-cheie din Grupul Cometa, iar aceştia i-au spus de mai multe ori că scopul lor nu era să studieze fenomenul, ci doar să aplice, în interes propriu, eventuale principii tehnologice aflate astfel, dorind deci să obţină informaţii din America de Sud, fără a da prea mult în schimb. El adaugă: „Cei care cred că acest aşa-numit acord mutual de cooperare între gentlemani va funcţiona şi va deschide calea pentru un birou internaţional OZN sunt nişte visători", întrucât în toate ţările „problematica OZN este o chestiune foarte sensibilă".

Peste Peru zboară OZN-uri

în Peru există şi o veche tradiţie ufologică. Interesul guvernului peruvian în investigarea fenomenului OZN datează de câteva decenii; există însă dovezi arheologice că şi vechile civilizaţii peruane puteau face observaţii similare şi erau foarte interesate de fenomenele nepământene. Imaginile, având lungimi de kilometri, din deşertul Nazca, la sud de Lima, sau un zeu cu aripi în nord sunt pentru ufologii peruani dovezi că vechile culturi nu doar

că au stăpânit ştiinţele şi matematicile, dar bănuiau că în spaţiu ar putea exista şi altceva decât Soarele şi Luna.

în 1955, Carlos Paz a pus bazele Institutului peruan pentru relaţii interplanetare, dedicat studierii fenomenului OZN. După moartea lui, în 1999, activitatea aceasta este continuată de fiica lui, Rose Mărie, care declara: „Noi nu suntem un grup filosofic. Facem o activitate ştiinţifică. Pretindem dovezi concrete ale observaţiilor OZN".

Politicianul Richard Amiel, fost secretar general al Partidului Popular Creştin şi fost candidat la postul de primar al oraşului Lima, o persoană de un prestigiu dincolo de orice dubiu, spunea că şi el a avut „privilegiul" de a vedea un OZN. Amiel, de formaţie inginer geolog, era în 1964, împreună cu şoferul maşinii, pe la ora 7 dimineaţa, pe o şosea în platoul Quruvilca, districtul Santiago de Chuco, în zona minieră Alto Chicama, când a zărit un OZN plutind deasupra vârfului andin Cerro Aguja. El a declarat ulterior: „Executam o prospecţiune pentru cărbune în beneficiul unei termocentrale în construcţie, când nava gigantică a apărut fără vreun sunet. N-am fost în stare decât să o privim, fiind într-un mod straniu incapabili să ne mobilizăm şi s-o fotografiem. [...] Am raportat situaţia managerului companiei pentru care lucram. Mi-a răspuns că mai multă lume a văzut acelaşi lucru, dar n-au făcut publică informaţia întrucât, dat fiind caracterul controversat al subiectului, s-au temut că vor fi catalogaţi drept nebuni".

în 1966, se spunea că o navă de provenienţă extraterestră ar fi aterizat la baza militară Talara, iar în 1979 un obiect cu trei picioare în Chachapoyas. Ufologii Mărio Zegarra şi J.J. Benitez pretind că există sute de astfel de observaţii OZN în preajma bazelor militare, a silozurilor nucleare, a navelor de război, a avioanelor de transport sau militare. Documentele privind toate aceste incidente ar fi în posesia militarilor şi a serviciilor de informaţii, care consideră că publicul încă nu este pregătit să afle tot adevărul.

Un eveniment similar a avut loc în dimineaţa de 11 aprilie 1980. Un obiect rotund necunoscut staţiona deasupra pistei bazei militare aeriene *La Joya,* din provincia peruană Arequipa. Au existat peste 1.000 de martori ai apariţiei. Suspectând că ar fi un dispozitiv de spionaj, Oscar Santa Maria Huertas, pe atunci locotenent, a primit ordin să intercepteze obiectul cu avionul său Suhoi-22. în poziţia potrivită, el a lansat un „baraj de foc" de 64 de proiectile de 30 mm, care în mod normal trebuia să pulverizeze orice ţintă, dar obiectul nu părea afectat în niciun fel, doar s-a îndepărtat, urcând treptat. Huertas 1-a urmărit 84 de kilometri, până la altitudinea de 11 km, când obiectul, care zburase până atunci în faţa avionului, s-a oprit brusc, obligând aviatorul la o degajare laterală, încercând din nou să tragă, a văzut obiectul urcând în mare viteză şi ieşind din raza de tragere. Tentativa s-a repetat de câteva ori, fără succes, urcând amândoi până la 19 km. Aici tabloul de bord al supersonicului a semnalizat că e la limita rezervorului de combustibil, deci Huertas a trebuit să se întoarcă la bază, nu înainte de a examina cu atenţie obiectul, un OZN tipic, cu aspect metalic.

Ufologul Dr. Mărio Zegarra este convins că forţele armate peruviene, mai ales aviaţia militară, ascund informaţii privind OZN-urile observate în diferite zone ale ţării şi raportează aceste informaţii nu guvernului naţional, ci unor agenţii din SUA interesate în acest sens. „Afirmaţiile potrivit cărora fiinţe extraterestre există nu doar în alte galaxii, ci chiar şi aici pe Pământ înseamnă sfidarea teoriilor privind evoluţia umană; cu alte cuvinte, strămoşii omului nu ar fi maimuţele, ci extratereştrii", argumenta Zegarra. El adaugă: „Recunoaşterea existenţei unei civilizaţii superioare, care posedă cunoştinţe mult avansate, ar demonta puterea SUA. Militarii au văzut OZN-uri din avioanele lor, dar ei trebuie să-şi ţină gura, întrucât aceste informaţii sunt clasificate şi e bine să fie ascunse faţă de public".

Zegarra observa că în ultimii 40 de ani OZN-urile şi-au făcut apariţia în „valuri" periodice. Unul dintre docu-

mentele strict secrete prezentate de Zegarra arată că la 9 mai 1980, în timp ce un grup de militari de la baza aeriană Mariano Melgar din districtul La Joya (regiunea Arequipa) începea instrucţia zilnică, ei au detectat prezenţa unui OZN la capătul pistei de aterizare, la o altitudine de 550 de metri deasupra solului. Obiectul semăna cu un balon meteorologic. Oscar Santa Maria, pilotul unuia dintre avioanele de vânătoare, a primit ordin să decoleze şi să intercepteze obiectul. După a treia trecere în dreptul său, pilotul a deschis focul asupra sferei; aceasta, fără a părea afectată, s-a îndepărtat rapid.

în Chilca, la 40 de kilometri sud de Lima, pe coasta Pacificului, numărul observaţiilor OZN este atât de mare încât maiorul Numa Rueda speră că locul ar putea deveni „următorul Roswell". El povestea că într-o noapte din februarie 1998, în timp ce discuta cu fratele său lângă casa lor, au văzut un obiect în formă de bumerang apărând de după o creastă, mişcându-se încet şi fără zgomot, însoţit apoi de şase obiecte similare, dar de dimensiuni mai mici. „Nava-mamă şi celelalte şase vehicule au plutit câteva minute, după care s-au îndreptat spre largul mării", spunea Rued. „Auzisem despre OZN-uri, dar aceasta a fost prima mea observaţie. Pentru mine a fost o dovadă incontestabilă că există viaţă în afara planetei noastre."

O figură stranie, cu antene, pe care însuşi Rueda a găsit-o pe un fragment textil din antichitate este şi ea „o dovadă că nu suntem primii care vedem OZN-uri aici. Vechii peruvieni, care au locuit în Chilca, au avut şi ei întâlniri şi un posibil contact".

în decembrie 2001, în cadrul Forţelor Aeriene din Peru, s-a înfiinţat OIFAA - un birou de investigare a fenomenelor aeriene anormale. Comandorul Julio Chamorro, fondatorul şi primul director al OIFAA, fusese el însuşi martorul unei apariţii inexplicabile şi decizia de a finanţa biroul a fost luată deoarece „aceste evenimente anormale se produseseră cu o frecvenţă destul de mare desupra teritoriului naţional pentru a crea un pericol", deci trebuiau luate în serios. La un moment dat, OIFAA a făcut apel chiar la Ambasada SUA,

solicitând asistenţa părţii americane în activitatea sa, fară a primi însă vreun răspuns.

La 28 septembrie 2002, comandorul de aviaţie militară Julio Chamorro, şeful acestui birou, declara, într-un interviu dat, la Lima, ziarului *The Miami Herald,* că structura are şapte angajaţi care studiază „anomaliile care pot cauza probleme aviaţiei".

Biroul investighează în primul rând avioanele care se abat de la traiectorie sau deltaplanele cu motor care se apropie prea mult de bazele militare. Dar dintr-o sută de apeluri primite lunar, Chamorro recunoaşte că jumătate sunt observaţii de OZN-uri, multe dintre ele credibile.

„Există mai multe mistere care, credem noi, sunt foarte importante şi care merită toată atenţia", adaugă el. „Dacă vom ajunge la nişte concluzii definitive, munca noastră va fi extrem de benefică pentru Peru şi pentru întreaga umanitate. Gândiţi-vă doar la avansul tehnologic dacă am putea dovedi fără tăgadă existenţa acestor nave spaţiale."

Chamorro vede OZN-urile ca pe o posibilă ameninţare la adresa securităţii naţionale. El estimează că 60 la sută din populaţia din Peru a văzut ceva inexplicabil pe cer. Majoritatea apelurilor pe care le primeşte comisia pot fi explicate, dar cam o duzină în fiecare lună, deşi credibile, sunt greu de explicat. El a dat ca exemplu o înregistrare video din Chulucanas, Piura, făcută la sfârşitul anului 2001, înfăţişând o navă imensă care a stat pe cer aproape două ore. „Nava nu făcea zgomot şi nu se mişca. Puteai să-i vezi forma, care includea chiar şi hublouri."

FILE DIN DOSARUL
OZN
ROMÂNIA

Bolidul verde - cazul de la Oradea

în luna august a anului 1968, echipajul unui avion IL-18 al companiei TAROM, care se afla în zbor pe ruta Viena-Bucureşti (prin Budapesta), a întâlnit deasupra Câmpiei Oradei un corp zburător neobişnuit.

Comandantul aeronavei, pilotul Beniamin Gabrian, împreună cu ceilalţi membri ai echipajului au văzut corpul zburător, de forma ovoidală şi de culoare verde, strălucitoare, în mod evident cu lumină proprie. „Obiectul" venea în sens invers faţă de direcţia de zbor a aeronavei; a micşorat viteza, trecând la circa 600 m deasupra plafonului de zbor al aeronavei şi la circa 1.000 m deasupra acesteia (avionul zbura la o altitudine de 5.200 m). OZN-ul, după ce a ajuns în dreptul navei, a luat direcţia vest, mărindu-şi brusc viteza.

Comandantul aeronavei a întrebat aeroportul Viena dacă în acel perimetru se mai afla aparate şi i s-a răspuns ca pe o raza de 400 km nu exista nici o aeronavă. La două minute după întâlnirea echipajului românesc cu „bolidul verde" s-a primit o ştire din partea unei aeronave a companiei MALEV (Ungaria), care se afla în zbor pe teritoriul austriac, anume că obiectul neidentificat a trecut spre vest cu mare viteză. Ţinându-se cont de poziţia celor două aeronave şi de timpul „unu" şi „doi" al observării OZN-ului, s-a putut calcula viteza acestuia şi a rezultat o viteză de 14.000 km/oră. Performanţă neatinsă de nici un aparat convenţional la altitudinea de 6.000 m.

Obiectul avea, cum am mai remarcat, formă ovoidală, lungimea de 3 m şi diametrul de 2 m (cifre aproximative), iar în timpul deplasării era înconjurat de o aureolă verzuie, cu lumină proprie, foarte strălucitoare. Cazul a rămas neelucidat până astăzi.

Incident OZN în Marea Neagră

Iulie 1974. Norii negri ai unei posibile confruntări militare se adunau deasupra Mării Mediterane. Printr-o lovitură de stat, preşedintele Ciprului, arhiepiscopul Makarios, este înlăturat de la conducere şi insula este invadată de trupe turceşti.

Toate ţările din zona mediteraneană şi a Mării Negre, prin intermediul alianţelor celor două blocuri militare existente la acea dată (NATO şi Tratatul de la Varşovia), sunt în stare de alertă maximă. Este de la sine înţeles că, într-un asemenea context, spaţiul aerian şi maritim din zonă, ca şi cel învecinat, era cercetat prin toate mijloacele (inclusiv radioelectronice), înregistrându-se orice mişcare suspectă.

Din cauza tensiunii create, traficul aerian şi maritim era grav perturbat. Dar, chiar în această situaţie tragică, se pare că se mai întâmpla ceva, de data aceasta straniu. Am subliniat contextul în care se petrecea întâmplarea tocmai pentru a arăta certitudinea fenomenului observat, dată fiind amploarea măsurilor luate cu acest prilej de toate statele din zonă, într-un moment când nimeni nu-şi putea permite să glumească.

Ziua de 24 iulie, ora 2.15 a.m. Pe ecranul unui radar de pe coasta românească a Mării Negre apare un semnal de la o aeronavă neidentificată. Se confirmă prezenţa sa printr-o altă instalaţie de radiolocaţie aflată pe o altă poziţie de dispunere, ce lucra pe o frecvenţă diferită. Deşi erau excluse erorile, ulterior, un al treilea radar certifică existenţa prezumtivei aeronave.

Minutele trec şi ciudata prezenţă, ce nu respecta nici un traiect de zbor, nu-şi semnala apartenenţa şi evolua pe un traiect deosebit de sinuos, cu mari variaţii în altitudine şi

viteză, a reuşit să-i alarmeze pe cei ce vegheau la siguranţa cărărilor neştiute ale spaţiului aerian.

Se ia legătura cu nave din larg, aflate mai aproape de zona unde evolua obiectul neidentificat. Se confirmă prezenţa aeriană de către două vase ale Marinei Militare - pe anumite porţiuni de traiect, când obiectul intra în posibilităţile tehnice ale mijloacelor de bord -, evoluţia acestuia, fără a se putea determina natura sa.

Prin intermediul cooperării cu armatele vecine, se confirmă că radare ruseşti şi bulgăreşti urmăresc o perioadă de timp ciudata „aeronavă", după care unii renunţă, considerând-o un balon inofensiv în derivă (ruşii), ceilalţi afirmând că este o aeronavă de luptă antisubmarin rusească, decolată de pe una dintre navele purtătoare din larg (posibil de pe nave de luptă antisubmarin de tip Kinda, ce aveau elicoptere de tip Kamov la bord, dar şi avioane).

Evoluţia OZN-ului este urmărită timp de 37 de minute în limitele de altitudine confirmate de radioaltimetre, respectiv de la 5001a 15.000 m şi cu viteze ce variază între 0 km/oră (staţionare la punct fix) şi aproximativ 4.000 km/oră. Prezumtivul OZN va dispărea undeva foarte aproape de zona unde a apărut ultima semnalare, ce indică o altitudine de 6.000 m şi o viteză 970 km/oră. în perioada observaţiei, nici o aeronavă nu s-a aflat în pericol, nu s-au semnalat anomalii în propagarea undelor radar şi nimeni nu a revendicat vreun incident aerian în arealul unde a fost observat fenomenul ciudat.

Mai târziu, câţiva marinari aflaţi cu nave de luptă în larg, au relatat pentru data şi ora avute în discuţie evoluţia unei ciudate „stele", pe care au urmărit-o minute în şir făcând tot felul de „acrobaţii", ce s-au finalizat cu o explozie puternică, plină până la „abundenţă" de lumină şi culoare (un adevărat foc de artificii, vor spune marinarii). Tot ei vor povesti (simplă coincidenţă!?) că în perioada

respectivă nu au avut recepţie radio aproape deloc din cauza unor paraziţi puternici (puşi pe seama bruiajului radio), dar care, ciudat, se manifestau numai în zona survolată de OZN, cum se va constata mai târziu la analiza incidentului.

în 1994, la Timişoara, la EUROCON, un cercetător OZN bulgar va relata un incident OZN, care coincide ca dată şi zonare cu cel prezentat mai sus, susţinând că o navă militară a fostei URSS ar fi doborât cu o rachetă antiaeriană un OZN descoperit şi semnalat de radariştii români deasupra Mării Negre, în apele internaţionale. Quod erat demonstrandum!

Cazul Arad -1979

Organele de trafic maghiare semnalează celor româneşti intrarea pe teritoriul României a unui balon meteo maghiar.

Balonul este observat şi cercetat de radarele româneşti încă înainte de a intra în spaţiul aerian al României, deplasându-se pe direcţia Arad-Baia Mare, trecând în URSS la o altitudine de peste 5.000 m. După aproximativ 30 km parcurşi în spaţiul aerian al URSS, balonul se ridică în stratosferă şi explodează.

După intrarea pe teritoriul României, balonul a evoluat la o înălţime variind între 8.000 şi 10.000 m. Evoluţia în spaţiul aerian românesc a durat 52 de minute. După aproximativ 23 de minute (măsurate în durata evoluţiei), a fost observat un al doilea corp ce însoţea balonul, a cărui apariţie era din direcţia cosmosului, venind „de sus".

A zburat cu balonul aproximativ 34 km, fiind observat de şapte radare diferite ca frecvenţă de lucru şi poziţie geografică de amplasare. în momentul în care de pe aerodromul cel mai apropiat a decolat un avion de vânătoare pentru interceptare, la contactul cu cele două obiecte ce

zburau în tandem, cel de-al doilea obiect a manevrat, dispărând, cu o viteza calculată la sol ca fiind de peste 6 Mach[1], în abisul cosmosului.

Avionul, în timpul prevăzut, a inspectat balonul, după care a aterizat. Balonul şi-a continuat zborul, după cum am arătat mai sus. Deşi a existat contact radar şi vizual cu cel de-al doilea obiect (semnalul recepţionat fiind precum cel obţinut de la un avion de mici dimensiuni), nu i s-a putut stabili natura, fiind catalogat ca... posibil balon!?

Evoluţia sa a fost urmărită prin radar până la aproximativ 100 km înălţime. Modul de evoluţie nu a corespuns aerodinamicii cunoscute la aparatele de zbor terestre. Acest obiect aerian a fost urmărit simultan de mijloacele de cercetare a spaţiului aerian din România, Ungaria şi URSS. La acea dată, mijloacele radar ale ţărilor implicate în acest incident erau similare şi compatibile între ele.

Cazul Alexeni, 23 august 1984

După terminarea paradei militare aeriene, staţia radar care deservea Aeroportul Otopeni întreabă staţia radar de la Alexeni (aeronavele militare care au luat parte au decolat de pe acest aerodrom) dacă în aer, aproximativ la verticala aerodromului, mai este cumva vreun elicopter, deoarece se recepţionează un semnal ce ar corespunde unei astfel de aeronave.

La parada militară aeriană luaseră parte aeronave de tip MIG-21, MIG-23, IAR-93, IAR-316, IAR-330 şi MI-8, iar transportul materialelor şi al personalului tehnic s-a făcut cu avioane AN-24 şi AN-26.

Dirijarea şi controlul zborului paradei militare aeriene s-au efectuat cu un complex de radiolocaţie de gamă centimetrică (radiotelemetru P-35 conjugat cu un

[1] **De şase ori viteza sunetului.**

radioaltimetru PRV-11) şi un radiotelemetru P-12 MA, dislocate pe poziţia Aerodromului Alexeni.

Deşi se ştia precis că nici o aeronavă de pe Aerodromul Alexeni nu se mai afla în aer (toate fiind la sol, chiar husate), s-a mai făcut o verificare, prin luarea legăturii direct cu Aerodromul militar Alexeni, confirmându-se prezenţa la sol a tuturor aparatelor.

De la postul de observare vizuală se confirmă acest lucru, dar şi faptul că, în limitele spaţiului de cercetare prin mijloace optice, nu există nimic special de raportat. La insistenţele staţiei de la Otopeni, se intensifică cercetarea vizuală şi prin mijloace optice.

Ofiţerul de serviciu pune în funcţiune, din proprie iniţiativă, staţia radar, dar nu semnalează nimic deosebit, în afara traficului cunoscut, mai ales că, în zona unde Otopeniul susţinea existenţa unui obiect, acesta nu putea executa cercetarea prin radiolocaţie (imposibilitate tehnică, locul respectiv aflându-se în zona „moartă" a radarului).

De la Otopeni se transmite că obiectivul respectiv pendulează undeva la verticala aerodromului spre vest, la o altitudine de 4.400-4.500 m. Obiectul apăruse brusc şi fusese semnalat de 4-5 radare diferite, lucrând pe frecvenţe diferite, de pe poziţii diferite, posibilitatea unei ţinte false fiind exclusă.

După aproximativ 15 minute, de la postul de observare vizuală se semnalează apariţia unui punct strălucitor pe azimut 255 grade, simultan primindu-se de la Otopeni informaţia că obiectul de deplasează spre vest, altitudinea scăzând la 2.200 m.

Ofiţerul de serviciu şi personalul de la radarul de la Alexeni îl observă ca un punct strălucitor în bătaia soarelui (prin lunete teodolite apărând ca un corp ovoidal, dintr-un material asemănător aluminiului).

Măsurat cu instrumente optice, părea de 3-5 m lungime şi 1-3 m lăţime, nefăcând zgomot. Se constată îngreunarea recepţiei radio pe UUS şi US, manifestându-se foarte mulţi paraziţi. Obiectul, continuând deplasarea spre vest, iese din câmpul vizual, putând fi de acum observat numai prin mijloace optice, ulterior, la scurt timp, intrând în zona de acţiune a staţiei radar de la Alexeni.

Deplasarea are loc pe azimut 255 grade, altitudinea crescând din acest moment cu aproximativ 1.000 m altitudine la 1.000 m orizontali parcurşi.

Deodată, obiectul este pierdut, ulterior regăsit de radio-altimetru urcând la 22.000 m în 5 secunde. De la Bucureşti se primeşte dispoziţie de încetare a cercetării aeriene şi, în speţă, a obiectului, comunicându-se că ar vorba de un... balon meteo!?

Dar cei de la Alexeni nu încetează cercetarea prin radiolocaţie a obiectului necunoscut. Nimeni nu mai acordă nici o importanţă prezumtivului balon. Acesta se întoarce şi se postează undeva la 260 grade vest, la o distanţă de 20 km de Alexeni, începând nişte evoluţii aberante în limitele de la 2.000 la 55.000 m, cu viteze între staţionare la punct fix şi peste 12.000 km/oră.

La insistenţele şefului radarului de la Alexeni, de la punctul de conducere a zborului al aerodromului se ia legătura cu unele aeronave civile ce survolează zona vizată, iar acestea confirmă existenţa unui balon metalizat în zonă, dar refuză să-1 raporteze oficial, motivând ca nu vor să se compromită cu rapoarte OZN!

Este momentul în care nu se mai obţine cooperarea aviaţiei în această problemă. Deşi se raportează la Otopeni, cei de aici nu acordă nici o importanţă observaţiei, atrăgându-se atenţia că este Ziua Naţională şi nu este nevoie de „ştiri bombă".

De la descoperire, obiectul va fi urmărit timp de 40 de minute, altitudinea de zbor variind cu intermitenţe şi aleator între 2.000 m şi 100.000 m (100 km), unde a fost pierdut, dispărând în cosmos cu peste 10.000 km/oră.

Evoluţia a fost compusă din traiecte concentrice spiralate sau în unghiuri drepte, cu viteze ascensionale şi unghiuri diferite raportate la orizontală. A urcat şi a coborât de aproximativ 7-8 ori în limitele de la 2.000 la 5.500 m.

Evoluţia nu a fost asemănătoare cu cea a unui balon, lucru confirmat de operatorii radar, toţi cu state vechi în radiolocaţie (peste 10 ani vechime), aleşi pentru calităţile lor tocmai în vederea paradei militare aeriene.

Pe timpul evoluţiei obiectului, au fost puternic perturbate comunicaţiile pe UUS şi US. Obiectul nu a făcut zgomot sau cel puţin acesta nu a fost perceptibil până la martori. Nu avea lumini proprii şi nici jeturi de propulsie.

Vântul era de 7-8 m/s din 015 grade. A evoluat fără a fi incomodat în vreun fel de vânt. Semnalul radar recepţionat era comparabil cu cel de la un avion mic curier sau de la un elicopter de transport de tipul MI-8 sau MI-17.

Semnalul a fost recepţionat relativ constant pe toată evoluţia obiectului, urmărirea nepunând probleme deosebite. Cerul era senin, temperatura peste 28 de grade.

Evenimentul desfaşurându-se pe fondul sărbătorii naţionale de atunci, nimeni nu a dorit să se încarce cu raportarea lui „mai sus". Benzile cu zborul au fost şterse, după analiză, la 24 de ore.

Toate direcţiile de evoluţie erau date în funcţie de poziţia Aerodromului Alexeni şi a Bucureştiului. în limita înălţimii de 25.000-60.000 m, evoluţia a fost similară unui avion de înaltă acrobaţie, dar cu unghiuri de viraj deosebit de strânse şi întoarceri în unghi drept, atât pe verticală, cât

şi pe orizontală, cu picaje şi cabraje ce nu pot fi realizate de nici o aeronavă terestră, din cauza suprasarcinilor la care ar fi supuşi pilotul şi aeronava. Ulterior, s-a căutat muşamalizarea fenomenului şi ridiculizarea martorilor.

Vânătoarea de sateliţi

Inginerul Valentin Furnică (36 de ani), cercetător în domeniul câmpului electromagnetic, împreună cu şoferul Radu Lăcătuş (45 de ani), care-1 însoţea în calitate de colaborator, au avut şansa să fie martori oculari ai evoluţiei mai multor OZN-uri, în perioada 23 iunie-26 august 1990, în zona Târgu Ocna-Miercurea Ciuc.

Specificul muncii (geodezia) i-a permis inginerului întotdeauna o observare amănunţită a bolţii cereşti şi a împrejurimilor punctului de staţie, atât ziua, cât şi noaptea.

Evenimentele nu s-au succedat uniform în timpul celor două luni, primul având loc la 23 iunie, celelalte, în perioada 23-26 august. Fenomenele au fost urmărite de patru staţii geofizice separate, aflate în zone relativ depărtate de aşezări omeneşti. în observaţiile efectuate s-au constatat traiectorii care aveau înălţimi de la câţiva zeci de metri, la sute de… kilometri.

în seara zilei de 26 august, s-a semnalat un OZN care însoţea îndeaproape evoluţia pe orbită a unui… satelit artificial al Pământului. OZN-ul emitea, la intervale de timp regulate, flash-uri spre satelit. OZN-urile au survolat locaţiile Tuşnad-Sat, Sânsimion, Sâncrăieni, Miercurea Ciuc.

Vitezele au variat de la zeci la sute de kilometri pe oră. OZN-urile erau alb-argintii, albastre, însoţite permanent de flash-uri şi benzi colorate în diferite nuanţe de culori stridente. Razele de lumină aveau intensitate mai mare în direcţia de zbor, dar nu au fost observate jeturi de propulsie. A fost semnalată şi o aterizare, după ce s-a încercat

un schimb de semnale luminoase cu OZN-ul. Observaţiile au durat de la câteva minute la zeci de minute.

Autorul deţine un jurnal de observaţii executate cu o mare rigurozitate ştiinţifică, folosind un bogat set de aparatură de cercetare. Rezultatele sunt interesante şi aduc multe elemente noi în vastul dosar al fenomenului OZN.

O observaţie deosebită o constituie faptul că pe timpul evoluţiilor OZN-urilor au fost semnalate mari variaţii ale câmpurilor electromagnetice, iar măsurătorile geodezice nu au mai putut fi efectuate, acele indicatoare ale aparatelor de măsură fiind date efectiv peste cap!

Evoluţia OZN-urilor a fost urmărită prin lunete, telemetre, teodolite şi binocluri, măsurându-se precis vitezele, unghiurile de înălţare, azimuturile şi înălţimile de evoluţie pe toată durata cât s-au aflat în câmpul de observaţie, ca şi coordonatele punctelor de staţie şi de aterizare. Domnul Valentin Furnică se afirmă ca un observator avizat, ale cărui cercetări au un profund caracter ştiinţific.

Un OZN sfidează meteorologia

Noaptea de 15 spre 16 februarie 1991 reprezintă pentru multe persoane o experienţă unică - este data la care a fost observat un OZN gigant, evoluând în nişte condiţii de-a dreptul imposibile, cum spun aviatorii, referindu-se la caracteristicile aeronavelor terestre cunoscute.

în miez de iarnă, pe o ninsoare abundentă şi un viscol puternic (rafalele de vânt atingând 20-25 m/s), au început deodată să se audă tunete puternice, iar cerul întunecat ca smoala a fost brăzdat de fulgere orbitoare, ca în toiul verii. Nedumeriţi şi speriaţi (ningea şi tuna iarna - semn rău), unii s-au grăbit să iasă afară din casă.

Afară însă au rămas înmărmuriţi. Pe cer, sfidând vijelia, plutea, fără nici un zgomot, un obiect cilindric, lung de circa 150-180 m şi cu diametrul în jur de 20 m, de o

culoare verde crud intens. La partea posterioară avea un fel de jet luminos, tot de culoare verde crud, dar mult mai deschis ca nuanţă, cu o lungime ce a fost apreciată la circa 30 m. De undeva din corpul cilindric se desprindeau periodic 3-5 sfere cu diametrul estimat la circa 3 m, de culoare verde-albăstruie. Micile sfere se apropiau de liniile de înaltă tensiune, în acel moment se produceau descărcări electrice violente, asemănătoare fulgerelor, de la cabluri şi stâlpi la sfere.

întensificându-li-se culoarea, puternic irizate, sferele se întorceau la „nava-mamă"; în urma descărcărilor electrice produse, unele reţele electrice şi puncte de transformare au fost scoase din funcţiune, fără a fi distruse, dar, ciudat, apărând pe traseul deplasării OZN-ului zone cu masive căderi de tensiune.

Peste 40 de localităţi din zona de sud-est a ţării, printre care şi câteva oraşe (Slobozia, Urziceni, Călăraşi, Ţăndărei, Feteşti), au rămas toată noaptea în întuneric, parţial sau total. Defecţiunile minore constatate a doua zi, conform relatărilor unor lucrători de la reţelele de distribuţie a energiei electrice, nu justificau amploarea penei de curent.

Martorii, conform presei[2] din vremea respectivă, susţin că, după alimentarea cu energie electrică, OZN-ul se deplasa foarte silenţios, fie foarte lent, fie foarte brusc, în plan orizontal sau vertical, aparent haotic, pe nişte traiectorii aleatorii, care parcă sfidau gravitaţia şi vântul foarte puternic. Viteza OZN-ului a fost estimată la 3.000-5.000 km/oră.

Cilindrul verde şi-a făcut simţită prezenţa pe direcţia NE-SV, în afara arcului carpatic şi în zona Bărăganului. După ce s-a arătat în plenitudinea frumuseţii sale

[2] Vezi relatarea pe larg din ziarul „Dimineaţa" apărută imediat după eveniment, transmisă de la faţa locului.

bucureştenilor, cel puţin celor care au avut curajul sa iasă din case şi să înfrunte viscolul, deşi există şi mărturii ale unor persoane care locuiesc la etajele superioare ale unor blocuri înalte, care au povestit cum vedeau OZN-ul de la ferestrele lor, OZN-ul a început să colinde sud-estul ţării.

Evoluţia a început în jurul orei 20.30 (primele semnalări), a continuat toată noaptea, ultima apariţie fiind remarcată către ziuă, în sudul Dobrogei, după care a dispărut fără urmă. Valul de telefoane ce semnalau apariţia a făcut ca, a doua zi, Institutul Meteorologic să dea un comunicat în care să arate că, într-adevăr, pe fondul unui viscol puternic, în sudul ţarii s-au produs descărcări electrice (un fenomen rarisim, dar cunoscut), nepomenindu-se însă nimic despre OZN.

Staţiile[5] radar au semnalat mai multe obiecte care s-au deplasat pe traiectorii aleatorii, în afara traseelor de zbor, în sudul ţării. Traiectele nu erau continue şi au fost raportate în perioada 15.02, ora 20.00, până la 16.02, ora 05.00; de semnalat că în perioada respectivă, din cauza timpului nefavorabil, zona respectivă nu a fost survolată de nici o aeronavă, aeroporturile şi aerodromurile din sudul şi estul ţării fiind închise.

Indicatoarele radar prezentau, pentru sectoarele de spaţiu aerian analizat, zone puternic ionizate, ce se suprapuneau cu deplasarea obiectului aerian, iar în transmisiunile radio, chiar şi în emisiunile posturilor de radiodifuziune, s-au constatat puternice perturbaţii, puse ulterior pe seama descărcărilor electrice produse. Evenimentul a fost prezentat în mass-media, stârnind ample controverse.

Un OZN îl trezeşte din somn pe preşedintele SUA Bill Clinton

Numai pasiunea pentru studiul fenomenelor aerospaţiale neidentificate ne-a determinat ca, în primăvara anului 1994, să notăm date despre prezumtiva evoluţie a unor OZN-uri în zona Pacificului de Sud, relatate de către un marinar român de cursa lungă. Presa americană a intrat ulterior în posesia unui document „ultrasecret" al USAF, în care este prezentat cu lux de amănunte un incident spectaculos care a avut loc în Pacificul de Sud, în prezenţa unui număr mare de martori oculari (localnici, indigeni, turişti şi marinari). în cele ce urmează, voi prezenta rezultatul suprapunerii celor doua relatări (a marinarului român de cursă lungă şi a presei americane), ambele referindu-se la „un eveniment OZN", cu precizarea că informaţiile coincid până la identitate.

După ce în perioada anterioară evenimentului în zonă fuseseră semnalate diferite anomalii în propagarea undelor radio folosite în telecomunicaţii şi în sistemele de dirijare a navelor maritime şi aeriene (civile şi militare), echipajele unor nave sub diverse pavilioane au raportat apariţia unor ciudate globuri aeriene luminoase, care se deplasau în atmosferă ziua şi noaptea, sfidând legile gravitaţiei şi ale aerodinamicii, neputându-se stabili originea lor.

Semnalările au culminat cu un incident care a avut loc la data de 1 februarie 1994, ora locală 22.30, într-un punct situat în Pacificul de Sud, la o altitudine de 20 km, când un obiect de origine necunoscută a explodat. Populaţia celei mai apropiate insule de locul exploziei a fost martoră la acest eveniment, ea fiind formată în întregime din pescari aflaţi în larg, la pescuit.

Martorii susţin că lumina produsă de explozie a fost mai strălucitoare decât cea a soarelui şi a avut o culoare

schimbătoare, trecând de la roşu intens, prin portocaliu şi galben, la albastru-violet. După explozie, în atmosferă a rămas o umbră de fum, care se întindea de-a lungul traiectoriei misteriosului obiect, urmă ce a persistat aproximativ o oră.

Ciudatul obiect a fost preluat şi urmărit, din momentul detectării lui, de către opt sateliţi aparţinând sistemului de supraveghere aeriană timpurie NORAD al SUA. Patru dintre sateliţi au primit comandă de la sol să-şi schimbe orbita, efectuând observaţii în infraroşu, iar ceilalţi în domeniul radiaţiilor vizibile, preluând şi transmiţând imagini video care au fost analizate de experţi ai US Air Force. Deşi din analiză a rezultat că explozia nu fusese de origine nucleară, violenţa acesteia a fost apreciată ca fiind de zece ori mai mare decât cea a exploziei nucleare de la Hiroshima.

Evoluţia obiectului a fost observată de la bordul unor avioane şi nave militare şi civile care se aflau în zonă, atât cu ochiul liber, cât şi cu instrumente optice sau prin mijloacele specifice radiolocaţiei. Semnalul de radiolocaţie, după explozie, prezenta mari zone ionizate. Comunicaţiile radar au fost intens afectate, atât în timpul prezenţei obiectului în zona, cât şi pe durata cât a mai persistat norul de fum.

Momentul exploziei a creat o stare de şoc la comandamentele NORAD şi USAF, apărând confuzia unui atac nuclear, ceea ce a determinat Consiliul de Apărare al SUA să modifice urgent starea de alarmă DEFCOM a NORAD şi să-1 trezească din somn pe preşedintele SUA de atunci Bill Clinton, fiind pregătită pentru decolare aeronava Air Force One, unde este instalat unul dintre punctele de comandă mobile folosite în cazul unui atac nuclear.

Asupra greutăţii şi dimensiunilor obiectului mai persistă şi acum controverse între diferite surse din presa

americană care au reprodus evenimentul. Totuşi, din puţinele scurgeri de informaţii, rezultă că diametrul a fost estimat între 9 şi 30 de metri, iar greutatea între 4 şi 40 de tone, dacă facem corelaţii cu materia terestră cunoscută.

Deşi a trecut atât timp de la incident, intrusul spaţial a fost înscris la capitolul OZN, existând până în prezent o singura certitudine[3], şi anume ca nu a fost un obiect sau un fenomen terestru cunoscut.

Datele obţinute prin investigaţii, observaţii şi anchete minuţioase la faţa locului mai sunt realizate şi în prezent la NORAD şi USAF.

Cazul de la „Ora 4.10 fix"... Minsk, 7 septembrie 1984

Cursa nr. 8352 pe ruta[4] Tbilisi-Rostov-Tallin, străbătută de avionul TU-134 A, era pilotată de un echipaj al Direcţiei Estoniene din Ministerul Aviaţiei Civile al URSS. Comandantul navei aeriene era Igor Alexeevici Cerkasin.

Dimineaţa, 7 septembrie 1984, ora 4 şi 10 minute; până la Minsk mai erau 120 km. Cercetând cu privirea partea sa de cer, copilotul a observat, în dreapta sus, o stea mare, scânteietoare. Sau nu o stea - o pată mică, galbenă, de mărimea unei monede, alungită pe margini. Din mica pată galbenă s-a ivit o raza de lumină subţire, îndreptată vertical în jos, până la sol.

Raza s-a deschis, transformându-se într-un con strălucitor de lumină. Din acest moment, toţi au văzut ce se petrecea în dreapta avionului. S-a ivit un al doilea con, mai

[3] Incidentul a fost readus în actualitate în anul 2013, după producerea unui alt incident spaţal controversat - la Celebinsk, în Federaţia Rusă - cu care există numeroase similitudini.

[4] Acest incident a fost prezentat drept „informare" întregului personal navigant român din acea perioadă.

lung, dar mai puţin luminos decât primul, apoi al treilea, larg şi foarte luminos.

Ce ar putea fi? s-a întrebat comandantul.

Toţi membrii echipajului au avut aceeaşi impresie - că un obiect necunoscut stă suspendat deasupra pământului, la circa 40-50 km. Copilotul a început să cerceteze rapid apariţia neobişnuită. Incredibil, dar pe pământul luminat de raza conică se distingea totul clar - casele, drumurile. Cât de puternic trebuia sa fie acest „proiector"?

Raza „proiectorului" s-a ridicat de pe pământ şi s-a fixat pe avion.

Acum vedeau un punct alb, orbitor, înconjurat de cercuri colorate, concentrice. Comandantul încă mai ezită dacă să raporteze sau nu despre ceea ce se petrece. Dar s-a produs imediat ceva ce a pus capăt ezitărilor. Punctul alb s-a aprins şi, în locul lui, a apărut un nor verde.

- A aprins motoarele şi o şterge, a spus copilotul, reducând involuntar apariţia la platitudinea vieţii obişnuite a aviatorului.

Dar comandantului Cerkasin i s-a părut ca obiectul a început să se apropie în mare viteză, intersectând sub un unghi ascuţit direcţia de zbor a avionului.

Mai pe scurt spus, s-a lansat să le taie calea.

El i-a strigat ofiţerului de navigaţie:

- Transmite la sol!

Dar - coincidenţă stranie - chiar după primele cuvinte ale acestuia, obiectul s-a oprit. Comandantului i s-a părut ca a încetat să se mai apropie.

- A încetat să se deplaseze! a constatat şi copilotul.

Dispecerul aeronautic din Minsk a recepţionat comunicarea echipajului şi a răspuns politicos că el, personal, din păcate, nu vede nimic - nici pe ecranul radiolocatorului (radarului), nici pe cer; între timp, norul verde a coborât brusc, traversând rapid altitudinea de zbor a

avionului. Apoi, la fel de vertical, s-a înălţat. S-a lansat în dreapta-stânga, încă o data jos-sus, şi în fine, s-a fixat în faţa avionului. Zbura ca legat de avion, la o înălţime de 10.000 m, cu o vitezş de 800 km/oră, în interiorul norului au început „să scânteieze" luminiţe - se aprindeau şi se stingeau - de parcă ar fi fost o ghirlandă de beculeţe într-un pom de iarnă. Apoi au început să curgă pe orizontală zigzaguri de foc.

Ofiţerul de navigaţie transmitea conştiincios toate acestea la sol. Ca răspuns, s-a auzit vocea agitată a dispecerului aeronautic:

- Observ străfulgerări la orizont. Unde se află norul vostru?

Ofiţerul de navigaţie a răspuns:

- Coincide, a spus dispecerul.

Norul continua să se schimbe. Din el a crescut ceva ca o trombă - lată sus, îngustă la sol. S-a obţinut o „virgulă".

Apoi coada a început să se ridice „la orizont", iar norul din elipsă a căpătat o formă cu patru colţuri. Priviţi, a spus copilotul, ne imită.

într-adevăr, acum erau escortaţi de un „avion-nor", ascuţit la bot - fără aripi, cu coada piezişă. Iradia o lumină galbenă-verde. Acolo unde un avion adevărat avea amplasat ajutajul se ghicea un nucleu dens.

în acest timp, în zona de dirijare a dispecerului din Minsk, a intrat încă un avion adevărat. Alt TU-134 zbura din Leningrad în direcţie opusă avionului din Tallin, între cele două nave era o distanţă de circa 100 km. De la o asemenea distanţă, un „avion-nor" gigantic era exclus să nu fie observat. Dar, la întrebarea lui Cerkasin, comandantul avionului TU, ce zbura în direcţie opusă, a răspuns că el... nu vede nimic.

Dispecerul din Minsk, care acum vedea bine „avionul-nor", a dat echipajului din Leningrad coordonatele, direc-

ţia unde ar trebui sa vadă apariţia neobişnuită. Dar aceştia parcă orbiseră. Abia la distanţa de 15 km de nor au început să vadă. Au descris exact „avionul-nor". Mult mai târziu, echipajul lui Cerkasin, încercând să-şi explice cele văzute, va presupune că lumina ce se degaja dinspre obiect era polarizată, adică nu se propaga în toate direcţiile.

în tandem cu „avionul-nor", ei au depăşit Riga, Vilnius. Dispecerii aeronautici din aceste oraşe au fixat pe radar succesiv tandemul straniu. Zburând peste lacurile Ciud şi Pskov, echipajul a putut aprecia dimensiunile „avionul-nor".

Aceste două lacuri, de formă alungită, sunt despărţite de un mic batardou de pământ. TU-134A zbura la 120 km în stânga acestora. Iar „avionul-nor" în dreapta, mai aproape de Tartu.

Din locul de unde lăsa impresia că se afla un nucleu dens, a apărut din nou o rază. Pata luminoasă a căzut pe nori, s-a trasat pe pământ. Obiectul îşi dăduse involuntar coordonatele. Acum se putea aprecia cu aproximaţie că lungimea lui este egala cu Lacul Pskov! Zborul a continuat, împreună, până la Tallin.

După aterizare, dispecerul aeronautic din Tallin a comunicat echipajului următoarele amănunte ciudate: pe ecranul radarului, TU-134-A n-a fost văzut singur. După reperul lui luminos, pe ecranul radiolocatorului mai urmau încă două semnale, cu toate că în aer nu mai era nici un avion, în plus, aceste două semnale erau vizibile permanent.

Iar mica pată luminoasă a lui TU ba dispărea, ba apărea. „Aş fi înţeles - a spus dispecerul - să «clipiţi» pe ecranul radiolocatorului de aterizare. Dar pe ecranul radiolocatorului de serviciu, acest lucru tehnic nu se întâmplă, nu poate să se întâmple!"

Incidentul a fost comentat pe larg atât în presa sovietică, cât şi cea internaţională, fiind catalogat unul dintre clasicele „cazuri-beton" prin stranietatea sa.

Prin grija agenţiilor sovietice de ştiri TASS şi Novosti incidentul a fost difuzat pe larg în toate statele sistemului socialist. Departamentul de Cercetare Strategică din Tratatul de la Varşovia a informat State Majore ale armatelor din tratat pe larg despre acest incident inexplicabil.

Conspiraţia Terriano - Cosmică a mesajelor din lanurile cu cereale

A fost o adevărată revelaţie pentru mine când, cu peste trei decenii în urmă, am luat contact cu vestitele şi totodată straniele „cercuri din lanuri". Au fost numite cercuri pentru că în perioada de început observaţiile evidenţiau cercuri sau alte figuri geometrice ce conţineau elemente de cerc. Ulterior, figurile ce erau semnalate s-au complicat din ce în ce mai mult, reprezentările acestora cuprinzând absolut toate figurile geometrice, combinaţii ale lor, dar şi elemente ce ţin de simbolistică sau elemente grafice (elemente asemănătoare sau identice ce ţin de diferite tipuri de alfabet).

Cariera militară m-a purtat de-a lungul şi de-a latul ţării, mai târziu al planetei, şi am constatat ceva extraordinar, prima dată încă de la mijlocul anilor '80, când, aflându-mă într-o călătorie la Moscova, ulterior la Leningrad (actualul Sankt-Petersburg), am avut ocazia să văd fotografiile unor astfel de reprezentări realizate „în gheaţă" în nordul îndepărtat al Siberiei.

La acea dată, am admirat fotografiile la Memorialul Cosmonauticii Iurii Gagarin din Moscova şi la o expoziţie privind comunicarea ce se numea „Semnale, Semne, Simboluri - Căi de comunicare ale entităţilor inteligente".

Expoziţia era organizată de grupul ştiinţific „Anomalia", ce studia fenomele nonconvenţionale.

în avion, în drumul spre casă, mi-am reamintit că zburând deasupra întinselor câmpii din sudul României am observat desene asemănătoare iarna, pe zăpadă, dar la vremea respectivă nu am dat prea mare importanţă observaţiei, m-au mirat foarte tare şi am reţinut aspectul.

Mult mai târziu, studiind fenomenul ce se manifesta pe toate continentele, am constatat că astfel de reprezentări erau semnalate nu numai în lanurile de cereale, ci şi pe nisipul din deşert, zăpadă, gheaţă, alte culturi, existând unele imagini realizate chiar pe fondul unor plantaţii tinere omogene de arbori sau arbuşti din plantaţii sau păduri.

în materialul de faţă nu discutăm despre farse (deşi şi acesta este un subiect interesant - cine le face şi în ce scop!?), precizând cu toată tăria că reprezentări semnalate în ultimii 10-15 ani au o aşa complexitate că ar necesita folosirea computerelor pentru a realiza grafic „desenul" respectiv, realizarea lui de către de oameni în teren fiind deocamdată imposibilă. Şi pentru că am amintit de farse, cine ar face farse la scară planetară?, uneori în locuri unde nu este ţipenie de om, în zone total nelocuite.

Pentru că suntem în Cultura Teoriei Conspiraţiei, vă vom dezvălui care este latura ce ţine de Teoria Conspiraţiei legată de acest fenomen.

La 16 noiembrie 1974, prin imensa antenă a radiotelescopului de la Arecibo, Puerto Rico, s-a transmis un mesaj codat spre ipoteticele civilizaţii extraterestre.

Semnalele audio transmise, cu o durată de trei minute, puteau fi convertite grafic de către cei ce le primeau într-o imagine formată din pătrăţele albe şi negre. Desenul format de acestea permiteau: accesul la modul de decodare a masajului, erau indicate elementele care susţin viaţa pe Terra, adică hidrogenul, carbonul, azotul, oxigenul şi

fosforul. Apoi, următoarea casetă descria ADN-ul uman. Urma reprezentarea stilizată a unui om, numărul populaţiei Pământului, care la acea dată cuprindea 4,29 miliarde de oameni, înălţimea medie a unui om - 1,70 metri, reprezentarea grafică a sistemului nostru solar cu locul ocupat de Terra, a trei planetă de la Soare, steaua noastră şi se încheia cu locul de unde a plecat mesajul, adică observatorul Arecibo. Simplu nu!?

Specialiştii susţin că în anul 1974, în luna august, extratereştrii ar fi răspuns apelului trimis de pe Terra prin două desene extrem de stranii, ce au apărut peste noapte într-un lan de grâu de lângă radiotelescopul Chilboton (interesant, nu!?) din Hampsire, Anglia.

Observate din avion, un desen pare să reprezinte o „faţă umanoidă" într-un pătrat de 50x50 metri, altul un mesaj aproape identic cu cel trimis în spaţiu în anul 1974, într-un dreptunghi de 73x23 metri!

Cu prilejul unor simpozioane pe tema ştiinţelor nonconvenţionale, la care am participat în 2002-2010, am văzut şi revăzut în direct de mai multe ori nişte scurte filme ce radau zona cu semnele din lanuri survolate de nişte lumini ce efectiv... desenează ipoteticului mesaj!

Ce spun autorităţile? în primă fază au negat existenţa mesajelor, implicit a semnelor din lanuri. Apoi s-au răzgândit şi au anunţat că desenele din lanuri sunt opera unor tornade, furtuni, curenţi de aer etc.

Cunoscuţi cercetători ai fenomenului, ca Nacy Talbot, William Levengood şi John Brucke, au demontat toate afirmaţiile autorităţilor, printre altele afirmând: un asemenea grup de desene nu poate fi realizat într-o noapte, informaţiile trimise de la Arecibo nu erau la indemâna oricui, iar astronomii ce ştiau de mesaj, în nici un caz nu l-au realizat ei, nu fusese nici o tornadă, iar tornadele „nu desenează".

Să vedem ce zice mesajul de la ipotetica civilizaţie extraterestră: „Modul de codare este similar mesajului trimis de pe Terra, între elementele ce întreţin viaţa la ei apare în plus siliciul, la ADN asemănarea este izbitoare, dar mai au o componentă în plus, o diferenţă apare între pământeni şi extratereştri, ei având capul mai mare, membre şi picioare mai mici ca noi, populaţia planetei lor era de 12,7 miliarde de locuitori, au înălţimea medie de un metru şi trăiesc pe două planete ale unui sistem solar deocamdată neidentificat, ca şi locul de transmitere a mesajului ce încă nu a putut fi decodificat".

Specialiştii susţin că ne aflăm în faţa unui veritabil mesaj de răspuns.

Dar să nu uităm că, dacă mesajul a sosit după 27 de ani, ar fi logic ca ipotetica civilizaţie extraterestră să se afle la 13,5 ani lumină (!!!) distanţă de Terra, cât ar fi trebuit să facă mesajul atât la dus, cât şi la întors!

OZN doborât în Siberia de antiaeriana rusească

Conform mai multor organizaţii nonguvernamentale din SUA şi Occident, ce studiază fenomenele legate de ipoteticele contacte cu civilizaţiile extraterestre (Alien Hunter Group, GEPAN, şi ruseşti - Anomalia, SETKA, etc.), dar şi relatărilor unor foşti ofiţeri sovietici ce şi-au desfăşurat activitatea în apărarea antiaeriană (PVO) a fostei URSS, există date certe şi dovezi referitor la doborârea de către antiaeriana sovietică a unui obiect aerian/aeronavă (!?), ce s-ar încadra în ceea ce de regulă numim OZN/UFO, în Siberia, în cursul anului 1987.

Informaţia provine din surse ale Agenţiei Centrale de Informaţii a SUA (CIA) şi Agenţiei de Informaţii a Armatei SUA (DIA U.S. Army), care au avut acces la zeci de

documente secrete sovietice, dezvăluite în America după desfiinţarea KGB, în 1991, de către Mihail Gorbaciov.

Documentele referitoare la acest incident conţin numeroase fotografii şi sute de pagini cu mărturiile unor soldaţi ce au supravieţuit „ripostei extratereştrilor".

Extratereştrii care ar fi supravieţuit doborârii OZN-ului şi-au luat revanşa, „pietrificând" un număr de 23 de militari sovietici.

Una dintre fotografii înfăţişează locul unde s-a prăbuşit vehiculul extraterestru şi militarii pietrificaţi în poziţiile în care au fost surprinşi de rafalele aşa-ziselor „gloanţe" de „energie pură".

Specialiştii serviciilor americane şi occidentale de informaţii consideră această fotografie „cel mai şocant portret al unei revanşe a extratereştrilor".

Ei consideră că şi acest document fotografic ne dezvăluie intenţiile şi puterea de care dispun ipoteticii extratereştri, reprezentând mai mult şi sugestiv decât tot ce s-a scris până în prezent despre OZN-uri.

Deşi OZN-uri au mai fost identificate şi numeroşi extratereştri au fost semnalaţi în sprijinul unor observaţii în diferite regiuni ale lumii, se consideră că acesta este primul caz de *„conflict armat*" între două civilizaţii.

Dacă aceste documente din arhiva KGB se vor dovedi reale, situaţia este critică pentru Terra şi pământeni. Se demonstrează încă o dată, dacă mai era cazul, că extratereştrii ce vin pe Terra au o tehnologie mult superioară şi, în caz de atac, ei dispun de mijloace ce pot contracara şi face inofensive sistemele noastre de arme.

Potrivit documentelor KGB, soldaţii sovietici ce făceau parte dintr-un regiment de rachete antiaeriene de tip KUB (rachete antiaeriene/rachete tip sol-aer) aflaţi la manevre militare în Siberia, unde experimentau noi procedee de combatere a inamicului aerian, au identificat o aeronavă

ciudată care zbura la mică altitudine în apropierea poziţiei dispozitivului de luptă al unităţii sovietice de rachete antiaeriene.

Era în dimineaţa zile de 13 octombrie 1987, la ora 08.35. Nerăspunzând la semnalul de recunoaştere (I.F.F./N.R.Z.), aeronava a fost catalogată ca fiind o aeronavă *inamică* şi asupra OZN-ului s-a executat foc cu rachete antiaeriene (sol-aer).[5]

Localizată prin mijloace de radiolocaţie (complexul de radiolocaţie[6] şenilat autopropulsat P- 40) şi lovită în plin de două din cele trei rachete lansate, aeronava extraterestră s-a prăbuşit în apropierea poziţiei dispozitivului de luptă a unităţii care a lansat rachetele.

OZN-ul lovit s-a izbit de pământ, făcând în locul respectiv un crater. La locul impactului a fost trimisă o echipă de cercetare şi salvare.

Deşi patrula de cercetare trimisă în recunoaştere cu un transportor blindat a păstrat o distanţă de siguranţă faţă de nava doborâtă, ea a observat cum din navă au ieşit cinci fiinţe cu aspect humanoid, subţiri, cu cap mare, ochi negri, imenşi şi având „nasuri segmentate".

Militarii care au supravieţuit incidentului au declarat că extratereştrii au ieşit întregi din epava navei, s-au adunat repede, apoi s-au contopit într-o singură entitate sferică.

Este dificil de precizat ce s-a întâmplat ulterior, dar militarii spun că sfera nou creată a scos sunete ascuţite şi ciudate (de tipul ultrasunetelor), transformându-se într-un fel de sferă de lumină albă, strălucitoare, care apoi s-a dublat în dimensiune şi a explodat în ceea ce martorii au descris ca o „deflagraţie orbitoare".

[5] IFF - prescrtarea din limba engleză de la Interogation Friend or Foe sau NRZ în limba rusă - întrebare: aeronavă amică sau inamică.

[6] Staţie radar de supraveghere a spaţiului aerian ce deserveşte complexul de rachete antiaeriene sovietic KUB.

Investigatorii sovieticii nu au reuşit să stabilească de ce şi cum s-au desfăşurat evenimentele în amănunt. Dar, când incidentul s-a sfârşit şi extratereştrii au dispărut, 23 dintre soldaţii care asistaseră de aproape la incident erau „pietrificaţi", corpurile lor devenind deosebit de rigide[7], „ca de piatră", şi fără de viaţă.

Numai doi militari aflaţi în spatele transportorului blindat au supravieţuit atacului OZN-ului. Cei doi prezentau zgârieturi mari pe cap, inclusiv piele jupuită, deşi purtau căciuli şi mantale. Erau profund miraţi şi şocaţi că explozia de lumină nu i-a afectat şi pe ei.

Din documente reiese că de la cei doi supravieţuitori nu au putut fi obţinute alte detalii.

Rămăşiţele navei prăbuşite şi militarii pietrificaţi au fost transportaţi la un laborator secret de lângă Moscova, destinat cercetării fenomenului OZN. Analiza epavei a relevat că aceasta nu avea nici un fel de sistem de propulsie şi control identificabil conform normelor tehnologiei terestre.

Experţii au concluzionat, după multe analize şi studii în laboratorul sovietic specializat în investigarea fenomenului OZN, că o sursă necunoscută de energie a bombardat trupurile soldaţilor, pietrificându-le, prin transformarea apei într-o substanţă cu structură moleculară necunoscută, nemaiîntâlnită pe Terra. Martorii au realizat un crochiu ce reprezintă „portretul-robot" al extratereştrilor.

Deşi exista la vremea respectivă un acord secret în privinţa schimbului de informaţii în problema OZN între SUA şi URSS, ruşii nu au permis cercetătorilor americani să studieze epava şi corpurile militarilor „pietrificaţi".

[7] „Pietrificarea" se explică prin schimbarea structurii moleculare a apei din corpul uman.

Deşi incidentul a fost negat vehement până astăzi, după anul 2001 a apărut şi un film[8] legat de acest incident, ce fusese vândut de un fost ofiţer sovietic din serviciile de informaţii unor agenţi americani.

După acest film a fost regizat un film documentar de reconstituire a evenimentelor derulate în Siberia în 1987, comentat de celebrul actor Roger Moore, care, deşi a stârnit numeroase controverse, a adâncit şi mai mult misterul.

în anul următor apariţiei acestui film-reconstituire, a apărut un alt film de-a dreptul şocant despre autopsia aşa-zişilor extratereştri capturaţi de armata sovietică pe la mijlocul anilor '80.

Pe parcursul unei pelicule de 60 minute este prezentată necropsia amănunţită a unor corpuri (!?) ale unor ipoteci extratereştri capturaţi pe teritoriul sovietic şi ai altor ţări comuniste.

Lucrurile au devenit explozive în momentul în care agentul de informaţii sovietic Lev Termene a dezertat în Occident şi a afirmat că, dincolo de motivele de ordin politic ce l-au determinat la acest gest disperat, o altă cauză în sprijinul hotărârii sale îl constituie faptul că se săturase să „fabrice extratereştri şi farfurii zburătoare".

Din documente reiese că ruşii deţin mult mai multe probe materiale din domeniul investigaţiilor OZN, inclusiv nave şi corpuri ale unor astronauţi celeşti.

Informaţiile cu privire la incidentele OZN atât din timpul fostei URSS, cât şi de după apariţia Federaţiei Ruse simt din ce în ce mai consistente şi mai greu de ascuns opiniei publice internaţionale.

[8] **Filmul a fost realizat în Marea Britanie şi este prezentat de celebrul actor englez Roger More, alias „Sfântul".**

OZN-uri-fantomă

Această povestire[9] este o provocare pentru minţile ascuţite ale momentului, o sfidare la adresa cercurilor ce ne ascund adevărul şi ne opresc drumul spre cunoaştere...

Reluăm aici informaţiile[10] date de mai mulţi agenţi sovietici ce au defectat/dezertat în Occident şi care s-au referit în declaraţiile lor la mistificările[11] din domeniul cercetării spaţiului cosmic din URSS, definitorie fiind aici declaraţia celebrului spion KGB Lev Termene, care spunea că *săturase să fabrice OZN-uri, extratereştri şi farfurii zburătoare*" (!?) pentru KGB şi GRU[12]...

Conform unei informaţii care a ajuns de la STASI[13] la CIA[14] şi KGB[15], la începutul anilor '70, lângă o bază militară a armatei Republicii Federale a Germaniei, a aterizat pentru scurt timp un OZN de forma clasică a unei farfurii zburătoare, care a fost fotografiat pe film color de una dintre gărzi şi care pe bordurile sale aveau zvastica şi crucea neagră nazistă.

[9] Vezi Emil Străinu, Armele de revanşă ale lui Hitler, Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

[10] Vezi Emil Străinu, Americanii nu au fost pe Lună!?, Mistificările Programului Apollo - Omul pe Lună, Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

[11] Vezi Emil Străinu, Radarul vânează OZN-uri - Radarul, un martor incomod în dosarul OZN, Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

[12] GRU - Sigla serviciului secret al Armatei Roşii a fostei URSS.

[13] STASI - Serviciul Secret al Republicii Democrate Germane.

[14] CIA - Agenţia Centrală de Informaţii a SUA.

[15] KGB - Serviciul Secret al fostei URSS. în prezent, în Federaţia Rusă există două servicii secrete de informaţii ale statului: FSB - Serviciul de Informaţii Intern şi SVR - Serviciul de Informaţii Extern al Federaţiei Ruse.

Filmul s-a dovedit real, netrucat, deşi a fost verificat şi reverificat de mai multe laboratoare în mai multe ţări NATO, inclusiv în SUA.

Incidentul a produs iniţial un adevărat uragan în marile cancelarii ale lumii şi în „comunitatea" internaţională a serviciilor secrete.

Ulterior evenimentului, întreaga întâmplare, în mod straniu şi ciudat, a fost însă persiflată şi dusă în derizoriu, iar subiectul a devenit anecdotic sau dat uitării.

Pentru mine[16], informaţia de mai sus putea fi una dintre miile de date conexe despre fenomenul OZN, dar atunci când am aflat-o mi-am amintit de o „întâmplare" poate mult mai insolită decât cea descrisă anterior. Ceva ce mă implica direct. Dar iată despre ce era vorba...

în anul 1999 a decedat tatăl meu, în condiţii foarte ciudate, lucru care m-a marcat profund. Fost ofiţer superior de radiolocaţie, a activat în CAAT[17] timp de 40 de ani, din 1950 şi până în anul 1990, când a ieşit la pensie.

I-am cunoscut pe mulţi dintre colegii săi, astfel că în august 1999 (tata murise în primăvară), când am fost solicitat telefonic să mă întâlnesc cu un fost prieten al tatălui meu, nu am ezitat să dau curs invitaţiei.

La întâlnire a venit însă fratele celui care sunase, şi-a cerut scuze în numele celui menţionat mai sus deoarece nu era transportabil (avea 70 de ani şi era paralizat la pat). Mi-a dat o revistă oarecare, în care erau împăturite nişte foi de hârtie alb-gălbejite, scrise mărunt de mână. Mi-a spus sec: *,^4cest secret mă apasă de peste patru decenii, eşti scriitor, fa ce vrei cu el, dar numai după moartea mea şi a fratelui meu\".*

[16] Narator gen. dr. Emil Străinu.

[17] CAAT - Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

A salutat politicos, mi-a strâns mâna şi a dispărut în decorul locului de întâlnire. Cred că totul a durat cam un minut... După câteva secunde de confuzie, am realizat că trăisem chiar un moment unic.

Am mers în parcul din apropiere şi am citit în „fugă", pe „nerăsuflate", cele câteva pagini olografe. Le-am citit şi am... îngheţat, deşi afară erau 30 de grade.

Toată noaptea nu am dormit, iar dimineaţa, la prima oră, m-am prezentat la unul din şefii mei, ofiţer de elită specialist în informaţii, şi i-am arătat materialul.

Acesta la parcurs în linişte, calm, de câteva ori, l-a împăturit şi, printre fumurile ţigării pe care o savura, m-a întrebat:

- Când ziceai că este eclipsa totală de soare?

-Pe... pe 11 august!

- Vezi că am raportat „sus" şi ţie şi prietenilor tăi de la Observatorul Astronomic[18] vi s-a aprobat să vă instalaţi lunetele şi telescoapele pe timpul evenimentului astronomic pe acoperişul Palatului Parlamentului, cum ai solocitat în adresă. Sau anunţat şi nişte personalităţi care vor să urmărească şi ele cu voi în direct evenimentul. în rest, nu am văzut absolut nimic, nimic, ai înţeles? Liber[19] la program!

[18] Echipa de astronomi din care am făcut parte era condusă de regretatul astronom Dr. Harald Alexandrescu de la Obsevatorul Popular „Amiral Vasile Urseanu" din Bucureşti.

[19] Atunci am avut strania impresie că şeful meu ştia despre ce este vorba... în 2012, când ne-am reîntâlnit, amîndoi plecaserăm din sistem şi nu am ratat ocazia să-1 întreb despre momentul în cauză. Mi-a mărturisit sincer că ştia de întâmplarea din Germania Federală, dar, văzând-o cumva extrapolată în România, s-a speriat şi a crezut că este o operaţie de „capcanare" a sa, o cursă ce i se întindea din exterior şi de aceea a reacţionat astfel... „O temporal"

Şi cam atât. Eclipsa a fost un eveniment unic şi într-adevăr mai multe personalităţi politice ale momentului s-au cocoţat pe acoperişul Parlamentului să privească prin telescop evenimentul care i-a impresionat. Această ocazie unică a fost o lungă perioadă atuul meu.

Materialul l-am „conspectat conştiincios", l-am pus la păstrat un timp, după care, din exces de „zel", l-am distrus.

Acum, în faţa noilor evenimente şi informaţii, încerc să refac, pe baza unor notiţe, cât mai fidel miezul informaţiilor primite atunci, mai ales că cei doi fraţi au plecat de ceva timp dintre noi.

Pe scurt, informaţiile ar fi următoarele:

„In perioada de început a construcţiei hidrocentralei de la Bicaz, personajul care-mi adusese materialul era ofiţer de miliţie cu gradul de locotenent. Acţiona acoperit ca pontator între constructorii acestui măreţ obiectiv economic, pentru identificarea eventualilor «sabotori». Din însemnări reieşea că în perioada de doi ani până la evenimentul ce-l va aduce în Bucureşti nu fusese prins nici un sabotor. Foarte rar, din când în când, mai fura cineva câte un sac de ciment sau nişte scânduri, în rest era linişte.

Totul până într-o noapte când, fiind în «serviciul de pândă» în raza şantierului, a fost chemat de miliţianul de rond care i se subordona şi care i-a prezentat la interogatoriu cinci paznici dintr-o zonă mai îndepărtată a şantierului care susţineau sus şi tare ceva incredibil.

Toţi cei cinci erau oameni peste 45 de ani, cu armata făcută, trecuţi prin război şi dăduseră nişte declaraţii coerente şi amanunţite[20] care se potriveau.

Pe scurt, pe la unu noaptea, doi dintre ei au văzut o lumină colorată într-o poiană din apropierea şantierului.

[20] **Cred că este inutil să mai menţionăm că erau toţi în „slujba miliţiei populare" de atunci.**

Fiind convinşi că este un început de incendiu, i-au anunţat prin semnale acustice (toacă) pe ceilalţi trei din zona apropiată şi s-au deplasat împreună la locul presupusului incendiu.

Ajunşi la faţa locului, privind printre lăstăriş, cei cinci au amuţit de spaimă. în poiană era un «avion» rotund ce semăna cu o farfurie, cu diametrul cam de 12-15 metri, înalt cam de 5-6 metri, fără elicii sau motoare, ce avea pe margini foarte multe lumini colorate ce ieşeau de undeva din interior, clipeau şi se roteau.

în bătaia luminilor se putea vedea clar că «avionul» era vopsit în albastru şi pe el se putea vedea o stea mare roşie şi inscripţia CCCP[21] H[22]-30.

Lângă avion erau două persoane în combinezon de pilot ce ieşiseră pe o uşă glisantă şi... fumau! După ce au terminat de fumat, cele două personaje au intrat în «avion», uşa s-a închis şi, cu un ţiuit strident, «avionul-farfiirie» a decolat vertical cu o viteză incredibilă şi a dispărut în înaltul cerului.

A doua zi, în urma raportului telefonic cifrat al locotenentului, a sosit o maşină de teren tip «GAZ» de la Bucureşti. în afară de şofer, a mai venit cu trei civili. Doi erau români şi unul era... rus!

Nu au discutat decât cu locotenentul, care făcuse o mică cercetare la faţa locului şi recuperase două chiştoace ce proveneau de la ţigări... ruseşti!

în poiană erau vizibile pe solul umed trei cercuri de 30 de centimetri diametru, ca nişte tălpici, aşezate în colţurile

[21] CCCP - sigla Uniunii Sovietice, URSS, în limba rusă.

[22] Litera H în limba rusă este litera N în limbaj latin, deci H-30 ar putea însemna prescurtat „Nomer 30", adică aeronava cu numărul 30! Este o ipoteză personală.

unui triunghi echilateral cu latura de şase metri. Atât, nimic mai mult...

Unul dintre civilii români a adunat toate probele scrise despre incident şi s-a interesat dacă mai ştiau şi alte persoane de incident. S-a convins că paznicii erau oamenii de încredere ai Miliţiei. Nu erau decât cinci martori direcţi (paznicii) şi doi indirecţi (locotentul şi sergentul major de Miliţie) ce fuseseră de serviciu în acea seară.

După «anchetă», cei doi civili români au avut o discuţie cu rusul, pe limba lui, discuţie ce părea dusă în contradictoriu, oricum foarte «aprinsă». într-un târziu, a părut că s-au înţeles."

Epilogul este interesant, cel puţin pentru happy end:

„Celor cinci li s-a luat un angajament scris sub ameninţare cu moartea că nu vor vorbi nimănui de incident, au primit pe loc câte o primă foarte mare şi au fost trimişi imediat, fiecare, separat, pe alt şantier din ţară. Sergentul major a fost avansat pe loc două grade (plutonier major), premiat vârtos şi trimis şef de post de Miliţie la el în comună, undeva pe lângă Arad.

Locotenentul a fost avansat cu două grade, punându-i-se pe loc steluţele de căpitan, a primit tot pe loc o primă substanţială şi a fost mutat şef la „Evidenţa[23] populaţiei" în raionul V.I. Lenin din Bucureşti, unde trebuia să se prezinte de-a doua[24] zi.

Nu i s-a spus nimic, nu a scris nimic, nu i s-a luat nici o declaraţie sau raport, dar la plecarea civililor rusul a venit singur la el şi, după ce 1-a salutat, i-a zâmbit complice şi i-a dat o pungă, de hârtie, ce părea plină cu «ceva». Pentru

[23] De aici va ieşi la pensie peste ani.

[24] La sosirea în Bucureşti când s-a prezentat la post „fostul" locotenent atunci căpitan a aflat că de fapt pentru rezultate excepţionale fusese avansat maior. Ciudat sau nu până la pensie nu va mai fi avansat niciodată.

«za drujbal»[25] a zis rusul, i-a zâmbit iarăşi complice, i-a strâns mâna şi a plecat.

Ghiciţi ce era în pungă!? Zece pachete de ţigări ruseşti, a căror marcă corespundea cu chiştoacele din poiană!!

Omul nostru a avut o viaţă normală, cu excepţia fricii permanente cu care a trăit toată viaţa şi pe care a luat-o cu el în groapă când a murit. Din câte am înţeles din material, în 1999 miliţianul de la Arad ieşise la pensie şi era bine mersi. Despre cei cinci paznici de la eveninment nu a mai aflat nimic .

Cam acesta ar fi pe scurt conţinutul documentului olograf semnat şi datat de autor la o dată din anii '50.

Acum sper că înţelegeţi starea de perplexitate în care am intrat la aflarea relatării despre OZN-ul din Germania...

Dar lucrurile nu erau tocmai o „noutate!...

Astfel, în lucrarea apărută în limba franceză cu titlul *„Ces OVNI*[21] *qui Annoncent*[28] *le Surnhomme", autorul Pierre Vieroudy* ne relatează, pe bază de documente, ceva aproape incredibil. Şi, fiind cercetător francez, trebuie să-1 credem...

Astfel, conform lucrării menţionate, în anul 1944, în localitatea Pâncota[29] din România, doi martori de încredere au descris, într-o declaraţie scrisă pe care au înaintat-o autorităţilor, un „avion german" care zbura foarte repede

[25] Za Ddrujba! - „Pentru prietenie" (din limba rusă).

[26] Eu cred că dacă nu au fost eliminaţi, au fost făcuţi... miliţieni.

[27] OVNI - Objet Volant Non Identifie - OZN, obiect zburător neidentificat (din limba franceză).

[28] Pierre Vieroudy, Ces OVNI qui Annoncent le Surnhome, La nuit de monde, Editions Tchou, Paris 1977, pag. 58.

[29] Pâncota este un oraş în judeţul Arad, România, este situat la 37 km faţă de municipiul Arad, în zona centrală a judeţului, la contactul Câmpiei Aradului cu Munţii Zărandului, are un teritoriu administrativ în suprafaţă de 70,9 km^2. Oraşul are în administrare şi localitatea rurală Măderat. Avea la ultimul recensămînt 7.186 de locuitori.

şi care se susţinuse imobil timp de două minute, la punct fix, în totală linişte, după care şi-a continuat zborul silenţios în mare viteză. Deşi acest eveniment a prezentat un interes extrem pentru comandamentul german[30] din zonă, nimeni nu a dat nici o explicaţie celor descrise de martori.

Deci nimic nou sub soare!

No comment...

Crash-uri temporale.
Septembrie 1944 - O coloană militară germană dispare sub... Munţii Carpaţi!

Era vara anului 2005. Mă aflam[31] invitat de doi prieteni germani de naţionalitate germană născuţi în România într-o vizită la Universitatea din Bonn, Germania. într-o vineri după-amiază, când ieşeam de la bibliotecă, unde ţinusem o expunere privitoare la consecinţele globale ale războiului geofizic, sunt anunţat de către gazde că sunt căutat de mai multe zile de o persoană care insista să-mi vorbească în particular.

La întrebarea mea cine este persoana, primesc un răspuns cel puţin interesant. Eram căutat de un fost militar, pensionar, veteran din Werhmacht! Spun că nu vorbesc germana, dar mi se răspunde că nu este nici o problemă...

Eram fixat cu timpul între două întâlniri: una care se terminase cu un grup de specialişti în geofizică şi urma să mă reîntâlnesc cu doi vechi amici cercetători germani din zona ufologiei, colaboratori în celebra şi elevata organizaţie ştiinţifică „The Alien Hunter Group".

[30] La acea dată, în zonă erau dislocate atât trupe ale Wermacht (trupe terestre germane), cât şi ale Luftwaffe (forţele aeriene germane).

[31] Narator gen. dr. Emil Străinu.

întâlnirea ce se prefigura insolită am stabilit-o la o cafenea din apropiere, spre care de altfel m-am şi îndreptat imediat, plin de curiozitate...

La întâlnire s-a prezentat un domn în vârstă, însoţit de o tânără ce s-a prezentat ca asistentă şi traducătoare. Enigmaticul personaj pe care nu-1 cunoscusem niciodată până atunci şi pe care nu l-am mai revăzut niciodată s-a prezentat ca fiind Willy Otto, cetăţean german de origine română născut la Reghin, care împlinea chiar în acel an vârsta de 85 de ani, domiciliat la Freiburg. Nici în ziua de astăzi nu ştiu dacă identitatea prezentată era reală sau era ceva de faţadă, era un tip de persoană... să spunem stranie...

A fost foarte direct şi mi-a spus că i s-a vorbit despre mine şi despre preocupările mele în domeniul ştiinţelor nonconvenţionale de către o cunoştinţă comună, pe care nu a dorit să o nominalizeze (iar eu nu ştiu nici azi de ce nu am întrebat şi nu am insistat să aflu cine era persoana în cauză), şi mi-a cerut sprijinul în rezolvarea unei probleme personale deosebit de presante pentru domnia sa.

In acest scop, mi-a înmânat un dosar destul de voluminos, rugăndu-mă să-1 studiez şi, dacă se poate, până la plecare să-i dau un răspuns, oricare ar fi acela.

A insistat să-mi prezinte nişte acte prin care dorea să se identifice, dar, ciudat, am refuzat politicos insistenţele sale, lucru care 1-a bucurat în mod vădit.

Am stabilit ca a doua zi, la aceeaşi oră să ne întâlnim în acelaşi loc. Părea foarte mulţumit pentru început. Eu eram extrem de curios ce putea oare conţine dosarul!?

Fiind în deplasare oficială, eram participant la o reuniune ştiinţifică internaţională şi eram cazat la Consulatul Român de la Bonn, fosta Ambasadă a R.S. România în R.F. Germania aflată pe malul Rhinului într-o locaţie superbă, unde am întâlnit un personal extraordinar din toate punctele de vedere.

Întâlnirea cu cei doi amici ufologi a survenit imediat şi a trebuit să amân citirea dosarului pentru că şuvoiul de informaţii dat de germani în domeniul OZN era extraordinar, dar ulterior, din simpla răsfoire a acestuia, n-am înţeles mai nimic.

La prima vedere era o copie, parţială, dar amănunţită, a jurnalului de luptă al unei unităţi germane ce se retrăgea din sudul României spre Ungaria la sfârşitul lunii septembrie 1944.

Nume de oameni, pe grade şi funcţii în ordine de bătaie ca la armată (peste 300 de persoane), autovehicule (51 de vehicule), tehnică militară, staţii radio etc. Totul se termina cu trei harţi numerotate cu A1, B1, W1, pe care nu era greu să desluşeşti, ca militar, că erau variante de defluire spre Ungaria.

Ce-i drept, păreau nişte trasee pe care ca militar le cunoşteam, cu excepţia celui notat W1, care tăia efectiv munţii pe un itinerariu care, dacă nu era aerian, nu avea cum să existe, fiind o imposibilitate, nu numai rutieră! Interesant că intrarea în zona muntoasă începea în dreptul unei localităţi cunoscute pentru mine şi dincolo de munţi se teremina tot în dreptul unei localităţi pe care o cunoşteam din lungile aplicaţii din Academia Militară şi Academia de Poliţie pe care le absolvisem cu ani în urmă...

Incitant era faptul că zona de trecere în munţi, ca şi cea de ieşire nu avea nici un defileu, trecătoare sau pas de trecere cât de mici, fiind masiv muntos abrupt, şi nici nu permitea în zona de „intrare-ieşire" amenajarea unui aerodrom, nici pentru tehnologia de azi, nici chiar pentru elicoptere; personal, efectiv cunoşteam foarte bine zona... Dacă acum este imposibil itinerariul pentru o coloană moto, dar în 1944?!

Ce reprezenta oare traseul W1?! O variantă de dezinformare/intoxicare!? Dar pentru cine oare?! Era ceva total insolit în acea hartă...

Cele două zone de „capăt" sunt extrem de accidentate, iar între cele două localităţi, pe o lungime de zeci de kilometri, nu mai era notat nimic pe hartă, deşi în două locuri drumul, aproape o linie dreaptă, cotea câte puţin, odată la stânga şi o dată la dreapta.

Dosarul se termina cu două tabele, unul ce prezenta presiuni, având corespondenţă cu cel de-al doilea, ce arăta altitudini, dar unele din ele erau... negative!! Urma o ultimă anexă cu frecvenţe şi indicative radio.

Pe harta de transmisiuni era marcat emiţătorul coloanei ce avea corespondent un post radio situat cam la mijlocul traseului pe cota cea mai înaltă, la peste 2.000 de metri altitudine!!

Foarte interesant că pentru itinerariul Al şi Bl haltele erau marcate într-un fel sau altul, având inteligibilă poziţionarea chiar şi acum, în timp ce pentru Wl, haltele erau mult mai rare şi notate altfel, adică cifrat.

Detaşamentul german, după cum aveam să aflu mai târziu, nu participase la lupte după ruperea coaliţiei româno-germane şi primise ordin expres de retragere neîntârziată. Nu ştiu dacă numele şi funcţiile au vreo semnificaţie, dar eşalonul era comandat de un maior din SS, cum reieşea din dosar. Cam două treimi din personal avea trecut în dreptul gradului provenienţa SS. Din coloană făceau parte şi cinci femei subofiţer şi patru civili, specificaţi doar prin nume, dar aflându-se între primii trecuţi în tabelul nominal cu ordinea de bătaie.

Şi a fost şi cea dea doua întâlnire... Interlocutorul meu nu vorbea decât limba germană, aşa că mă conversam de zor cu nemţoaica despre care aflu întâmplător că este unguroaică de le Debrecen. Politicos, spun că am îndrăgit istoria militară şi este încă o plăcere pentru mine studiul unora dintre aspectele sale enigmatice, dar nu înţelegeam legătura dintre mine şi dosarul german...

Şi atunci nemţoaica a început efectiv să turuie o poveste ce m-a lăsat mut de uimire...

Coloana militară germană venea din Bulgaria şi trecuse graniţa cu România *pe sub... Dunăre*!! pentru a evita luptele şi capturarea sa de către armata română şi trupele sovietice ce intraseră în România!!

Şeful detaşamentului era fratele persoanei de faţă, care era căsătorit cu o româncă membră a unei *grupări mistice ancestrale româneşti, ce le destăinuise un itinerariu secret de trecere a Munţilor Carpaţi prin subteran, de la sud la nord în doar trei ore...*

Traseul fusese folosit de mai multe ori pentru misiuni secrete de către grupări din trupele SS şi Abwer, la recomandarea Serviciului Secret de Informaţii Român. Problema era că trecerea trebuia să respecte un anumit orar. Cei de faţă nu cunoşteau amănunte legate de acest orar.

Conform domnului Otto, „detaşamentul" a intrat în munte nerespectând „orarul" şi nu a mai fost văzut niciodată. Domnul Otto era convins că detaşamentul intrase într-o poartă temporală din Carpaţi şi cerea ajutorul să încercăm recuperarea fratelui său pe care îl ştia în viaţă şi cu care comunica permanent prin astral... Spunea că pentru cei prinşi în capcana timpului „timpul local" ar fi îngheţat la nivelul intrării în capcana temporală.

Dacă am găsi detaşamentul sau măcar autovehiculele, ceea ce am descoperi că transportau acestea ar fi meritat efortul cu prisosinţă, repeta incontinuu interlocutorul meu.

Din păcate, nu am putut afla mai nimic despre ciudata încărcătură doar că venea din Orientul Mijlociu şi trebuia să ajungă la Berlin, totul rămânând în continuare o enigmă.

Chiar dacă nu era enigma principală, o întrebare viza conţinutul transportului care, din discuţie, era descris ca deosebit de valoros, chiar fabulos...

Restul discuţiei nu o mai povestesc. Domnul Otto voia să rezolve cu orice preţ enigma, nu conta ce trebuia făcut, întreprins, investit sau plătit.

în final, a trebuit să-mi declin competenţa în această problemă (a dosarului în cauză) şi să mă retrag discret din poveste. Nu ştiu nici azi cine m-a băgat în această aşa-zisă „întâmplare".

Cu prilejul unei reuniuni ştiinţifice ce a avut loc ulterior la Hotelul Intercontinental din Bucureşti, în vara anului 2007, o persoană din mediul istoric academic a încercat într-o discuţie cu mine o abordare ce era evident legată de problema dosarului german. Sincer, am evitat discuţia pe tema subiectului, abordarea în cauză fiind deosebit de tendenţioasă.

Consultându-mă cu profesorii mei de Istorie Militară de la Universitatea Naţională de Apărare „Carol I", în urma unor lungi discuţii am căzut de comun acord că suntem pe un teren al ipotezelor din zona Culturii Teoriei Conspiraţiei, dar care subiect nu exclude posibil şi un miez de realitate.

Un alt profesor, de data aceasta de la Academia Naţională de Informaţii, cu care m-am consultat pe subiect, care predă disciplina Istoria Serviciilor Secrete, mi-a spus, după ce m-a ascultat îndelung, că istoria celui de-al doilea război mondial mai are foarte multe pete albe şi enigme, problema putând rămâne deschisă chiar şi pentru acest subiect, dar că nu cunoaşte referinţe pentru tema abordată.

Deşi ulterior, din curiozitate, am căutat elemente care să se lege de ceea ce susţinea domnul Otto, nu am mai găsit decât referiri istorice (prima chiar repetată în mai multe surse, izvoare istorice referitoare la dacii ce treceau munţii prin nişte canale subterane, de unde prădau la sudul Dunării, dispărnd apoi în adâncul ţării, aceleaşi canale fiind folosite de unii haiduci ce nu au fost prinşi niciodată).

Restul ţine de memoria iniţiatică şi de imaginaţia locuitorilor unor frumoase zone de munte ale spaţiului carpato-danubiano-pontic...

Trasee secrete şi drumuri pe sub munţi folosite încă de pe vremea dacilor? O simplă legendă sau... adevăr istoric!?

Asta ar fi dacă ar trebui să ne oprim aici... Dar informaţii din diverse surse ezoterice, iniţiatice şi oculte ce circulă inclusiv pe reţeaua internet ne vorbesc de trasee şi drumuri secrete ce sunt străbătute pe sub munţii noştri încă de pe vremea daco-geţilor.

Iată date (sursa reţeaua internet) despre o zonă bănuită intens că ar avea legătură cu fapte de genul celor ce fac obiectul prezentului articol:

în fiecare zi, indiferent că e vară, toamnă, primavară sau iarnă, sute de persoane vin să traverseze zona Bucegilor. Unii vin pur şi simplu pentru munte, alţii vin atraşi de legendele ce cuprind întreg ţinutul Bucegilor. Iar alţii vin în căutarea comorilor rămase prin peşteri, din cele mai vechi timpuri, aşa cum spun legendele locale.

Pentru că în zona Bucegilor trece un lanţ de drumuri subterane, cunoscute se spune doar de câteva persoane la ora actuală.

în vremuri de restrişte, încă din vremea dacilor, obştile trimiteau femeile şi copiii aici, trimiteau comorile ce le aveau şi porneau la luptă împotriva invadatorilor. Pe sub munte se poate ajunge dintr-o parte în alta a munţilor.

în anul 105, armatele romane conduse chiar de împărat, pătrundeau în teritoriul dacilor, ocupând cetate după cetate. Era al doilea război şi Traian era decis ca de data acesta să supună definitiv Dacia.

Din aceste considerente nu se grăbea, preferând să construiască, de fiecare dată pe unde trecea, cetăţi şi castre care să asigure spatele armatei sale.

La un moment dat, între romani şi Sarmizegetusa nu mai era nici o cetate. Cu toate astea, în munţi, pe loc deschis, la întâlnirea a doua pâraie, s-a dat o luptă pe viaţă şi pe moarte între cele două oşti. Era sfârşitul toamnei. Dacii erau conduşi personal de Decebal, iar romanii de unul dintre generalii lui Traian, cel care, după cucerirea Daciei, urma să devină primul guvernator al noii provincii romane.

Lupta a fost îngrozitoare şi a durat toată ziua. Spre seară, balanţa începuse să încline spre romani, din cauza numărului mare de luptători de profesie pe care îi aveau.

La un moment dat, marele preot dac Vezina a fost văzut cazând în luptă. Atunci dacii au început să şovăie, văzând în asta un semn din partea marelui lor zeu Zamolxis. Ca să nu piardă de tot lupta, Decebal a dat ordin de retragere şi... armatele dacilor au dispărut în câteva minute ca înghiţite de pământ. Degeba au trimis romanii trupe în urmărirea fugarilor. Acestea se întorceau toate cu acelaşi răspuns: în faţa lor nu exista nici un fel de duşman...

A urmat o pauză de câteva zile, pauză care a fost cât pe ce să salveze soarta regatului dac. Pentru că, profitând de ea, Decebal a realizat o lovitură care a rămas în analele războaielor: a încercat să mute centrul operaţiunilor la sud de Dunăre, pe teritoriu roman.

La vremea respectivă nimeni nu a putut înţelege cum, în condiţiile unei ierni cumplite, cum a fost cea din 105, Decebal a ajuns, într-un interval de timp extrem de scurt - mai puţin de două zile - să străbată munţii Daciei, ajungând la locul de întâlnire cu aliaţii săi şi trecând Dunărea ca să atace castrele romane de pe teritoriul actual al Bulgariei. Din păcate, în urma unor trădări din rândul nobililor daci, Traian a aflat secretul mişcărilor rapide de trupe: Decebal s-a folosit de tunelurile subterane care traversau munţii dintr-o parte în cealaltă.

După bătălia de la Adamclisi, când fiecare dintre aliaţii înfrânţi ai dacilor se retrăgeau spre locurile lor de baştină, dacii conduşi de Decebal au căzut în câteva ambuscade organizate de romanii care îi aşteptau în tunelurile de trecere. Neaşteptându-se la aşa ceva, mare parte din trupele repliate au fost nimicite, puţini fiind dacii care au ajuns din nou la Sarmizegetusa.

După acest atac, Traian a ordonat astuparea tunelelor pe care le descoperise. Cu toate astea, multe au rămas necunoscute de cotropitorul roman, fiind folosite mai târziu de domnitorii români. Aşa au fost trecerile subterane din zona Bucegilor.

Munţii României sunt străbătuţi de la un capăt la altul de treceri subterane, puţini fiind cei care cunosc existenţa acestora.

Despre existenţa tunelurilor aveau cunoştinţă numai sacerdoţii daci şi unii nobili, aceştia din urmă cunoscând doar anumite treceri strategige şi nu pe toate. Ducând mai departe moştenirea spirituală a înaintaşilor lor, preoţii daci au transmis novicilor secretele trecerilor de sub pământ, secrete preluate de preoţii creştini, paznici ai comorilor spirituale (şi nu numai) ale acestui popor, şi retransmise mai departe doar călugărilor virtuoşi.

Pentru că aici, în interiorul Bucegilor, există o parte din secretul existenţial al nostru, al românilor, ca popor.

Pe vremea domnitorilor din dinastia Basarabilor şi a celor de după ei, platoul Bucegilor era interzis oamenilor de rând. Acolo se antrenau oştile de elită ale domnitorului. Oare de ce, din toate locurile posibile din ţara asta, domnitorii au ales ca loc de antrenament tocmai platoul Bucegilor?

De ce nu un loc la câmpie, unde antrenamentul călare se putea desfăşura în condiţii mai bune? Simplu. Pentru că, în vremuri de restrişte, tezaurul român era adăpostit în

\

tunelele din zonă, iar „roşii" aveau ca sarcină prioritară paza comorilor.

Mai mult, legendele locale vorbesc şi despre existenţa unui tezaur deosebit. Un tezaur acumulat şi păstrat în zonă de-a lungul a zeci de generaţii de conducători. Se spune că fiecare din aceştia trebuia să sporească tezaurul pe durata domniei lui şi nu avea voie să foloseasca niciodată odoarele de preţ din tezaurul sfânt.

Cei care nu au ţinut cont de asta au fost loviţi de un blestem cumplit, ei şi familiile lor fiind risipite în vânt. Se spune că acest blestem a lovit cele două ramuri conducătoare din familia Basarabilor, respectiv ramura Drăculeştilor şi cea a Dăneştilor, mulţi domnitori din aceste familii murind asasinaţi, ei şi familiile lor, pentru încercarea de a folosi tezaurul ţării în scop personal.

Conform sursei, în ultimii ani, în zona Bucegilor s-au efectuat măsurări energetice care au constatat existenţa unor câmpuri de forţă extraordinară şi a unor treceri subterane care traversează munţii dintr-o parte în cealaltă. Mai mult, aceleaşi măsurători au arătat existenţa a două treceri subterane care merg din zona Bucegilor până în apropiere de Peştera Urşilor din Carpaţii Occidentali, acestea fiind întretăiate din când în când de diverse tunele mai mici sau mai lungi.

Ceea ce este uimitor este altceva. Privite de sus (ipotetic), aceste tunele nu străbat munţii haotic, ci sub forma unor linii care configurează imaginea unui lup imens, având gura deschisă, ca atunci când se aruncă asupra prăzii. Capul lupului este în Munţii Apuseni, iar coada coboară până în apropiere de Pietroşiţa, judeţul Dâmboviţa.

întrebarea logică este dacă aceste treceri subterane au fost făcute de mâna omului sau dacă au fost doar descoperite şi folosite de oameni? Este o întrebare la care deocamdată nu are cine să răspundă. Poate doar misticii,

care au avut curajul să afirme că totul a fost construit de Zamolxis atunci când Marele Zeu a decis să apere acest pământ sfânt şi pe cei ce-1 locuiesc.

în ceea ce priveşte trecerea Dunării „ pe dedesupt", informaţiile sunt mai ample şi susţinute faptic, *dar să lăsăm unele secrete să rămână secrete...*

Interesul constant cu care sunt studiaţi Munţii Carpaţi de către specialişti din străinătate, din domeniul ştiinţelor nonconvenţionale, să reamintim echipele de cercetători din Franţa, Marea Britanie, Germania şi să nu-i uităm pe celebrii specialişti Daniel Ruzo şi Peter Moon, *pare că nu este deloc întâmplător!!!*

Şi acum, una peste alta, revenind la dosarul german Otto referitor la detaşamentul german dispărut în septembrie 1944 în Munţii Carpaţi, ce-ar fi să ne trezim într-o dimineaţă pe o autostrada transilvăneană cu o coloană germană nazistă înarmată până în dinţi ce vrea neapărat să ajungă la Berlin, la Fuhrer!?

No comment... Fără cuvinte...

Există porţi ale timpului în România

Toţi cei ce am îndrăgit poveştile copilăriei am savurat efectiv celebrul basm „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte". Tărâmul tinereţii şi vieţii vejnice ne-a fascinat copilăria, iar pentru visători lucrurile nu s-au oprit aici.

Există legende şi povestiri despre izvoare miraculoase cu „apă vie" ce se găsesc în mai toate zonele României.

Mircea Eliade, în scrierile sale, face referiri la „porţi ale timpului" în unele dintre scrierile sale, dar lucrurile nu se opresc aici.

Pe vremea totalitarismului, se spune că un grup de cercetători găsiseră în Munţii Carpaţi mai multe izvoare cu proprietăţi miraculoase, dintre care unul ar fi fost chiar folosit de către Nicolae Ceauşescu.

Povestirile despre zonele cu anomalii temporale sunt legate de anumite locuri unde se produceau efectiv teleportări, istorisirile despre ciobani, turişti şi cercetători sau oameni simpli ce ajungeau subit în alt loc după ce păşeau într-o anumită locaţie (nu numai de la munte) abundă în anumite zone din România.

Personal[32], nu am avut parte de astfel de experienţe, dar în perioada cât am realizat emisiunea „Lumea Misterelor" împreună cu scriitorul Ion Ţugui, emisiune ce se difuza la postul de televiziune Tele 7abc, am primit mai multe relatări de la persoane de încredere şi care păreau deasupra oricărei suspiciuni ce trecuseră prin astfel de întâmplări, experianţe extraordinare.

în continuare, spaţiul editorial fiind limitat, am să o redau pe cea care mi s-a părut a fi cea mai interesantă dintre cele pe care le-am primit şi investigat la acea vreme.

întâmplarea a fost relatată de două persoane şi confirmată în urma investigaţiei de alte trei din grupul ce a făcut obiectul straniei teleportări temporale.

La începutul anilor '90, trei familii hotărăsc să petreacă un sfârşit de săptămână, de vineri până dumnincă seară, într-o zonă sălbatică de munte. Cele trei familii, un total de 11 persoane, s-au îmbarcat în trei autoturisme, două Aro 244 şi un M461, hotărâte să doarmă în corturi şi să petreacă cele trei zile în aer liber, în sălbăticie, în mijlocul naturii.

La iniţiativa unuia dintre participanţi, locul fusese ales cu grijă într-o zonă foarte sălbatică şi relativ greu accesibilă. După itinerariul rutier, partea de drum din zona muntoasă, conform relatării participanţilor, a fost foarte obositoare şi anevoioasă din cauza drumului foarte accidentat, de mai multe ori maşinile trebuind să fie efectiv

[32] **Narator gen. dr. Emil Străinu.**

împinse manual sau trase cu cabestanul cu care era dotată una dintre ele.

Cunoscând unele date despre zona-ţintă, participanţii la mica expediţie se pregătiseră cu absolut orice le-ar fi trebuit ca pe parcursul celor trei zile de recreere în mijlocul naturii să nu aibă nevoie de absolut nimic. Ceea ce este interesant, este faptul că acasă, pe hartă, stabiliseră locul de campare şi alte direcţii de drumeţie ce ar fi trebuit parcurse pe jos.

La sosirea cu foarte mare greutate în locul de destinaţie turiştii noştri de sfârşit de săptămână au fost întâmpinaţi de un cioban bătrân, care avea în grijă o mică turmă de capre.

Aş vrea să subliniez încă de la început că localitatea cea mai apropiată se afla la vreo 30 de kilometri şi ciobanul nostru, îmbrăcat sumar şi fără bagajele unui cioban obişnuit, nu-şi prea justifica prezenţa în acea zonă cu turma sa formată din vreo 20-30 de capre, răsfirate în jurul său şi care păşteau foarte voioase din vegetaţia abundentă de munte.

Intrând în vorbă cu ciobanul, turiştii erau efectiv fascinaţi de zona unde se aflau şi s-au interesat dacă în zonă era vreun izvor, având în vedere că turma avea nevoie de apă, ca şi ei de altfel.

Deşi lăzile cu apă minerală erau intacte în maşină şi suficiente, se gândeau că o cură cu apă de izvor ar fi fost binevenită. începea să se însereze şi toţi au trecut la lucru pentru a instala corturile în vederea nopţii ce se apropia.

Cele trei maşini şi cele şase corturi care au fost repede ridicate au fost aşezate în cerc, în centru făcându-se o groapă pentru focul de tabără. Erau pe un platou sălbatic, cu o privelişte fascinantă, iar aerul de munte te îmbăta prin puterea sa energetică.

Dar din acest moment au început să apară ciudăţeniile şi faptele bizare s-au succedat încontinuu până ce grupul va fi silit să părăsească în pripă zona respectivă. Dar să nu anticipăm.

întregul grup observase că persoana ce dialoga cu bătrânul cioban, în vederea identificării unui posibil izvor, era prins într-o discuţie interminabilă cu acesta şi care, în mod neaşteptat, devenise ceea de de regulă numim o dispută aprinsă, adică în contradictoriu.

Vădit iritat, cel ce discutase cu ciobanul a venit şi a comunicat grupului că ciobanul insista ca pe platoul respective să nu fie amplasată tabăra grupului de excursionişti.

Realizând că aceştia nu vor să părăsească zona deşi primiseră indicaţii pentru amplasarea taberei în alte locaţii, ciobanul îşi adună mica turmă şi părăsi zona, spunându-le celor prezenţi că nici nu le trece prin cap ce vor păţi.

Straniul avertisment a fost luat cu titlu de glumă deplasată, considerându-se probabil că bătrânul voia să păstreze pajiştea de pe platoul respectiv pentru caprele sale. Incidentul, ca să spunem aşa, a trecut neboservat şi bucuria focului de tabără, natura sălbatică şi cerul înstelat au adus tuturor bucurie şi linişte în suflet.

Târziu în noapte s-au retras sleiţi de puteri în corturi pentru odihnă, visând la chemarea naturii ce părea că le transmite efectiv energie vitală şi bună dispoziţie.

Noaptea a trecut repede şi soarele dimineţii i-a chemat la o nouă zi pe cărările muntelui. în timp ce unele dintre doamne făceau plajă, altele pregăteau micul dejun. Bărbaţii, cu spiritul de aventură mai pregnant, au început explorarea împrejurimilor.

în mod cu totul ciudat majoritatea celor prezenţi observaseră printre arbuşti şi vegetaţia din jur un soi de mici globuri scânteietoare, de la mărimea unei monede până la

mărimea unei mingi de tenis, ce apăreau şi dispăreau cu intermitenţe.

Electricitate statică au spus unii, iluzii optice create de încărcătura de ozon a locului au spus alţii. Unul dintre participanţi, de profesie inginer aeronautic, şi-a dat seama imediat că platoul respectiv are o încărcătură energetică deosebită, constatând ulterior că busola arăta orice numai direcţia nordului nu, învârtindu-se aleator, fară să conteze poziţia în care o ţineai. Un alt membru al grupului care era geolog susţinea că platoul respectiv este caracterizat de o intensă anomalie geomagnetică.

Ziua a trecut relativ repede, fară alte incidente, dar cei ce exploraseră împrejurimile spuneau că după 4-500 de metri de explorare în zona din prejurul platoului, deşi mergeau radial faţă de tabără şi în direcţie opusă, în final ajungeau tot în tabără.

Pentru liniştirea tuturor, pe fondul unei bune dispoziţii generale, s-a tras concluzia că toate cărările erau de fapt nişte cercuri secante la acel platou. Spre seară, brusc, vremea a început să se schimbe, nori negri adunându-se deasupra masivul muntos.

La lăsarea serii, a început o ploaie rece cu picături mici, ploaie de munte. După aproximativ o oră, ploaia a stat, norii lăsând locul unui cer înstelat minunat, ocazie cu care s-a confirmat încă o dată, după observarea stelară, că busola nu arăta nordul, ci poziţii aleatoare de pe cadran.

La un moment dat, dintr-o dată s-a lăsat un frig tăios şi a început un vânt foarte rece, care pe unii îi făcea să le clănţăne dinţii, apoi frigul a început să măture platoul.

După scurt timp, vântul s-a oprit şi o ceaţă groasă, albă-struie, de nu vedeai la doi metri, a cuprins întreaga zonă. Este momentul în care, conform spuselor martorilor, se produce incredibilul: ceaţa se ridică dintr-o dată ca la

comandă şi, conform tuturor celor care aveau ceas, deşi era ora 22.30, se face lumină ca în plină zi.

Câţiva dintre cei prezenţi se panichează şi se retarag în maşini, trei dintre bărbaţi rămân afară şi, privind împrejur, rămân efectiv pironiţi locului şi muţi de uimire.

în partea stângă a muntelui, printre arbuşti, se profila un grup care, după aproximarea celor prezenţi, era constituit din câţiva zeci de călăreţi îmbrăcaţi în armuri, cu caii fornăind nervoşi, privind intens în faţă.

în faţă, însemnând spre dreapta, toţi cei prezenţi au putut să observe şi să audă nechezatul cailor unui alt grup de călăreţi acoperiţi în zale şi blănuri cu coifuri strălucitoare, care agitau nervoşi nişte săbii înfiorător de mari.

Cei aflaţi în maşini au început să strige cu disperare la cei trei bărbaţi şi încercau la nesfârşit să pornească maşinile pentru a ieşi cât mai grabnic de pe platou pe drumul strâmt şi abrupt pe care veniseră.

în zadar. Nici un motor nu pornea, nu scoteau nici un sunet şi după ce cei trei bărbaţi au ajuns la maşini au început să se audă strigăte asurzitoare ce păreau a fi chemări la luptă din partea celor două grupuri înarmate până în dinţi.

Un sunet asemănător cornului vânătoresc s-a auzit prelung şi cele două tabere au intrat pe platou, năpustindu-se cu ură una împotriva celeilalte. Două femei au leşinat, unul dintre bărbaţi, cum se va constata mai târziu, va trece printr-un preinfarct, starea celor prezenţi fiind caraterizată prin două cuvinte: panică şi confuzie totală.

închişi în maşini, cei care mai erau încă valizi au asistat timp de câteva zeci de minute la o sângeroasă bătălie între cele două grupuri de luptători.

Conform relatării celor de la faţa locului, bătălia era de o cruzime înfiorătoare, cai şi călăreţi se înfruntau într-o bătălie cruntă pe viaţă şi pe moarte, sângele ţâşnind din

trupuri stropea geamurile autovehiculelor, caii nechezau, iar capetele erau strivite sub loviturile buzduganelor sau zburau sub şuierul înspăimântător al câte unei săbii, poiana era plină de sângele luptătorilor, pe iarbă, ici colo, se putea vedea câte un braţ tăiat sau câte un luptător în agonia morţii lângă calul său rănit.

Bătălia, ce depăşea scenariul oricăriu film prin cruzime şi intensitate, părea că nu se mai termină, cele două tabere fiind parcă perfect egale în forţă şi în dârzenia cu care luptau.

Gândiţi-vă că toate acestea se petreceau pe acel platou la fel ca şi cum maşinile şi micuţa tabără a excursioniştilor noştri nici nu exista. în autoturisme se ajunsese la disperare, care în final dusese la ceea ce putem numi o stare psihică de perplexitate în faţa unei situaţii ireale şi total neprevăzute.

Când încleştarea părea că nu se mai termină, de undeva din munte s-a auzit din nou acel sunet prelung ca de corn vânătoresc, zdrăngănitul armelor, nechezatul cailor, îndemnurile la luptă ale participanţilor la bătălie au început să se audă din ce în ce mai estompat şi cele două tabere, regrupându-se parcă, au dispărut în ropotul cailor în direcţii opuse, de unde veniseră.

în câteva momente, ceaţa a devenit din ce în ce mai deasă şi frigul mai pătrunzător, apoi, în timp ce ceaţa se ridica spre vârful muntelui, a început o ploaie torenţială ce a durat preţ de câteva minute, dar suficient de mult cât să pornească şuvoaiele din munte.

Cerul a început să se lumineze şi dintr-o dată, ca la un semnal, motoarele celor trei autovehicule au pornit.

Panicaţi, superuimiţi, în stare generală de confuzie preţ de câteva minute, turişti nu au coborât din maşini, ale căror motoare duduiau sub ploaie.

Femeile plângeau, iar bărbaţii încercau să-şi aprindă ţigările cu mâini tremurânde. Dar, ca într-un scenariu bine regizat, ploaia s-a oprit dintr-o dată, soarele cu razele sale binefăcătoare a apărut pe cer, iar din difuzorul radio-receptorului unei maşini s-a auzit vocea crainicei: „Aici Radio Bucureşti, la semnalul următor va fi ora 7.00".

Unii plângând, alţi râzând isteric, s-au dat jos în cele din urmă din maşini, s-au îmbrăţişat, au ţopăit ca nişte copii fericiţi că scăpaseră din ceva ce nu înţelegeau şi nu au înţeles nici până astăzi.

Cineva din grup a scos un ţipăt, poiana era plină de urme de copite de cai. Din acel moment, într-o tăcere nefirească şi cu o rapiditate de nedescris, în mai puţin de 10 minute tabăra a fost demontată şi absolut toate materialele încărcate în maşini, apoi coloana s-a pus în mişcare, fără nici o comandă, fără nici un semnal, pe drumul de întoarcere. Nimeni nu vorbea, toţi porniseră aparatele de radio portabile sau ale maşinii şi ascultau ştirile, de care se agăţau ca de nişte liane ce veneau din realitate.

Drumul la întoarcere era incomparabil mai uşor, mergându-se în coborâre şi la limita de viteză posibilă pe acel traseu accidental.

După aproximativ 5 kilometri, prima maşină a încetinit pentru că era cât pe ce să accidenteze două capre albe, care aveau o blană ca de lapte, urmate de o întreagă turmă şi de bătrânul cioban întâlnit cu o zi înainte, care îi salută şi dispăru după turma sa, printre copaci.

Apoi, ca la o comandă, şoferii au apăsat acceleraţia, sporind viteza şi neoprind decât în primul cătun de pe traseu. Aici au împărţi absolut toate alimentele rămase (care nu erau deloc puţine) unor copii ce păşteau vitele pe marginea drumului, sub privirile uimite ale unor adulţi contrariaţi de eveniment.

Au pornit din nou la drum şi pe itinerariul spre casă au comentat la nesfârşit cele întâmplate, neştiind cum să la catalogeze, de unde să le ia şi unde să le pună, ce interpretare să dea faptelor şi întâmplărilor petrecute.

Un lucru era absolute sigur: nici unul dintre ei nu mai era cel dinainte o mutaţie, se realizase în sufletul lor un semn de întrebare ca un vierme uriaş care le răscolea creierul.

La o lună de la întâmplare, s-au hotărât de comun accord, sub acoperirea anonimatului, să povestească cele văzute. Toţi cei implicaţi în acest incredibil eveniment trăiesc şi astăzi, dar patru dintre ei, cei mai tineri, două cupluri, sunt stabiliţi în străinătate.

La doi ani de la această întâmplare, familia ce poseda autoturismul M-461, însoţită de alţi prieteni îmbarcaţi în patru maşini de teren, a vrut să reconstituie itinerariul. în timpul deplasării, la aproximativ 100 de kilometri de locaţia-ţintă, s-a produs un grav accident. Unul dintre autoturismele de teren, alunecând într-o prăpastie, a produs moartea şoferului şi rănirea gravă a altor doi pasageri, fapt ce a dus la anularea deplasării. Accidentul a fost interpretat ca un semn prevestitor, de rău augur, al faptului că zona respectivă nu mai trebuia deranjată.

Din datele pe care le am până în prezent, în zona respectivă nu a mai fost nimeni, dar respectiva locaţie a fost survolată din elicopter şi într-o primă etapă s-a stabilit foarte clar că regiunea are puternice anomalii geomagnetice, marcate cu puncte ce aveau încărcătură geopatogenă şi biopsihopatogenă deosebit de puternică.

Poate că unele lucruri sunt hărăzite să fie cunoscute numai de anumiţi oameni, în rest ele trebuie lăsate în linişte, nederanjate, în echilibrul lor cosmic.

Unele dintre aceste date prezentate mai sus au fost luate în cercetare de către scriitorul Ion Ţugui, în dosarul numit

de către el „înfruntarea nevăzută", asupra căruia ştiu sigur că a făcut unele cercetări.

După dispariţia sa subită, nu cunosc ce s-a întâmplat cu aceste cercetări. Locul în sine rămâne un loc straniu, bântuit de întâmplări insolite, cu personaje ciudate, ce se leagă la nesfârşit de bizarul cotidian şi ancestral ce ne înconjoară pe toţi, dar pe care numai unii dintre noi suntem în măsură, prin predestinare, să-1 percepem şi să-1 cercetăm.

România, locul unde realitatea bate ficţiunea!?

Apariţia volumului din colecţia „Strager Secret Files", ce a avut ca temă centrală Lumea Subterană, a iscat un adevărat val de discuţii, abordări şi interpretări ale subiectului, materializat pentru redacţie în zeci de telefoane email-uri, scrisori şi cereri de contact direct cu diverse categorii de cititori ai revistei.

Din multitudinea de mesaje primite m-am oprit la două dintre cele ce sunt într-adevăr deosebit de incitante.

Vorbind sincer despre episodul întâmplat în perioada construcţiei Transfăgăraşanului, mai aveam ceva informaţii, chiar de primă mână. Cel de-al doilea însă este absolut fascinant, unic şi de aceea chem cititorii să-mi trimită date dacă mai au ceva informaţii în plus faţă de cele pe care le expunem.

Pentru că timpul presează, o să trecem direct la subiect. Astfel, un domn colonel în rezervă, fost ofiţer din trupele de geniu, ne-a trimis următoarea relatare:

„Eram şeful unui punct de lucru pe magistrala Transfagărăşan, având în subordine 210 oameni şi numeroase utilaje specifice construcţiei de drumuri în teren muntos. Conform planurilor şi normelor tehnice de execuţie pe care le respectam întocmai, ajunsesem într-un punct unde roca era deosebit de dură, aşa că primisem în sprijin o

grupă de artificieri care urma să dinamiteze o porţiune foarte stâncoasă, abruptă şi inaccesibilă lucrului cu utilajele din dotare.

Pentru câteva ore lucrul a fost întrerupt pe zonă, în vederea respectării normelor tehnice legate de folosirea materialelor explozive. Militarii neimplicaţi în operaţiunea de dislocare prin dinamitare a stâncilor se retrăseseră într-o zonă ferită şi se odihneau, citeau presa sau scriau scrisori, în aşteptarea semnalului de reluare a lucrului.

Cele şapte explozii, «puşcături» cum le spuneam noi, s-au auzit pe rând, semn că totul fusese în ordine şi la semnalul cu racheta verde ne-am întors în frontul de lucru cu oameni şi utilaje.

însă, înainte de a pleca la lucru, locţiitorul meu la comanda detaşamentului mă întrebă dacă totuşi nu mi s-a părut că una dintre explozii sunase ciudat, foarte tare şi zguduitura pământului avusese un ecou profund şi foarte «ciudat», spunea el.

Am pus efectul semnalat, pe care de altfel îl simţiserăm cu toţii, pe seama cantităţii mai mari de explozibil folosite de artificieri, cunoscând faptul că în zonă rocile erau deosebit de dure...

Artificierii şi-au făcut cu prisosinţă treaba, aşa că acum era din nou rândul nostru.

Buldozerele şi escavatoarele au fost primele care au început treaba, eliberând frontul de lucru pentru ceilalţi militari-constructori şi, după aproximativ o oră, detaşamentul, oameni şi utilaje, lucra la întreaga capacitate.

Se pare însă că evenimentele nu voiau să reintre pe făgaşul normal, ducându-ne spre o zonă confuză, contradictorie, aşa cum a rămas până astăzi.

La aproximativ o oră şi jumătate de la reluarea lucrului, un buldozer cu lamă ce nivela viitorul acostament al drumului, aflându-se pe un teren plat ca în palmă, a dispărut

pur şi simplu din faţa noastră, prăbuşindu-se într-o cavernă subterană de care geologii şi geodezi nu ştiau nimic. *Buldozerul a căzut la o adâncime de câţiva metri şi nu a mai fost recuperat niciodată, turnându-se ulterior, din ordine superioare, beton peste el.*

Geodezii, după salvarea mecanicului-conductor, au analizat prăbuşirea şi au concluzionat că este o singularitate carstică ce nu se repetă pe restul parcursului itinerariului viitorului drum. Lucru confirmat de altfel de lucrările ce vor urma.

Incidentul va fi raportat la Bucureşti şi specialiştii vor concluziona că, din cauza costurilor de recuperare a escavatorului şi predarea lui la fier vechi, această operaţiune nu se justifică, aşa că de la minister se va ordona abandonarea utilajului şi construirea terasamentului drumului direct peste el, fără a mai fi recuperat.

Dar se pare că lucrurile nu s-au oprit aici. Un sergent ce se ocupa cu marcarea viitorelor puncte de lucru pe traseu mi-a raportat că, în urma exploziilor, în peretele stâncii se deschisese, după părerea lui, intrarea într-un tunel.

Sergentul era chiar foarte tulburat, deoarece militarul ce-l însoţise intrase în aşa-zisul tunel să vadă despre ce este vorba şi, deşi trecuse aproape o oră, nu a mai revenit. *Acest soldat nu va mai fi văzut niciodată de nimeni, nici viu, nici mort, fiind dat dispărut de la punctul de lucru.*

După raportarea evenimentului, la faţa locului a sosit cu elicopterul o comisie de cinci persoane, pe care nu le cunoşteam şi nu mi-au fost prezentate (nici în ziua de azi nu ştiu cine au fost), care, timp de câteva ore, au examinat ciudatul tunel ce nu era de origine naturală, ci era evident o lucrare construită şi care avea o lungime nedefinită spre măruntaiele munţilor.

După un schimb de mesaje radio codificate, realizat de radistul grupului venit la faţa locului şi un corespondent

enigmatic de la Bucureşti, s-a «*ordonat dinamitarea intrării şi zidirea acesteia, încadrându-se lucrarea în planul zonei în aşa fel încât locul să nu mai poată fi identificat».*

Am primit ordine să nu mai discutăm despre eveniment, militarul dispărut fiind şters din toate evidenţele detaşamentului nostru.

în aceeaşi zi i-au fost ridicate toate efectele personale şi, la cererea ofiţerului de securitate ce asigura zona, orice comentariu despre acest eveniment a fost interzis.

Niciodată, chiar şi după 1990, nu am putut găsi vreun document care să fie legat de această întâmplare, deşi poziţia superioară ierarhică ulterioară mi-ar fi putut permite acest lucru."

La atât se rezumă relatarea primită...Atât şi nimic mai mult... într-o altă variantă a întâmplării, neverificată însă, diferenţa constă în faptul că sunt mai mulţi militari dispăruţi în tunel...

Iată însă şi cea de-a doua relatare, ce pare că vine din istoria trăită de înaintaşii noştri şi uitată din motive pe care numai scurgerea inreversibilă a timpului ne poate face să o înţelegem.

Domnul Medineţ Iovan are 87 de ani şi toată viaţa sa şi a familiei sale este legată din vechime de creşterea oilor. Ne scrie că străbunicul său, în ultima parte a secolului al XlX-lea şi până la primul război mondial, era furnizor de oi, miei şi berbeci pentru piaţa din Turcia.

Până aici toate bune şi frumoase am spune noi, subliniind faptul că anual străbunicul domnului în cauză exporta între 2.000 şi 5.000 de animale vii! Bun negoţ, bun câştig!

Starea noastră de perplexitate s-a declanşat în momentul în care cititorul nostru vrea să ne convingă că străbunicul său îşi ducea oile în Turcia nu cu turmele pe uscat şi nici cu vasele pe mare, ci *prin nişte tuneluri*

subterane în lungime de câteva sute de kilometri, pe sub Marea Neagră.

Conform relatării primite, din sudul Dobrogei actuale şi din Cadrilater pornesc două tuneluri subterane folosite în vechime de negustorii iniţiaţi din spaţiul carpato-danubiano-pontic în comerţul cu Imperiul Otoman şi ţările din Peninsula Asia Mică.

Sursa noastră ne-a spus că intrările în cele două tuneluri ar exista şi astăzi, deşi ele au fost astupate în perioada primului război mondial şi puse sub controlul organelor de securitate din România şi Bulgaria în perioada cât aceste state au fost sub regim comunist.

în perioada anilor '70-'80, nişte militari ce erau concentraţi la muncă la Canalul Dunăre-Marea Neagră, undeva la o imitate militară din zona Murfatlar, au fost surprinşi, după multe luni, că *treceau în weekend, în mod regulat, în Bulgaria, în Cadrilater, la bunici, printr-un sistem de tuneluri ce lega două cimitire din zona de frontieră dintre România şi Bulgaria. Tunelurile mai există şi acum!* Sunt absolut sigur că subiectul[33] este departe de a fi epuizat. Aşadar, redacţia aşteaptă noi materiale revelatorii de la cititori pe tema Lumilor Subterane!

Cine stăpâneşte planeta Terra?!

în rândul celor mai fascinante subiecte ale Culturii Teoriei Conspiraţiei unul din primele locuri îl ocupă enigmele legate de strania şi bizara Lume Subterană.

Lumea Subterană este o prezenţă cotidiană a vieţii noastre, încă de la apariţia lui *homo sapiens sapiens* pe Terra. Numai că anumite cutume şi tabuuri au facut-o să

[33] Pentru detalii şi alte amănunte vă recomandăm lucrarea Secretul României Subterane, Ionuţ Vlad Musceleanu, Emil Străinu, Editura Triumf, 2013.

treacă de secole neobservată, să pară ireală, fantastică, la fel ca şi cum n-ar exista cu adevărat... Şi asta pentru simplul fapt că această lume este mai veche, mult mai „bătrână" ca a noastră. Dacă nu ne speriem, s-ar putea să aflăm că de fapt la început a fost Lumea Subterană... Dar să o luăm încet şi cu răbdare!

Exemplul clasic care se dă este cel vizând o ipotetică călătorie pe apă de la New York la Los Angeles... Adică să trecem din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific folosind apa. Deci cum am putea ajunge?! Veţi răspunde cu toţii că nu există decât trei posibilităţi! Asta dacă nu vă gândiţi la *Jules Verne* şi la celebra sa lucrare *Călătorie spre centrul Pământului...* Deci aceste trei căi ar fi:

1. Prin Canalul Panama;
2. Ocolind pe la Capul Horn, prin sudul Americii de Sud;
3. Trecând pe sub gheaţă pe la Polul Nord şi mai departe prin Strâmtoarea Bering spre Oceanul Pacific; Şi cam atât!

Ei bine, aflaţi că mai există o posibilitate şi anume trecând cu un submarin prin canalele subterane acvatice de sub America de Nord!

Deci o călătorie Miami Beach-Long Beach este floare la ureche...

Aceste canale sunt atât de largi încât permit trecerea a două submarine din clasa Trident în contrasens unul pe lângă altul!

Cu greu s-a aflat că aceste canele subterane şi acvatice au fost studiate şi explorate zeci de ani (chiar cu pierderi mari umane şi pierderi materiale uriaşe, inclusiv submersibile de diverse tipuri) pentru a fi cartografiate, în prezent ele devenind căi sigure şi… rutinate!

Dar oficial nu se recunoaşte absolut nimic de către guvernul SUA sau US Navy, care le exploatează şi le păzeşte...

Totuşi, să nu uităm că secolul al XXI-lea este marcat de o descoperire uluitoare: existenţa unei reţele întinse de tuneluri subterane, posibil interconectate la nivel mondial. Pe lângă grote şi peşteri create de natură, peste tot în lume s-au descoperit diverse canale şi tuneluri subterane construite, spun oamenii de ştiinţă, de civilizaţii antice sau de alte civilizaţii premergătoare celei umane; spaţii, adesea gigantice, ai căror pereţi au fost trataţi pentru conservare prin metode şi tehnologii necunoscute în ziua de azi.

Sergheevka este un cătun uitat de lume, din regiunea Moscova. Când şi când, în atenţia publicului apar tot soiul de evenimente stranii ce se petrec în jurul lacului din apropiere. Se spune că acesta, denumit sugestiv *Bezdonîi (Fără fund),* este conectat cu oceanele, adâncimea lui fiind necunoscută.

Până şi pe hărţile militare, profunzimea lui nu este clar stabilită, fiind doar aproximată între 150 şi 200 de metri. Lacul apare menţionat şi în scrierile poetului rus Alexandr Blok, în care un pădurar din zonă povesteşte că această apă este legată prin canale tainice cu marile oceane ale planetei. Legenda spune că pe malurile lui, de-a lungul anilor s-au făcut descoperiri misterioase ale unor epave de mult dispărute în vâltoarea oceanelor lumii.

în anul 2003, la suprafaţa apei a apărut, nu se ştie de unde, o vestă de salvare cu însemnele marinei militare americane. După cercetările realizate de autorităţile locale, s-a constatat că vesta aparţinea marinarului american Sam Belovski, de pe distrugătorul USS Cole. în octombrire 2000, în portul Aden, din Yemen, s-a declanşat un atac terorist asupra navei, soldat cu moartea a 17 militari. în

urma atentatului, matelotul Sam Belovski a fost dat dispărut, iar trupul său nu a fost găsit niciodată.

Dar cum a putut ajunge după trei ani vesta lui de salvare tocmai din Oceanul Indian într-un lăcuşor pierdut din Rusia Centrală, la 4.000 km distanţă?! Care a fost traseul ei? Oare legendele lacului fără fund sunt reale? Oare există asemenea căi subterane necunoscute, care unesc diferite puncte ale planetei?

încă din anii '70, în Rusia a apărut, în paralel cu speologia, o altă ramură de cercetare, care studiază tunelurile, pasajele, grotele subterane create altfel decât de natură: *structuri artificiale.* Această ştiinţă se numeşte *spelestologie,* iar termenul a apărut pentru prima dată în Georgia, într-un studiu dedicat Mănăstirii Vardzia, construită într-o peşteră. Cea mai activă grupare de spelestologie, înfiinţată în 1983, este „*Mişcarea spelestologică din Leningrad*" (abreviat în limba rusă LSP). în ultimii ani, cercetările ce ţin de această disciplină s-au intensificat, iar savanţii ruşi analizează tot mai atent ipoteza existenţei unor pasaje subterane intercontinentale.

Tunelurile subterane şi peşterile au fost dintotdeauna un subiect care a atras atât atenţia oamenilor de ştiinţă, cât şi pe a celor pasionaţi de mistere.

Poate pentru că în întuneric se ascund enigme de nepătruns sau pentru simplul fapt că acestea se deschid şi acced către centul Pământului. Pe această temă s-au scris o mulţime de cărţi şi poveşti fascinante, s-au realizat sute de filme de aventuri, care au îmbogăţit mai mult imaginaţia oamenilor.

Cert este că acestea există peste tot în lume, fie că vorbim despre galeriile antice recent descoperite sub Ierusalim, despre tunelurile de sub marile piramide din Egipt, fie de canalele subterane săpate dedesubtul Mexicului.

Arheologii şi oamenii de ştiinţă au început să-şi pună tot mai des întrebarea dacă nu cumva aceste reţele subterane au fost cândva conectate între ele. Lungimea lor nu a putut fi determinată precis, pierzându-se într-un nesfârşit labirint în interiorul Pământului. De asemenea, nimeni nu a putut confirma faptul că ele au fost construite în aceeaşi perioadă. Şi totuşi: când şi cine le-a creat şi în ce scop?

în regiunea Volgograd din Rusia există un lanţ muntos cunoscut sub numele de Medvediţki, care, începând cu anul 1997, a fost studiat în detaliu de organizaţia „Kosmopoisk" (Cercetaşii Cosmosului). Aici a fost depistată şi cartografiată o reţea extinsă de tuneluri, cercetată pe o distanţă de zeci de kilometri.

Aceste pasaje subterane au un diametru de 7 până la 20 de metri şi, pe măsură ce se apropie de creasta muntelui, se lărgesc tot mai mult, ajungând până la 120 de metri, transformându-se sub munte într-o sală imensă. De aici, se ramifică alte trei tuneluri în diferite unghiuri. Conform spelestologului rus Anton Anfilov, sub Munţii Medvediţki se găseşte un nod important, o încrucişare de tuneluri ce vin din alte regiuni, inclusiv din Caucaz.

Cercetătorul susţine că de aici se poate pătrunde nu numai în Crimeea, dar şi în regiunile nordice din Rusia, tocmai în arhipelagul Novaia Zemlia din Oceanul îngheţat şi chiar pe continentul nord-american. Această ipoteză incredibilă este susţinută şi de unii ufologi, care consideră că tunelurile sunt încă funcţionale şi utilizate ca artere de transport, iar imensele camere subterane - ca baze de staţionare a unor aparate de zbor neidentificate (OZN).

în Uniunea Sovietică, la începutul anilor "50, la propunerea lui V.I. Stalin, a fost emis un decret secret al Consiliului de Miniştri al URSS, referitor la construirea unui tunel pe sub Strâmtoarea Tătară, care desparte Rusia

continentală de Insula Sahalin şi care leagă Marea Ohotsk, la nord, cu Marea Japoniei, la sud.

în condiţiile declanşării războiului rece, pentru a contracara pericolul bazelor militare americane instalate în Japonia, Stalin a ordonat construirea unui pasaj subteran, prevăzut cu cale ferată, între Insula Sahalin şi Rusia. Dar în 1953, conducătorul suprem moare şi proiectul este abandonat.

După destrămarea imperiului sovietic, planul strict secret a fost dat publicităţii şi, în 1991, L.C. Berman, doctor în ştiinţe fizico-mecanice, o specialistă care lucrase ani de zile în acest tunel, a făcut dezvăluiri senzaţionale.

Ea a mărturisit că, de fapt, tunelul fusese săpat încă din timpuri imemorabile, posibil de către o altă civilizaţie, şi că proiectanţii ruşi îl descoperiseră întâmplător. Tunelul fusese trasat şi construit ţinând cont de geologia dificilă a solului de sub fundul apelor. Pereţii săi erau foarte netezi, acoperiţi cu un material care seamănă cu lava vulcanică.

Toţi cercetători ruşi au fost însă de acord că acel material nu era unul creat de natură. în urma unui studiu aprofundat, s-a ajuns la concluzia că asupra pereţilor se acţionase simultan termic şi mecanic, iar rezultatul fusese această crustă, cu o grosime de 1,5 mm, deosebit de rezistentă.

Conform afirmaţiilor doctorului Berman, nici măcar tehnologia modernă nu ar fi putut realiza o asemenea lucrare. Totodată, ea a amintit despre găsirea unor obiecte stranii în tunel, a unor mecanisme de neînţeles, instrumente şi echipamente necunoscute, şi chiar a unor fosile de animale neidentificate. Imediat după abandonarea acestui gigantic şi ambiţios proiect, serviciile secrete sovietice au preluat toate aceste valoroase artefacte, care în decursul deceniilor „s-au pierdut".

Straniu este că afirmaţiile doctorului Berman vin în sprijinul teoriei spelestologului rus Anton Anfilov. Cercetătorul afirmă că Rusia ar fi fost sau poate încă este conectată prin tuneluri subterane cu Orientul îndepărtat. Tunelul doctorului Berman duce prin Insula Sahalin în Japonia.

Rapoartele arheologice atestă faptul că şi pe continentul american s-au descoperit multe tuneluri antice. în 1909, ziarul „Phoenix Gazette", din Arizona, a scos la iveală o poveste fascinantă, intitulată „Explorări sub marele Canion".

Conform articolului, exploratorul G.E. Kincaid, în timpul expediţiei sale în Marele Canion, a făcut o descoperire uluitoare: un întreg oraş subteran, cu o reţea de tuneluri, în care s-au găsit dovezi ce indică faptul că civilizaţiile antice au migrat în America din Orient prin aceste căi subpământene.

Cercetătorul a demonstrat, aparent convingător, că populaţia care locuia în aceste caverne misterioase, adânc săpate în stâncă, era de origine orientală, posibil din Egipt, în publicaţie se relatează că echipa coordonată de Kincaid a descoperit o cameră gigant, de aproximativ 1.500 de picioare (450 de metri), din care porneau zeci de pasaje, „ca spiţele unei roţi".

De aici au scos la iveală arme şi diverse instrumente din cupru, care, în mod straniu, nu au putut fi atribuite populaţiilor originare din America, şi mai multe tăbliţe gravate cu semne şi simboluri ce semănau cu hieroglifele egiptene.

în articol se povesteşte că echipa lui Kincaid ar fi găsit în tuneluri şi o criptă în care erau depuse mai multe mumii ale unor bărbaţi adulţi. „*Mormântul sau cripta în care au fost descoperite mumiile este una dintre cele mai mari camere din oraşul subteran. In pereţii camerei din oraşul*

subteran erau săpate un fel de nişe, fiecare adăpostind o singură mumie. Alături de oseminte, în cavităţi s-au găsit şi cupe de cupru şi bucăţi de săbii. Unele mumii erau acoperite cu lut, şi toate erau învelite într-un material din scoarţă de copac."

Dacă teoriile lor au fost corecte, atunci misterul originii populaţiilor preistorice din nordul Americii a fost rezolvat: Egiptul şi Nilul, Arizona şi Fluviul Colorado au fost cândva, în urmă cu milenii, conectate printr-un lanţ de tuneluri. Teoria întrece şi cele mai fanteziste scenarii.

Toate aceste dovezi se spune că au fost depuse la Institutul Smithsonian din Washington, care ar fi sponsorizat expediţia exploratorului Kincaid. Totuşi, acolo nu s-au găsit nici un fel de probe care să ateste existenţa artefactelor antice. De asemenea, nu s-a putut descoperi nici un indiciu referitor la ce s-a întâmplat ulterior cu exploratorul Kincaid. Acesta parcă s-ar fi evaporat.

Cu toate că existenţa exploratorului american şi a descoperirilor sale nu poate fi dovedită, un fapt ciudat adânceşte misterul. în decurs de câţiva ani de la apariţia articolului, Guvernul Federal al Statelor Unite a interzis accesul în zonă, pătrunderea în acel spaţiu fară aprobare constituind o ilegalitate. Numai amerindienilor li s-a acordat permisiunea să traverseze acel teritoriu.

Este un fapt bine cunoscut că în canioanele din statul Arizona există o mulţime de grote, cavităţi şi peşteri, majoritatea descoperite de alpinişti. Denumirile acestora, Turnul lui Seth, Turnul lui Ra, Templul lui Horus, sugerează legătura cu Egiptul antic.

Recent, arheologii au descoperit un tunel vechi de 1.800 de ani, care duce în direcţia unui întreg sistem de galerii, aflat la 12 metri sub Templul Şarpelui cu Pene din Mexic.

Cel mai important centru informaţional al Terrei se află în Munţii Carpaţi, în Bucegi

Urmaşii primilor oameni ai Terrei trăiesc în Retezat

în Bucegi, în apropierea Vârfului Omu, se află cel mai important Centru energetic-informaţional natural al planetei. Aceasta este părerea cercetătoarei Cristina Pânculescu din Bucureşti.

Iată în esenţă câţeva lucruri despre această teorie.

Existenţa „Centrului" este semnalată de toate tradiţiile străvechi. Astfel, în ezoterismul musulman este „Muntele Polar" sau „Muntele QAF". în India şi Tibet i se spune Shamballa sau Muntele Meru.

în Occident se vorbeşte de „Monsalvat" sau „Sediul Graalului" - „acolo unde timpul se preface în spaţiu". La chinezi este „Muntele Tai" - sediul nemuritorilor. El se mai regăseşte şi sub denumirea de „Axis" sau „Cardines Mundi", „stâlpul cerului", „piramida cosmică". în creştinism este „crucea" sau „arborele vieţii".

Acest „centru" are proprietăţi cu totul speciale. în lucrarea pe care autoarea a elaborat-o în urma acestor cercetări (finalizate încă din anul 1988), sunt descrise o serie de efecte energetice speciale ale „centrului" în cauză surprinse pe peliculă foto, electronografice şi mostre de rocă cu proprietăţi stranii, prelevate de pe vârful respectiv. Aceste probe confirmă pe parcursul lucrării (deosebit de vastă) activitatea „centrului".

Structura energetică a Terrei este mult mai complexă decât se crede. „Centrul energetic" din Bucegi este cel mai important, însă nu este singurul. Mai există şase „centri energetici" de primă importanţă (pe lângă mulţi alţii secundari), care sunt în corelaţie cu acesta, şi este posibilă localizarea lor pornind de la cel din Bucegi.

Acest „centru" precum şi toţi ceilalţi „centri" secundari sunt cheile care vor da acces „Omului Mare" care este Umanitatea la oceanul infinit al energiei şi informaţiei cosmice.

Pentru întreaga structură a Universului nostru există o cheie. Această cheie apare în tradiţie sub denumirea de „Axis" sau „Cardines Mundi", care nu reprezintă altceva decât locul geometric al centrelor tuturor structurilor macrocosmice ale Universului nostru şi în acelaşi timp locul geometric al tuturor universurilor.

Există un sistem energetic-informaţional natural, în care tot este în contact cu totul, făcând posibilă comunicarea şi schimbul. în realitate, „centrul" din Bucegi reprezintă o adevărată „poartă" de ieşire din universul terestru, el constituind punctul Planetei Pământ plasat pe acest loc geometric de conexiune universală.

Prin proprietăţile pe care le are acest centru ar rezulta că timpul (a patra dimensiune terestră), poate fi abolit, deci poate fi controlat, şi în acest caz viteza luminii încetează a mai fi o barieră în calea omului spre cosmos.

în urma cercetărilor a rezultat că acest centru are o activitate (prezentând maxime şi minime) ciclică, cu perioada de un an. Din datele furnizate de tradiţii, rezultă că aceste cicluri anuale sunt înscrise în nişte cicluri mult mai mari care se întind pe milioane de ani.

Un ciclu complet, în tradiţia vedică, se regăseşte sub denumirea de Mahayuga. Un ciclu Mahayuga se compune din patru yuga sau vârste ale umanităţii. Aceste patru perioade nu sunt egale.

O serie de argumente pledează pentru ipoteza că începând cu anul 1986 intensitatea activităţii centrului a depăşit „pragul de latenţă", urmând şi în prezent o creştere din ce în ce mai accelerată.

Zona care conţine acest centru este Sanctuarul principal al Kogayonului, deci Muntele Sacru al dacilor. Găsindu-se în Bucegi, el se compune din trei trepte supreme de iniţiere, la care se adaugă alte 12, superioare, şi numeroase trepte inferioare de „învăţătură", accesibile numai iniţiaţilor.

Strămoşii noştri nu au ales întâmplător acest munte. Ei cunoşteau existenţa acestui „centru", precum şi legile care guvernează funcţionalitatea lui. Chemaţi de Sfinx, strămoşii noştri ştiau a se face nemuritori. Aceste legi pot fi redescoperite.

Teoria prezentată de Cristina Pânculescu la televiziune, în cărţi, radio şi în presă a suscitat un viu interes, cercetători de renume din întreaga lume arătându-se interesaţi de „straniile fenomene" din munţii noştri.

Arheologii au identificat o piesă inedită, un veritabil mesaj al dacilor care au trăit în sec. I-II e.n. în zona Podişului Central Moldovenesc.

La 10 kilometri SV de Iaşi, pe un promotoriu numit de localnici „la Căprărie", unde culmile dealului Bârsan coboară lin către iazul de deasupra satelor Dumbrava şi Ciurbeşti, săpăturile specialiştilor au scos la iveală vestigiile a 18 locuinţe antice, 14 de suprafaţă şi patru bordeie, care alcătuiau, în urmă cu aproape două milenii, un sat locuit de daci.

Bogăţia şi varietatea materialelor găsite reliefează nu numai continuitatea locuirii dacice pe aceste meleaguri, ci şi evoluţia culturii strămoşilor noştri.

Unul dintre cele mai importante obiecte descoperite îl constituie o tabletă din ceramică (un fragment de disc), care prezintă un decor incizat pe ambele feţe, plăcuţa având la partea superioară un orificiu pentru prindere. Conform ipotezei descoperitorilor, tableta ar conţine imagini referitoare la un decor cosmic. Astfel,cercul de pe avers ar semnifica Pământul, cadranul, cele patru puncte

cardinale, iar inciziile, circulare şi semicirculare, ar figura Soarele, Luna şi alte planete.

în funcţie de reprezentările de pe celelalte două sferturi de cerc (care nu au fost găsite), s-ar fi putut aprecia dacă întregul decor al aversului imaginează cele patru faze ale Lunii. Pe revers, s-ar contura o corabie, mijloc de navigaţie considerat în diverse culte străvechi ca simbol solar şi vehicul al morţii. Orificiul pentru prindere de pe tăbliţă a dus la concluzia că ar fi vorba de o amuletă cu funcţie magică.

Descoperirea de la Dumbrava îmbogăţeşte cunoştinţele noastre despre preocupările astronomice ale dacilor, adăugându-se calendarului din incinta sacră de la Sarmizegetusa. De altfel, istoricul Iordanes (sec. al IV-lea) arăta că dacii faceau observaţii asupra stelelor.

Cultul soarelui era răspândit printre daci, dovadă fiind un vas găsit în aşezarea de la Bucureşti-Tei pe care este încrustat un cerc solar, aceeaşi reprezentare figurând şi pe câteva vase identificate la Sarmizegetusa. De asemenea, la Piatra Roşie, specialiştii au descoperit fragmentele unui car solar în miniatură, din fier şi bronz.

în lume există unele mici populaţii izolate ce se consideră a fi urmaşii primilor oameni de pe Pământ. Aşa se socotesc multe comunităţi din Caucaz, bascii din Pirinei şi guanchii din Canare.

Exemplele ar putea continua. Dar puţini ştiu că în România, în preajma Muntelui Gagu, din masivul Retezat, trăiesc aşa-numiţii gugani sau gugulani, păstori voinici şi foarte înalţi, cu viaţă retrasă şi particularităţi lingvistice destul de stranii, care se pretind a fi urmaşi direcţi ai dacilor şi coborâtori din... cei mai vechi oameni din lume!

Neam de păstori, guganii îşi trag numele şi se cred de-o seamă cu piscul Gagu din masivul Godeanu, la sud de

Retezat (care are 21 de vârfuri, toate peste 2000 m, dar nici unul mai mare ca vârful Gagu - 2.291 m).

Anumite particularităţi lingvistice (dialecte) în vorbire, destul de stranii, au creat legende şi au făcut din gugulani un izvor de presupuneri şi de ipoteze, care îşi au originea în preistorie. Credinţa acestor păstori români cum că ar fi cei mai vechi oameni de pe Pământ este mai adâncă decât legenda, pentru că ajunge tocmai la rădăcina miturilor primordiale ale omenirii.

Se poveteşte, de pildă, că strămoşii ancestrali ai guganilor ar fi urmaşii pământeni din Gigantomachia Elină, care păşeau din munte în munte cum am călca noi din piatră în piatră, iar lupta lui Iovan Iorgovan, nimeni altul decât modelul după care a fost întruchipat Hercules, cu balaurul a avut loc la poalele Muntelui Oslea, de lângă izvorul Cernei, cum se păstrează în baladele populare din partea locului, şi nu pe Ossa din Olimp, cum se narează în Odiseea.

Probabil că Homer, împreună cu Hesiod, a strămutat Gigantomachia din Ţara Haţegului, leagănul civilizaţiei româneşti şi unul dintre legănele lumii de astăzi, pe coasta Golfului Thermaios, ca să le fie, probabil, mai la îndemână.

Ideea cu Gigantomachia carpatică a fost lansată, cu exemplificări patronimice, de Nicolae Densuşianu (1846-1911), în opera sa capitală „Dacia preistorică", fiind reluată în mai multe studii de dată recentă, care reanimă această poveste ce, în nici un caz, nu trebuie uitată!

Numele de giganţi vine de la hogigas - uriaş care, fiind identic cu ho gegenes, poate însemna şi „născut din pământ", adică băştinaş. Este, credem, revelator să reamintim că în textele antice se pomeneşte de localitatea Gigonus - Guganul, iar pe harta geografică a României, lângă Caransebeşul de astăzi, este menţionată aşezarea cu

numele de Gaganis, pentru a ne convinge de străvechea etimologie mitică a guganilor.

Să nu uităm că există unele aprecieri, din ce în ce mai des citate, potrivit cărora spaţiul carpato-danubiano-pontic ar fi jucat un rol hotărâtor în anumite momente-cheie ale istoriei lumii şi că, potrivit altor estimări, într-un viitor apropiat aici se va afla centru spiritualităţii umane!

Amintiri din (i)realitatea imediată

Probabil că nu aş fi scris[34] niciodată în stilul ce urmează acest eseu. Sunt de peste trei decenii un cercetător asiduu al ufologiei (fenomenului OZN) şi sunt familiarizat cu ceea ce de regulă sunt numite teoriile ce ţin de SETI şi CETI [36] de

contactanţi, răpiri, întâlniri de diverse grade, crash-uri[37], războaie cosmice şi catastrofe mai mult sau mai puţin planetare[38] sau civilizaţionale.

Totul a început printr-un telefon. Despre ce a urmat apoi, fiecare dintre dumneavostră, chiar şi eu, putem avea ce păreri dorim...

Vreau să supun atenţiei un alt punct de vedere, legat de un fapt posibil (i)real, dar cum veţi vedea, greu de demonstrat. în economia faptelor ce urmează să le relatez aş dori să înţelegeţi că nu vreau să fiu partizanul niciunui punct de vedere, ci doar un narator cât de cât obiectiv al evenimentelor descrise.

[34] Narator gen. dr. Emil Străinu.

[35] De la expresia englezească Search Extraterrestrial Intelligence - Căutarea civilizaţiilor inteligente.

[36] De la expresia englezească: Communication Extraterrrestrial Intelligence.

[37] Din engleză - prăbuşiri.

[38] Aluzie la lucrările lui Immanuel Velicovski - „Ciocnirea lumilor" şi la lucrarea lui Samuel Huntihgton - „Ciocnirea Civilizaţiilor".

Era o dimineaţă de iulie, soarele abia răsărise şi din cauza căldurii de peste noapte nu putusem să dorm şi preferasem să navighez pe internet până în zori, când, şi obosit, şi toropit de căldură, am adormit în fotoliu la birou în faţa calculatorului...

La un moment dat, pe la 7-7.30, m-am trezit buimăcit de telefonul mobil care suna în neştire, multe apeluri de la acelaşi număr... Cineva sunase de multe ori şi insista.

Pentru a înţelege ceea ce urmează am să vă spun că cel ce suna era un amic, ofiţer superior din armată, iar ca pregătire avea specializarea „trupe de comando". Trecuse de câteva ori în ultimii ani prin iadul din Irak şi Afganistan, iar mai înainte avusese încă cel puţin alte cinci misiuni de luptă de durată prin Africa şi America Latină.

îl cunosc foarte bine şi pentru mine este mai presus de orice bănuială de impostură pe care cred că a-ţi încerca-o legat de istorisirea ce urmează... Mai mult, nu este un fan al science fiction-ului sau al ozenisticii. Dar există şi un dar...

Intrând în subiect, trebuie să spun că în dimineaţa cu pricina amicul meu venea dintr-un scurt concediu de şapte zile, pe cel făcuse la munte, solitar, cu cortul, undeva prin Retezat. La apropierea de Bucureşti, maşina i-a semnalizat printr-un senzor că mai avea benzină pentru doar câţiva zeci de kilometri, deci s-a orientat spre cea mai apropiată benzinărie.

Conform relatării, fiind ora 05.00-05.10, la benzinărie nu mai era nimeni altcineva care alimenta, ci undeva lateral doar un Hummer kaki cu gemuri fumurii „torcea" cu motorul pornit, dar înjur nu era nimeni.

După ce a alimentat, a plătit şi s-a îndreptat spre maşina sa, un „tout terrain", pentru reluarea călătoriei. Dar atunci a observat că uşa din dreptul şoferului de la Hummer era deschisă şi pe scaun stătea un, să-i spunem, „individ" în

cizme, dar care nu avea haine, ci era în totalitate acoperit de solzi verzi, exact ca un crocodil, iar pe cap avea un fel de creastă ca o şopârlă... „Individul", să-i spunem aşa, 1-a observat, nu s-a sinchisit cu nimic, s-a dat jos din maşină, 1-a privit, a scos nişte sunete ascuţite către cineva din maşină, părea iritat, s-a urcat şi a demarat în trombă...

Cât timp amicul meu 1-a privit a apreciat că avea 1,90-2,00 metri înălţime şi avea ochii galbeni cu pupile verticale ca de pisică. în mod ciudat, maşina nu avea număr de înmatriculare nici în faţă, nici în spate.

Contrariat, vrut să vadă dacă mai fusese vreun martor la eveniment, dar a constatat că era singur în parcarea staţiei de benzină. Observând că la intrare era o cameră video, 1-a întrebat pe cel ce vindea la staţie dacă funcţiona, dar acesta a răspuns în doi peri că acea cameră video este doar... de decor!!

Trecând de momentul de perplexitate, s-a gândit că ar putea fi vorba de o farsă bine regizată şi şi-a reluat drumul.

Cred că sunteţi de acord cu mine că omul nostru era totuşi frământat de contradictoriul, sau să-i spunem stranietatea, întâmplării.

Pentru că lucrurile nu s-au oprit aici, după câţiva kilometri a văzut acelaşi Hummer tras pe dreapta, cu toate cele patru uşi deschise şi la câţiva metri de maşină, pe câmp, de data aceasta erau doi aşa-zis indivizi, de culoare verde închis, ce păreau că se ceartă s-au discută ceva foarte aprins.

Unul dintre ei părea mai înalt cu 10-15 centimetri decât celălalt şi nu avea cizme în picioarele a căror labă semăna cu cea de şopârlă când păşea, dar avea şi un fel de... coadă!

Pe şosea treceau multe camioane în ambele sensuri, ai căror şoferi făceau semne spre „creaturi", dar nu a oprit

nimeni. Cei doi au părut total nestingheriţi când amicul meu i-a fotografiat cu telefonul mobil.

După câteva minute (3-5 minute), conform relatării, cei doi s-au urcat calmi în Hummer, au întors spre sensul invers celui de venire spre Bucureşti şi cu o viteză uluitoare au dispărut în trombă, iscând o adevărată panică pe şosea şi zeci de înjurături ale celorlalţi participanţi la trafic.

Amicul nostru a revăzut fotografiile de pe telefonul mobil şi a pornit glonţ spre Bucureşti, cu gândul să vină la mine pentru a ne sfătui ce facem cu fotografiile, care erau uluitoare.

Partea tragică a poveştii este că la momentul ajungerii la mine telefonul arăta clar că se făcuseră 11 fotografii, doar în locul pozelor ecranul rămânea verde la listarea fotografiilor. Ecranul era verde şi atât. Nici o imagine!

Am fost împreună cu el la reprezentanţa firmei ce asigura service-ul telefonului, dar singurul răspuns a fost că a fost fotografiată o sursă de lumină foarte puternică de… culoare verde! Nu am putut recompune nimic din ceea ce a fost fotografiat.

Nu vreau să spun nimic despre cele ce au urmat momentului marii dezamăgiri, dar pot să vă spun că timp de două săptămâni am ascultat povestea de zeci de ori, am căutat alţi martori, dar totul a fost marcat de un eşec total.

Amicul meu este la această oră undeva pe un teatru de operaţii miltare şi probabil că între două ambuscade se mai gândeşte şi acum la întâmplarea ciudată pe care a trăit-o, foarte ciudat în mod singur şi fără puterea de a o dovedi material.

Un lucru este sigur: trăim într-o lume pe care numai credem că o cunoaştem, avem o vagă impresie că suntem stăpânii ei, când de fapt cred că suntem nişte subchiriaşi în

tranzit pe o planetă care nu ne-a aparţinut niciodată şi unde de fapt nici nu ştim care ne este menirea...

La softul care ne conduce ar fi interesant de ştiut la cine este butonul „Delete" sau măcar cel „On" şi „Off"...

Cu tricolorul în Insula Paştelui

Foarte mulţi dintre noi au auzit despre faimoasa, misterioasa Insulă a Paştelui, cunoscută sub numele de Rapa Nui sau, datorită aşezării sale, supranumită şi Buricul Pământului (sau Buricul Lumii), dar puţini ştiu măcar câteva date despre aceasta.

Situată la 27 grade 8 minute şi 24 de secunde latitudine Nordică şi 110 grade, 45 de minute, 50 de secunde longitudine Estică, insula se află la 2.700 de mile de Tahiti şi 2.600 de mile de oraşul chilian Valparaiso, paradisul artiştilor sud-americani. La nord-vest se găseşte Arhipelagul Galapagos. La sud, cel mai aproape „uscat" este continentul Antarctica.

Suprafaţa Insulei Paştelui este de 166 de kilometri pătraţi. Are o formă triungiulară, cu ţărmurile de 16 kilometri, 18 kilometri şi, respectiv, 24 de kilometri.

Deşi se află în calea vânturilor din Antarctica, clima sa rămâne temperată. Sezonul uscat durează din decembrie până la sfârşitul lui mai, iar sezonul ploios şi rece, din iunie până în noiembrie. Insula este în întregime vulcanică, putându-se observa şi în prezent conurile a trei vulcani.

Pe insulă se observă însemnate variaţiuni magnetice. Rocile de pe insulă au un conţinut foarte mare de fier şi oxizi de fier şi au în majoritate culoarea roşie, portocalie sau nuanţe de galben.

Insula este caracterizată de faptul că toate ancorările sunt primejdioase. Conform scriitorului Francis Maziere, până în 1964 nu a existat nici un port, doar un mic

aerodrom cu o pistă de pământ bătătorit inutilizabilă pentru avioanele de cursă lungă.

în vara anului 2008, când am ajuns în Insula Paştelui, acolo se afla un aeroport modern pentru orice tip de avion de cursă lungă şi era amenajat un port, facilităţi ce erau funcţionale zilnic, indiferent de timp şi anotimp.

Dacă în anul 1964, când pe Insula Paştelui a ajuns Francis Maziere nu erau decât un mic spital şi un post de radioemisie, în anul 2008 insula era conectată la civilizaţia secolului al XXI-lea, având toate facilităţile necesare, devenind între timp una dintre marile atracţii turistice ale lumii. Rada portuară este într-o zonă numită Handaroua. în insulă am semnalat şi prezenţa armatei americane.

Insula Paştelui este actualmente teritoriu chilian, fiind una dintre destinaţiile exotice ale tuturor turiştilor de pe mapamond.

Istoriceşte vorbind, insula fost semnalată pentru prima dată de piratul David în 1686, dar abia în 1722 Rogeween, comandantul olandez al unei flotile alcătuite din trei corăbii, a descoperit insula pe care, în cinstea sărbătorii religioase prăznuite cu o zi înainte, o botează „Insula Paştelui".

în 1774, insula este explorată de celebrul căpitan Cook, care descoperă că aici sunt foarte multe grote ce au fost locuite în vechime, dar nu se ştie nici azi „de către cine?" şi mai ales „de ce?" aceşti locuitori erau obligaţi să trăiască sub pământ, în timp ce la suprafaţa sunt regăsite fundaţiile a numeroase locuinţe destul de evoluate pentru acele timpuri.

Cu acest prilej, vizita lui Cook se lasă cu împuşcături, deoarece băştinaşii îşi însuşiseră unele bunuri ale marinarilor şi nu voiau să le mai înapoieze.

Insula este celebră prin cele peste 900 de statui uriaşe de piatră numite în limba locală Moai. în afara insulei,

doar în două locuri se mai găsesc astfel de statui: una la British Museum, cealaltă la Santiago de Chile, în grădina unei instituţii de stat.

Cele mai multe statui sunt distruse sau dărâmate, însă există şi situri arheologice ce uimesc prin frumuseţea şi grandoarea acestor ansambluri de statui uriaşe. Se poate vizita şi cariera de piatră, de unde erau extrase blocurile de rocă din care erau sculptate statuile şi unde se poate vedea chiar o statuie care a fost abandonată înainte de a fi finisată.

Aceasta este probabil ultima statuie 1-a care s-a lucrat pe insulă. Cea mai mare problemă o constituie răspunsul la două întrebări care până azi nu a fost elucidat: cum au fost realizate statuile, cu ce mijloace şi cum au fost deplasate pe locurile de amplasare deoarece distanţele sunt foarte mari, iar indigenii nu cunoşteau roata. Se spune că în anii '50 ai secolului trecut, când celebrul explorator Thor Hayerdahl a ajuns pe Insula Paştelui a întrebat un băştinaş, ce părea foarte în vârstă, un fel de guru al locului, despre modul cum au putut transporta statuile, iar acesta ar fi răspuns: „Nu a trebuit să le transportăm, statuile au mers singure!".

Interesant, dacă nu foarte ciudat răspunsul şi în acelaşi timp incitant pentru ştiinţă!

Cred că este interesant de menţionat că în apropiere de vestita localitate şi cetate preincaşă din Peru de la Tiahuanaco există Lacul Titicaca, cunoscut din vechime sub numele de... Buricul Pământului! Personal, cred că alăturarea numelor nu este deloc întâmplătoare.

Revenind la cele arătate mai sus, reamintim că exploratorul Thor Hayerdahl a realizat mai multe expediţii în Oceanul Pacific, cu ambarcaţiuni construite manual, rudimentar, după tehnici de mii de ani, dorind să confirme o migraţie a populaţiei din Polinezia spre Insula Paştelui şi

continentul sud-american. Expediţiile au avut succes, dar lumea ştiinţifică s-a făcut că „nu observă" evenimentul.

Aceste expediţii sunt transpuse în lucrări precum: Expediţia Aku-Aku, Expediţia Kon-Tiki şi Expediţiile Ra I şi Ra II.

In fiecare an, spre sfârşitul lui lunii februarie, are are loc sărbătoarea tradiţională numită Tapaţi, adânc legată de folclorul şi spiritualitatea insulei.

Cel mai impunător punct al insulei este Muntele Terevaka din punctul nordic al coastei, care are vârful la peste 500 de metri altitudine. Acesta este cel mai tânăr dintre vulcani şi se pare că a erupt cel mai recent, acum 2-3 mii de ani. Uneori se spune că se aude cum mai „sforăie" în adâncuri.

în afara celor trei vulcani semeţi de pe insulă există alte aproximativ 60 de centre de erupţie pe insulă. Este foarte important să reamintim că existenţa acestor vulcani leagă foarte bine prin tradiţii şi legende Insula Paştelui de existenţa legendarului continent MU, ce ar fi existat cândva în epoca preistorică în Oceanul Pacific şi care ar fi dispărut în urma unui cataclism planetar, rămăşiţele sale fiind actuala Polinezie şi Insula Rapa Nui. Ipoteza este în ultimii ani, mai ales după anul 2000, în urma cercetărilor geologice şi geofizice, din ce în ce mai credibilă şi mai argumentată ştiinţific.

Transformările geofizice ce au avut loc pe insulă sunt vizibile şi lâ Cariera de Uriaşi, de pe muntele Rano-Raraku, unde doar torsurile şi capetele statuilor mai sunt vizibile din cauza aluviunilor adunate pe pantele craterului vulcanului.

De fapt, pe harta Insulei Paştelui, Rapa Nui, termenul de „Te Pito to Henua" sau „Buricul Pământului" a fost adoptat de iniţiaţii din Rapa Nui deoarece este posibil ca insula să fi fost folosită ca punct geodezic sau marcator

central într-un străvechi sistem global de coordonate cer/pământ.

în situl numit Tongariki există de altfel o statuie ce are mâinile aşezate ca şi cum „şi-ar proteja buricul" şi exemplele pot continua...

în situl ceremonial din craterul Orongo sunt foarte multe petroglife cu inscripţii şi desene ce sunt legate de cultul aşa-zisului om-pasăre, a cerului şi soarelui.

Interesant că la peştera Ana Kai Tangata, unde se pregăteau Hop, aşa-zişii campioni pentru „Ceremonia omului-pasăre", numele cavernei, păstrat până în zilele noastre, este pe bună dreptate sau nu... „Peştera canibalilor"!

Au fost oare locuitorii Insulei Paştelui într-o anumită perioadă canibali?

Nu putem da încă un răspuns precis, dar, deşi există peste zece teorii ce încearcă să explice motivele reale ale stingerii civilizaţiei din Insula Paştelui, nici una dintre acestea nu dă până în prezent un răspuns satisfăcător problemei din punct de vedere ştiinţific.

Cert este că toate cunoştinţele noastre actuale nu ne permit încă să înţelegem, nici în parte, cultura şi ce s-a întâmplat cu adevărat în Insula Rapa Nui. La venirea în insulă a primilor europeni aşa-zis civilizatori, vechea civilizaţie se stinsese, iar vechile cunoştinţe iniţiatice dispăruseră de mult.

Din mărturiile istorice, artefacte, ruinele aşezărilor umane şi relicve am putut să constat că în zonă a existat o puternică tradiţie şamanică cu caracteristici locale definitorii şi unice.

Pe când se afla în India colonelul James Churchward a avut revelaţia existenţei continentului pierdut Lemuria sau Mu, ce ar fi un fel de Atlantida din Oceanul Pacific, fapt de la care s-au dezvoltat multe alte teorii.

în lucrarea Ancient Tonga and the Lost City of Mu, scriitorul David Hatcher Childress, pe care am avut ocazia să-1 cunosc şi cu care am discutat îndelung despre Rapa Nui şi civilizaţia polineziană, are o teorie interesantă argumentată ştiinţific potrivit căreia continentul străvechi Mu ar fi fost înghiţit de ape în urma unui cataclism planetar.

în urma cataclismului au rămas actualele insule ale Arhipelahului Polinezian şi Insula Paştelui care, de fapt, n-ar reprezenta altceva decât vârfurile munţilor vechiului continent dispărut, legendă care de altfel circulă în Oceania, Pacificul de Sud şi Polinezia încă din vechime.

Până în prezent s-au lansat mai multe teorii cu privire la aceste statui numite de localnici Moai, dar nici una nu reuşeşte să explice în întregime rolul acestora şi nici scopul în care au fost construite.

Fără a enumera celelalte teorii referitoare la acest subiect vom spune doar că, pornind de la o observaţie directă făcută pe insulă cu privire la modul de propagare a undelor radio în apropierea acestor statui, am constatat că acestea funcţionează ca nişte veritabili *elemenţi vibratori activi pentru anumite frecvenţe din spectrul radio.*

Mai pe înţelesul tuturor, aceste statui funcţionează ca nişte... *antene radiol* Se pare că explicaţia este foarte simplă şi, folosind principiul *Săbiei lui Occam,* este şi foarte acceptabilă.

Astfel, datorită concentraţiei foarte mari în fier a compoziţiei (naturale, de altfel) a bazaltului şi granitului din care sunt construite aceste statui, comportarea lor în câmpuri electrice şi magnetice devine specifică.

Teoria este simplu de înţeles şi cred că tocmai simplitatea ei a făcut ca să nu fie sesizată până acum. Se stabileşte *o relaţie între compoziţia, dimensiunile acestor statui şi diferite frecvenţe radio, aceste monumente*

megaltice acţionând, se pare, fie ca antene de emisie sau recepţie, fie atât ca antene de recepţie, cât şi de emisie. Deci, există posibilitatea ca aceste statui să fie folosite pe post *de antene, să joace un rol de radiobalize sau radiofaruri pentru cine ştie ce corespondenţi din Univers!*

Dincolo de dimensiuni şi poziţionare, aceste adevărate câmpuri de antene îşi mai puteau schimba frecvenţele de lucru prin ataşarea sau nu a vestitelor *pălării de piatră* care, prin compoziţia difererită (de regulă un bazalt roşu deosebit de concentrat în fier), schimba caracteristicile piezoelectrice ale elementelor vibratoare prin modificarea permitivităţii electrice şi magnetice a ipoteticelor antene, realizându-se astfel ceea ce numim un acordaj radio.

Dacă teoria se va dovedi corectă, ea ar putea fi revoluţionară şi aplicată şi altor structuri megalitice din lume, inclusiv din România, şi ar explica mai uşor posibila intervenţie a unor ipotetice civilizaţii extraterestre în istoria umană, chiar şi fără un contact direct permanent.

Dar iată ce s-a mai întâmplat în timpul vizitei mele pe Insula Paştelui:

Interesant că anumite persoane din conducerea rezervaţiei Insula Paştelui, aproape de perioada de plecare de pe insulă, după ce au aflat de teorie, în urma discuţiilor mele cu nişte grupuri de cercetători occidentali cu care mă consultasem (aflaţi pe insulă să studieze statuile Moai scufundate în Oceanul Pacific), au încercat mai mult sau mai puţin voalat să-mi îngrădească accesul la anumite situri sau locaţii cu statui, devenind subit foarte suspicioşi şi circumspecţi.

Când se deplasa, grupul meu era permanent însoţit de un poliţist (Ranger Reservation) călare al rezervaţiei, care acum ne stabilea foarte strict itinerariile, limitându-ne uneori accesul la anumite statui!

La plecare, pe aeroport, am constatat că controlul vamal era de-a dreptul draconic, aparate speciale identificând orice eşantion de piatră „luat" de pe insulă, cei prinşi în flagrant fiind foarte aspru amendaţi.

Ca fapt divers, nu putea fi scoasă pe calea aerului nici măcar pulbere de sol, aceasta reacţionând chiar şi în cantităţi infime, aparatura de identificare fiind deosebit de sensibilă. Politeţea şi ospitalitatea locală erau lăudabile până în momentul în care încercai să scoţi ceva de pe insulă.

Unele obiecte erau vândute de localnici turiştilor şi apoi, prin anunţarea autorităţilor vamale, erau recuperate la plecare cu prilejul controlului vamal al turiştilor. Apoi circuitul se relua şi... localnicii şi vameşii prosperau!

Dincolo de acest aspect, Insula Paştelui mi-a rămas pentru totdeauna în suflet, ea reprezentând una dintre marile enigme şi provocări ale civilizaţiei umane.

Despre Insula Paştelui s-a scris foarte mult, s-au realizat filme şi monografii, dar insula continuă să-şi poarte secretul peste milenii cu graţia şi solemnitatea statuilor sale gigantice şi unice.

în linie dreaptă, cel mai apropiat uscat este Insula Pitcairn, la aproximativ 1.000 de kilometri.

Proiectele secrete ale Guvernului Mondial secret

De ceva vreme o întrebare a devenit emblematică în lumea fabuloasă a Culturii Teoriei Conspiraţiei: cine conduce de fapt lumea?

Nu vă grăbiţi... Răspunsuri sunt suficiente. Unele mai interesante decât altele... Dar presupunând, prin reducere la absurd, că găsim răspunsul potrivit, apare atunci o altă întrebare: cum se conduce de fapt lumea, prin ce mijloace?

Cartea pe care o aveţi în mână vă prezintă tocmai aceste proiecte ale Noii Ordini Mondiale, ale Guvernului Mondial Secret, modul cum suntem manipulaţi, dezinformaţi, intoxicaţi de Marea Cupolă a Conducerii din Umbră...

Se spune că startul acestor proiecte în ceea ce numim Lumea Modernă s-a dat o dată cu validarea şi declanşarea Operaţiunii Paperclip, ce viza recuperarea de către SUA a savanţilor şi tehnologiei naziste o dată cu sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Stalin avea şi el planul său similar celui american, aşa că prada a fost împărţită frăţeşte...

Au urmat Marea Revoluţie Culturală din China, războiul din Coreea şi Vietnam, conflictul nesfârşit din Orientul Apropiat şi Mijlociu, Criza Rachetelor din Cuba şi Primăvara de la Praga, conflictul din Afganistan şi crizele din America Latină şi Asia de Sud-Est, toate acestea au fost mană cerească pentru întărirea controlului: din ce în ce mai puţini oameni împotriva a din ce în ce mai mulţi...

Au trebuit să treacă 50 de ani ca să se recunoască că naziştii erau la un pas de realizarea bombei atomice. Dar până la aceasta, foarte multe dintre realizările lor tehnologice din perioada 1933-1945 au depăşit cu mult ştiinţa şi tehnologia existentă în restul planetei.

în perioada de început a ascensiunii sale, mai precis până la fuga lui Rudolf Hess, Hitler a acceptat orice idee ce-i putea da putere, cochetând cu cele mai oculte organizaţii, speculându-se că, folosind medii specializate în călătorii extracorporale astrale, reuşise să ia legătura cu cel puţin o civilizaţie extraterestră ce acceptase să-i furnizeze noţiuni ştiinţifice şi tehnologice necunoscute până atunci pe Terra.

Filmul „Contact", cu celebra actriţă Jodie Foster, este o provocare directă la subiect. Nu ştim ce s-a dorit iniţial prin realizarea acestui film, dar un lucru este clar: după ce a fost lansat, a creat probleme care sunt din ce în ce mai mari. Dispărut o perioadă de pe ecrane, filmul a reapărut în forţă, ridicând în continuare semne foarte mari de întrebare.

Este cunoscut faptul că o serie din fenomenele OZN din anii 1945-1950 erau provocate de lansările de rachete germane V-2, făcute la început de nemţi şi continuate de americani şi de ruşi, dar care nu au fost recunoscute ca atare decât jumătate de secol mai târziu.... Ultima treaptă a rachetei se sateliza, se învârtea în jurul Terrei, până îşi epuiza energia cinetică, după care reintra în atmosferă ca un posibil... OZN, dând fiori sistemelor de apărare antiaeriană.

După 1948, mai precis o dată cu inventarea tranzistorului, avem de-a face cu o adevărată explozie tehnologică, al cărei motor era Planul Marschall, şi „combustibilul" era constituit din „picăturile" de tehnologie extraterestră ce le primeam după celebrul „Incident Roswell", în urma unui acord ce este şi astăzi negat cu desăvârşire, deşi existenţa devine pe zi ce trece mai evidentă ca oricând.

Tentativele din anul 2010 de a recunoaşte existenţa civilizaţiilor extraterestre s-au soldat cu un fiasco, fiind ucise din faşă de Marii Stăpâni, care au considerat că nu

este cazul ca muritorii de rând să fie la curent cu existenţa contactelor interplanetare.

Mult mai discret, dar cu continuitate, China şi Federaţia Rusă îşi pregătesc cu atenţie populalaţia pentru marele şoc planetar, această ciocnire a civilizaţiilor ce este iminentă pentru homo sapiens sapiens...

Alţii pregătesc în laboratoare secrete o nouă rasă umană, superioară genetic celei actuale, care, spun ei, ar fi în măsură să ducă eventuala luptă cu invadatorii stelari.

Cert este un lucru pe care fiecare cititor îl va putea aprecia: şocul viitorului ne este dat întâi de proprii noştri semeni, aceia care ne conduc din umbră şi pe care îi veţi putea cunoaşte sau nu.

Pornind de la primul program ştiinţific ultrasecret, cunoscut sub numele de Paperclip, veţi ajunge, lecturând această carte, să cunoaşteţi tehnicile de control al minţii umane, proiectele de colonizare nazistă a Antarcticii, secretele fusiunii la rece şi proiectele de modificare genetică a fiinţei umane, experienţele cu discuri zburătoare antigravitaţionale sau controlul prin implanturi al umanităţii.

Salturile de la tehnologia Stealth la elicopterele negre sau proiectul Aurora vă vor fascina şi capta atenţia, nu înainte de a afla cine se ascunde în spatele Guvernului Mondial Secret.

De la laboratorul de pe Marte la metode de distrugere a meteoriţilor, bolizilor cosmici şi asteroizilor

Bucureştiul a găzduit pe 10 mai 2011 un workshop cu porţile deschise pe tema apărării planetare împotriva impacturilor asteroizilor şi cometelor.

Despre acest subiect au discutat astronautul american veteran al zborurilor Apollo Rusty Schweickart, astronautul român Dumitru Prunariu, directorul Agenţiei Spaţiale Române, Marius Ioan Piso, şi Bill Ailor, din partea The Aerospace Corporation.

Cu acest prilej, Centrul de Studii şi Cercetări Psihotronice şi Ufologice şi revista Jurnalul Conspiraţiei au înmânat personalităţilor de mai sus câte o diplomă de onoare şi a înaintat câteva propuneri şi idei folosibile în lupta împotriva asteroizilor, meteoriţilor şi a bolizilor cosmici.

Iată câteva dintre aceste soluţii:

1. Plasarea de încărcături explozive pe suprafaţa asteroidului, urmată de detonare;
2. Ataşarea de motoare şi scoaterea asteroidului de pe orbita de întâlnire cu Terra;
3. Remorcarea asteroidului cu nave spaţiale;
4. Distrugerea cu lasese de mare putere;
5. Distrugerea cu arme cu particule de ultraînaltă energie;
6. Ataşarea de panouri mari astfel încât vântul solar să schimbe traiectoria asteroidului;
7. Vopsirea în alb, pentru că efectul de albedou al asteroidului va fi influenţat de vântul, solar care îi va schimba traiectotia;
8. Teleportarea în altă zonă a spaţiului;

9. Dirijarea la impact a unui alt asteroid care să-i schimbe traiectoria;

10. Folosirea dispozivelor antigravitaţionale pentru crearea de câmpuri antigravitaţionale pentru modificarea traiectoriei asteroidului;

11. Folosirea de încărcături nucleare pentru detonarea asteridului la distanţe suficient de mari de Terra, pentru evitarea ploilor meteoritice;

12. Folosirea de substanţe chimice care să dizolve, erodeze sau schimbe rapid starea de agregare a asteroidului, disipându-1 în spaţiu în fragmente de mărime nepericuloasă;

13. Folosirea de bacterii modificate genetic care digeră rapid structura inasteroidului;

14. Folosirea tunului cu ultrasunete sau infrasunete, inventat de savantul român Gogu Constantinescu în 1920, pentru a fragmenta până la pulverizare masa asteroidului;

15. Schimbarea spre Soare a traiectoriei asteroidului cu una dintre metodele de mai sus;

16. Plasarea pe suprafaţa asteroidului a unor cantităţi mari de fier, urmată de manevrarea electromagnetică în spaţiul cosmic a asteroidului;

17. Mutarea asteroidului în altă dimensiune;

18. Folosirea câmpului magnetic al Lunii sau altor planete din drumul asteroidului pentru schimbarea traiectoriei acestuia;

19. Fragmentarea asteroidului în bucăţi suficient de mici care ar arde la intrarea în atmosfera Terrei, la fel ca ploile meteoritice;

20. Folosirea de tehnlogii extraterestre.

Totuşi, ar trebui să nu uităm un lucru foarte important: încă din anii "50, analiştii miltari din fosta URSS plănuiau folosirea puterii distructive a bolizilor cosmici de tipul asteroizilor în cadrul doctrinei Războiului Geofizic,

deoarece atacul împotriva inamicului potenţial putea fi disimulat foarte uşor în spatele unui fenomen natural şi astfel că, o dată cu elementul *realizării surprinderii, şi răspunderea în faţa opiniei publice era nulă dacă se reuşea păstrarea secretului operaţiunii".*

Ce mai este nou pe spaţiul Teoriei Culturii Conspiraţiei?!

Iată, de exemplu, un astronaut american susţine că „a descoperit o structură misterioasă pe suprafaţa Planetei Marte, care ar putea fi dovada existenţei extratereştrilor pe planeta Roşie".

David Martines susţine că a dat peste o fotografie care demonstrează existenţa „construcţiei ciudate" pe Marte, după ce a scanat suprafaţa planetei o zi întreagă. Practic, nu a avut nevoie de contribuţia vreunui satelit al NASA şi nici de o misiune specială în spaţiul cosmic pentru a face descoperirea. A realizat că are în faţă ceva cu totul deosebit stând în fotoliul de acasă.

Descriind „structura" ca pe o entitate colorată în fâşii roşii şi albastre, pentru ochiul „neantrenat" imaginea nu reprezenta altceva decât o pată de lumină pe suprafaţa roşie a planetei Marte.

David Martines susţine însă cu totul altceva. El a dat şi coordonatele la care se găseşte misterioasa entitate, pentru ca şi alţi curioşi să vadă anomalia singuri.

Intr-un video pe care la postat pe internet, David Martines descrie ceea ce el crede că este o staţie extraterestră amplasată pe suprafaţa lui Marte.

„Acesta este un video pentru ceva pe care l-am descoperit cu ajutorul Gogle Maps, dintr-o întâmplare. O numesc Biostaţia Alpha, pentru că presupun că sunt fiinţe vii acolo sau, dacă nu mai sunt, au existat cândva", explică David Martines.

„Este neobişnuit că este atât de mare. Are 213 metri lungime şi 45,7 metri lăţime şi arată ca un cilindru sau o uniune de cilindri. Poate fi o centrală electrică, un loc în care există forme de viaţă sau vreun depozit special. Sper să nu fie o armă. Indiferent ce este, sunt convins că este pusă acolo cu un scop", a mai adăugat el.

Descoperirea lui David Martines este similară aceleia care arată un chip pe suprafaţa lui Marte. Fotografia a fost surprinsă în 1976 de Viking 1 pe un mic deal din regiunea Cydonia, Marte.

O faţă umană a fost observată recent pe suprafaţa Planetei Marte de Matteo Ianneo, un italian în vârstă de 40 de ani pasionat de planeta Roşie.

El a studiat fotografiile realizate pe Marte de un satelit al Agenţiei Spaţiale Europene. Ulterior, el a adăugat aceste fotografii în baza de date a aplicaţiei Google Earth. Imaginile, care pot fi o iluzie optică sau un chip sculptat pe suprafaţa planetei, au făcut înconjurul lumii.

Şi asta nu e tot!

Porunci cereşti în variantă... psihotronică şi holografică!

De la călăreţul Apocalipsei de la Cairo la OZN-urile de la... Ierusalim

Două fenomene ciudate s-au succedat la interval de câteva zile în Orientul Mijlociu: apariţia imaginii unui călăreţ în timpul ciocnirilor sângeroase de la Cairo şi apariţia pe cerul Ierusalimului, tot în acea perioadă, la interval de câteva zile, a unui gigantic OZN scânteietor. Ambele apariţii au fost îndelung filmate şi fotografiate, dând naştere la numeroase interpretări care de care mai fanteziste sau „apocaliptice".

Pentru a elucida aceste fenomene, am studiat arhiva de fenomene nonconvenţionale şi asimetrice şi am descoperit că totul este o imensă farsă. Cine a pus-o la cale şi în ce scop este o altă poveste...

In istoria militară universală sunt multe exemple când soarta unor înfruntări militare decisive a fost hotărâtă de introducerea în câmpul de luptă a noi arme ce au creat panică în rândurile adversarului. Din cele mai vechi timpuri, mari comandanţi şi-au păstrat în rezerva strategică arme secrete ce nu erau utilizate decât în cazuri extreme...

După cum arătam şi în lucrarea *Parapsihologia şi Serviciile Secrete,* în timpul primului război mondial, înaintea unei înfruntări hotărâtoare, în apropiere de Le Mons, în Franţa, germanii şi francezii se aflau faţă în faţă. în zorii zilei în care trebuia să aibă loc atacul, la un moment dat, dintr-un nor luminos, pe cer apare un cavaler în armură, pe un cal alb, ambii având o statură gigantică.

Cu părul fluturând în bătaia vântului, cavalerul ridică spada ameninţător către trupele germane. Acestea, îngrozite de spaimă, bat în retragere, fugind în derută, părăsindu-şi poziţiile şi armamentul.

în timp ce comandanţii germani se chinuiau să-şi adune trupele din subordine, risipite de frică, francezii vor ocupa fără luptă liniile germane, capturând şi o mare cantitate de armament...

Altădată, în Prusia Orientală, în apropierea Lacului Mâner, trupele ţariste se pregăteau să dea o ripostă zdrobitoare forţelor germane. Dar, cu puţin timp înaintea atacului, pe cer, dintre nori, apare o imagine uriaşă, reprezentând chipul Maicii Domnului ţinându-1 în braţe pe Iisus, totul înconjurat de o feerie de lumini colorate.

După ce binecuvântează trupele ţarului, Maica Domnului le-a indicat drumul spre victorie. Reculeşi, în genunchi, în faţa straniei apariţii, mânaţi de credinţa creştină, supuşii

ţarului vor urma întocmai direcţia indicată de minunata apariţie dumnezeiască.

Calea indicată spre victorie îi va duce iremediabil la o zdrobitoare înfrângere, deoarece pe direcţia respectivă se afla pregătită din timp o ambuscadă a trupelor germane.

Ce se întâmplase?

Era una dintre formele cele mai moderne de război psihologic ale acelui timp. Aceste apariţii prorocitoare nu erau altceva decât nişte mistificări grosiere rezultate în urma aplicării în practică a unor procedee tehnice.

Imaginile respective se realizau prin proiecţia pe fondul norilor a diferitelor imagini sau pelicule cinematografice. Astfel de reprezentări au avut loc în nenumărate rânduri, de fiecare dată cu un efect dezastruos pentru tabăra adversă.

După război se preconiza chiar folosirea unor astfel de metode pentru proiecţia conţinutului unor publicaţii pe cerul înnorat. Dar invenţia, o dată intrată în arsenalul de război, nu a mai putut fi recuperată pentru scopuri civile.

Metoda a rămas şi astăzi în panoplia zeului Marte, cu diferenţa că se folosesc proiecţii holografice realizate cu ajutorul laserului. Se pot crea atacuri fantomă, cu mii şi mii de avioane, sau pot fi materializate pe cer escadrile întregi de... OZN-uri. Exemplele ar putea continua.

Din timp în timp, în presa militară străină se examinează aspectul întrebuinţării efectelor holografice ca armament cu acţiune neletală care influenţează psihicul uman, mai ales în condiţii de luptă.

Se menţionează, în special, că în cursul operaţiei „Redarea speranţei" în Somalia, specialiştii militari americani au reuşit, cu ajutorul instalaţiilor laser, să proiecteze pe suprafaţa norilor imagini ale martirilor islamici, care chipurile şi-au sfătuit „coreligionarii" să înceteze orice rezistenţă şi să se întoarcă acasă.

Realizarea modelelor asemănătoare constituie o nouă direcţie în domeniul acţiunilor psihotronice asupra oamenilor. Există proiecte de transmitere a imaginilor de pe platforme cosmice, precum, şi instalaţii pe bază de laser destinate reprezentării diferitelor hărţi pe suprafaţa norilor, care constituie un ecran natural.

în mijloacele străine de informare în masă s-a menţionat despre executarea unei asemenea experienţe. Astfel, la 1 februarie 1993, militarii din Infanteria Marină americană, care se găseau la distanţa de aproximativ 15 km vest de oraşul Mogadiscio (Somalia), au observat în timpul unei furtuni de nisip, deasupra suprafeţei solului, un fenomen deosebit.

în norii de nisip şi praf, care se roteau pe cer, a început să apară imaginea unei persoane, cu dimensiuni de aproximativ 150x150 metri. După câteva minute privitorii au stabilit, în mod precis, că aceasta „nu este o simplă persoană cunoscută, ci imaginea lui Iisus Hristos, aşa cum este reprezentată de obicei în lucrări religioase şi de artă".

Martorii acestui fenomen au suportat o puternică agresiune psihotronică. Unul dintre soldaţii, care a şi fotografiat imaginea, a spus: „Eu nu sunt un credincios zelos, dar văzând această faţă, l-am recunoscut imediat pe Iisus Hristos. Când îl priveşti este imposibil să vorbeşti sau să gândeşti. Numai ce cazi în genunchi, te rogi şi începi să plângi".

Furtuna de nisip nu a durat mai mult de 5 minute şi imediat ce s-a liniştit, iar imaginea pe care au observat-o câteva mii de persoane a dispărut.

După cum presupun specialiştii militari occidentali, efectul prezentat, respectiv imaginea holografică, a fost realizată de către subunităţi de „operaţii psihotronice" din contingentul american de menţinere a păcii în Somalia cu sprijinul specialiştilor în război psihotronic ai armatei

israeliene, pentru a testa rezultatele acestei acţiuni asupra psihicului şi moralului combatanţilor inamici.

Să nu uităm că, conform unor recente dezvăluiri cu prilejul Olimpiadei de la Beijing, tot holografic au fost create imensele focuri de artificii ce au impresionat întregul mapamond.

OZN-uri în variantă holografică au fost semnalate în ultimii ani şi deasupra capitalei Federaţiei Ruse, Moscova. Scopul apariţiei lor este o cu totul altă poveste!

Şi dezvăluirile nu se opresc aici.

Să nu uităm OZN-ul semnalat în noaptea de 21 spre 22 decembrie 1989 în zona Giurgiu-Ruse, semnalat şi filmat de televiziunea bulgară. Este ştiut faptul că pe atunci foarte mulţi români urmăream programele televiziunii bulgare... Dar în acea noapte începea şi revoluţia la Bucureşti!

Judecând după datele presei străine, în cercurile militare s-a dat o apreciere pozitivă privind executarea acestor experimente, rezultatele sale fiind înmagazinate imediat în zestrea „Panopliei Zeului Marte"...

Deci nimic nou sub soare!

HAARP controlează clima planetei. Bumerangul războiului climatic se întoarce împotriva Americii.

Navetă spaţială americană, ţintită şi lovită de ruşi în timp ce spiona Federaţia Rusă

Conform publicaţiei „Argumentî i Faktî" (nr. 35-36 din 2010) ce apare la Moscova, una dintre versiunile originii caniculei şi incendiilor ciudate din Rusia, din vara anului 2010, se referă la diversiunea Statelor Unite ale Americii, care au îndreptat asupra Federaţiei Ruse arme climatice.

Concret, este vorba despre folosirea dispozitivului HAARP amplasat la Gakona, în Alaska. Experţii, atât ruşi, cât şi străini, au tratat această versiune în mod diferit.

Dar Oleg Feighin, fizician, membru al Academiei Ucrainene, s-a impus cu ea. Acesta face legătura cu ceea ce s-a întâmplat în Federaţia Rusă şi cu experimente ale unor nume celebre în ştiinţă precum Nikola Tesla, Lev Davidovici Landau şi Piotr Kapiţa.

Abrevierea HAARP se descifrează ca fiind programul de cercetări a fenomenelor active de înaltă frecvenţă, în ionosferă, asemănător celui folosit pentru studiul asupra aurorei boreale. Practic, este vorba de crearea în Alaska şi, de curând, şi în Groenlanda a unor câmpuri uriaşe de antene şi de emiţătoare de înaltă tensiune.

Aceste emiţătoare pot să trimită în ionosferă radiaţii atât de puternice încât, atunci când se reflectă în straturile compacte ale stratosferei, acestea cad într-o anumită zonă a Pământului, provocând cele mai puternice încălziri, scoţând din funcţiune aparatele electronice şi acţionând distructiv asupra oamenilor. Este adevărat că americanii au afirmat că HAARP nu este mai mare decât instalaţiile pentru cercetarea aurorei boreale. Pe cine să crezi?

Dacă studiem istoria problemei, ceea ce am şi făcut, mă tem că nu avem ce să discutăm despre inofensiva auroră boreală. Totul a început de la faptul că teoriile lui Nikola Tesla au ajuns în mâinile unor fizicieni ruşi geniali, Lev Landau şi Piotr Kapiţa.

însuşi Tesla şi-a denumit invenţia „Raza morţii". De fapt, aceasta era o armă cu fascicul luminos capabilă să distrugă avioane şi să ardă submarine cu o rază subţire, invizibilă. Se ştie că în perioada din 1930-1933, Tesla şi-a anunţat deschis descoperirile reprezentanţilor marilor puteri de la acea vreme, SUA, Anglia, Germania, URSS.

întâlnindu-se în redacţia ziarului „The New York Times " cu reprezentanţii târgurilor de inventică, Tesla le-a predat lucrarea sa despre noile transformatoare şi bobine rezonante (vestitele bobine Tesla) capabile să scoată din funcţiune aparatele şi forţa vie a inamicului.

Ca un om întreprinzător, nu era înclinat să facă daruri gratuite, a căpătat în schimb rezultatele celor mai noi cercetări ale radiotehnicienilor ruşi, englezi şi germani, mai precis schemele tehnice şi tehnologia de realizare a noilor tuburi electronice şi a unui nou tip de magnetofon.

Se ştie că Tesla a realizat singur toate invenţiile sale. El nu făcea calcule şi schiţe, ci se folosea numai de proiecţiile spaţiale. Din acest motiv, „materia primă" primită de la Tesla urma să fie transmisă spre prelucrare pentru forma finită fizicienilor. Iar cel mai capabil dintre ei din Rusia era Landau. Lev Davidovici lucra la Harkov, care era pe atunci capitala Ucrainei, la institutul nou înfiinţat de fizică şi tehnologie.

Până în 1933, fizicienii lucrau într-o anarhie greu de imaginat. Nu aveau nici un fel de structură organizatorică, nici un plan. S-au unit în echipe, iar la adunarea generală fiecare echipă hotăra cu ce să se ocupe şi, dintr-o dată, pentru prima oară, în institutul tehnic de fizică din Harkov a apărut „o tematică" care cerea un regim de secretizare, angajamente de nedivulgare, sistem de legitimaţii etc.

Teoreticienii s-au revoltat şi au început să saboteze noutătile neplăcute. Cel mai revoltat era Landau, care nu suporta nici un fel de îngrădire a libertăţii personale. în mod demonstrativ, nu şi-a făcut apariţia la institut când la intrare i s-a cerut permisul.

Fizicienii experimentatori, dimpotrivă, s-au bucurat foarte tare de introducerea acestui sistem, care obliga să se lucreze pentru rezultate concrete. Conflictul dintre teoreticieni şi experimentatori părea a fi ca într-un vodevil cu

amestecul NKVD (poliţia secretă a lui Stalin), cu ameniţări, arestări şi victime.

Au fost împuşcaţi trei fizicieni, printre care Lev Şubnikov, incredibil de înzestrat. Şi asupra lui Landau s-au adunat norii. Dintr-o dată l-au îndepărtat din două posturi, cel de şef de catedră la Politehnică şi Universitate (pentru că a dat nota 2 fără milă unor absolvenţi de la Facultatea Muncitorească, de regulă copii de muncitori şi ţărani, aproape analfabeţi - pe atunci se străduiau să le arate indulgenţă, de care Landau nu dorea să ţină seamă). Rămas fără slujbă şi speriat de represalii, genialul teoretician şi-a găsit refugiu la Piotr Kapiţa.

în 1938, Lev Danilovici a fost arestat pe neaşteptate şi întemniţat un an. Cunoscutele scrisori ale lui Kapiţa către Stalin, la început, şi apoi către Molotov au făcut ca Landau să fie eliberat sub supravegherea personală a ocrotitorului său. După o asemenea lovitură psihică, neînduplecatul Landau s-a dovedit a fi un om cu care te puteai înţelege uşor. El s-a apucat ascultător să facă calculele pentru fasciculele de raze ale lui Tesla şi le-a făcut cu sclipirea sa de inteligenţă obişnuită.

în 1950, Kapiţa, care pe atunci era şomer şi locuia ca un pustnic la vila lui din Dealul Nikolina, transformată într-un laborator modern, i s-a adresat printr-o scrisoare lui Stalin, prin care îi comunica acestuia că proiectul nuclear e învechit, că bomba atomică cu distrugerea totală a mediului înconjurător nu este capabilă să rezolve problemele militare strategice şi că el propune o armă cu fascicule care distruge inamicul, neafectând natura.

Stalin nu credea pe nimeni pe cuvânt. în curând, la vila lui Kapiţa au apărut oameni în uniformă. Kapiţa le-a demonstrat modelul noii arme, hambarul său fiind incendiat, sub ochii uimiţi şi înfricoşaţi ai experţilor, de departe cu o simplă rază de lumină.

Conform fizicianului rus Oleg Feighin, membru al Academiei de Ştiinţe a Ucrainei, americanii, aflând despre lucrările fizicienilor sovietici Landau şi Kapiţa, de elaborarea armei cu raze laser a lui Tesla, au făcut presiuni asupra lui Tesla pentru a intra şi ei în posesia proiectului.

De ce URSS nu a dezvoltat „raza morţii"?! A învins grupul atomic care a fost instaurat de Beria, şeful poliţiei secrete a lui Stalin? El a retezat toate proiectele alternative, printre care şi vestita astăzi „bombă cu vacuum". Ea începuse să fie creată încă din perioada stalinistă. Experţii pe care Stalin îi atrăsese în elaborare erau de regulă „oamenii lui Beria", şeful poliţiei secrete.

Nu-i de mirare că prelucrările „incorecte" au fost date uitării. Principalul argument cu care Beria a „ucis" proiectul Kapiţa-Landau a fost „bomba cu hidrogen" a lui Andrei Saharov, viitorul ultracunoscut disident sovietic. La realizarea acesteia deja lucrase un număr atât de mare de specialişti încât schimbarea proiectului ar fi fost la acel moment nebunească.

Patruzeci de ani „raza morţii" a stat în arhiva institutului de fizică, până când în 1989 acolo au nimerit americanii. în ultimii ani ai perestroikăi, foarte multe din arhivele strict secrete ale ruşilor au fost puse la dispoziţia Statelor Unite.

Lucruri despre care nu demult savanţii ruşi nu puteau vorbi nici măcar soţiei şi copiilor, brusc au putut fi publicate în presă. Aşadar, autorii au primit curând invitaţii la universităţile de prestigiu şi la centre ştiinţifice din Vest.

în ceea ce priveşte arma cu laser creată de Tesla-Landau-Kapiţa, ea a fost realizată în două etape: prima este complexul rusesc „Granit", până astăzi puţin cunoscut publicului larg. Se consideră că asta este arma cu laser

modernă combinată cu o armă cu particule de înaltă energie.

într-adevăr, „Granit" foloseşte nu numai laserul (care are un fascicul luminos), dar şi dispozitivul maser care foloseşte raza în diapazonul frecvenţei radio. Aceste raze scot uşor din funcţiune instalaţiile (dispozitivele) inamicului la mare distanţă şi ucid oamenii.

Dar în acest caz razele influenţează şi fiecare om. Când americanii au creat naveta spaţială cunoscută ca „Space Shuttle", zborurile acestor nave cosmice survolau teritoriul Federaţiei Ruse în scop de cercetare militară (spionaj).

Notele de protest ale conducerii Rusiei nu au avut efect. Atunci s-a luat hotărârea să se tragă „preventiv" asupra navetei spaţiale cu dispozitivul „Granit". Puterea şocului n-a fost mare, astfel că nu au fost victime.

Dar echipajul de pe „Space Shuttle" şi-a pierdut cunoştinţa pentru jumătate de oră şi aproape întreaga aparatură a navei a fost scoasă din funcţiune. A trebuit să aterizeze folosindu-se comanda manuală. Americanii au înţeles avertizarea şi de atunci nici o navetă spaţială n-a mai zburat deasupra teritoriului URSS - Federaţiei Ruse.

Ulterior, a apărut a doua variantă a „razei morţii" - sistemul HAARP. Cauza principală a creării acestei arme este existenţa instalaţiei „Granit".

Ulterior au început să se producă instalaţii asemănătoare cu HAARP şi în URSS. Câmpurile de antene din regiunea Harkov, în Crimeea, zona Novosibirsk, acestea au fost primele „perturbaţii" ionosferice mai puţin puternice.

în zilele noastre, chiar şi punerea în funcţiune relativ slabă a instalaţiilor HAARP creează în câmpia est-europeană un anticiclon care încălzeşte atmosfera până la 40 de grade şi chiar şi mai mult. Nu trebuie să ne mirăm dacă în iarna 2010-2011 s-au stabilit recorduri

nemaiîntâlnite de temperaturi sub zero grade sau temperaturi anormale peste zero grade, nespecifice sezonului de iarnă.

De fapt, asta se şi petrece în Europa de Est. Modelele matematice pentru climă sunt atât de complexe încât fizicienii de astăzi nu pot calcula unde vor avea ecou. Nu mă mir dacă gerurile dincolo de limită vor lovi America de Nord (este ceea ce de fapt chiar se întâmplă acum în SUA). Experimentele de la HAARP nu sunt conştientizate de societatea americană ca o problemă globală. Este evident că tentaţia de a dobândi o nouă pârghie de descurajare a Rusiei este atât de puternică încât niciodată şi nimănui nu-i va fi dat să socotească urmăririle.

O situaţie asemănătoare s-a petrecut la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când americanii au hotărât să lanseze bomba atomică asupra Japoniei: atât de interesante au fost rezultatele experimentului încât nu s-au gândit la urmări. Măcar de nu s-ar repeta Hiroshima din cauza acestor jocuri climatice ale HAARP!

Anatoli Ţiganoc, specialist militar rus, spune că, ştiind că americanii deţin armament climatic, desigur, ar vrea să înveţe prognozarea urmăririlor folosirii lui. Din păcate, acest lucru nu este posibil acum, printre altele şi pentru că în emisfera nordică acţionează trei sisteme HAARP, amplasate în Norvegia, Alaska şi Groenlanda. Se pare că şi China dezvoltă un astfel de sistem.

Este evident că a devenit o necesitate elaborarea unor noi metode ştiinţifice de prognoză; desigur, legate de verificarea nivelului de ionizare a atmosferei cu ajutorul sondelor, rachetelor, sateliţilor. Dar asta va deveni posibil nu înainte ca guvernele noastre să conştientizeze pericolul existenţei armamentului climatic şi actualitatea prognozelor depăşite. Valentin Avanesian, candidat în ştiinţe fizico-matematice, spune că principala „caracteristică a

tehnologiilor elaborate de Nicolae Tesla constă în aceea că ele au caracter de rezonanţă".

Adică, „chiar şi acţiunile relativ slabe într-un loc pot să provoace manifestare energetică puternică în alt loc, respectiv într-o regiune foarte îndepărtată. Dispozitivele Tesla pot să nu transmită energie la distanţă, aşa cum presupun fizicienii tradiţionalişti, ci să provoace manifestări energetice într-un punct dat în spaţiul străbătut, realizând acumulări uriaşe de energie în acel punct, punct care nu este ţinta propusă".

în prezent, instalaţii pentru acţiuni în ionosferă sunt amplasate, în afară de Gakona, în Alaska, la: Arecibo - Puerto Rico, în Groenlanda, la Duşanbe - Tadjikistan, Gorki, Şura, Tromsoe, Magnitogorsk.

O concluzie poate trage oricine: războiul climatic este în toi, vedem pe propria piele, suntem victime toţi şi conflictul este... neanunţat!

OZN-uri şi OZN-uri

începând cu mijlocul verii anului 1989, numărul rapoartelor radar ce semnalau OZN-uri deasupra teritoriului României s-au înmulţit considerabil, la acestea adăugându-se tot mai des prezenţa unor puternice perturbaţii radioelectronice, pe frecvenţe corespunzătoare undelor scurte şi ultrascurte. Apogeul a fost atins în luna noiembrie, numărul semnalărilor fiind depăşit doar de enigmaticele aparate zburătoare ce au survolat cerul ţării noastre pe timpul evenimentelor sângeroase din decembrie '89.

Până la declanşarea Revoluţiei, când armata s-a confruntat din plin cu straniile obiecte zburătoare, asupra cărora s-a ripostat cu artilerie şi rachete antiaeriene, foarte puţini au fost cei care au intuit că apariţia gradată a acestor OZN-uri nu reprezenta altceva decât un test prin care se

urmărea verificarea capacităţii de ripostă a apărării antiaeriene române.

Tot în acea perioadă, arealul ţării noastre a fost supus sistematic unei intense agresiuni psihologice şi psihotronice, ce-şi propunea să aprindă scânteia care trebuia, în momentul-cheie, să creeze haos, să dezbine şi să dezorienteze masele. Ce a urmat, ştim cu toţii.

Cu aproximativ un an înaintea dezbinării RSF Iugoslavia, spaţiul aerian al acestei ţări a fost scena unor stranii apariţii OZN, ce au făcut luni în şir deliciul presei de senzaţie, la acestea adăugându-se şi un adevărat val de prorociri, apariţii bizare şi semne cu caracter mistico-religios, care au fost de fiecare dată larg mediatizate.

în fosta URSS, tragicele evenimente din Nagorno-Karabah, Cecenia şi Georgia au fost prefaţate de ciudate apariţii celeste care, la vremea respectivă, nu şi-au găsit nici o explicaţie logică.

Şi dacă nu v-am convins încă, să ne reamintim că în seara zilei de 21 decembrie 1989, televiziunea bulgară, după ce a transmis secvenţele de la mitingul din Piaţa Palatului României, în care Nicolae Ceauşescu a vorbit pentru ultima oară în celebrul balcon, a difuzat o relatare despre apariţia unui imens OZN deasupra Dunării, în zona Giurgiu-Ruse. Emisiunea de ştiri s-a încheiat cu prezentarea fotografiilor acestui obiect!

Agentul sovietic Lev Termene - bun prieten cu părintele programului spaţial rusesc Koroliov - a declarat, după fuga sa în Occident, că printre motivele ce l-au determinat să părăsească serviciile secrete sovietice a fost şi acela că i se cerea să fabrice OZN-uri şi... extratereştri!

CIA, prin operaţiuni binecunoscute astăzi, cum ar fi Mogul, Rainbow, *Skyhook* şi *Bumerang,* cea din urmă mai populară sub numele de *MOBY-DICK,* a camuflat sub mantia fenomenului OZN acţiuni de cercetare strategică,

dezinformare şi intoxicare informaţională, folosind din plin în acest sens toată mass-media.

De fiecare dată succesul a fost neaşteptat de mare. Explicaţiile sunt multiple şi vă lăsăm plăcerea să le analizaţi în detaliu în paginile acestei cărţi.

Proiecte ultrasecrete la vremea lor, precum realizarea avioanelor şi navelor maritime invizibile pentru radar, folosind tehnologia Stealth, Iniţiativa de Apărare Strategică - S.D.I., cunoscută sub numele de „Războiul Stelelor", controversatul Proiect Aurora, programele de cucerire a spaţiului cosmic, de explorare a Lunii sau a Sistemului Solar, la care s-au adăugat experimente stranii gen Philadelphia, Montauk, Ummo sau proiecte bizare de tipul Alternativa III, au folosit ca paravan, în decursul timpului, fenomenul OZN şi ipoteticele întâlniri cu extratereştri.

Problema nu e nouă, contestatul autor Jan Van Helsing prezentându-ne, în seria de cărţi ce descriu Societăţile Secrete şi Operaţiunea Aldebaran, mult controversatele farfurii zburătoare realizate de savanţii nazişti[39] (şi nu numai) în urma contactului cu o evoluată civilizaţie extraterestră, care ascund, de fapt, acţiuni oculte de transfer de tehnologie de la nazişti spre Occident şi URSS, având ca scop obţinerea pe orice căi a supremaţiei în domeniul tehnico-ştiinţific.

Nancy E. Anders, agent Secret Service - SUA, a fost întrebat care este explicaţia mediatizării cuplului prezidenţial american în ipostaza de sprijinitori ai curentului ozenistic, acest lucru fiind legat şi de numeroasele informaţii potrivit cărora, în prezent, familia Clinton ar fi adoptat un„copil extraterestru", prezentat în numeroase fotografii în presa americană şi internaţională.

[39] Vezi „Dosarul secrete al farfuriei zburătoare inventate de Henri Coandă" în OZN - Anchetatorii au viaţă scurtă, Ed. Triumf, 2008.

Răspunsul a fost foarte simplu, explicând că totul este o poveste şi că nu trebuie uitat că în SUA sunt câteva zeci de milioane de adepţi ai OZN-urilor, iar acest capitol electoral nu este deloc de neglijat... *Qoud erat demonstrandum...* la problema iniţială. Nu putem să nu ne întrebăm de ce s-au amplificat în ultimul timp semnalările OZN, în special într-o anume zonă a ţării noastre. Dacă legăm aceasta şi de un anumit climat internaţional, care de ceva vreme se străduieşte să aducă în atenţie zona cu pricina, unele lucruri încep să se clarifice.

Mai adăugăm faptul că în prezent suntem striviţi de o avalanşă de fenomene aşa-zis paranormale, unele mai incredibile decât altele, nemaipunând la socoteală premoniţiile şi semnele, mai mult sau mai puţin cereşti, ce l-au zăpăcit pe bietul om de rând stămpânit de frica de Dumnezeu.

Cum multe şi necunoscute sunt căile Domnului, să ne reamintim că unul dintre revoluţionarii-cheie din decembrie 1989 - Gelu Voican Voiculescu -, suspectat de apartenenţă la societăţi oculte, arăta că printre factorii favorizanţi ai victoriei de atunci asupra dictaturii comuniste s-a aflat şi manifestarea unei *componente supranaturale* ce a născut celebra chemare: *„Vom muri, dar vom fi liberii".*

încă de la sfârşitul deceniului 7, în opinia multor specialişti, atât militari, cât şi civili, s-a conturat concluzia că fenomenul OZN este folosit de marile puteri ca armă strategică pentru menţinerea sau obţinerea unor avantaje geopolitice. într-o serie de articole, urmate de o carte de succes, colonelul Stepan Korda[40], din fosta armată iugoslavă, a arătat că în spatele ignoranţei milioanelor de

[40] Pentru amănunte vezi: „Războiul radioelectronic, România-Decembrie 1989; Kosovo-Iugoslavia 1999", Editura Z 2000, Bucureştî, 2000.

fani OZN, cercuri militare şi politice interesante au dezvoltat una dintre cele mai de temut arme strategice.

Fără a diminua cu nimic interesul pentru studiul fenomenului OZN, trebuie spus că atât în perioada războiului rece, cât şi în prezent, mase mari de oameni au fost şi sunt manipulate de servicii secrete şi organizaţii oculte prin intermediul ufologiei[41], pentru atingerea unor scopuri politico-militare strategice în diferite regiuni ale lumii şi ascunderea unor activităţi terestre sau extraterestre de ochiul public.

De la Triunghiul Morţii din Marea Neagră la Bermudele... franceze

Există foarte multe legende şi mituri despre Marea Neagră. Fiind una din mările interioare cele mai circulate încă din cele mai vechi timpuri, a fost scena multor întâmplări mai mult sau mai puţin ciudate, ce fac şi astăzi deliciul investigaţiilor ştiinţifice şi istorice.

Dar dincolo de fabulaţii, chiar şi astăzi persistă o enigmă care-i face şi pe cei mai curajoşi marinari să privească cu mult respect Marea Neagră. Este vorba de Vârtejul Morţii sau Triunghiul Morţii din apropierea Deltei Dunării. Despre ce este vorba? Iată pe scurt povestea acestui loc deosebit de straniu...

în Marea Neagră, în imediata vecinătate a Insulei Şerpilor, situat la 45 de kilometri nord-vest de Sulina, se află un misterios Triunghi al Bermudelor.

Deşi zona este cunoscută încă din Evul Mediu, puţini au auzit despre acest triunghi, supranumit al „morţii", care „călătoreşte" prin apele Mării Negre.

[41] Pe larg în „Războiul Magicienilor", Emil Străinu, Editura Gamian, Bucureşti, 1993.

Turcii au făcut primele relatări despre această zonă stranie, denumită de ei „Vârtejul Morţii". Nenumărate asemenea povestiri relatau despre dispariţii surprinzătoare în apele relativ liniştite şi în plină zi!

Surprinzătoare sunt şi unele povestiri ruseşti din secolele al XlII-lea şi al XlV-lea, care relatează despre un „vârtej alb" care târa la fundul mării păsări, corăbii şi chiar mici insule!

Relatările erau făcute de către oameni care au fost de faţă şi au scăpat cu greu din aceste vârtejuri.

Studiind cu atenţie acest fenomen, cercetătorii au ajuns la concluzia că este vorba despre o suprafaţă de aproximativ 8-10 km - relativ triunghiulară -, în care se manifestă o formă stranie de magnetism, mult modificat faţă de cel detectat ca fiind normal.

Cercetătorii ruşi şi ucraineni afirmă ca falia magnetică din misteriosul triunghi mobil din Marea Neagră se deschide de la o fracţiune de secundă până la câteva minute.

Această anomalie magnetică se deplasează lent prin zona Mării Negre şi, la ora actuală, zona se deplasează spre litoralul românesc, mai precis spre Sulina.

Date mai complete asupra altor dispariţii misterioase s-au evidenţiat după dezmembrarea fostei Uniuni Sovietice, deoarece abia atunci unele secrete straşnic păzite au ieşit la lumină.

Astfel, din dosarele ultrasecrete ale Armatei Roşii aflăm despre dispariţia, la 31 mai 1944, a crucişătorului Tiolkovsloi, la sud de Crimeea (la 70 km în larg), în plină zi. Cu toate că vremea era excelentă, căpitanul navei vecine povesteşte că respectivul crucişător a fost învăluit deodată de o ceaţă neagră cu sclipiri verzi, după care a dispărut pur şi simplu de pe ecranele radar.

La numai două luni după aceasta, o altă dispariţie: cinci avioane militare plecate în recunoaştere au intrat în ceaţa

neagră cu sclipiri verzi, au dispărut de pe ecranele radar cu care erau urmărite şi nu s-au mai întors niciodată.

La 5 decembrie 1945, cinci bombardiere americane de tip Grumnan TBM-3 Avenger dispăreau în întunericul Triunghiului Bermudelor. Un lucru foarte straniu, însă deosebit de discutat la vremea aceea, a fost dispariţia a cinci bombardiere ruseşti în aceeaşi zi în interiorul Triunghiului Morţii de lângă Crimeea (la numai 70 km de ţărm).

Expediţia de cercetare sovietică ce a fost dezlănţuită după anunţul oficial al dispariţiei bombardierelor nu a reuşit să găsească nicio urmă.

Unele surse spun că ultimele transmisiuni ale aparatelor în zbor au relatat despre o ceaţă deasă din care avioanele nu reuşeau să iasă. Exact ca şi în relatările avioanelor americane din Triunghiul Bermudelor.

Fiind pe timp de pace, la ora acea nu exista nicio bază duşmană prin apropiere, de aceea ofiţerii ruşi au crezut că este vorba despre un accident, dar de pe urma lui ar fi trebuit să mai rămână măcar nişte urme fizice.

O altă dispariţie misterioasă s-a petrecut mult mai recent, în 1990, când un mic aparat de zbor grecesc dispărea la numai 30-40 km de ţărmul românesc.

Pescarii români şi bulgari din zona de coastă ocoleau de multă vreme acea regiune, deoarece existau diferite legende şi superstiţii că acolo este o „apă blestemată".

Presa grecească din Atena atrăgea atenţia că, fiind un avion particular, pilotul nu cunoştea „traseul de ocolire" care era semnalat avioanelor „oficiale", dar sublinia că este necesar ca oficialităţile române să precizeze clar care sunt coordonatele acestei forme, pentru a evita alte dispariţii tragice.

Totuşi frecvenţa lor este mică, aceasta mai ales datorită faptului că este o zonă relativ puţin frecventată şi în general ocolită.

Oficiali ruşi însă sunt de altă părere, ei susţin că aceste anomalii magnetice au o frecvenţă îngrijorătoare (una la două zile). Şi aici se emite ipoteza că aceste anomalii ar putea fi porţi către lumi paralele, care se deschid doar în anumite momente.

Una dintre cele mai surprinzătoare dispariţii, petrecută în urmă cu câţiva ani (în 1991), este aceea a 80 de oameni care lucrau pe o platformă marină rusească de extracţie a petrolului. Platforma era legată prin staţie de baza de la ţărm, cu care era stabilit un protocol de comunicare zilnic, într-o zi, fără nici un S.O.S., platforma a rămas mută la toate încercările de stabilire a contactului.

După câteva ore, baza a alertat poliţia de coastă, o escadrilă militară a făcut o recunoaştere şi platforma a fost descoperită şi recuperată la 50 km distanţă de locul iniţial de amplasare, plutind în derivă, fără nicio urmă de viaţă la bord şi fără niciun indiciu care să lămurească misterul dispariţiei echipei tehnice.

Platforma arăta de parcă cei 80 de oameni o prăsiseră în grabă, fără să-şi ia niciun fel de bagaje, haine sau lucruri intime, fără să strângă sau să facă curat, de exemplu, pe mesele unde mâncau!...

La ora actuală, marina rusă şi ucraineană studiază cu mare atenţie această falie magnetică ce se deplasează lent, din zona lor, către apele teritoriale româneşti. Atunci, studierea ei şi responsabilităţile ce decurg din aceste studii vor reveni oficialităţilor româneşti.

Dincolo de mituri şi legende, existenţa acestui fenomen marin extrem de rar nu mai poate fi tăinuită de nimeni şi pentru motivul numeroaselor sale victime umane.

Celebrul „Triunghi al Bermudelor" din Oceanul Atlantic (care nici nu prea este triunghi), dar în mare delimitat de Peninsula Florida - SUA, insulele Bahamas şi Puerto Rico, a dat naştere nu numai la enigme, ci şi la întâmplări care mai de care mai dramatice.

Una dintre ele, mai puţin mediatizată, este naufragiul vasului japonez „Raifuku Maru", despre care s-a spus că a avut loc în decembrie 1924, când marinarii acestuia au cerut ajutor printr-un apel radiotelefragiat. „Ne ameninţă un pumnal. Veniţi repede. Nu putem scăpa."

Ce putea fi acest pumnal? O trombă? Dar cum au putut confunda nişte marinari încercaţi o trombă cu un... pumnal!

Ceea ce se ştie precis este faptul că nava americană „Homeric", care a recepţionat apelul şi a ajuns la locul cu pricina, după aproximativ trei ore, a fost întâmpinată de o furtună extrem de puternică.

Lucrurile au rămas nelămurite până când, după mai mulţi ani, cercetând diversele mărturii, inclusiv documentele ce au mai putut fi reunite, experţii au reuşit să facă lumină în povestea navei „Raifuku Maru", care naviga în momentul naufragiului de la Boston la Hamburg.

Astfel, s-a stabilit că evenimentul nu s-a petrecut în decembrie 1924, ci în aprilie 1925. Că potrivit poziţiei indicate în apelul de ajutor, vasul se afla la 41° 43' latitudine nordică şi 61° 39' longitudine vestică, deci departe de zona Bermudelor, care de fapt nici nu era în drumul navei.

Apoi, mesajul cu pricina a fost transmis în engleză, limbă în care *dagger* înseamnă pumnal, iar *danger,* pericol. în alfabetul Morse, litera „n" este reprezentată printr-o linie şi un punct, iar litera „g", prin două linii şi un punct.

Telegrafistul japonez, înspăimântat de furtună, a bătut pentru litera „n" o linie în plus şi astfel cuvântul a ieşit *dagger,* de unde şi enigmaticul pumnal.

Iată o întâmplare din Triunghiul Diavolului, un alt loc blestemat de marinari...

In februarie 1948, vasul Urang-Medan a naufragiat în Strâmtoarea Malacca. Salvatorii urcaţi la bord au constatat că toţi membrii echipajului erau morţi, fiecare la locul lui de muncă.

Figurile erau crispate, într-o grimasă de oroare. Câinele vasului zăcea şi el fără viaţă. Fapt curios, trupurile nu posedau urme de violenţă. Nu fuseseră otrăviţi sau asfixiaţi... Nu s-a găsit nici o explicaţie plauzibilă a morţii decât... infarct produs de groază! Ce a provocat oare groaza?! Altă enigmă neelucidată...

Se pare că există mai multe întâmplări de acest fel care, alături de cele din Triunghiul Bermudelor şi Triunghiul Diavolului, au rămas până în prezent fără răspuns...

Dar precum pe mare, aşa şi pe pământ!

Mourmelon este o comună oarecare, de vreo 5.000 de suflete, situată în regiunea Marne din nordul Franţei. Aşezarea a fost înscrisă totuşi în dicţionarul Larousse, datorită bazei sale militare.

Actualul renume 1-a dobândit printr-o suită de dispariţii fară urme şi fără noimă cărora le-au căzut victime nouă tineri militari din tabăra Mourmelon.

Debutul s-a petrecut în 1980, când soldatul Patrick Dubois, de 19 ani, a dispărut în apropierea cazărmii. Un an mai târziu, trei ostaşi nu au mai revenit în unitate.

Autorităţile militare i-au declarat dezertori, dar familiile tinerilor dispăruţi nu au acceptat această acuzaţie, aducând dovezi în sprijinul seriozităţii şi caracterului lor integru.

După alte două întâmplări, tot atât de misterioase, care au provocat o adâncă emoţie în regiunea Marne, baza

militară Mourmelon devine cunoscută ca „Triunghiul francez al Bermudelor".

Au urmat alte trei dispariţii. Patrick Gache nu s-a întors la bază după permisie, deşi era un ostaş disciplinat, liniştit şi fără probleme.

A dispărut şi Guy Antoniak, de 21 de ani, învoit într-o duminică spre a pregăti împreună cu soţia sa, Patricia, prima aniversare a fiicei lor. Potrivit cercetărilor, tânărul soldat plecase pe jos din staţia de cale ferată spre baza Mourmelon, unde nu a mai ajuns.

Presa franceză insistă asupra stării de durere disperată a familiilor, de îngrijorare profundă a localnicilor şi de încordare printre militarii taberei numite „Bermudele" galice. Această stare este agravată de faptul că organele poliţieneşti nu au descoperit nici un indiciu asupra dramelor de la Mourmelon.

Dar este cazul să nu uităm că în primul război mondial Regimentul de Infanterie Norfolk (englez), aflat dislocat în Peninsula Asia Mică, mergea în marş forţat pentru a ocupa o poziţie înaintată în apropierea localităţii Gallippoli.

Trupele din ariergardă au văzut cum la un moment dat regimentul, urcând o colină, intră într-un „nor albăstrui-verzui", cum spun martorii. Din acel moment nu a mai fost văzut niciodată. A fost dat dispărut în totalitate din cauze neelucidate... Toate investigaţiile extrem de minuţioase nu au dus la nici un rezultat!

Imposibilul / Posibil

Am în faţă un morman de cărţi care tratează o problematică foarte la modă în prezent. Este vorba de parapsihologic sau, mai modern, psihotronică.

Domeniul mult timp desconsiderat a ajuns astăzi să fie analizat de o pleiadă de ştiinţe de frontieră, de fapt ştiinţe interdisciplinare.

în rândul marilor mistere ale psihotronicii, un loc aparte îl reprezintă blestemul ca discurs magic.

Cât adevăr există în cele ce se povestesc despre acest subiect probabil că numai o dată cu trecerea timpului va fi stabilit.

Astfel, celebrul scriitor Albert Camus cunoştea legenda unui „vechi blestem ţăgănesc" aruncat aruncat asupra unui punct (kilometrul 88,4) de pe Şoseaua Naţională nr. 5 din Franţa, care ar fi fost urmarea izgonirii din acel loc a unei şatre de ţigani.

între anul 1925 (anul aruncării blestemului) şi anul 1960, în acel punct se produseseră 12 accidente mortale de circulaţie.

Albert Camus studiase faptele şi scrisese despre ele, fiind chiar la un moment dat acuzat că doreşte să întreţină această legendă. Dar, ca un făcut, următoarea victimă va fi el însuşi, mort într-un accident de circulaţie exact la kilometrul 88,4!

Şi mai ciudată este soarta celebrei familii de industriaşi Michelin, care, în acelaşi punct al şoselei, a fost victima a şapte accidente.

în 1937, mor Pierre Michelin şi patru pasageri, membri ai familiei cu diferite grade de rudenie, iar în 1947, Pierre Boulanger, ce făcea parte şi el din familie.

Preşedintele societăţii Michelin are şi el un grav accident de circulaţie tot în acelaşi punct, iar în 1949 mor Jean Luc Michelin şi alţi trei pasageri.

Dar lucrurile nu s-au oprit la anul morţii lui Camus, tragediile de la kilometrul 88,4 continuă şi astăzi.

Prin anii "20 ai secolului trecut, savantul român N.V. Carpen inventează o baterie ce dădea constant aceeaşi intensitate şi voltaj al curentului fără a fi nevoie să fie reîncărcată.

Pentru a ilustra acest lucru, savantul a montat la ieşire un bec şi un mic motoraş ce funcţionau continuu.

Dispozitivul a funcţionat ani în şir şi neschimbat până ce spre bătrâneţe savantul îl face cadou celebrului neurolog Gheorghe Marinescu.

Neurologul român va îmbătrâni şi el şi îl va face cadou fiului său, care tot la bătrâneţe îl va dona Muzeului Tehnic Dimitrie Leonida din Bucureşti.

Dacă doriţi să ştiţi ce s-a întâmplat în continuare, vă putem spune că după 80 de ani dispozitivul mai funcţionează şi acum, părând că nu-i pasă de trecerea timpului...

începând cu 14 septembrie 1963 şi continuând mai multe zile la rând, locuitorii unui orăşel din Marea Britanie au recepţionat suprapus peste postul local de televiziune emisiunea postului american de televiziune KLEE din Texas, SUA.

Veţi spune că nu este nimic anormal, dar în momentul când au reclamat americanilor bruierea postului local au aflat cu stupefacţie că postul american nu mai exista de... trei ani, nici cel puţin ca clădire, darămite să mai şi emită!

Aici se termină această fascinantă călătorie în lumea OZN-urilor şi enigmelor conexe subiectului fenomenelor aeriene neidentificate...

CUPRINS